

அஸ்ஸும் தமிழும்

அஸீஸும் தமிழும்

ஏ. எம். நஹியா

B.A.(Cey.), P.G.D.E. (Jaffna) M.Phil. in Ed. (Jaffna), C.G. Mgt. (S.L.I.D.A.)

கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ் பவுண்டேசன்
தெஹிவலை

தலைப்பு	:	அஸீஸும் தமிழும்
ஆசிரியர் ©	:	ஏ.எம். நஹியா
முதற்பதிப்பு	:	மார்ச் 1991 இக்ரஃ வெளியீட்டகம் 233 கிட்டங்கி வீதி நிந்தவூர் - 5
இரண்டாம்பதிப்பு	:	28.11.2017
வெளியீடு	:	கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ் பவுண்டேசன் 97/1B, காலி வீதி, தெஹிவலை
அச்சு	:	குமரன் அச்சகம் 39, 36ஆவது ஒழுங்கை கொழும்பு - 06
விலை	:	ரூபா 750.00
ISBN	:	978-955-7931-02-9

Title	:	Azeezum Tamilum
Author ©	:	A. M. Nahiya
First edition	:	March, 1991 IQRA Publishers 233, Kittangi Road, Nintavur -5
Second edition	:	28.11.2017
Published by	:	Dr. A.M.A. Azeez Foundation 97/1B, Galle Road, Dehiwala
Printed at	:	Kumaran Press (pvt) Ltd. 39, 36th Lane, Colombo -6.
Price	:	850.00 Rs
ISBN:		978-955-7931-02-9

முன்னுரை

இந்நூலின் கதாநாயகன் அல்ஹாஜ் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள் அதிபராக இருந்த காலத்தில் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்திருக்கின்றேன். Muslim Contribution to Tamil Literature என்ற தலைப்பில் எம்.ஏ. பட்டத்திற்கான ஆய்வை மேற்கொள்ளுமாறு என்னை ஊக்குவித்தவர்களுள் முக்கியமானவர் அஸீஸ்தான். அவரின் சில எண்ணங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் நான் முயற்சிகள் செய்திருக்கின்றேன். அவர் இன்றியமையாதது எனக் கருதிய அறபு-தமிழ் அகராதியை, 'தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல் அகராதி' என்ற நூலைத் தயாரித்ததன் மூலம் நிறைவேற்றினேன். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் பாடநூல்களாக அங்கீகரிக்கப் பட வேண்டும் என்ற அவரது கோரிக்கையை நான் க.பொ.த. சாதாரண, உயர்தரப் பரீட்சைகளுக்கான தமிழ் பாடப் புத்தகக் குழுக்களில் அங்கத்துவம் வகித்தபோது நிறைவேற்றி வைப்பதில் பெரிதும் உதவியிருக்கிறேன், அறிஞருடன் பல மகாநாடுகளில் பங்குபற்றினேன். அந்த வகையில் அஸீஸின் எண்ணங்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் உயிர் கொடுக்க முனைந்து நிற்கும் நஹியாவின் இம் முயற்சியை மனமார வாழ்த்துகின்றேன்.

நஹியா அவர்கள் எனது இலக்கிய நண்பர். அஸீஸ் அதிபராக இருந்த ஸாஹிறாக் கல்லூரியின் உதவி அதிபர் ஆசனத்தை ஒரு கால் அலங்கரித்தவர். ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுதுவதில் தனக் கெனத் தனியிடம் பிடித்திருப்பவர். தான்கொண்ட கொள்கைகளிலிருந்து நிலைபிறழாத நேரிய நெஞ்சம் கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர். அவரின் எழுத்துக்களில் அறமும் விறலும் தோளோடு தோள் நிற்கின்றன. பிறரை இயங்கவைக்கும் ஆற்றல் அவரின் எழுத்துக்களுக்கும். இலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்வை வளமாக்கவும், வரலாற்றைத் தெளிவுபடுத்தவும், விடிவுக்கு வழிவகுக்கவும் எத்தகையதொரு எழுத்தாளன் தேவையோ அத்தகையதொரு எழுத்தாளனாக ஜனாப் நஹியா 'சுடச்சுடச் சுடரும் பொன்போல' ஒளி வீசி வருவதைக் காண்கிறேன்.

தமிழ்ப் பணி என்பது தமிழைக் கொண்டு தான் வாழ்வதல்ல; தமிழைப் புகழ்ந்து பேசுவதுமல்ல; தமிழ் வாழ, தமிழ் பேசும் இனம் வாழ தன்னாலானவற்றைச் செய்வதே என்ற எண்ணம் அஸ்ஸீஸ் அவர்களிடம் இருந்ததைப் போல நஹியாவின் அடிமனதிலும் உறைந்துகிடக்கின்றது. அவரின் எழுத்துக்களும் வெளிப்பாடுகளும் இதற்குச் சான்றுபகர்கின்றன.

நஹியா அவர்கள் ஒரு கல்விமான்; சிறந்த பேச்சாளன்; நல்ல விமரிசகன்; தெள்ளு தமிழ்க் கட்டுரையாளன்; பண்பு நிறைந்த மனிதன், கண்ணியமும் கட்டுப்பாடும் கொண்டோன். அடக்கம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அணிகலன்களாகக் கொண்ட இலக்கியவாதி. சென்ற இடமெல்லாம் மன்றம் வைத்துத் தமிழ்ப் பணிசெய்தவர். கல்வி கற்ற மட்டக்களப்பு அரசினர் கல்லூரியில், பல்கலைக்கழகத்தில், தொழில் புரிந்த கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவு பணிபுரிந்தவர். அவரது எழுத்துக்கள் வாழ்கின்றன; தொடர்ந்தும் வாழும்.

எடுத்துச் சொல்லும் திறன், கூர்மையான அவதானிப்பு, தேர்ந்த சொற்பிரயோகம், நீரோட்ட நடை, உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும்பண்பு என்பன அவரின் தனித்துவமான எழுத்தாற்றலின் தன்மைகளாகும். தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தில் சின்னஞ் சிறு அம்சங்களையும் சிறப்பாக எடுத்துச்சொல்லும் பண்பு இவரிடம் காணப்படுகின்றது.

இந்நாட்டில் பழைய இலக்கியச் செல்வங்களையும் அறிஞர் பெருமக்களையும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வோர் இருக்கின்றார்கள். புதிய இலக்கியச் செல்வங்களைப் படைத்து நல்குவோரும் இருக்கிறார்கள். இந்நூலாசிரியர், நம்மிடையே வாழ்ந்து தொண்டாற்றிய முஸ்லிம் அறிஞர் ஒருவரின் தமிழ்ப்பணியை நிகழ்கால எதிர்கால ஆராய்ச்சியாளருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்கிறார். இன்னும் சில ஆண்டுகள் கழியின், இத்துணைக் குறிப்புகள் கிட்டுதல் அரிதாகிவிடும். இவற்றுள் பல மறக்கப்பட்டுப் போதல் கூடும். அந்நிலை நேருமுன்னரே அரும்பாடுபட்டுக் குறிப்புகளைத் திரட்டி இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். இந்நூலின் பொருளைப் பொறுத்தவரை இந்நூலாசிரியர் அஸ்ஸீஸ் அவர்களுடன் ஒத்த கருத்துள்ளவர் என்பது எனது முடிவு.

அஸீஸ் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளோரினால் இதுவரை நோக்கப்படாத அஸீஸின் ஓர் அம்சத்தை இந் நூல் விரிவாக ஆராய்கிறது. இருபத்திமூன்று தலைப்புகளில் அஸீஸின் தமிழ் மொழிச் சிந்தனைகளையும் பணிகளையும் நடுநிலை நின்று இந்நூல் பரிசீலனை செய்கிறது. அந்த வகையில் அஸீஸ் இயலுக்கு இது ஒரு முக்கிய பங்களிப்பாகும்.

இந்நூலில் அஸீஸ் அவர்களை மட்டுமின்றி நூலாசிரியர் நஹியா அவர்களையும் தரிசிக்கிறோம். தமது உணர்வுகள், கருத்துக்கள், சமுதாயத்துக்கு அவர் சமர்ப்பிக்க விரும்பும் ஆலோசனைகள், அறிவுரைகளையெல்லாம் அஸீஸினூடாக ஆசிரியர் முன்வைக்கும் பாங்கு சிறப்புடையது.

அஸீஸின் தாய்மொழி, கல்விமொழிக் கொள்கைகளுடன் தமது கருத்தையும் கலந்து தமிழ்தான் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி, அதுதான் அவர்களின் கல்விமொழி என்றெல்லாம் சொல்கிறார் ஆசிரியர். இந்த வகையில் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்த்த அஸீஸுக்குத் தமது மானசீக ஆதரவை வழங்குகிறார்.

முஸ்லிம் அல்லாதோரும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை நுகர்வு செய்ய வழிவகைகள் காணப்படவேண்டிய அதேவேளை, இஸ்லாமிய இலக்கியங்களும் அறபுத் தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களும் அதிகம் அதிகமாக வெளிவருதலும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுதலும் வேண்டும் என்ற ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட இரு நிலைப்பாடுகளுக்கிடையில் இணக்கம் காண முயலும் அஸீஸின் முயற்சியில் நஹியாவும் அவருடன் ஒத்துழைக்கிறார். அதற்குப் பரிகாரமாக அஸீஸ் முன் மொழிந்த அறபு - தமிழ் அகராதியை அவர் வழி மொழிகிறார். 'முஸ்லிம் பத்திரிகை ஆய்வும் தேடுகையும்', 'இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்குப் பாட நூல் அந்தஸ்து', 'மொழி பெயர்ப்பும் வெளியீடும்' என்ற அத்தியாயங்களில், அஸீஸின் தனித்துவமான இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிப் பல பிரயோசனமான கருத்துக்களை ஆசிரியர் தருகிறார். மகாநாடுகளில் அஸீஸ் அவர்கள் எழுப்பிய குரல்களும் ஆய்வாளர்களுக்கு அவர் விட்டுச் சென்ற வழிகாட்டலும் ஆசிரியரின் கூர்மையான பார்வைக்குத் தப்பவில்லை.

அஸ்ஸின் விழுமியப் பண்புகளை வாயாரப் புகழும் ஜனாப் நஹியா, அவரின் எழுத்துக்களில் காணப்படும் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டவும் தவறவில்லை. “அறிஞர் அஸ்ஸின் கட்டுரைகளின்றி சிறப்பிதழ்களோ, சொற்பொழிவுகளின்றி விசேட வைபவங்களோ பூரணத்துவம் அடைவதில்லை என்ற நிலை 1950, 1960களில் இருந்தது” என அஸ்ஸின் பெருமை பேசும் நஹியா, “அஸ்ஸின் கட்டுரைகள் பலரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமையினால் அவற்றில் உரைநடை ஒருமைப்பாட்டைக் காண முடிவதில்லை” என்று கூறவும் தயங்க வில்லை. இது அவரின் நேர்மையான எழுத்துக்கும், நடுநிலை நின்று விடயங்களைப் பார்க்கும் பண்புக்கும் தக்க சான்றாகும். உள்ளதை உள்ளவாறே நோக்கும் எழுத்துத் துறைத் தர்மத்தைப் பேணுபவர் அவர்.

யாழ்ப்பாண மண்வாசனை அஸ்ஸின் எழுத்துக்களில் வீசுவதைப் போல கல்முனை - நிந்தலூர்ப் பிரதேச உணர்வுகளும் நிகழ்வுகளும் நஹியாவின் எழுத்துக்களில் துல்லியமாகத் தெரிகின்றன. அதனால் அஸ்ஸின் கிழக்கிலங்கை நினைவுகளும் சம்பவங்களும் நஹியாவின் பார்வையில் கூடிய தெளிவும் விளக்கமும் பெறுகின்றன.

நஹியா ஒரு தமிழ் அபிமானி, தமிழைத் தனது பட்டத்திற்கு ஒரு பாடமாகப் படித்தவர். பேராசிரியர்களான வி. செல்வநாயகம், ஆ. சதாசிவம், க. கைலாசபதி, பொ. பூலோகசிங்கம், கலாநிதி திருமதி. தியாகராசா ஆகியோரிடம் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் பயின்றவர். கணேசையரிடம் திண்ணைப்பள்ளிக்கூடத்தில் தமிழ் கற்ற வித்துவான் சுப்பையா பிள்ளையிடமும், பண்டிதர் நாகலிங்கம் அவர்களிடமும் மட்டக்களப்பு அரசினர் கல்லூரியில் தமிழை முறையாகப் பயின்றவர். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மன்றத் தலைவராகவும் தமிழ் விவாதக் குழுத் தலைவராகவும் விளங்கியவர். இந்தப் பின்னணியில் அவர் பெற்ற தமிழுணர்வு 1972 இல் அவர் ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் பிரவேசித்ததில் இருந்து உத்வேகத்துடன் செயற்படத் தொடங்கியது. இந்த உணர்வின் ஒளியில் அவர் சாதித்தவை பல. இவ்வகையில் பார்க்கும்போது செய்திருக்க வேண்டியவர் செய்த சிறந்த படைப்பு ‘அஸ்ஸும் தமிழும்’ எனக் கூறுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

இந்த நூலை வாசித்து முடிக்கின்றபோது அஸீஸ் ஒரு முஸ்லிம் தமிழ் அறிஞர் என்ற உணர்வு எமக்கெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. இது இந்நூலாசிரியரின் நோக்கத்திற்குக் கிடைத்த பெரு வெற்றியாகும்.

இது போன்ற பல நூல்களை இந் நூலாசிரியர் வெளியிட்டு இப் பேரறிஞரின் எண்ணங்களையும் பணிகளையும் உலகறியச் செய்ய வேண்டும். மேதைகளின் மேதைமையை மதிப்பது நல்லதொரு காரியமாகும். அதன் மூலம் நாம் எமக்கிடையே மென்மேலும் செயலூக்கமும் அறிவாற்றலும் வாய்ந்த தலைவர்களையும் அறிஞர்களையும் உருவாக்க முடியும். அந்த வகையில் இந்நூலின் நோக்கம் மகத்தானது.

தமிழுக்கும் அஸீஸுக்கும் உள்ள உறவை, முஸ்லிம்களுக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள உறவை, தமிழருக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இருக்க வேண்டிய உறவை இந்நூல் கோட்டுக் காட்டுகின்றது. இன்னுமொரு வகையில் சொன்னால், தமிழின் நிலையை இந்நூல் இன்னுமொரு படி உயர்த்தியிருக்கிறது.

பொதுவாகச் சொன்னால், தமிழ்பேசும் மக்கள் அனைவரும் வாசித்துப் பயன்பெற வேண்டியதொன்றாக இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது. இது காலத்தின் தேவை. தமிழ் கூரு நல்லுலகு இதனை ஏற்றுப் போற்றும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

ம. மு. உவைஸ்

பேராசிரியர்,

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை.

என்னுரை

இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் குறித்துச் சொல்லக்கூடிய பல முஸ்லிம்கள் தமிழறிஞர்களாக வாழ்ந்து, தாம் சார்ந்த சமூகத்துக்கும் தாய்மொழியாம் தமிழுக்கும் தம்மாலானவற்றையெல்லாம் செய்து பெருமை சேர்த்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் அஸ்ஸின் பணி விதந்துரைக்கத்தக்கது. தமிழுலகு அவரின் பணிகளை முழுமையாக அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒப்பீட்டடிப்படையில் அவரின் பணிகள் மதிப்பீடு செய்யப்படவேண்டும். இந்த எண்ணத்தை 'அஸ்ஸும் தமிழும்' நூல் நிறைவேற்றிவைக்குமெனில் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன். அஸ்ஸு பற்றிய பிற்கால ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் களமமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம்.

தான் வாழ்ந்த சூழலுக்கும் அடியெடுத்து வைத்த அரசியலுக்கும் அப்பால் நின்று, தனது சமூகத்தின் தனித்துவம், ஐக்கியம் எதிர்காலம் என்ற அத்திவாரத்தில் காலூன்றி நின்றவர் பெரியார் அஸ்ஸு. அவரின் மொழிவழிச் சிந்தனைகள் இதற்கு விதிவிலக்காக அமையவில்லை. அவரின் தமிழியற் சிந்தனைகளில் காணப்பட்ட பலத்தையும் பலவீனத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன், வாசகர்களும் தமது மொழியியல் எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் உரைத்துப் பார்ப்பதற்கு இவ்வாய்வு வழிசெய்யுமெனில் அதனை எனது நோக்கத்திற்குக் கிடைத்த வெற்றியாகக் கருதுவேன்.

அஸ்ஸு எழுதிக் குவித்த நூல்கள், கட்டுரைகள், நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள், அவர் பற்றியும் அவரின் ஆக்கங்கள் பற்றியும் பிறர் கொண்ட கருத்துக்கள், எனது தனிப்பட்ட அவதானிப்புகள், முடிவுகள் என்பன இவ்வாய்வின் மூலாதாரங்களாக அமைந்தன.

அஸ்ஸு பற்றிய தகவல்களை முடிந்தளவு பெற்று இப்பணியைச் செய்திருக்கிறேன். சில தகவல்கள் எனக்குக் கிடைக்காது போயிருக்கலாம். எனவே, இதனை முற்று முடிவான தொன்றெனக் கொள்ள நான் விழையவில்லை. இத்துறையில் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சியெனக் கொள்வதே பொருத்தமானது. இந்நோக்கில் மென்மேலும்

சிந்திப்பதற்கு இந்நூல் வழிவகுக்குமெனில் எனது முக்கிய நோக்கம் நிறைவேறிவிட்ட திருப்தியடைவேன். 'அறிஞர் எ. எம். எ. அஸீஸின் அறிவுப் பணி - சில குறிப்புகள்' என்ற தலைப்பில் தினகரன் பத்திரிகையில் 24.11.1980 - 29.11.1980 வரை தொடர்ச்சியாக ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதினேன். ஸாஹிதாக்கல்லூரி கபூர் மண்டபத்தில் அஸீஸின் உருவப் படம் திரை நீக்கம் செய்துவைக்கப்பட்ட 1983 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதி, தினகரனில் அவரைப் பற்றிய எனது சிறப்புக் கட்டுரையொன்று பிரசுரமானது. தினகரனிலும் வீரகேசரியிலும் 24 நவம்பர் 1987 இல் எனது அஸீஸ் ஞாபகார்த்தக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. இவை எல்லாம் அஸீஸ் பற்றிப் பல நூல்களை எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையும் ஊக்கத்தையும் எனக்குத் தந்தன.

'எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகளும் பங்களிப்பும்' நூல் வெளியீட்டு விழாவில், 1981 ஜூன் 24ஆம் திகதி, தப்ரபேன் ஹோட்டலில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினேன். அகில இலங்கை வை. எம்.எம்.எ. பேரவையின் ஆதரவில், அதன் தெமட கொட தலைமையகத்தில், 1987 ஜூன் 6 ஆம் திகதி 'முஸ்லிம் கல்விக்கு அறிஞர் அஸீஸின் பங்களிப்பு' என்ற மகுடத்தில் சிறப்புரை ஆற்றினேன். இலங்கை வானொலியின் தேசிய சேவையில் 23-11-1987 இல், அஸீஸ் ஞாபகார்த்தச் சொற்பொழிவு ஒன்றையும் நிகழ்த்தினேன். 1990-91 ஆம் வருடத்துக்கான எ. எம். எ. அஸீஸ் பவுண்டேசன் செயலாளரும் நான்தான். இவையெல்லாம் இத்தகைய தொரு நூலை வெளியிடுவதில் என்னைத் துரிதமாக இட்டுச்சென்றன.

அஸீஸுடனான எனது உறவுகளும் தொடர்புகளும் சுவாரஸியமானவை. எனது சிறுபிள்ளைக் காலத்தில் ஒரு நாள் நிந்தலூரில், எங்கள் வளவில், சில நண்பர்களுடன் துரத்திப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு நண்பன் என்னைத் துரத்த நாள் வீதிக்கு ஓடி வந்தேன். அப்போது அங்கு எனது மாமன் அல்ஹாஜ் பொ.த.சு. பொ.அச்சி முகம்மது அவர்கள் (அஸீஸின் அபிமான மாணவன் பேராசிரியர் ஏ.எம். இஷாக் அவர்களின் தந்தை) சாந்தமே உருவான ஊருக்குப் புதியவரொருவருடன் நின்று கொண்டிருந்தார். மாமாவைக் கண்ட நாள் ஓடாமல் அப்படியே நின்று விட்டேன். இதைக் கண்ணுற்ற அவர் என்னை அருகே அழைத்து எனது மேனியில் ஓட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டிவிட்டபடி இது எனது மருமகப்பிள்ளை என அந்தப்

புதியவரிடம் கூற அவரும் பதிலுக்குப் புன்முறுவல் செய்து கொண்டு எனது தலையை வருடிவிட்டார். இப் பெருந்தகைதான் பேரறிஞர் அஸீஸ் என்பதைப் பின்னர் அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இந்த இளமை நினைவுகள் இன்றும் எனது மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றன. எனது தமிழ்ப் பேராசான் கலாநிதி க. கைலாசபதி இந்த உறவுக்கு உயிரூட்டினார். அதனைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த சந்திப்புகள் இந்த உறவை இறுக்கமடையச் செய்தன. அவசரகால கல்முனைக் கச்சேரியில் அஸீஸின் இலிகிதராகக் கடமையாற்றிய எனது சிறிய தாயின் கணவர் எம். பி. தம்பி லெப்பை அவர்கள் கூட அஸீஸ் பற்றிய நல்லதொரு எண்ணம் என் மனதில் கருக்கொள்ள உதவியிருக்கிறார். அவற்றுக் கெல்லாம் மேலாக, 1972 மே மாதம் 15ஆம் திகதியிலிருந்து ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் பட்டதாரி ஆசிரியராக நான் சேர்ந்தபோது, அஸீஸ் பற்றியும், அவரது பணிகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளவும், அவரது மாணாக்கர்களுடனும் குடும்பத்தினருடனும் நெருங்கி உறவாடவும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. இவையெல்லாம் இந் நூலாக்க முயற்சிக்குப் பெரிதும் உதவின.

இந் நூலின் உருவாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், நூலின் தட்டச்சுப் பிரதிகளைப் படித்துப்பார்த்து பயனுள்ள ஆலோசனைகள் கூறி உதவினர் - எனது தமிழாசான் பேராசிரியர் பொ. பூலோக சிங்கம் அவர்களும், நண்பன் கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களும். அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்துறைப் பேராசிரியர், பெரியார் ம.மு. உவைஸ் அவர்கள். பின் அட்டையில் என்னை அறிமுகம் செய்பவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் அவர்கள். இவர்கள் எல்லோரும் என் நன்றிக்கு உரித்தானவர்கள்.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் இந் நூலைச் சிறப்பாகப் பிரசுரித்துவிடும் குமரன் அச்சக உரிமையாளர், பிரபல நாவலாசிரியர் செ. கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கும், நூல் முகப்பை அழகுற அமைத்துத் தந்த எஸ். துரைசாமி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

மறுபதிப்புக்கான

என்னுரை

எம்.ஸி.சித்திலெவ்வை, ஒறாபி பாஷா, ஐ.எல்.எம்.அப்துல் அஸீஸ், ரி.பி.ஜாயா, சேர் நாசிக் பரீத், நீதிபதி எம்.ரி.அக்பர், எ.எம்.எ. அஸீஸ், பதியுத்தீன் மஹ்முத், எஸ்.எல்.எம். ஷாபிமரிக்கார் என்று நீண்டு செல்லும் முஸ்லிம் கல்விப் பங்களிப்பாளர்களுள் தமிழுடன் இணைந்தவர்களாக மூவரை இனம் காணலாம். எம்.ஸி. சித்திலெவ்வை, எ.எம்.எ. அஸீஸ் ஆகியோர் அதில் முக்கியமானவர்கள். மலே இனத்தவராகவிருந்த போதும் ரி.பி.ஜாயாவின் தமிழ்சார் நிலைப்பாடும் கவனத்திற்குரியது. “தமிழ் நாம் பேசுகிற பாஷையாயிருப்பதால் அதை அறியாதவன் குருடனைப் போலாயிருப்பான். எந்த வேளையும் அவனுக்கு வழிகாட்ட ஒருவன் வேண்டியதாயிருக்கும்” என்று தன் சமூகத்தை அறிவுறுத்தியவர் சித்திலெவ்வை. தமிழ் முதற் புத்தகம், எண்கணிதம், புவியியல் முதலான நூல்களை தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களுக்கென அவர் எழுதி வெளியிட்டார். அவர் ஒரு தமிழ் நாவலாசிரியர், தமிழ்ப் பத்திராதிபர், தமிழில் மெய்ஞ்ஞான நூல் எழுதியவர். மெய்ஞ்ஞானத்துக்கென்று தமிழில் பத்திரிகை வெளியிட்ட முன்னவர். வரலாற்று ஞானமும் மொழி பெயர்ப்பு ஈடுபாடும் கொண்டவர். சித்திலெவ்வையைத் தன் உதார புருஷராகக் கொண்ட எ.எம்.எ. அஸீஸும் முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி தமிழ் என்ற நிலைப்பாட்டில் காலூன்றி நின்றார். அவரும் ஒரு பன்னூலாசிரியர். அவரெழுதிய நூல்களுள் ஒன்றைத் தவிர அனைத்தும் தமிழ் நூல்களே. ‘பிரயாண இலக்கியத்துறையில் அஸீஸுக்கு இணை அவரே தான்’ என்று பேராசிரியர் க.கைலாசபதி புழ்ந்துரைக்கும்ளவுக்கு அஸீஸ் தமிழ்ப் பிரயாண இலக்கியத்துறையில் தடம்பதித்து நின்றார். அவரின் ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ என்ற நூல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசை வென்றது. தன்னுடைய கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்கு சித்திலெவ்வையைப் பற்றி ஆய்வு செய்யவே அஸீஸ் எண்ணியிருந்தார்.

ஆங்கிலத்தின் இடத்துக்கு சிங்களத்தை அரசகரும மொழியாக ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தன அரசாங்க சபையில் 1944இல் பிரேரணை கொணர்ந்த போது சிங்களம் என்று வருமிடங்களில் தமிழும் என்று திருத்திப் பிரேரித்தார் வீ.நல்லையா. தன்னுடைய கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரி மாணவன் வீ.நல்லையாவின் திருத்தத்தை ரி.பி.ஜாயா சமூகத்தின் நலன்கருதி அரசாங்க சபையில் துணிவாக வழிமொழிந்தார். 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதா 1956 இல் செனட் சபையில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது அஸீஸ், அதைக் காரசாரமாகக் கண்டித்ததை வரலாறு பதிவு செய்திருக்கிறது. இப்பிரச்சினையில் ஐ.தே.க. யிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்துவிட்டு அவர் வெளியேறியமையும் கவனத்திற்குரியது.

சித்திலெவ்வை, அஸீஸ் ஆகிய இருவரையும் பற்றி தேசியப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் அவ்வப்போது நான் பல கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தேன். பட்டப் பின்படிப்பு கல்வியியல் டிப்ளோமாப் பரீட்சைக்கு சித்திலெவ்வையின் கல்விப் பணி பற்றி ஆய்வு செய்தேன். 'அஸீஸும் தமிழும்' நூலை 1991 இல் வெளியிட்டேன். சித்திலெவ்வை, ஜாயா, அஸீஸ் ஆகியோரின் கல்விப் பங்களிப்புகள் பற்றியும் என்னுடைய நூல்கள் வெளிவரவிருக்கின்றன. தத்துவ முதுமாணிப் பட்டத்திற்கு நான் சமர்ப்பித்த, 'முஸ்லிம்களின் கல்வி மேம்பாட்டில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பங்களிப்பு' என்ற ஆய்வில், விபுலாநந்தர் - அஸீஸ் உறவு முஸ்லிம் கல்வி மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி ஆராய்ந்திருக்கிறேன்.

'அஸீஸும் தமிழும்' முதற்பதிப்பு 20.07.1991இல் வெளிவந்தது. தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டிய பல தகவல் களுடன் அந்நூல் அன்று வெளிவந்தது. இந்து சமய தமிழ் அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர் பி.பி.தேவராஜ் தலைமையில் கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரிக் கபூர் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வில் அமைச்சர் ஏ.ஆர்.மனசூர், தென் மாகாண ஆளுநர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்காருக்கு நூலைக் கையளித்து 'அஸீஸும் தமிழும்' நூலை வெளியிட்டு வைத்தார். தேசபந்து எம்.ரி.ஏ.புர்கான், இலங்கை மன்றக் கல்லூரிப் பணிப்பாளராகவிருந்த கலாநிதி டி.வெசும் பெரும ஆகியோர் சிறப்புரை ஆற்றினர். கலாநிதி எம்.ஏ.எம்.சுகிரி, தினகரன் ஆசிரியர் ஆர்.சிவகுருநாதன், ஸாஹிதாக்கல்லூரி அதிபர் எம்.

சமீம் ஆகியோர் நூலாய்வுரைகள் நிகழ்த்தினார். சுகாதார இராஜாங்க அமைச்சர் ஜாபிர் ஏ. காதர், கப்பற்றுறை இராஜாங்க அமைச்சர் எம்.ஈ.எச்.மஹ்ராப், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜே.திவ்வியநாதன், அமைச்சர் செயலாளராகவிருந்த இன்றைய மேல்மாகாண ஆளுநர் கே.ஸி.லோகேஸ்வரன் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர், முன்னாள் செயலாளர் செ. குணரட்ணம் உள்ளிட்ட பலர் விழாவில் பிரசன்னமாகியிருந்தனர்.

இந்நூல் பற்றிய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தேசியப் பத்திரிகைகளில் அப்போது வெளிவந்தன. 'நஹியாவின் அஸீஸும் தமிழும் - ஒரு பார்வை' என்ற தலைப்பில் கலாநிதி எம்.ஏ.எம்.சுகரியின் கட்டுரை 1991 ஜூலை 18, 22ஆம் திகதிகளில் தினகரன் வார மஞ்சரியிலும், 'அஸீலை அறிந்து கொள்ளல்' என்ற மகுடத்தில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி 20.07.1991 இல் தினகரன் வாரமஞ்சரியிலும், A.M.A.Azeez and Tamil Studies என்ற தலைப்பில் ஆய்வாளர் எம்.எம்.எம்.மஹ்ராப் 20.07.1991 இல் 'சிலோன் டெய்லி நியூஸ்' பத்திரிகையிலும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தனர். A.M.A.Azeez as a Scholar in Tamil என்ற தலைப்பில் கே.எஸ். சிவகுமாரனும் 'த ஐலன்ட்' பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தார். இவர்களுள் முதல் மூவரும் அஸீஸ் காலத்தில் ஸாஹிறாவில் கற்றவர்கள்; அவரின் நன்மாணாக்கர்கள்; அவர் பற்றி நிறையத் தெரிந்து வைத்திருந்தவர்கள். ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படும் என்ற நோக்கில் தலைமைப் பேருரையையும் இந் நான்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் இந்நூலில் பின்னிணைப்புச் செய்திருக்கிறேன். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சிறந்த உரைநடைக்கான விபுலாநந்த அடிகள் நினைவுப் பரிசும் 1992 இல் இந்நூலுக்குக்கே கிடைத்தது. பலரின் வேண்டுகோள்க்கிணங்கி இந்நூலை 2 ஆவது பதிப்புச் செய்திருக்கிறேன். கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ் பவுண்டேசனின் பொருளாளர், அஸீஸின் நினைவுகள் மக்கள் மனதில் மங்காது நிலைபெற முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கும் அஸீஸின் அருமை மைந்தன் அலி அஸீஸின் வேண்டுகோளை ஏற்று அதற்குச் சம்மதம் அளித்தேன். ஏ.ஜி.ஏ. பாரி உள்ளிட்ட அஸீஸின் நன் மாணாக்கர் சிலரின் அனுசரணையும் இம்முயற்சிகையை இயலுமான தாக்கிற்று. பல புதிய தகவல்கள்,

புகைப்படங்களுடனும் சில திருத்தங்களுடனும் அஸீஸ் பவுண்டேசன் வெளியீடாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. நீண்டகாலம் அஸீஸ் பவுண்டேசன் செயலாளராக இருந்தவன், இப்போதும் அதன் செயற்குழு உறுப்பினர்களுள் ஒருவராக இருப்பவன் என்ற வகையில் இந்நூல் 'அஸீஸ் பவுண்டேசன்' வெளியீடாக வெளிவருவது எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது.

அஸீஸின் தமிழ்ப் பின்புலத்தை, அவரின் தமிழ்ப்பற்றை, அவர் செய்த தமிழ்ப்பணியை, தமிழுலகுடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத் துறை பாலான அவரின் நாட்டத்தை, ஊக்குவிப்பை, தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற எண்ணக்கருவளர்வதற்கு அவர் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த களத்தையெல்லாம் இந்நூல் அடையாளமிட்டுக் காட்டுகிறது. அஸீஸ் என்ற புகழ்பூத்த ஆளுமையை ஆய்வு செய்ய விரும்புவோருக்கும் இந்நூல் பல முக்கிய தகவல்களைத் தருகிறது. இன, மத, பிரதேச வாதங்கள், அரசியல் குரோதங்கள், வெளிநாடுகளின் சூழ்ச்சித் திட்டங்கள் என்பனவற்றில் சிக்குண்டு மீளாத்துயரில் அல்லலுறும் இலங்கை நாட்டின் சமூகங்கள் ஸி.டபிள்யூ.டபிள்யூ. கன்னங்கரா, சுவாமி விபுலாநந்தர், எ.எம்.எ.அஸீஸ் போன்ற ஆளுமைகளை முன்னுதாரணங்களாகக் கொள்ள வேண்டிய இச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய இந்நூல் மறுபதிப்பாக வெளிவருகிறது. தமிழர் - முஸ்லிம் நல்லிணக்கம் பற்றி புத்திஜீவிகள் மட்டத்தில் சிந்திக்கப்படும் இவ்வேளையில் இந்நூலும் தனது பங்களிப்பை அதற்கு நல்குமென நம்புகிறேன்.

இந்நூல் வெளியீட்டில் எனக்குதவிய கல்வியமைச்சின் முன்னாள் மேலதிகச் செயலாளர் எஸ். தில்லைநடராசா நன்றிக்குரியவர். மிகக் குறுகிய காலத்தில் மிகச் சிறப்பாக இந்நூலைப் பதிப்பித்துதவிய குமரன் அச்சக உரிமையாளர் க.குமரனுக்கும் என் நன்றிகள்.

எ.எம். நவ்ரியா

நிந்தலூர்

சமர்ப்பணம்

என்னை வாழ்வாங்கு வாழவைத்து
அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்த
எந்தை முகம்மதுத்தம்பி ஆதம்லெவ்வை
எந்தாய் பொலிஸ் தலைமை சுலைமா
லெப்பைப் போடி பாத்தும்மா
ஆகியோரின் அன்பறா நினைவுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

உள்ளுறை

முன்னுரை	v
என்னுரை	x
மறுபதிப்புக்கான என்னுரை	xiii
1. சூழல் ஆக்கிய தமிழறிஞன்	1
2. மொழிக் கொள்கை	9
3. முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி	17
4. முஸ்லிம்களின் கல்விமொழி	24
5. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்	39
6. தமிழ் மொழி ஞானம்	56
7. இராமாயண மோகம்	64
8. சிங்களம் மட்டும் சட்டம்	69
9. தமிழ்வழி உறவும் உணர்வும்	76
10. ஸாஹிதாவில் தமிழ்ப் பணி	84
11. நிகழ்வுகளிலும் மாநாடுகளிலும் அஸீஸ்	109
12. ஆய்வியல் வழிகாட்டி	119
13. அறிஞர் அறிமுகம்	124
14. முஸ்லிம் பத்திரிகை ஆய்வும் தேடுகையும்	149
15. அறபு - தமிழ் அகராதி	158
16. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியச் சிந்தனை	165
17. இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்கு பாடநூல் அந்தஸ்து	169
18. மொழிபெயர்ப்பும் வெளியீடும்	176

19. கட்டுரையாசிரியர்	188
20. பன்னூலாசிரியர்	197
21. பிரயாண இலக்கிய கர்த்தா	206
22. தமிழ் அபிமானி	216
23. உசாத்துணை	222
24. பின்னிணைப்புகள்	227
24.1. அஸீஸும் தமிழும் (முதற்பதிப்பு) நூல் வெளியீட்டு விழாத் தலைமைப்பேருரை பி.பி. தேவராஜ் முன்னாள் இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர்	227
24.2. நூலாய்வு 1 அஸீஸை அறிந்து கொள்ளல் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	233
24.3. நூலாய்வு 2 நஹியாவின் அஸீஸும் தமிழும் - ஒரு பார்வை கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சக்ரி	240
24.4. நூலாய்வு 3 Dr. A. M. A. Azeez and Tamil studies M.M.M. Mahroof	250
24.5 நூலாய்வு 4 A.M.A.Azeez as a Scholar in Thamil K.S. Sivakumaran	253
24.6 நிழற்படங்கள்	255
24.7 அஸீஸ் வெளியிட்ட நூல்கள்	262
24.8 'அஸீஸும் தமிழும்' (முதற்பதிப்பு) வெளியீட்டுவிழா நினைவுகள்	263
24.9 கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ் பவுண்டேசன் செயற்குழு உறுப்பினர்களும், வெளியீடுகளும்	266

அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள் சூழலினால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தமிழறிஞர். 1911ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 4ஆம் திகதி பிறந்த அஸீஸ் 1973இல் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரியும்வரை தமிழுடன் இணைந்திருந்தார். தமிழ்வேந்தர் ஆறுமுகநாவலர் வாழ்ந்த வண்ணார பண்ணைச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த அவர், தனது சின்னப் பெரியப்பா சு.மு. அசனா லெப்பைப் புலவரின் அரவணைப்பில் தமிழுக்கம் பெற்றார். அவர் கற்ற பாடசாலைகளில் நிலவிய தமிழ்ச் சூழல், கிழக்கீந்த தமிழ் முனிவர் விபுலாநந்தரின் உறவு, மலையகம் தந்த இஸ்லாமியக் கொழுந்து முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை செய்த தமிழ்ப்பணி பற்றிய அறிவு, கிழக்கிலங்கை மக்களின் வாழ்வு, அவர் களுடனான தனது உறவு, ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் அவர் பெற்றுக் கொண்ட நல்லதொரு களம், அவருக்கிருந்த சமூக அந்தஸ்து போன்ற பல காரணிகள் அஸீஸை நாடறிந்த தமிழறிஞராக்கின. சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெறுமளவுக்கு அஸீஸ் தமிழுலகில் பிரக்கியாதி பெற்றிருந்தார். அவர் ஆற்றிய செனட் சபை உரைகளில், நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில், எழுதிய கட்டுரைகளில், நூல்களில் எல்லாம் அவரின் தமிழுணர்வு வெளிப்பட்டுத் தோன்றியது.

தமிழ்மொழி அரசோச்சும் யாழ்ப்பாணத்தின் முஸ்லிம் வட்டாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் அஸீஸ். நாவலர் தமிழ்ப்பணி செய்ததும் அசனாலெப்பைப் புலவர் அறபுத் தமிழ் வளர்த்ததும் இந்த மண்ணில்

தான். அஸீஸ் பிற்காலத்தில் தமிழறிஞராக உயர்ந்ததில் இந்த வண்ணார் பண்ணைச் சூழலுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு,

மூன்றாம் வகுப்புச் சித்தியடையும்வரை அரசாங்க முஸ்லிம் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் அஸீஸ் கல்வி கற்றார். யாழ்ப்பாணம் கலீபா அப்துல் காதர் வீதியில் அமைந்துள்ள கதீஜா மகா வித்தியால யத்தின் ஆரம்பப் பிரிவாக விளங்கும் அன்றைய அல்லாப் பிச்சை பள்ளிதான் இந்த அரசாங்க முஸ்லிம் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை. 1918ஆம் ஆண்டு இப் பாடசாலையில் சேர்ந்த அஸீஸ் தனது மதக் கல்வியையும் ஆரம்பக் கல்வியையும் அங்கு கற்றார். கற்றலும் கற்பித்தலும் முற்றிலும் தமிழில் தான் இங்கு நடைபெற்றன.

1921 பெப்ரவரி 2ஆம் திகதி தனது 10ஆவது வயதில் வண்ணார் பண்ணையில் அமைந்துள்ள இராமகிருஷ்ண மிஷன் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் சேர்ந்து தனது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இவருடன் சேர்ந்து மூன்று முஸ்லிம் மாணவர் அங்கு கல்வி கற்றனர். சாரம் உடுத்து, துருக்கித் தொப்பி அணிந்து இஸ்லாமிய கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிப்பவராக அஸீஸ் இந்தத் தமிழ்ப் பாடசாலைக்குச் சென்றார். ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது மாணவர் மன்றம் ஒன்றைத்தானே முன்னின்று அமைத்தார். அதன்மூலம் தனதும் சக மாணவரினதும் பேச்சாற்றலையும் தமிழார்வத்தையும் வளர்த்தார். அவர் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது இவ்வித்தியாலயத்தில் நிலவிய நல்லதொரு சூழல் அவரின் தமிழுணர்வை வளர்த்தது. “இப்பாடசாலையில் கற்பதற்கு நான் மும்மடங்கு பாக்கியம் செய்துள்ளேன். அங்கு நான் கற்றகாலம் 1921 பெப்ரவரி முதல் 1923 ஜூன் வரையிலான குறுகிய காலமாக இருந்தாலும் ஆழமான, நீண்ட, சிறந்த அனுபவம் கிடைத்தது. தமிழ்மொழி பண்டைக் காலம் தொட்டு உலகம் பூராகவும் கீர்த்தி பெறுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தனவற்றுள் ஒன்றான மிக அழகியதும் பக்தி மயமானதுமான தோத்திரப்பாடல்களை (பக்தி கீதங்கள்) நான் முதலில் அறிந்து கொண்டது அங்குதான்” என்று தன்னிடம் தந்தையார் அஸீஸ் சொன்னதாக மகள் மரீனா இஸ்மாயில், தந்தையைப் பற்றி ஒரு மகளின் இளமைக் கால நினைவுகள் என்ற கட்டுரையில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். (எ.எம்.எ. அஸீஸ் - பன்முகப் பார்வை - 2009:18) அஸீஸும் தன்னுடைய Vaidyeshwara Vidyalaya

என்ற கட்டுரையில் இது பற்றி எழுதி வைத்திருக்கிறார். (The west Re- Appraised, 1964: 77-78) இக்காலத்திய தனது இளமை நினைவுகளை எண்ணிப் பார்த்த அஸீஸ்,

“.. of the many events during my stay of nearly thirty months I recall one most clearly & the visitation of Swami Sharvananda... and yet the talk of the day centred on Pandit Mailvaganam (Swami Vipulananda) who had decided to resign his post of Principal, Manipay Hindu and renounce the World, with deliberate intent, in favour of a sanyasin's life. The violent shocks experienced that day should have produced a mental revolution in my young mind.” (Azeez A.M.A. 1964: 80-81)

என எழுதி வைத்திருக்கிறார் The West Re-appraised என்ற அவரின் நூலில் இடம்பெறும் Vaidyeshwara Vidyalaya என்ற கட்டுரையில் தான் அஸீஸின் இந்த இளமை நினைவுகள் நிழலாடுகின்றன.

இடை நிலைக் கல்வியைக் கற்பதற்காக 1923 இல், 6ஆம் வகுப்பில், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அன்றைய நிலையில் இந்து மாணவர் மட்டும் கற்கும் பாடசாலையாக இப் பாடசாலை விளங்கியது. தனித்துவமான அப் பாடசாலை அஸீஸின் திறமையை மதித்து அவரையும் மாணவராகச் சேர்த்துக் கொண்டது. அஸீஸ் தான் இந்தக் கல்லூரியில் சேர்ந்த முதலாவது முஸ்லிம் மாணவன். 1929இல் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் அனுமதி கிடைக்கும்வரை இங்கு கற்றுக்கொண்டிருந்த அஸீஸின் தமிழார்வத்தை வளர்ப்பதில் இக் கல்லூரியும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையில் இந்துசமய பாடத்தில் விசேட சித்தி பெறாமளவுக்கு இப் பாடசாலையின் சூழலுக்கு அஸீஸ் ஆட்பட்டிருந்தார்.

திருவாளர்கள் சி.பி. சுந்தர சர்மா, ஏ. கே. பொன்னம்பலம், கே. நவரத்தினம் போன்றோர் அஸீஸின் ஆரம்பகால ஆசிரியருட் சிலர். இவர்களின் ஊக்கமும் வழிநடத்துகையும் அஸீஸுக்கு வழிகாட்டின.

அஸீஸின் சின்னப் பெரியப்பா சு.மு. அசனாலெப்பைப் புலவரின் அரவணைப்பு 1918 டிசம்பர் 18ஆம் திகதி அவர் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கும்வரை அஸீஸுக்குக் கிடைத்தது. ஏறக்குறைய ஏழு வருடங்கள் நீடித்த இக்காலகட்டத்தில், இளம் அஸீஸின் மனதில் புலவர் ஏற்றிவைத்த தமிழுணர்வும், ஆய்வார்வமும் பசுமரத்தாணி

போல் பதிந்திருந்தன. எப்போதுமே இன்ப நினைவுகளாக இழையோடிய அந்த இளமை நினைவுகள் அஸ்ஸின் பிற்கால வாழ்வில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அதனாற்றான் போலும்,

“இளவயதில் என்மனதில் ஆய்வு ஆர்வத்தைச் சிலை யெழுத்தாகப் பதித்தவரும் அறபு, ஆங்கிலம், தமிழாம் மும்மொழி வல்லுநரும், அறபுத் தமிழ் வளர்த்த ஈழத்து முஸ்லிம் புலவருமாகிய என் ‘சின்னப் பெரியப்பா’ சு.மு. அசனா லெப்பை ஆலிம் புலவரின் அன்பறா நினைவிற்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்.”

என எழுதி, தனது முதலாவது வெளியீடான ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூலைத் தனது முதலாவது தமிழாசானுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து நன்றிக் கடனிறுத்தார் அஸ்ஸ். அஸ்ஸின் தந்தை சு. முஹம்மது அபூபக்கரின் இளைய தமையன்தான் இந்த சு.மு. அசனா லெப்பைப் புலவர் என்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

அவசரகால உதவி அரசாங்க அதிபராக அஸ்ஸ் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் பணியாற்றிய காலம் பல விடயங்களில் அவருக்குத் தெளிவேற்பட்ட காலம். தமிழ் பேசும் இப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வு, வரலாறு, கலாசார பண்பாட்டுக் கோலங்கள், இலக்கியப் பாரம்பரியம் என்பனவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இக் காலத்தில் அஸ்ஸுக்குக் கிட்டியது. கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைத் தான் முழுமையாக உணர்ந்ததும் அதன் மீது தீவிர அக்கறை கொள்ளச் செய்ததும் இக்காலமே என்கிறார் அவர்.

“அவசரகால கல்முனை அரசாங்க அதிபர் பதவியின் மூலம் கல்முனை மக்களோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் எனக் கேற்பட்டது. இப் பிரதேசத்திலேயே கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை நான் முழுமையாக உணர்ந்தேன். முன்னேற்றப் பாதையின் எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்து விடக்கூடிய திறவுகோல் கல்வி மட்டுமேயாகும். முஸ்லிம்களின் எந்தவொரு சமுதாய முன்னேற்றத் திட்டத்திலும் தலையாய இடம் கல்விக் கே அளிக்கப்படவேண்டும். தனிப்பட்ட குறிப்புரையொன்று நான் கூறுவதாயின் கல்வியில் எனக்குள்ள தீவிர அக்கறை இக்காலத்திலேயே ஏற்பட்டது.” (Azeez A.M.A. 15.05.1949)

என்று கல்முனையில் 1949 மே 15ஆம் திகதி நடைபெற்ற அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக்கின் கல்வி மகாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி

ஆற்றிய உரையில் குறிப்பிடுமளவிற்கு, அஸீஸின் எண்ணத்திலும் போக்கிலும் கல்முனைக் காலம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி, கல்விமொழி பற்றியெல்லாம் திடமான கொள்கையொன்றை வகுத்துச் செயற்படும் தைரியத்தையும் திராணியையும் இக்காலம் அஸீஸுக்கு வழங்கியது, 'அஸீஸ் துரை' என கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் அழைத்து நினைவுகூரும் இப்பெருமகனின் வாழ்விலும் பணியிலும் இக் கல்முனைக் காலம் மிக முக்கியமானது.

சுவாமி விபுலாநந்தருடனான அஸீஸின் உறவு நெருக்கமடைந்ததும் இக்காலத்தில்தான். கல்முனைக்குத் தெற்கே மூன்று மைல்கள் தொலைவில் அமைந்திருந்த 'காரேறு மூதூர்' என அழைக்கப்படும் தொன்மை மிக்க ஊரான காரைதீவில் பிறந்து வளர்ந்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். அஸீஸின் கல்முனைக் காலத்தில் சுவாமி காரைதீவிலும், கல்லடி உப்போடையில் அமைந்திருக்கும் சிவானந்த வித்தியாலயத்திலும் மாறிமாறி வாழ்ந்து வந்தார். இவ்விரு இடங்களிலும் அஸீஸ், சுவாமியை மாறி மாறிச் சந்தித்து பல விடயங்கள் பற்றி அளவளாவினார்.

“கல்முனை அவசரகாலக் கச்சேரியில் அஸீஸ் உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில், சுவாமி விபுலானந்தர் மட்டக்களப்பு - கல்லடி உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அக்கால கட்டத்தில் அஸீஸ் அடிக்கடி மட்டக்களப்புிற்குச் சென்று சுவாமி விபுலானந்தரைச் சந்திப்பார். சில மாலை வேளைகளில் ஐந்து மணி வாக்கில் சுவாமியின் அறையின் முன்னால் உள்ள வேப்பமரத்தின் கீழ் இரு கதிரைகள் போடப்பட்டிருக்கும். அப்படிப் போடப்பட்டிருந்தால் அன்று மாலை சுவாமியைச் சந்திக்க உதவி அரசாங்க அதிபர் வருகிறார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்” (சந்திரசேகரம் ப. 1980: 23)

என யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் கல்வித் துறைப் பேராசிரியர் அமரர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் தரும் தகவல் இதனை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் - அஸீஸ் உறவுகள் அஸீஸின் கல்முனைக் காலத்துடன் முறிந்து விடவில்லை. 1958ஆம் ஆண்டு R.K.M. Souvenir இல் Vidyalya and Vipulananda என்ற தலைப்பில் அஸீஸ் எழுதிய

கட்டுரையொன்றிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. அக்கட்டுரையில் அவர்,

“நான் 1942ஆம் 43ஆம் ஆண்டுகளில் கல்முனை உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய வேளைகளில் சுவாமி விபுலானந்தரோடு நெருங்கிய தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. சிறிது காலம் கல்முனையில் இருந்து சில மைல்கள் தூரத்திலுள்ள தனது பிறந்த ஊரான காரைதீவில் அவர் தங்கியிருந்தார். பின்னர் 1944இல் கண்டி உதவி அரசாங்க அதிபரின் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலமான ‘மெளண்ட் எயிறி’ எனும் வீட்டில் என்னுடன் பன்னிரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். இவ் வேளையில் அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதவியைத் துறந்து, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றிருந்தார். இப் பன்னிரு நாட்களும் சுவாமி விபுலானந்தரை மிக அந்நியோன்னியமாக அறியமுடிந்தது. அநேக விடயங்களையிட்டு மனம் திறந்து உரையாடினோம். பிற்காலத்தில் இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியை ஆரம்பித்துத் தளராது நடாத்திச் செல்வதற்கும், கொழும்பு ஸாஹிநாக் கல்லூரி அதிபர் பதவியை ஏற்று நடாத்து வதற்கும் இக் கலந்துரையாடலின்போது நான் உருவாக்கிய கருத்துக்கள் துணையாக இருந்தன. அறபு - தமிழ் அகராதி ஒன்றின் தேவையை வற்புறுத்தியும் அதை ஆக்குவதற்குத் தான் உதவி அளிக்க முடியும் என்றும் கூறினார். மட்டக்களப்புப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையே வழக்கில் இருந்து வரும் நாட்டார் பாடல்களின் சிறப்புத் தன்மைகளையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்.” (Azeez A.M.A., R.K.M. Souvenir - 1958)

என எழுதியிருக்கிறார். இவ்விருவரினது உறவின் வலிமையையும் அஸீஸ் மீதான இவ்வுறவின் தாக்கத்தையும் அஸீஸின் இக் குறிப்பு நன்கு காட்டுகிறது. மட்டக்களப்புப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையே வழக்கிலிருக்கும் நாட்டார் பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் சிறப்பியல்புகள், அறபு - தமிழ் அகராதியொன்றின் தேவை, அதன் ஆக்கத்திற்குத் தேவையான முயற்சிகள் என்பன பற்றியெல்லாம் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியைப் பிற்கால ஆரம்பிக்கவும், கொழும்பு ஸாஹிநாக் கல்லூரியைப் பொறுப்பேற்று நடத்தவும் இக்கலந்துரையாடலின் போது அவர் பெற்றுக்கொண்ட கருத்துக்கள் அவருக்குப் பெரிதும் உதவின.

வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் அஸீஸ் படித்துக்கொண்டிருந்த காலை சுவாமி சர்வானந்தா நிகழ்த்திய சொற்பொழிவொன்றிலிருந்து தனது இள மனதில் கருக்கொண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றிய எண்ணக்கரு இங்கு செயலுருப் பெறுவதைக் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் அஸீஸுக்கு சூழல் உருவாக்கிக் கொடுத்த வாய்ப்புகள்.

கண்டியில் சிவில் சேவை அதிகாரியாக அஸீஸ் பணியாற்றிய போது அவருடன் சுவாமி விபுலாநந்தர், 'மெளண்ட் எயிறி' வாசஸ்தலத்தில் தங்கியிருந்த பன்னிரு நாட்களும் அஸீஸின் வாழ்வில் மிக முக்கிய நாட்கள். மலையக மாமேதை முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும், அவர் வெளியிட்ட நூல்கள், சஞ்சிகைகளைத் தேடிப் பெறும் சந்தர்ப்பமும் இந்தக் கண்டிக் காலத்தில் தான் அஸீஸுக்குக் கிட்டியது. இவ்வாறு பெறப்பட்டவையெல்லாம் பிற்காலத்தில் ஸாஹிதாக்கல்லூரி நூலகத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன. வரலாற்றார்வம் காரணமாகவோ இஸ்லாமிய இலக்கியப் பேரார்வம் காரணமாகவோ அஸீஸ் சித்திலெவ்வையின் ஆக்கங்களில் கூடிய அக்கறை காட்டினார். அஸீஸின் சிந்தனையிலும் செயற்பாட்டிலும் இப் பேரறிஞரின் கருத்துக்கள் இழை யோடின. அவரின் நிறைவேறாத எண்ணங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் அஸீஸ் பிற்காலை பேருக்கம் காட்டினார்.

ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் அஸீஸ் அதிபராக இருந்த காலம் அவரின் புகழ் மேலோங்கிய காலம்; பிரபல தமிழ் எழுத்தாளராக, சொற்பொழிவாளராகவெல்லாம் அவரது புகழ் பரவிய காலம். இதுவரை அறிந்தவற்றை, அனுபவம், தொடர்புகள் மூலம் உணர்ந்தவற்றை செயற்படுத்தக் கிடைத்த நல்லதொருக்களமாக ஸாஹிதா அஸீஸுக்குப் பயன்பட்டது. 1948இல் அஸீஸ் ஸாஹிதாவின் அதிபராக அமர்ந்த போது அவர் பெற்றுக் கொண்ட சமூகத் தலைமை, உயர்ந்த அந்தஸ்து என்பன அவரின் தமிழ்ப் பணிக்குப் பெருவாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. ஆய்வு மகாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளவும், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிக்கவும், சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தவுமான சந்தர்ப்பங்கள் அஸீஸுக்கு நிறையக் கிடைத்தன. அக்காலை அஸீஸ் ஸாஹிதாவில் ஏற்றி வைத்த தமிழணர்வு நாடெங்கும் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்தது. தமிழ் கூரு நல்லுலகு அவ்வொளியில் பெரும் பயன் பெற்றது.

அஸீஸ் தன் கடந்த கால நினைவுகளை மீட்டுப்பார்த்ததும் கட்டுரைகள், நூல்களைத் தமிழில் எழுத தொடங்கியதும் 1960களின் பின்னரே, அதாவது, அவர் ஓய்வுநிலையில் இருந்த போதுதான். சோனகர் - முஸ்லிம் பெயர்ப் பேராட்டம், 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டம், கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரியை அரசாங்கம் சுவீகரித்தமை என்பன வற்றில் அவரின் நிலைப்பாடு அவருக்குப் பல எதிரிகளைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. இந்த மனத்தாங்கல்கள் துன்பங்களில் இருந்து ஆறுதல் பெற அஸீஸ் தமிழுடன் அதிகம் இணைந்திருந்தார். தமிழும் அவர் வேண்டிய ஆறுதலை அவருக்கு அளித்தது 1972 இல் நிகழ்ந்த அவரின் அருமை மனைவியின் இழப்பு அவர்மீது சுமத்திய பெரும் கவலைச்சுமையையும் சுமந்துகொண்டு தன் தமிழ்ப் பயணத்தை அவர் மேற்கொண்டார். 24.11.1973 வரை அவரின் இப் பயணம் தொடர்ந்தது.

பொதுவாக, அஸீஸின் மேதாவிலாசத்தில் சூழ்நிலையின் பங்கு மிகப் பிரதானமானது. சூழ்நிலையினால் உருவான தமிழறிஞன் என்று கூட அவரை அழைத்துக் கொள்ளலாம். வரலாற்றுத்துறைப் பட்ட தாரியான அஸீஸ், சிவில் சேவை உயரதிகாரியாகப் பணிபுரிந்த அஸீஸ், தமிழில் பேசியதில், தமிழில் எழுதியதில், தமிழறிஞன் எனப் புகழ் பெற்றதில், சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கூடப் பெற்றதில், அவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலைக்குப் பெரும் பங்குண்டு.

தனது சமூகத்தையும் அது எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையும் நன்கு உணர்ந்திருந்த அஸீஸ் புத்திசாலித்தனமாகவும் தீர்க்க தரிசனத்துடனும் அதற்கான மொழிக்கொள்கையை வகுத்திருந்தார். ஆங்கில மொழி அரசோச்சிய காலை ஆங்கிலமொழிக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய அஸீஸ் சுதேச மொழிகளினூடு கல்வி அறிமுகப்படுத்தப் பட்டபோது தாய்மொழிக் கல்வியை ஊக்குவித்தார். 'சிங்களம் மட்டும் சட்டம்' கொண்டு வரப்பட்டபோது அதனை முழுமூச்சாக எதிர்த்த அஸீஸ், அது அரசகரும மொழியாக அந்தஸ்துப் பெற்றதும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் தனது சமூகம் உணரவேண்டுமென்பதில் அக்கறை காட்டினார். அவரின் மொழிக்கொள்கை காலத்திற்கேற்ப அமைந்திருந்தபோதும் அடிப்படை எண்ணக்கரு மாறவில்லை, தமிழ், அறபு, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய நான்கு மொழிகளையும் இலங்கை முஸ்லிம் சிறார்கள் கற்கவேண்டுமென்பதும், அவற்றைக் கற்பதிலுள்ள சிரமம் தவிர்க்க முடியாததென்பதும் அஸீஸின் நிலைப்பாடு. உயர்தர இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள உருதுமொழியைக் கூட இலங்கை முஸ்லிம்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினார்.

“இந்த ஊரின் குடியிருக்கிறவர்கள் அறபு, தமிழ், இங்கிலீஷ், சிங்களம் ஆகிய பாஷைகள் படிக்கிறது மிகவும் அவசியமாயிருக்கிறது. நமது மார்க்கம் நமது வணக்கம் குறுவான் ஆகியவைகளெல்லாம் அறபுப்

பாஷையிலிருப்பதால் அறபு படிக்கிறது எல்லாவற்றிலும் மிகவும் பிரதானம். இரண்டாவது, தமிழ்ப்பாஷை. இது நாம் பேசுகிற பாஷையாயிருப்பதால் அதை அறியாதவன் குருடனைப் போலாயிருப்பான். எந்த வேளையும் இவனுக்கு வழிகாட்ட ஒருவன் வேண்டிய தாயிருக்கும். மூன்றாவது இங்கிலீஷ் பாஷை. அரசாளுகிற சாதியுடைய பாஷையாயிருப்பதால் எந்தத் தொழில் செய்பவர்களுக்கும் இந்தப் பாஷை தேவையாயிருக்கும். நாலாவது, சிங்களப் பாஷை. இந்தத் தீவிற் குடியிருப்பவர்களில் மிகுதியானவர்கள் சிங்களவரானபடியால் அந்தப் பாஷை படித்திருந்தால் மிகவும் பிரயோசனமுண்டு. இந்தப் பாஷைகளைப் பிள்ளைகள் ஆறு வயது முதல் பதினொரு வயதுக்குள் படித்து அந்தப் பாஷையிலுள்ள சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.” (முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை, முஸ்லிம் நேசன் - 1886 தை 7)

இது ஈழத்து முஸ்லிம்களின் கல்வி, மொழி, எதிர்காலம் பற்றியெல்லாம் தீவிரமாகச் சிந்தித்த அன்றைய முஸ்லிம் சமூகத்தின் தானைத் தலைவன் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை தனது சமூகத்துக்கென விட்டுச் சென்ற மொழிக்கொள்கை. அந்தத் தலைவனின் சிந்தனை சுயநலமற்றது; தூய்மையானது. கொழும்பு புதிய சோனகர் தெருப் பாடசாலை (1861), வாணியத் தெருப் பாடசாலை (1883), அல் மத்ரஸதுஸ்ஸலாஹிறா, கண்டி திருகோணமலை வீதி முஸ்லிம் மகளிர் பாடசாலை, கண்டி கட்டுக்கலை முஸ்லிம் மகளிர் பாடசாலை போன்ற அவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிலெல்லாம் இம் மொழிக் கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. அறபு, தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் இப் பாடசாலைகளின் கலைத் திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன. இந்த எண்ண ஓட்டத்தையும் சிந்தனையையும் அஸீஸின் கொள்கையிலும் காண்கிறோம். இது ஒரு மரபு ரீதியான நிலைப்பாடாகும்,

ஸாஹிறாக் கல்லூரியின் 1956ஆம் ஆண்டைய பரிசளிப்பு விழா உரையில் ஜனாப் அஸீஸ்,

“நாங்கள் நான்கு வேறுபட்ட லிபியில் எழுதப்படும் நான்கு வேறு மொழிகளை அறிந்திருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, வேறுபட்ட சமய வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டவையான தமிழ், அறபு, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகியனவே அவை” (Az-Zahira - 1956)

எனக் குறிப்பிட்டு எம்.ஸி. சித்திலெவ்வையின் கருத்துடன் உடன்பட்டு நின்றார். வைப்பு முறையில் சிறிது வேறுபாடு காணப்பட்டாலும் எண்ணக்கரு ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது.

பிரித்தானியர் காலத்தில் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை, ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ், ரி.பி.ஜாயா, எம்.ரி. அக்பார் முதலான முஸ்லிம் தலைவர்கள் ஆங்கிலமொழியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து செயற்பட்டதைப் போல, அஸீஸ் அவர்களும், சுயமொழிகளின் முக்கியத்துவம் உணரப்படும்வரை, ஆங்கில மொழிக் கல்வியை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஊக்குவித்தார்.

“எமது வரலாற்றில் ஒரு கட்டத்தில் ஆங்கிலத்தைக் கற்பது இஸ்லாத்துக்கு விரோதமானது எனக் கூறும் மடமையான தூரத்துக்குச் சென்று ஆங்கிலக் கல்வியைக் கண்டித்தோம். இப் பாதக நோக்கின் விளைவுகளை இன்றும் கூட அனுபவிக்கிறோம்.” (Azeez A.M.A, Meelad Day Broad cast- 1.5.1939)

என ஆங்கிலக் கல்வியைப் புறக்கணித்த தனது சமூகத்தின் மடமையை அவர் சாடினார். 1939ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 1ஆம் திகதி ‘இஸ்லாமும் எங்கள் புனித நபியும்’ என்ற மகுடத்தில் அஸீஸ் நிகழ்த்திய மீலாத் தின வானொலி உரையில் இவ்வாறு தெரிவித்திருந்தார். பிரித்தானியர் காலத்தில் அஸீஸ் பின்பற்றிய மொழிக் கொள்கையில் ஆங்கிலம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இவ்வரை காட்டுகிறது.

சுதந்திரத்தை அடுத்து சுதேச மொழிகளின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டபோது அஸீஸின் மொழிக்கொள்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஒரு சமூகத்தை வழிநடத்தும் ஒரு பொறுப்புள்ள தலைவன் என்ற நிலையில் அஸீஸை வைத்து நோக்கும்போது இந்நெகிழ்வுத் தன்மை அவரிடம் இருந்திருக்க வேண்டியதே. 1953ஆம் ஆண்டைய அஸீஸின் அறிக்கையொன்றில் இப் புதிய போக்கை நாம் இனம்காண முடிகிறது.

“ஏனைய சமூகங்கள் ஆங்கிலத்தைப் படிக்கும் பொழுது முஸ்லிம் சமூகம் ஆங்கிலத்தைப் படியாது தனியே வேறு வழியில் சென்று விட்டது மன்றி ஏனைய சமூகங்களைப்போல் முன்னேற்றம் அடையவில்லை. ஆனால், தாய்மொழிகட்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ள

இக் காலத்தில் நாம் ஆங்கிலத்தை மட்டுமே படிப்போமானால் இன்னுமொருமுறை இலங்கையின் ஏனைய சமூகத்தாருடன் ஒத்துழைக்கத் தவறியவர்களாவோம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.”
(The Ceylon Muslim Scholarship Fund year Book 1953 : 125)

என்று தனக்குச் சரியெனப்பட்டதைத் தனது சமூகத்துக்கும் கூறி வைத்தார். காலத்துக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப தனது மொழிக் கொள்கையில் அவ்வப்போது மாற்றங்கள் செய்து தனது சமூகத்தைச் சரியான பாதையில் வழிநடத்திச் சென்ற அஸீஸின் தலைமைத்துவப் பண்பை, தீர்க்கதரிசனத்தை, இங்கு நாம் காண்கிறோம்.

எல்லா இன மாணவருக்கும் பொருந்தக்கூடிய மொழிக்கொள்கை யொன்றை அஸீஸ் வகுத்திருந்தார். அந்த மும்மொழித் திட்டத்தை, தான் அதிபராகவிருந்த ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் பரீட்சித்துப் பார்த்து வெற்றியும் கண்டார். ஆங்கில மொழிப் பாடசாலையாக அப்போது விளங்கிய ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் முஸ்லிம் மாணவருடன் தமிழ், சிங்கள மாணவரும் பயின்றனுகொண்டிருந்த காலமது. அஸீஸின் இப் பரீட்சார்த்த மும்மொழித் திட்டம் மிகு பயனுள்ளதென அப்போது வெகுவாகப் பாராட்டப் பட்டது. 1952ஆம் ஆண்டைய ஸாஹிறாக் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா அறிக்கை கூட இத் திட்டத்தின் அமுலாக்கம், பயன்பாடு பற்றி,

“ஸாஹிறாவிலே படிப்படியாக மூன்று மொழிகளைப் பயிற்றுவிக்கும் திட்டம் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. முதலாவது பாரத்தில் சிங்கள வரல்லாத பிள்ளைகளுக்கு சிங்களமும் சிங்களப் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழும் கட்டாய பாடமாக ஆக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்வேற் பாட்டினால் எல்லா மாணவர்களும் ஆங்கிலம், தமிழ், சிங்களம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் பயிற்சியுடையவர்களாக முடியும்”
(Az-Zahira - 1953)

எனத் தெரிவித்தது. இதே மும்மொழித் திட்டத்தை 1954ஆம் ஆண்டைய ஸாஹிறாக் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு தின அறிக்கையில் மீண்டும் அஸீஸ் வலியுறுத்தியபோது, தாய்மொழி, கல்விமொழி, நேசமொழி ஆகிய இன்றைய வகைப்பாடுகளினதும் சிந்தனையினதும் ஆரம்பத்தைக் காணமுடிந்தது.

“ஆங்கிலத்தைக் கைவிட்டுவிடவோ புறக்கணிக்கவோ கூடாது என்பதே என் சொந்தக் கருத்தாகும். ஆங்கிலத்தை ஒன்றாகக் கொண்ட இரு மொழிக் கொள்கையே சாலச் சிறந்த முறையாகும்.”
(Az-Zahira - 1954)

என அஸீஸ் தனது கொள்கையை விளக்கியபோது அதில் தேசிய ஒற்றுமை, இன ஐக்கியம், பரந்த மனப்பான்மை என்பன பளிச்சிட்டுத் தெரிந்தன. கல்வடி- உப்போடை சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்த தமிழ் மாணவர்கள் சிங்களம் படிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை 1932இல் செய்து வைத்த சுவாமி விபுலாநந்தரின் முயற்சியை இது ஒத்திருக்கிறது. தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மும்மொழிகளையும் தமிழ் மாணவர் கற்கவேண்டியதன் அவசியத்தை முதன் முதலாக உணர்ந்து அதைச் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் செயற்படுத்திக் காட்டிய அடிகளாரின் வழிநின்று சிந்தித்த அஸீஸ் அதன்மூலம் பல்வேறு இனங்களிடை ஐக்கியமும் சகோதரத்துவமும் வளரும் என நம்பினார்.

அஸீஸின் மொழிக் கொள்கையில் அறபு மொழி மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியாக அறபு மொழியைக் கொண்டிருவதில் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை தனது அந்திம காலத்தில் செய்த பிரயத்தனத்தை அஸீஸ் செய்யா விடினும் அம்மொழிக்குரிய இடத்தைத் தனது மொழிக்கொள்கையில் ஒதுக்கியிருந்தார். எகிப்திலுள்ள அல்-அஸ்ஹர் பல்கலைக்கழகத்தில் இலங்கை மாணவர் நால்வருக்கு இடமெடுத்துக் கொடுத்து அறபு மொழி, ஞானம், நீதி போன்ற துறைகளில் படிப்பை மேற்கொள்ள அஸீஸ் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி 1946 நவம்பரில் கைகூடியமை இலங்கை அறபு மொழிக் கல்வி வரலாற்றில் புதிய அத்தியாய மொன்றின் ஆரம்பத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமது சமய மொழியாக அறபைக் கற்கவேண்டுமென்பது அஸீஸின் கொள்கை. ஓறாபிபாஷா, மகுமூது சாமிபாஷா போன்றவர்களுடனும் மகல்ல தீவைச் சேர்ந்த தனவந்தர் இப்றாகீம் தீதியுடனும் கலந்தாலோசித்த பின் சில மாணவர்களை எகிப்துக்கனுப்புவதன் மூலமே இலங்கையின் அறபுமொழிக் கல்வியை விருத்தி செய்யலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து, அதற்காக முயற்சிகள் செய்த முகம்மது காசிம்

சித்திலெவ்வையின் முன்னெடுப்புகளும் இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது. வெற்றியடையாத முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் இம்முயற்சிதான் அஸீஸின் பிற்கால முயற்சிக்கு ஆரம்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது என்று கூறுவதும் தவறாகாது

உருதுக் கவிஞர் அல்லா மா இக்பால் மீது அஸீஸ் கொண்டிருந்த அளவற்ற ஈடுபாட்டின் நிமித்தமாகவோ என்னவோ, உருது மொழியையும் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய அவரதுடியாய்த் துடித்தார்.

“உருது பாஷையின் முக்கியத்துவத்தை நாம் உணரவேண்டும். ஆகவே கைதராபாத் நிஜாமைக் கொண்டு உஸ்மானியா சர்வகலாசாலையில், நிதியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்க நினைத்திருக்கிறோம்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ., இ.மு.க.ச.நி. தலைவரின் அறிக்கை - 1947: 155)

என்று இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதித் தலைவரின் 1947ஆம் ஆண்டைய அறிக்கையில் தனது எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தார் அஸீஸ்,

“முஸ்லிம்களாகிய நமக்கு உருதுமொழியின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி நான் கூறத் தேவையில்லை. முஸ்லிம் நாடுகளுள் மிகவும் பெரியதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமான ஒரு நாட்டின் அரசியல் மொழியாக உருதுமொழி விளங்கி வருகிறது. மேலும், இம்மொழியில் மிகவும் உயர்தர இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் மலிந்துள்ளன. இலங்கைக்கும் பாகிஸ்தானுக்குமிடையில் ஏற்கனவே தொடர்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உருது இலக்கியத்தையும், இஸ்லாமிய மதக் கல்வியையும் தேடுவதற்காக இலங்கை மாணவரை கல்விச் சகாய நிதியின் மூலம் அனுப்பிவைக்க இது தக்க தருணமென்று நாம் கருதுகிறோம்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ., இ.மு.க.ச.நி. தலைவரின் ஆண்டறிக்கை - 1948: 152)

என மீண்டும் கருத்து வெளியிட்டார். இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதித் தலைவரின் 1948ஆம் வருட அறிக்கையிலேயே அஸீஸ் இவ்வாறு உருதுமொழி பற்றிய தனது கருத்தை இரண்டாவது தடவையாகத் தெரிவித்திருந்தார். அக்கால இந்திய, பாகிஸ்தானிய அரசியல் நிலைமைகள் சீர்குலைந்திருந்தமையால் அஸீஸின் இந்

நோக்கம் நிறைவேறவில்லையாயினும் அவரது மொழிக் கொள்கையில் உருது மொழிக்கும் குறிப்பிடத்தக்க இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது நன்கு தெளிவாகிறது. ஸாஹிதாக்கல்லூரி இக்பால் நிலையத்தில், ஜனாப் எஸ்.எல்.எம். ஷாபிமரைக்கார் அதிபராகவிருந்தபோது ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்றுவரை தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் உருது மொழி வகுப்புகள் அஸீஸின் எண்ணத்துக்குக் கிடைத்த பெரு வெற்றியாகக் கொள்ளப்பட வேண்டியன.

போர்த்துக்கீசரின் வரவு இலங்கையில் 1505இல் நிகழ்ந்தது. இந்த வரவுடன் இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் இதுவரை பெற்றிருந்த செல்வாக்கு படிப்படியாக வீழ்ச்சியடையலாயிற்று. வெளியுலகுடன் அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்புகளெல்லாம் அறுந்து போகலாயிற்று. இத்தகைய தொரு சூழ்நிலை உருவான பின்னர், 1526இல் பாபரினால் நிறுவப்பட்ட முகலாய சாம்ராச்சியம் இந்தியாவில் வலுப்பெற்றதை அடுத்து, செல்வாக்குப் பெற்ற மொழிதான் உருதுமொழி. வெளியுலகத் தொடர்பற்றிருந்த அன்றைய இலங்கை முஸ்லிம்கள் உருதுமொழியைக் கற்க முடியாது போனமைக்கு இதுவே காரணம் என்கிறார் அஸீஸ். ஐரோப்பியரின் ஆட்சி இலங்கையில் அஸ்தமனமாகி சுதந்திரச் சூரியன் உதயமானபோது நிலவிய அமைதியான சூழலில் அஸீஸ் உருதுமொழி பற்றிச் சிந்தித்தார். இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் நிரம்பி வழிந்த அம் மொழியை ஈழத்தவரும் கற்பது பயனுள்ளதென்று அவர் கருதினார்.

‘அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்’ என்று குரலெழுப்பிய அஸீஸ் அதைத் தனிமொழியென்று கொள்வது சாத்தியமல்ல என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குக் கிளை மொழி அந்தஸ்தை அளித்திருந்தார். அம் மொழியில் எழுந்த இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல் களைத் தனது சமூகம் நுகர வேண்டும், தனித்துவமான இலக்கியப் பாரம்பரியம் பேணப்படவேண்டும் என்பதற்காகவே அறபுத்தமிழின் முக்கியத்துவத்தை அவர் அதிகமாகப்பேசினார்.

முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழ் என்பதிலும் கல்வி மொழி தாய்மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் தீர்க்கமான கொள்கையுடையவராகவிருந்த அஸீஸ், தவிர்க்க முடியாத வேளைகளில் சிங்களப் பிரதேச முஸ்லிம்கள் சிங்களத்தைக் கல்வி மொழி

யாகக் கொள்வதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால், முஸ்லிம் பாடசாலைகளின் கலைத் திட்டத்தில் தமிழ், அறபு, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் இடம்பெற வேண்டுமென்பதில் விடாப்பிடியாக இருந்தார், இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் நிறைந்துள்ள மொழி என்ற வகையில் உருது மொழியையும் முஸ்லிம்கள் அறிந்திருக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினார்

‘அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்’ கோஷத்தைக் கூட இந்நோக்கில் தான் அஸீஸ் முன்வைத்தார். காலத்துக்கும் நேரத்துக்கும் ஏற்ப அமைந்திருந்த அஸீஸின் மொழிக் கொள்கை என்றும் பயன்மிக்கது. ஈழத்து முஸ்லிம்கள் ஒரே குரலில் ஏற்றுச் செயற்படுத்த வேண்டிய அருமையான திட்டம் அது.

“தாய்மொழியென்பது கணவனும், மனைவியும் ஒருவரோடொருவர் உரையாடுவதும் இருவரும் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் பேசுவதுமான மொழியாகும்.”

தாய்மொழி என்றால் என்ன? என்பதற்கு அஸீஸ் அவர்களின் வரைவிலக்கணம் இது. 1941 டிசம்பர் 10ஆம் திகதி ‘சிலோன் டெய்லி நியூஸ்’ பத்திரிகையில் The Ceylon Muslims and the mother tongue என்ற கட்டுரையில் மேற்கண்ட வரைவிலக்கணத்தைத் தெரிவித்திருந்தார் அஸீஸ்.

இந்நாட்டு முஸ்லிம் சமூகம் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பல இனக் குழுமங்களின் சேர்க்கையாக அமைந்திருக்கிறது. ஆயினும், பெரும்பான்மையான முஸ்லிம்களின் வீட்டுமொழி தமிழாகவே இருக்கிறது. அறபு மொழியை இலங்கை முஸ்லிம்களின் வீட்டுப் பாயையாக்குவதற்குத் தன் வாழ்நாளின் எஞ்சியகாலத்தைச் செலவிட எம்.ஸி.சித்திலெவ்வை விரும்பினார். (சித்திலெவ்வை எம்.ஸி. முஸ்லிம் நேசன் - 01.10.1892) “முஸ்லிம்களின் தாய்ப்பாஷை அறபு; வீட்டுப் பாஷை அறபுத் தமிழ்” என்று சேர்.றாலிக் பரீத் வாதிட்டார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக சுவாமி விபுலாநந்தர் நியமிக்கப்பட்டதைக் கௌரவிக்கு முகமாக வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் 02.10.1943 இல் அன்னாருக்கு அளிக்கப்பட்ட பாராட்டு வைபவத்தில்

அஸீஸின் தந்தையார் சட்டத்தரணி காதி அபூபக்கர் உரையாற்றுகையில், “தமிழே முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி” எனக் குறிப்பிட்டு சர்ச்சைக் குள்ளானார். ஓ.எல்.எம்.சம்சுதீன் என்பவர் அக்கருத்தை மறுத்து தினகரனில் 12.10.1943 இல் எழுதினார். காலியைச் சேர்ந்த எம்.ஐ.எம்.நஸீரும் கொழும்பைச் சேர்ந்த எம்.எஸ்.ஹமீதும் காதி அபூபக்கரின் கருத்தை ஆதரித்து தினகரனில் 26.10.1943 இல் கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தனர். முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றி பலரை இச்சர்ச்சை சிந்திக்கத் தூண்டியது. தந்தை அபூபக்கர் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழே என்று 1943 இல் கூறியதற்குச் சில வருடங்களுக்கு முன்பே 1941களில் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழ் என்று தனயன் அஸீஸ் கூறியிருந்தார். அக்கொள்கையில் அவர் திடமாகக் காலூன்றி நின்றார். அளுத்தகம ஸாஹிறாவின் முதலாவது உதவி அதிபராகவும் கல்விச் சேவையில் முதலாவது முஸ்லிம் கல்விப் பணிப்பாளராகவு மிருந்த எம்.பி. நூர்தீன் முஸ்லிம்களின் வீட்டுமொழியாக அறபுத் தமிழை ஆக்குவதில் முயற்சிகள் செய்தவர். இது சம்பந்தமாக பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஆய்வு மாநாடுகளில் அவர் படித்திருக்கிறார். அறபுத் தமிழை ‘சோனகம்’ என்று அழைக்கலாமென்றும் அவர் கருதினார்.

பரம்பரை பரம்பரையாக தமிழ் மொழியைப் பேசிவரும் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றிச் சர்ச்சை கிளப்பப்படுவது வேடிகையானது, விந்தையானது. ஓர் இனத்தின் தாய்மொழி ஆக்கப்படுவதல்ல; ஏற்கனவே ஆகியிருப்பது. இந்த உண்மையை அஸீஸ் ஏற்றிருந்தார். ‘தாய்மொழி’ எனும் சொல்லை ‘முதல் மொழி’, ‘கல்வி மொழி’ என்ற சொற்களால் விளங்கப்படுத்த முடியாதென்பதும், ‘தாய்மொழி’ யும் ‘முதல்மொழி’யும் ஒரே கருத்தைத் தராதென்பதும் இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியன.

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் மிகப் பெரும்பான்மையோரின் வீட்டுப் பாஷை வடக்காயிருந்தாலும், தெற்காயிருந்தாலும் தமிழே” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963 : 198)

என்ற உண்மையை அஸீஸ் தெளிவாகக் கூறியிருந்தார். ‘இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குரிய பாட அமைப்பில் மொழிகள் பெறும் இடம்’ என்ற விடயம் பற்றி ஆராயவென அகில இலங்கை வை.எம்.எம்.ஏ.

இயக்கத்தினர் 1959 ஜூனில் கூட்டிய மகாநாட்டில் அஸீஸ் இந்த உண்மையை அனைவருக்கும் எத்தி வைத்தார். முஸ்லிம்கள் வீடுகளில் பேசும் தமிழ் சுத்தத் தமிழல்ல என்பதை ஏற்ற அஸீஸ்,

“முஸ்லிம் வீடுகளில் பேசப்படும் தமிழ் வித்தியாசமானதென்பது உண்மை. ஒரு சில சுத்தத் தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பதிலாக அறப்புப் பதங்கள் பாவனையில் வந்து சேர்ந்து கொண்டன. தென்பகுதியில் சிங்களச் சொற்களும் பாவனையில் சேர்ந்துகொண்டன. தமிழ்ப் பண்டிதரும், சுத்தத் தமிழ் வாதிகளும் அவ்வறப்புச் சொற்களைத் தமிழ் அகராதியில் சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டதால் ‘அறப்புத் தமிழ்’ என்ற பதம் ஒரு விசேட கருத்தோடு வழங்கலாயிற்று - வளரலாயிற்று” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1963: 198 - 199)

என்று அதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார். முஸ்லிம்கள் சுத்தத்தமிழைத் தம் வீடுகளில் பேசவில்லை என்பதற்காக அவர்களின் தாய்மொழி தமிழல்ல என்று எவரும் கருதி விடக்கூடாது என்பதில் அஸீஸ் மிகக் கவனமாக இருந்தார். முஸ்லிம்கள் இந் நாட்டின் எக்கோடியில் வாழ்ந் தாலும் அவர்களின் தாய்மொழி தமிழே எனத் திடமாகக் கூறினார்.

முஸ்லிம்கள் ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளலாமா? என வினவப்பட்ட போது,

“ஆங்கிலம் எமது தாய்மொழியன்று. ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொள்வதினால் நாம் ஒரு பயனும் அடையமாட்டோம். ஏனெனில் சிங்களவர், தமிழர் இருபாலாரும் ஆங்கிலத்தைக் கைவிட்டு விட்டனர்.” (The Ceylon Muslim Scholarship Fund year book - 1953: 124)

என விடை பகர்ந்தார் அவர்,

“எமது குழந்தைகள் ஆங்கிலத்திற் கல்வி கற்கலாம் எனத் தரப் பட்டிருக்கும் சலுகையைக் கொண்டு எமது தாய்மொழி அதுவே எனக் கொள்ள முயல்வது வெறும் கற்பனை வாதமாகும். இலங்கை முஸ்லிம்களின் மொழி வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது இவ்வாதத்தின் வெறுமைத் தன்மையை உணரலாம். நான் அறிந்தவரை ஆங்கிலத்தை வீட்டு மொழியாகக் கொண்ட எந்த ஒரு முஸ்லிம் குடும்பமாவது இலங்கையில் கிடையாது. பல வீடுகளில் இரு மொழிகள் பேசப் படுகின்றன. ஆனால், அவ்வாறானவர்களிடையேயும் கூடச்

சாதாரண பேச்சு மொழி ஆங்கிலம் அல்ல. ஆகவே ஆங்கிலமே எமது தாய்மொழி அல்லது எதிர்காலத்தில் அதுவே தாய்மொழியாதல் வேண்டும் என்ற வாதங்களில் எவ்வித நியாயமோ யதார்த்தமோ கிடையாது.”

என அழுத்தமாகக் கூறி ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளலாமே என்ற சந்தேகத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். 1953 மார்ச் 12ஆம் திகதி Ceylon Daily News பத்திரிகையில் Muslims and Medium of Instruction என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில் தான் மேற்கண்ட விளக்கத்தை அஸ்ஸு அளித்திருந்தார்.

முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழ்தான் என்பதை அஸ்ஸு சந்தேகத்துக்கப்பாற்பட நிறுவினார். முஸ்லிம்கள் சிலர் சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ள முனைவதன் அர்த்தமற்ற தன்மையைச் சாடிய அஸ்ஸு, அவர்களின் அறியாமையையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

“முஸ்லிம்கள் தமிழும், சிங்களமும் பேசுகிறார்கள். அதிகமான ஆண்கள் இரு மொழிகளையும் சம சிறப்புடன் பேசக் கூடியவர்கள். ஆனால், இப்பிரதேசங்களில் தமிழ் பேச முடியாத ஆண்களோ பெண்களோ இல்லை. அவர்கள் எல்லோரும் தமிழை வீட்டு மொழியாகப் பாவிக்கிறார்கள். வெளிப்படையாகக் கூறின் இப்பகுதிகளிலுள்ள பெண்கள் ஆண்களைவிட சிங்கள மொழி பேசுவதில் திறமைகுறைந்தவர்கள். தமிழ்தான் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி என்பதற்கு இதுவே தகுந்த ஆதாரமாகும். பிள்ளைகள் தமிழில் பேசுகிறார்கள். சமய அடிப்படை விதிகளும் தமிழில்தான் கற்பிக்கப்படுகின்றன. சில முஸ்லிம் சிறுவர்கள் அண்மையில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின்மையால் சிங்களப் பாடசாலைகளுக்குச் செல்கிறார்கள். தமிழ், முஸ்லிம்களின் தாய் மொழியல்ல என்பதற்கு இது தகுந்த ஆதாரமல்ல.” (Azeez A.M.A., Ceylon Daily News - 10.12.1941)

என ஆதாரம் காட்டி வாதிட்டார். ‘The Ceylon Muslims and the Mother Tongue - Claims of the Tamil Language’ என்ற தலைப்பில் Ceylon Daily News பத்திரிகையில் 1941 டிசம்பர் 10ஆம் திகதி எழுதிய கட்டுரையில் தான் அஸ்ஸு மேற்கண்ட வாதத்தை முன் வைத்தார். அதே கட்டுரையில் தமிழ்மொழி முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியாகத் தொடர்ந்திருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

“எந்த ஒரு இலங்கை முஸ்லிமும் தனது இனத்தை, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஒரு பிரிவும், வேறு மொழிகளைத் தமது மொழிகளாகத் தெரிந்த வேறொரு பிரிவுமாக இரு கூறுகளாக்க நினைக்கமாட்டான். எனவே, தனது இயற்கையான பெறுமதி காரணமாகவோ அல்லது இன்னொரு மொழியை ஏற்பதில் உள்ள கடுமையான கஷ்டம் காரணமாகவோ தமிழ் முஸ்லிம்களின் தாய் மொழியாகத் தொடர்ந்திருக்கவேண்டும். தமிழ்மொழி முதனிலை முஸ்லிம் இலக்கியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இதற்காக தென் இந்தியக் கவிஞர்களுக்கும் நன்றி கூறவேண்டும். அது மட்டுமன்றி இம்மொழிதான் குத்பாப் பிரசங்கங்களில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. கதீப்மார்களும் உள்ளூர் இமாம்களும் ஆலிம்களும் தமிழுக்குச் சாதகமானவர்கள்.” (Azeez A.M.A., Ceylon Daily News - 10.12.1941)

எனக் கூறி தமிழ் தான் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி என்பதை ஆதார பூர்வமாக நிறுவ முனைந்தார் அஸீஸ். சரியான சந்தர்ப்பத்தில் அஸீஸ் எழுப்பிய இக்கோஷம் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி, கல்விமொழி பற்றிச் சரியான முடிவுகளை எடுப்பதில் அன்றைய முஸ்லிம்களுக்கு வழிகாட்டியது. சிங்கள வாக்காளர் தொகுதிகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளின் தீர்க்கதரிசனமற்ற, சுயநல நோக்குள்ள, முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி, கல்விமொழி பற்றிய கொள்கைகளுக்கு அஸீஸின் தனித்துவமான, சுதந்திரமான எழுத்துக்கள் விடை பகர்ந்தன.

மத்திய இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சங்கம் - கம்பளையின் செயலாளருக்கு 1953 ஏப்ரல் 11ஆம் திகதி அஸீஸ் எழுதிய கடிதத்தின் முக்கிய வாசகங்களை இங்கு தருவது பயனுள்ளது.

“இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் எண்ணிக்கையில் சிறியதாகும். தனித் தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களான கிழக்கு மாகாணம், மன்னார், புத்தளம் ஆகிய மாவட்டங்களிலேயே கூடுதலாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அரசியல் பலம் உண்டு, தெற்கு, மத்திய இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமிழைக் கைவிடுவதன் மூலம் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களுடனான தொடர்புகளை நிச்சயமாகத் துண்டித்துக் கொள்வர்.

சிங்கள மொழியில் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இல்லை. பணமிருந்தாலும் கூட இலக்கியங்களைப் படைத்துவிட முடியாது

என்பதை ஞாபகத்திலிருத்திக் கொள்ளவேண்டும். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தை தென் இந்தியா படைத்து அளித்து வந்திருக்கிறது. படைத்து அளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியைக் கைவிடுவதன் மூலம் இவ்விலக்கியங்களின் பலனை இழக்க நேரிடும்.

இலங்கையிலுள்ள இஸ்லாமிய மத்ரலாக்கள் சிங்கள மொழியில் தொழிற்படுவதானது என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாதுள்ளது. ஏனெனில் அவ்வாறு செய்ய முற்படுகையில் இலங்கைக்குள் மட்டுமே தமது பணியை ஒடுக்கிக் கொண்டு தனித்து நிற்க வேண்டிய நிலை அவற்றுக்கு ஏற்படும். தென்னிந்தியத் தொடர் புகள் யாவும் அறுபட்டுப் போகும்.

எமது வெள்ளிக்கிழமை குத்பாப் பிரசங்கங்கள் தீவடங்கிலும் தமிழிலேயே இன்று நிகழ்த்தப்படுகின்றன. முஸ்லிம்களில் சிலர் தமிழைக் கைவிடின் இலங்கையில் அந்நிலை இல்லாமற்போய் விடும். அவ்வாறு ஏற்படும் மொழிப் பிரிவினை எமது நலன் களுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும். ஏனெனில் நாம் இந் நாட்டில் சிறு தொகையினரே.

இன்றைய இலங்கை நிலையில் நாம் சிங்களத்தைப் புறக்கணிக்க முடியாது. கொழும்பு ஸாஹிஹாக் கல்லூரி சம்பந்தமாக இப் பிரச்சினை எனது கவனத்தை ஈர்த்தது. சிங்களத்தை 6ஆம் வகுப்பிலிருந்து கட்டாய மொழியாக்குவதே அதற்கான தீர்வாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதனால் கொழும்பு ஸாஹிஹாக் கல்லூரியிலிருந்து விலகும் ஒரு மாணவன் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும், சிங்களத்திலும் அறிவுள்ள வனாகவிருப்பான். எமது மொழிப் பிரச்சினைக்கான சிறந்த தீர்வாக இதுபடுகிறது. ஒரு மாணவன் 6 ஆம் தரத்திலிருந்து சிங்களத்தைக் கற்பது இலகுவானது. ஏனெனில் வரிவடிவிலும் இலக்கணத்திலும் சிங்கள தமிழ்மொழிகளிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டு. அது மட்டுமன்றி, மத்திய அல்லது தென் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவன் 6ஆம் வகுப்பிற்கு வரும்போது பெரும்பாலான பேச்சுச் சிங்களச் சொற்களையும் அறிந்திருப்பான். எனவே, **தமிழ்மொழியைக் கைவிடுதலானது இனத்தின் ஒற்றுமையை அழித்துவிடும், அரசியல் பலத்தை பலவீனப்படுத்தும், முஸ்லிம் கலாசாரத்தின் அத்திவாரத்தையே அழித்துவிடும்.**”

என அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவ்விளக்கம் இது சம்பந்தமான பல சந்தேகங்களுக்கு விடையளிக்கின்றது. முஸ்லிம்களின்

தாய்மொழி பற்றிய அஸீஸின் தீர்க்கமான போக்கையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. “தமிழ்ப் பாஷை, இது நாம் பேசுகிற பாஷையாயிருப்பதால் அதை அறியாதவன் குருடனைப் போலிருப்பான். எந்த வேளையும் இவனுக்கு வழிகாட்ட ஒருவன் வேண்டியதாயிருக்கும்” என்ற மூதறிஞர் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் கருத்துடன் அஸீஸின் கருத்தும் சங்கமமாவதை இங்கு நாம் காண்கிறோம்.

பெரியார் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையும் சேர் றாலிக் பரீதும் கால் ஊன்றி நின்ற ‘முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழி அறபுத் தமிழ்’ என்ற நிலைப்பாடு அஸீஸையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அதனாற்றான் போலும் அஸீஸும் தமிழைத் தாய்மொழி என அழைக்காது ‘வீட்டு மொழி’ என அழைக்க நேர்ந்தது. தேசிய எல்லைகளைக் கடந்து நிற்கும் இஸ்லாமியச் சகோதரத்துவத்துக்கும், கஃபாவை முன்னோக்கி வளர்ந்திருக்கும் உலக முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கும் முதன்மை அளிக்கும் வகையில் அறபு மொழியின் முக்கியத்துவத்தை உயர்த்திப் பிடித்த அஸீஸ், முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தைக் கட்டிக் காத்து தேசிய சிறுபான்மை இனமாகத் தன்னினத்தைக் காணவிழைந்த அஸீஸ், தமிழை இலங்கை முஸ்லிம்களின் ‘வீட்டு மொழி’ என அழைத்தமை காரணமுடைத்து. கொழும்புச் சூழலின் தாக்கமும், பேரின அரசியற் பேரலைகளின் வீச்சும் அஸீஸின் இந்த ‘வீட்டு மொழி’ கோஷத்துக்குத் துணைபோயின. ஆயினும், அஸீஸ் ஆண்ட இந்த ‘வீட்டுமொழி’ப் பிரயோகம் பற்றி எவரும் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அந்த ஆய்வில் நாம் காணப்போவது வெறும் சொல் மாறாட்டத்தையேயன்றி பொருள் மாற்றத்தையல்ல. அவரது உள்ளார்ந்த எண்ணமும் சிந்தனையும் தமிழைத் தாய்மொழியாகவே கொள்கிறது. இந்த எண்ண அலைகள் அவரைத் தெரியாமலே பல இடங்களில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றன.

சமுதாயத்தின் உண்மையான, தன்னலமற்ற தலைவர்களின் சிந்தனைகள் நியாயமானதாக, ‘சமுதாயத்தின் ஒற்றுமை’ என்ற அடிப்படையிலிருந்து எழுந்ததாக, சமூக உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாக அமையும் என்பதற்கு ஈழத்து முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றிய அஸீஸின் எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் தக்க உதாரணங்களாகும்.

“குழந்தைக்கு இயல்பான மொழி தாய்மொழி. குழந்தைகள் தாய்மொழி மூலமே தமது உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளியிட முடியும். அவர்களது படைப்பாற்றல் தாய்மொழி மூலம் வளரும். ஓர் இன மக்களின் தாய்மொழி சிதையின் அம்மக்களின் பண்பாடும் உயர்நிலையும் அழியும் நிலையுண்டாகும். தாய்மொழியே மக்களின் ஆளுமையை மலரச் செய்யும். எனவே, தாய்மொழியே போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும்.” (சந்திரசேகரம், 1975: 21)

என்பது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கல்வித்துறைப் பேராசிரிய ராகவிருந்த அமரர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்களின் கல்வி உளவியல் சார்ந்த கருத்து. ஆறுமுக நாவலரின் கருத்தும் இதுவே. காந்தியடிகளின் கல்வித் திட்டமும் கல்வி மொழி தாய்மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று இயம்புகிறது. ஆங்கிலக்கல்வி இந்தியர்களை அவர்களது சொந்தமண்ணிலேயே அந்நியர்களாக்கி விட்டதென மனம் வெதும்பிய காந்தி, தாய் மொழி போதனா மொழியாவதன் மூலமே நாடு விழித்தெழும் என்ற கருத்துடையவர். இன்றைய கல்வி நூல் வல்லாரும் கல்வி உளவியலாளரும் அபிப்பிராயபேதமின்றிக் கூறும் கருத்தும் இதுவே. இவ்வழி நின்று தான் அறிஞர் அஸீஸும் சிந்தித்தார்,

முஸ்லிம் சிறார்களின் கல்வி மொழி எதுவாக இருத்தல் வேண்டுமென்ற சர்ச்சை கிளப்பப்பட்ட கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த

தலைவர் அஸீஸ் . அவ்வப்போது அவர் தனது சமூகத்தின் சிந்தனைக் காகச் சமர்ப்பித்த கருத்துக்கள் முஸ்லிம்களை இவ்விடயத்தில் கவனமாக இயங்கச் செய்தன. இதுசம்பந்தமாக தனது இனம் நல்லதொரு முடிவை எடுக்க முடியாது தடுமாறிய போது அஸீஸ் தெரிவித்த கருத்துக்கள் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தன. 1951ஆம் ஆண்டைய அகில இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதி நிருவாக சபைத் தலைவரின் அறிக்கையில் அஸீஸ் பின்வருமாறு இதற்கு ஒரு விளக்கத்தை அளித்தார்.

“முஸ்லிம் பிள்ளைகள் விரும்பிய பாஷை மூலம் கல்வி கற்பதற்கு அரசாங்கம் அனுமதித்திருந்த போதிலும் பிரதம பாடசாலையில் உள்ள எங்கள் பிரச்சினைகள் அதனால் தீரவில்லை. முதலாவதாக, ஆங்கிலம் எமது தாய்ப்பாஷையன்று. சிங்களவரும் தமிழரும் கைவிட்ட ஒரு புதிய பாஷையை (ஆங்கிலம்) நாம் தெரிந்தெடுப்பது எமக்கு லாபத்தைக் கொடுக்காது. ஜூனியர் பாடசாலையில் (6ம், 7ம், 8ம் வகுப்புகளில்) கல்வி பயிற்றப்படும் பாஷையாக ஆங்கிலம் கைவிடப்படுமென அரசாங்கம் எங்களுக்கு அறிவித்திருக்கிறது. பிரதம பாடசாலைகளின் கீழ் வகுப்பு, மேல்வகுப்புகளில் ஆங்கிலம் மூலம் கல்வியூட்டும் ஆசிரியர்கள் இனிமேல் பயிற்றப்படமாட்டார்கள். தற்போதுள்ளவர்கள் இளைப்பாறியதும் அவர்களைப்போன்று புதியவர்கள் ஆங்கிலப் பயிற்சி பெற்று வரமாட்டார்கள். ஆகவே நாங்கள் கல்வி பயிலும் அல்லது உத்தியோகம் தேடும் பாஷை சிங்களம் அல்லது தமிழாக இருக்க வேண்டி ஏற்படுகிறது. எங்களுக்கென்று விசேஷமாக, குறைவாகவோ நிறைவாகவோ பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரை அரசாங்கம் தரவும் மாட்டாது. முஸ்லிம்கள் தாமாகவே தமக்குத் தேவையான ஆசிரியர்களைத் தேடி எடுப்பார்களென்பது இரம்பவும் சந்தேகம். எனவே, தற்போதைய நிலைபரங்களின் படி உத்தேசித்து எம் பிள்ளைகள் கல்வி பயிலும் பாஷையை கண்டிப்பாக நாம் தெரிந்தெடுக்க வேண்டிய நிலையில் வந்திருக்கிறோம். பிரச்சினை கஷ்டமானது. ஆனால் அதைத் தீர்ப்பதற்கு மேலும் தாமதிக் கலாகாது. சுமார் 40% முஸ்லிம்கள் தனியத் தமிழும் மற்றைய 60% முஸ்லிம்கள் தமிழும் சிங்களமும் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் சிங்களம் பேசும் வன்மை இடத்துக்கிடம் வேறுபடுகிறது. அன்றியும் ஆண்கள் பெண்களை விடச் சிறந்த சிங்களம் பேசுகிறார்கள். முஸ்லிம்களுக்குச் செல்வாக்குள்ள வாக்காளர் தொகுதிகளெல்லாம் அநேகமாக, முற்றாக, தமிழ் பேசும் பகுதிகளிலேயே அமைந்துள்ளன

வென்பது ஞாபகத்திலிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மேற்கூறிய தொகைகள் சிறிது மயக்கத்தை உண்டுபண்ணும். தமிழிலே முஸ்லிம் களுக்குச் சொந்த நூல்கள் இருக்கின்றன. இவையும் தமிழும் எங்கள் கதீப்மார்களிடையும் மௌலவிமார்களிடையும் நன்கு பரந்து இருக்கின்றன. ஆனால், சிங்களம் நம் தேசத்தில் 70% மக்களின் பாஷையாகவிருக்கிறது. ஆனதால் அதுவே கூடிய பிரதானம் வாய்ந்த பாஷையாகும். சிங்களப் பகுதிகளிலுள்ள முஸ்லிம்கள் சிங்களத்தையும் தமிழ்ப் பகுதிகளிலுள்ளவர்கள் தமிழையும் தாம் கல்வி கற்கும் பாஷையாகக் கையாளவேண்டுமென யோசனை கூறப்படுகிறது. இது தானாகவே முஸ்லிம் சமூகத்தின் பாஷை ஒற்றுமையைச் சீர்குலைத்து அவர் களின் ஒருமித்த வலிமையையும் நசுக்கிவிடும். இதைத் தீர்ப்பதற்குத் திருப்தியான வழி தேடுவது இ.மு.க.ச. நிதியின் எல்லைக்கப்பாற் பட்டது. ஆனால், இப்பிரச் சினையை நம் சமூகத்தினருக்கு எடுத்து விளக்குவது எங்கள் கடமையாகும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ., The Ceylon Muslim Scholarship Fund Year Book - 1952: 167-168)

இலங்கை முஸ்லிம்கள் தாங்கள் இலங்கையின் எக்கோடியில் வாழ்ந்தாலும் தாய்மொழியில்தான் கற்கவேண்டும் என்பது, அதாவது, தமிழ் மொழியில்தான் கற்கவேண்டுமென்ற கருத்து, அஸீஸின் இவ் விளக்கத்தில் தெளிவாகத்தெரிகிறது. 1949 மே 14ஆம் திகதி கல்முனையில் நடைபெற்ற முஸ்லிம் லீக்கின் கல்வி மகா நாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரையிலும், 1953ஆம் ஆண்டைய இ.மு.க. சகாய நிதித் தலைவரின் அறிக்கையிலும் தாய்மொழிக் கல்வியை வலியுறுத்திக் கூறியிருந்தார் அஸீஸ்.

தமிழைப் புறக்கணித்து சிங்களத்தை முஸ்லிம்கள் போதனா மொழியாகக் கொள்வது அரசனை நம்பி புருஷனைக் கைவிட்ட கதையாகிவிடும் என்ற உண்மையை அஸீஸ் நன்குணர்ந்திருந்தார். சில அரசியல் சுயநலமிகளின் கோஷத்திற்காக வளர்ச்சியடைந்துள்ள முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலைகளைச் சிங்களப் பாடசாலைகளாக்க முயற்சிப்பது முட்டை பொரிக்க முழு வீட்டையும் எரித்த கதையாகி விடும் என்பதும் அவருக்கு நன்கு தெரியும். அதனாற்றான் கல்வி மொழி பற்றிய பிரச்சினையில் தனது சமூகத்தைச் சரியான பாதையில் சிந்திக்கச் செய்வதில் அஸீஸ் துடியாய்த் துடித்தார்.

தமிழ்தான் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி; வீட்டு மொழி; இஸ்லாமிய கலாசாரத் தொடர்பு மொழி. அது சர்வதேச மொழிகளுள் ஒன்று. அற்பசுகம் தொழில் வாய்ப்புகளுக்காக எமது மதத்தையும், கலாசாரத்தையும் பலியிடமுடியாது. எமது மூதாதையர் இதைவிடச் சிறந்த சந்தர்ப்பங்களைச் சிங்கள மன்னர் காலத்திலும் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலும் உதறித் தள்ளிவிட்டமை வரலாறு காட்டும் உண்மை. இதனை அஸீஸ் உணர்த்தும்வரை சமூகம் தெளிவாக உணரவில்லை.

தாய்மொழியில் கற்பது சுலபம். அந்நிய மொழியில் கற்கும் ஒரு வனின் கற்றல் தொழில் சில வருடங்களால் பின்தள்ளப்படுவதாக உளவியலாளர் கூறுவர். சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட சிங்கள மாணவருடன் முஸ்லிம் மாணவர் போட்டியிடுவது சுலபமான தன்று. உத்தியோக வாய்ப்புகள் கூட சிங்களத்தில் கற்ற முஸ்லிம் களுக்குக் கிடைப்பது அருமையாகவே இருக்கும். பல்கலைக்கழக வாய்ப்புகள், ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் அனுமதி பெறும் வாய்ப்புக்களெல்லாம் மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். இந்த உண்மைகளைச் சமூகம் உணராதிருந்த போது அஸீஸ் ஊட்டிய அறிவு அவர்களை உணரச் செய்தது.

மொழியென்பது வெறுமனே கருத்துக்களை வெளியிடும் சாதனம் மட்டுமல்ல, சிந்தனாகருவி மட்டுமல்ல, உணர்வுகளை வெளிக் காட்டும் சக்தியும் கூட. மனிதனின் இயற்கையான பேச்சு அவனின் நிழலைப் போன்றது. அவனின் ஆளுமையிலிருந்து அதைப் பிரிக்க முடியாது. அனுபவம் வாய்ந்த ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கல்வி உளவியலாளர்கள் இவ்வாறு கருதுகிறார்கள் என்று அஸீஸ் எழுதியிருக்கிறார்.

சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்கள், கல்வி மொழி தாய்மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவர். அப்போதைய கல்வி அதிகாரி பரோஸ் அவர்களுக்கு 1900 ஜூலையில் அவர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். கொழும்பில் அளிக்கப்பட்ட ஆரம்பக் கல்வியில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அக்கடிதம் அமைந்திருந்தது. பயனுள்ள அக் கடித வாசகம் வருமாறு:

“ஆரம்பக் கல்வியின் அடிப்படைக்குறை, ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி பயிற்றப்பட்டதே ஆகும். இங்கிலாந்தில் உள்ள பாடசாலை

களில் ஆங்கிலத்தை விட்டுவிட்டு ஜேர்மன் மொழியில் ஆங்கிலச் சிறாருக்கு ஆரம்பக் கல்வியை ஆரம்பித்தால் எப்படி இருக்குமோ அவ்வாறே சிங்கள, தமிழ் மாணவர்க்கு ஆங்கில மூலம் ஆரம்பக் கல்வி அளிப்பது இருக்கும்.’’

இந்த வாசகம் சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களின் கல்வி மொழிக் கொள்கையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. தாய்மொழியில் தான் சிறார்கள் தம் கல்வியை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பது அவரின் கருத்தாகவிருந்தது. மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் கூட தாய்மொழிக் கல்வியில் மிகவும் அக்கறை காட்டியவர். அதற்காகப் பல பிரயத்தனங்கள் செய்தவர். இந்திய மொழிகள் போதனா மொழியாகும் தகுதியற்றவை என பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி கருத்துரைத்தபோது அதைப் பலமாகக் கண்டித்துக் கருத்து வெளியிட்டவர். இதை ஒத்த ஒரு கருத்தை, அதாவது போதனா மொழியாகும் தகுதி இந்திய மொழிகளுக்கில்லை, ஆங்கிலத்துக்கு மட்டுமே உண்டு என்ற கருத்தை சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியைச் சேர்ந்த திரு. ஜே.சி. ரோலோ வெளியிட்டபோது,

‘‘திரு. ஜே.சி. ரோலோ அவர்களின் கூற்று இந்திய மக்களின் ஏகோ பித்த அபிப்பிராயத்துக்கு எதிரானதுடன், திரு. ஜே.சி. ரோலோவின் மனச் சாட்சிக்கே எதிரானது. ஏனெனில் ஒரு பிள்ளையின் தாய் மொழி போல் கல்வியில் பயிற்சி மொழியாக இருக்கக்கூடிய மொழி வேறொன்று இருக்க முடியாது. இந்த உண்மையை ஜப்பான், இத்தாலி, மெக்ஸிக்கோ போன்ற நாடுகளில் உள்ள கல்வியியலாளர்கள் மட்டுமல்லாது மனிதனை மனிதனாக மதிக்கும் எந்நாட்டவரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.’’

என பாரதி சாடியிருந்தார். 1916 ஒக்டோபர் ‘இந்து’ நாளிதழில் தான் இவ்வாறு பாரதி எழுதியிருந்தார். தாய் மொழியே போதனா மொழியாதல் வேண்டுமென்பதைப் பல நாடுகளை உதாரணமாகக் கொண்டு வாதிட்டார் அவர். பாரதியோ, பொன்னம்பலம் அருணா சலமோ சொன்னதெல்லாம் தாய்மொழி, கல்விமொழியாதல் வேண்டுமென்பதே யொழிய வேறு மொழிகளைக் கற்கக்கூடாதென்பதன்று. பண்பாடு, கலாசாரம் சூழ்நிலைகளுக்கு அமைவாக பல மொழிகளை மாணவர், தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை அவர்களும்

ஏற்றிருந்தனர். அஸீஸின் கொள்கையிலும் இதே எண்ண ஓட்டத்தைக் காணலாம்.

"The first thing in Education is that you must always proceed from the known to unknown. At least in the earlier stages of education we must have the vernacular as the basis of instruction and then only English and teach it on the basis of the vernacular" (Jayah T.B., Ceylon Muslim Review - Feb.1919)

என்பது கல்விமான் ஜாயாவின் கல்வி மொழிக்கொள்கை. அறிந்த திலிருந்தே அறியாததற்குச் செல்ல வேண்டும். குறைந்தது ஆரம்பக் கல்வியாவது தாய்ப்பாஷையில் அமைதல் வேண்டும். பின்னர் ஆங்கிலத்தில் அமையலாம். தாய்ப்பாஷையினூடு தான் ஆங்கிலத் தையும் கற்பிக்க வேண்டும் என்று கல்வி மொழிப் பிரச்சினை தோற்றம் பெறுவதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே 1919 இல் ஜாயா குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். ஜாயாவும் அங்கத்தவராகவிருந்த சி.டபிள்யு.டபிள்யு கன்னங்கரா தலைமையிலான கல்வி விசேட குழு - 1943 தனது அறிக்கையில் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் தாய் மொழியிற்றான் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்தது.

1. கணவனும் மனைவியும் சிங்களம் அல்லது தமிழ் பேசினால் சிங்களம் அல்லது தமிழ்
2. பெற்றோர் வெவ்வேறு இனத்தவர்களாயின் வீட்டில் பேசப்படும் மொழி
3. சிங்களவரும் தமிழருமல்லாத ஏனையோர் ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ், மலே மொழிகளுள் பெற்றோர் விரும்பும் ஏதாவதொரு மொழி.

என்று கல்வி மொழிக்கு அக்குழு விளக்கம் தந்தது. 1945 இல் நியமிக்கப்பட்ட சிங்களம் தமிழ் அரசுகரும மொழித்தெரிவுக்குழுவும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் கல்வி மொழி தாய்ப்பாஷையாக இருக்கு மென்றும் அப்பாடசாலைகளில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட மாட்டாதென்றும் 1946இல் அறிக்கை வெளியிட்டது. 1949 இல் கல்முனையில் நடைபெற்ற கல்வி மாநாட்டுத் தலைமையுரையில் இவ்விரு குழுக்களின் அறிக்கைகளையும் வரவேற்று அஸீஸ் கருத் துரைத்தார்.

"I should now like to deal with our most important educational problem which unfortunately has so far received insufficient attention from us. I am referring to the question of the medium of instruction. As far as I am able to see, the Government has already made its decision in regard to primary education, and there does not seem to be any likelihood of the present policy being reversed. The following quotations respectively from the Report of the Special Committee on Education and from the Report of the Select Committee on Sinhalese and Tamil as Official Languages would support my statement."

"356 (a) we recommend that the medium of instruction in the primary school shall be the mother" tongue.

To cover doubtful and difficult cases, we have evolved the following definition of mother tongue:

1. Where both parents are Sinhalese or Tamil, then Sinhalese or Tamil, as the case may be, shall be the mother – tongue.
2. Where the parents belong to different communities, the home – language... be the mother tongue.
3. In the case of all other persons, any one of the following languages – English, Sinhalese, Tamil or Malay – Whichever the parents choose to adopt shall be deemed to be the mother – tongue.

"48. The medium of instruction in the primary school shall be the mother – tongue. English shall not be taught at this stage as a second language."

The Government has no doubt allowed us the choice of the medium but that does not necessarily solve our problem. At once when the country favoured – English as the medium of instruction from the Kindergarten stage upwards, the Muslim community was indifferent to the possibilities of English education. As a result, apart from other disabilities, we are still not having our proportionate share of the cadre of the administrative and other Government posts. The country has now considerably modified its attitude towards English. But we seem to be oblivious of the important changes that have taken place recently. The urgent problem that cries for a solution on our part is whether we should continue to favour a medium, namely, English, that has been abandoned by both the Sinhalese and the Tamils... We adopted this kind of a wrong attitude once and we are still not free from its

evil consequences. I therefore personally feel that we should not depart in this matter from the policy of the country, whatever our transitional difficulties may be... it has been suggested by some that Muslims in Sinhalese areas should adopt Sinhalese and those in Tamil areas Tamil. This would entail the disruption of the present linguistic unity. It is obvious that there is no easy solution to the problem... I would stongly recommend the appointment of a special committee that will study this question in all its aspects and tender advise to the Community." (Azeez A.M.A; Az-Zahira 1949: 44-45)

என்று அஸீஸ் தன்னுடைய கல்முனைக்கல்வி மாநாட்டுத் தலைமையுரையில் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

சிங்களவர் தமிழரல்லாதோருக்கு கல்வி விசேட குழு ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ், மலே மொழிகளில் பெற்றோர் விரும்பும் ஏதாவது ஒரு மொழியில் கற்கலாம் என்ற சலுகையுடன் அஸீஸ் உடன்படவில்லை. தாய்மொழியில் ஆரம்பக்கல்வி அமைவதையே அஸீஸ் விரும்பினார். சமூக ஒற்றுமை, சமய நோக்கு, பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களின் வீட்டுமொழி என்ற வகையில் தமிழையே முஸ்லிம்கள் கல்விமொழியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அஸீஸின் நிலைப்பாடாக விருந்தது. சிங்களப் பிரதேச முஸ்லிம்கள் சிங்களத்தையும் தமிழ்ப் பிரதேச முஸ்லிம்கள் தமிழையும் கல்விமொழியாகக் கொள்ளலாம் என்று அபிப்பிராயம் கூறப்பட்ட போது அதையும் அவர் நிராகரித்தார். முஸ்லிம்களின் கல்விமொழி பற்றி ஆராய்ந்து சமூகத்தை அறிவுறுத்த ஒரு விசேட குழுவை நியமிக்குமாறும் கல்முனைக் கல்வி மாநாட்டுத் தலைமையுரையில் அஸீஸ் கோரிக்கை விடுத்தார். முஸ்லிம் லீக்கில் கல்விக்குழு வொன்று இயக்கம் பெறவும் பின்னர் 1964 இல் சுயாதீன அ.இ.மு.க. மாநாடு தோற்றம் பெறவும் அஸீஸின் தலைமைப் பேருரையும் உந்துதல் செய்தது. முஸ்லிம்களின் கல்விமொழி பற்றி சபாநாயகராகவிருந்த எச்.எஸ்.இஸ்மாயில் தலைமையில் அ.இ.மு.க மாநாடு கலந்துரையாடல்களைச் செய்த போதும் எவ்விதத் தீர்மானங்களும் எட்டப்படவில்லை. அவ்வாறு எடுக்கப்படும் தீர்மானம் முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பிளவுபடுத்திவிடும் என்ற அச்சமே இதற்குக் காரணமாக விருந்தது.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழிப் பிரச்சினையைப் பல கோணங்களில் நோக்கி, கேள்விகள் சந்தேகங்களை எழுப்பி விடை

காண்பதன் மூலம் நியாயமாக ஏற்படக்கூடிய சந்தேகங்களுக்கு விடையளித்தார் அஸீஸ். தமிழ்மொழி போதனா மொழியாக அமைய வேண்டுமென்று அஸீஸ் கோரினாரேயொழிய சிங்களத்தை முஸ்லிம்கள் கற்கக்கூடாது எனத் தடைவிதிக்கவில்லை. அஸீஸின் கலைத் திட்டத்தில் சிங்களமும் முக்கியமான ஒரு பாடமாக அமைகிறது.

“தங்களின் சொந்த நலன் கருதி முஸ்லிம்கள் தங்களின் போதனா மொழியாக ஆங்கிலத்தைக் கொள்வதை மறக்க வேண்டும். இந் நிலையில் போதனா மொழியாக சிங்களத்தை அல்லது தமிழைத் தெரிவு செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். இது அவர்களுக்கு இலகுவானதல்ல. சிக்கலான நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. அவர்களின் தெரிவு அதிகமான முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியான தமிழாயிருப்பின் மேற்கு தெற்குப் பகுதிகளில் வாழும் அதிகமான முஸ்லிம்கள் மீது அது வசதியீனங்களை ஏற்படுத்துமா? அவர்களின் அதிகமானோரின் வீட்டுமொழி சிங்களமல்ல. ஆனால், சிங்கள மொழியில் நல்ல அறிவு இல்லாத பட்சத்தில் அவர்கள் அப்பகுதியில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது தடைப்படும்.” (Azeez A.M.A., Ceylon Daily News - 12.03.1953)

இவ்வாறு பல கேள்விகளை எழுப்பி விடை காணும் முயற்சியில் சிங்கள மொழியையும் முஸ்லிம் சிறார்கள் கற்கவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு அவர் வந்திருந்தார். ஆயினும், போதனா மொழி தமிழாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவர் உறுதியான கொள்கையுடையவராயிருந்தார். இந்நாட்டு மக்கள் தத்தம் சகோதர மொழிகளைக் கற்கவேண்டும். அதன் மூலமே நாட்டு மக்களிடையே ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்க முடியும். ஒருமையிற் பன்மையும், பன்மையில் ஒருமையும் ஏற்பட இதுவே சிறந்த வழி. நாட்டில் சகோதர மனப்பான்மையும் கலாசார ஒற்றுமையும் இதன் மூலம் வளரும். தாய்மொழிமூலம் ஆளுமை மொழிப்பற்று, அம் மொழியின் அடிப்படையில் எழுகின்ற கலாசாரம், பண்பாடு என்பன வளரும். ஆங்கில மொழி மூலம் உலக அறிவு, உலக நெறி வளரும். நாவலரும் விபுலாநந்தரும் இதனை ஏற்றிருந்தனர். அஸீஸின் கருத்தும் இது தான். இவற்றைவிட முஸ்லிம் சிறார்கள் தம் சமய மொழியான அறையும் கற்க வேண்டிய அவசியமிருக்கிறது என அஸீஸ் கருதினார்.

முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியின் அத்திவாரத்தில் அமையவேண்டும் என்பதன் தாற்பரியத்தை, அதன் பிரதிபிம்பத்தை, அட்டாளைச்சேனை, அழுத்காமம் முஸ்லிம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகள் தாபிதமாகி மும்முரமாக வளர்ச்சியடைந்து செல்வதில் காண்கிறோம் என்று ஒரு முறை 1956இல் ஸாஹிறாக் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா அறிக்கையில் குறிப்பிட்டு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார் அஸீஸ். 1953 மார்ச் 12ஆம் திகதி Ceylon Daily News பத்திரிகைக்கு எழுதிய Muslims and the Medium of Instruction என்ற கட்டுரையிலும் இதே கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தார்.

முஸ்லிம் பாடசாலைகளின் கலைத்திட்டத்தில் தமிழ், அறபு, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய நான்கு மொழிகளையும் இடம் பெறச் செய்வது சம்பந்தமாக அஸீஸ் கருத்துத் தெரிவிக்கையில்,

“வேறுபட்ட எழுத்துக்களையுடைய வித்தியாசமான சரித்திர, சமய, பாஷா அடிப்படைகளையுடைய சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம், அறபு ஆகிய நான்கு மொழிகளையும் முஸ்லிம் சிறுவர் கற்கவேண்டியதால் உண்டாகும் சிரமம் தவிர்க்க முடியாததாகும்.”

எனக் கூறினார். ஸாஹிறாக் கல்லூரியில், 1958 ஜூன் 28ஆம் திகதி நடைபெற்ற முஸ்லிம்களின் போதனா மொழி பற்றிய கருத்தரங்கின் 2ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்ட அஸீஸ், இலங்கை முஸ்லிம்களின் போதனா மொழி தமிழாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்துப் பேசினார். டாக்டர் மஹ்மூத் ஹசனின் தலைமையில் இக்கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. அகில இலங்கை வை. எம். எம். ஏ. இயக்கத்தினர் நடாத்திய ‘இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குரிய பாட அமைப்பில் மொழிகள் பெறும் இடம்’ என்ற தலைப்பில் 1959 ஜூன் மாதம் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் உரையாற்றிய அஸீஸ் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்தார். கலைத் திட்டத்தில் இந் நான்கு மொழிகளை அமைப்பது சம்பந்தமாக அதே ஆய்வரங்கில் அவர் பின்வரும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கியிருந்தார்:

“நான்கு பாஷைகளைக் கற்பித்தலுக்கான பாடத்திட்டங்களையும், பாட விதானங்களையும் அமைக்கும் விடயத்தில் நாம் கண்மூடித் தனமாக நடந்துவிடக் கூடாது. இலங்கை முஸ்லிம் சாகியம் எவ்வாறு புவியியல் ரீதியாகப் பரந்தும் செறிந்தும் வாழ்கிறது என்பதையும்

மற்றும் முக்கிய காரியங்களையும் கருத்திற் கொண்டு, பாட அமைப்பு ஒருமைப்பாடுடையதாயிருக்க வேண்டுமென்பதை நோக்கமாகக் கொள்ளாது, சாகித்தியத்தின் ஒற்றுமையையே இலட்சியமாகக் கொண்டு அத்திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும்.’’

எனக் கூறியிருந்தார். ‘சாகித்தியத்தின் ஒற்றுமை’ என்ற அடிப்படையிற் றான் முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழி தீர்மானிக்கப்படல் வேண்டுமென்ற அஸீஸின் கொள்கையில் அவர் முஸ்லிம் சமூகத்துக்குச் சிபாரிசு செய்யும் கல்வி மொழி என்ன வென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவசியம் கருதி ஏனைய மும்மொழிகளையும் முஸ்லிம் மாணவர் கற்க வேண்டு மென அவர் கருதுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. மல்ஹூர்வே என்ற ஆய்வாளரின் கருத்தும், யுனெஸ்கோ தாபனம் 1953இல் வெளியிட்ட கல்வியில் சுயபாஷைகளின் உபயோகம் என்ற பிரசுரத்தில் பொதிந்து காணப்பட்ட தாய்மொழி பற்றிய விளக்கமும் முஸ்லிம்களின் கல்விமொழி பற்றி ஏற்கனவே அஸீஸ் கொண்டிருந்த கருத்தை வலுப்படுத்தின.

முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழி தமிழாக இல்லாத பட்சத்தில் முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பாதிக்கப்படும். முஸ்லிம் ஆசிரியர் கள் பாதிக்கப்படுவர். முஸ்லிம் ஆசிரியர், முஸ்லிம் அதிபர், முஸ்லிம் கல்வி அதிகாரிகளின் இடத்தை சிங்கள ஆசிரியர், சிங்கள அதிபர், சிங்களக் கல்வி அதிகாரிகள் கைப்பற்றுவர். இந்த உண்மையை அஸீஸ் நன்குணர்ந்திருந்தார். அவ்வாறான ஒரு முடிவு எடுக்கப்படும் பட்சத்தில் இஸ்லாமிய கலாசார வளர்ச்சி தடைப்படுவதுடன் நீண்ட காலத்தில் அது மறைந்துவிடவும் கூடுமென அஸீஸ் அஞ்சியதில் உண்மை இருக்கிறது. இஸ்லாத்துடனும் அதன் கலாசாரத்துடனும் தொடர்பில்லாத நிலையில் சிங்கள மொழியில் கற்கும் மாணவர்கள் பெளத்த சூழலில் தள்ளப்பட்டு சமயம் மாறும் நிலைகூட ஏற்பட்டமை நாமறிந்தது. வெலிப்பண்ணை, கேகாலை, கண்டி மாவட்டங்களில் இவ்வாறு சில மாணவர்கள் மதம் மாறியமையைப் பலர் அறிவர். தலைநகரில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் ஒரு தனியார் முஸ்லிம் கல்லூரி யில் கடமையாற்றிய, முஸ்லிம் பெயரில் நடமாடிய ஆசிரியர் ஒருவர் சிங்கள பெளத்த பணிப்பாளர் ஒருவரின் கீழ் பணியாற்றிய போது, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப தன்னை சிங்களப் பெயரால் அழைத்

துக் கொண்டதுடன் நில்லாது மாணவரிடம் இஸ்லாத்தைப்பற்றி இழிவாகவும் பேச முற்பட்டு ஏற்படுத்திய பரபரப்பைப் பலரறிவர். இதற்குக் காரணம் இந்த ஆசிரியர் பௌத்த சூழலில் சிங்கள மொழியில் கல்வி கற்றதும் சிங்கள பௌத்தரின் தலைமையில் துணிவு பெற்றதுமாகும். இந் நிலையிலிருந்து நோக்குகையில் அஸீஸின் கல்வி மொழிக் கொள்கையின் முக்கியத்துவத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

பாலர் வகுப்புத் தொடக்கம் பல்கலைக்கழகம் வரை தாய் மொழி படிப்படியாகப் போதனா மொழியாக்கப்படவேண்டுமென கன்னங்கரா கல்விக் குழு 1943இல் சிபாரிசு செய்திருந்தது. உளவியல் மனிதாபிமான ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய இச் சிபாரிசுகள் அப்போது கல்விச் சட்டமாகவும் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் இச் சட்டம் இப்போது நடைமுறையில்லாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. 1966இல் வெளியிடப்பட்ட கல்விச் சுற்றறிக்கை தாய்மொழியே போதனா மொழி என்று கூறி விட்டு, சிங்கள மொழி அல்லது தமிழ்மொழி என்றும் கூறி, மாணவர்களின் போதனா மொழியைப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுக்கலாமென்றும் கூறிற்று. அதனால் தாய்மொழி தான் கல்வி மொழி எனும் சட்டம் மாற்றப்படுவதை அல்லது அவ்வாறு மாற்றப்படுவதற்கான வாய்ப்பை இச் சுற்றுநிருபம் ஏற்படுத்தியது. இது இந்நாட்டில் சிதறி வாழும் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை வாய்ப்பானதன்று. அஸீஸ் பயந்து கொண்டிருந்த மொழி அடிப்படையிலான சமூகப் பிளவை அதாவது, தமிழ் பேசும், சிங்களம் பேசும் இரு பிரிவுகளை முஸ்லிம் சமூகத்தில் ஏற்படுத்துவதில் இச் சுற்று நிருபம் பெரும்பங்குவகித்தது. அஸீஸ் அதிபராகவிருந்த ஸாஹிதா கல்லூரியில், இஸ்லாமிய சிந்தனைகளினதும் கலாசாரத்தினதும் உற்பத்தித்தானமாக விளங்கவேண்டு மென்று முஸ்லிம் கல்விமான்களும் தலைவர்களும் கனவு கண்ட அக்கல்லூரியிலேயே அத்தகையதொரு பிளவு பேரினவாதி ஒருவர் முதல்வராக இருந்த போது ஏற்பட்டது. அதற்கு சிலர் ஒத்தாசையும் புரிந்தார்கள். அஸீஸ் எது நடக்கக் கூடாதென்று நினைத்தாரோ அவர் அதிபராகவிருந்த கல்லூரியிலேயே அது நடந்தேறியது. கல்லூரி மட்டத்தில் ஏற்பட்ட இவ் வேதனைக்குரிய விடயம் சமூக மட்டத்தில் விளைவுகளை

ஏற்படுத்துவதற்கான நாட்கள் வெகு தூரத்திலில்லை. சமூக ஒற்றுமை பற்றி அப்போது பேசுவதில் எந்தப் பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை. 1972இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட கல்விச் சீர்திருத்த ஏற்பாட்டிலும் 1981இல் வெளியிடப்பட்ட கல்விச்சீர்திருத்தத்துக்கான ஆலோசனைகளிலும் இந்நிலை நிவர்த்தி செய்யப்படவில்லை. 1972ஆம் ஆண்டைய கல்வி அமைச்சு வெளியீட்டில் 'தாய்மொழி' எனும் சொல் 'கல்வி மொழி' எனும் சொல்லாலும், கல்வி வெள்ளை அறிக்கையில் (1981) 'முதல் மொழி' எனும் சொல்லாலும் அழைக்கப்பட்டது. கல்வி வெள்ளை அறிக்கையின்படி (1981) 'முதல் மொழி' கட்டாய பாடங்களில் ஒன்று என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சோவியத் நாடு, யூகோசிலேவியா போன்ற நாடுகளில் தாய்மொழி தான் கல்வி மொழி என அந்நாடுகளின் கல்விச் சட்டமும் அரசியல் சட்டமும் விதித்துள்ளன. அஸீஸ் வேண்டுவதும் இதுதான். அப் பெருமகனின் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமாயின் தாய்மொழி தான் கல்விமொழி என இலங்கையின் கல்விச் சட்டம் மாற்றி யமைக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் அஸீஸ் கண்ட மொழி ரீதியில் ஒன்றுபட்ட முஸ்லிம் சமூகத்தை, சமய கலாசார பண்பாட்டு ரீதியில் உயர்வுபட்ட முஸ்லிம் சமூகத்தை, முன்னோரின் இலக்கிய, அறிவுச் செல்வங்களைப் படித்துப் பயன் பெறும் முஸ்லிம் சமூகத்தை நாம் காணமுடியும்.

தாய்மொழியே போதனா மொழியாதல் வேண்டுமென்று வாயளவில் மட்டும் அஸீஸ் கூறவில்லை. செயலிலும் காட்டியவர் அவர். தாய்மொழி மூலம் 5ஆம் வகுப்பில் தேறிய முஸ்லிம் மாணவிகளுக்கென தங்குமிட வசதிகளுடன் கூடிய தனியான பெண் பாடசாலைகளை அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டுமென இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதி சார்பாக 1946இல் அஸீஸ் அப்போதைய அரசாங்கத்தைக் கேட்டிருந்தார். அப்போது கல்வி அதிகாரியாக விருந்த டாக்டர் சாண்டிமனும் அஸீஸின் இக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவளித்தமையால் முஸ்லிம் பெண்களுக்கென தனியான ஒரு மத்திய தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலையொன்று அளுக்காமத்தில் நிறுவப்பட்டது. இப் பாடசாலைக்குப் போதிய மாணவிகள் கிடைப்பார்களா? என்று டாக்டர் சாண்டிமன் வினவியபோது, இப் பாடசாலை பற்றியும் அது கொண்டுள்ள வசதிகள் பற்றியும் விரிவான அறிக்கை யொன்றைத் தமிழில் தயாரித்து சகல பள்ளிவாசல் தர்மகர்த்தாக்

களுக்கும் அனுப்பி வைத்தார் அஸீஸ். அதன் பின்னர் இப் பாடசாலை பற்றி அதிகமான பெற்றோர் தெரிந்து கொண்டது மட்டுமன்றி கூடுதலான மாணவிகளும் இப் பாடசாலையில் கல்வி கற்க வந்து சேர்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

முஸ்லிம் ஆசிரியைகளைப் பயிற்றுவிக்க, தனியான, தமிழ்மொழி மூலமான பயிற்சிக் கலாசாலை ஒன்று அவசியமென்பதை உணர்ந்து செயற்பட்டார் அஸீஸ். அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான சேர் றாசிக் பரீத், அல்ஹாஜ் எம்.எம். இப்றாஹிம் ஆகியோருடன் இணைந்து செயற்பட்டு தனது நோக்கத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டார் அவர். 1941இல் அளுக்காமத்தில் நிறுவப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சிக்கல்லூரி 1954இல் முஸ்லிம் மகளிர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியாக மறுநாமம் பெற இம் முயற்சியே காரணமாக அமைந்தது.

“முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியாக விருக்கும் தமிழே அவர்களுக்குப் பாடசாலைகளில் போதனா மொழியாயிருக்க வேண்டும்.” (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 29.06.1958)

என்று கூறுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது, முஸ்லிம் மாணவர்களுக்காக நாடெங்கும் தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் போராடினார்.

“தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் தீவெங்கிலும் சிதறி வாழும் தன்மை காரணமாகத் தமிழும் நாடெங்கிலும் போதனா மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மட்டுமன்றி இலங்கையின் தெற்கு, மத்தி, மேற்குகளிலெல்லாம் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் சிதறி வாழ்கிறார்கள். சமஷ்டி ஆட்சியை அமைத்து விடுவதன் மூலம் அவர்களது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிடமுடியாது. அப்பகுதி முஸ்லிம்களுக்கென முன்னைய அரசாங்கங்கள் நீண்ட காலமாக தமிழ்ப் பாடசாலைகளை அப் பிரதேசங்களில் ஆரம்பித்தன. அவர்களுக்காக இவ்வேற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும்.” (Azeez A.M.A., Senate Hansard – May 1956)

என மேலவையில் குரலெழுப்பினார். தமிழும் நாடெங்கிலும் போதனா மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும். இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் தமிழ்மொழி மூல முஸ்லிம் பாடசாலைகள்

ஆரம்பிக்கப் படவேண்டும் என்பன போன்ற அஸீஸின் கோரிக்கைகள் பெறுமதி மிக்கவை.

சாகித்தியத்தின் ஒற்றுமை, தாய்மொழியே போதனா மொழி என்ற அடிப்படைகளில் நின்று முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி மொழியாகத் தமிழ் மொழியே இருத்தல் வேண்டுமென அஸீஸ் எடுத்த முடிவு நியாயமானது. முஸ்லிம் சமூகத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனையின் விளைவாகப் பெறப்பட்ட அர்த்தமுள்ள முடிவு. சிங்கள மொழியே முஸ்லிம் சிறார்களின் போதனா மொழியாக விளங்கவேண்டுமென்ற கருத்தை ஆரம்ப காலங்களில் கூறித் திரிந்த முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்கள், தமிழ் மொழிதான் அவர்களின் போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று பிற்காலத்தில் கருத்து வெளியிட்டபோது, அஸீஸின் கருத்து மகிமை பெற்றது. புத்துணர்வும், புத்தூக்கமும் பெற்றது.

அறபு மொழி, தமிழ் மொழிமீது ஏற்படுத்திய முக்கிய விளைவுகளிலொன்றுதான் அறபுத் தமிழ். 'சோனகத் தமிழ்' என்றும், 'முஸ்லிம் தமிழ்' என்றும் இது அழைக்கப்படுகிறது. அறபு எழுத்தில் எழுதப்படும் தமிழ் தான் அறபுத் தமிழ் என்பது பொதுவான கருத்து. 10.12.1941இல் அஸீஸ் Ceylon Daily News பத்திரிகைக்கெழுதிய Ceylon Muslims and their Mother Tongue என்ற கட்டுரையில் கூறும் கருத்தும் இதுதான். ஆனால், பிற்காலத்தில், அறபுச் சொற்கள் கலந்த தமிழையும் அறபுத் தமிழ் எனக் கருதும் நிலை ஏற்பட்டது. அறபுத் தமிழ் பற்றிய அஸீஸின் பிற்காலக் கருத்தும் இதுவே.

'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூலில் இடம்பெறும் 'இலங்கை முஸ்லிம்களின்' வரலாறு என்ற கட்டுரையில் அஸீஸ்,

“இலங்கை முஸ்லிம்களிற் பெரும்பாலோர் தமிழையே பேசுகின்றனர். ஆனால், இலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கிலும், தென்னிந்திய முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கிலும் பல அறபுச்சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்கான தமிழ்ச் சொற்களிலிருந்தும் அவ்வறபுச் சொற்களே கையாளப்படுவது கவனித்தற்பாலது. எனவே, முஸ்லிம்களது தமிழ் வழக்கினைக் குறிப்பதற்கு அறபுத் தமிழ் என்ற தொடர் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. முன்னர் அறபுத் தமிழை அறபிலேயே எழுதினர். அறபு மொழியில் இல்லாத ட, ச, ங, ப தமிழ் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு அறபு எழுத்துக்களோடு விசேஷ புள்ளிகளைச் சேர்த்து எழுதுவர். இக்காலத்தில் அறபுத்

தமிழ் அதிகமாகத் தமிழிலேயே எழுதப்படுகின்றது.” (அஸ்ஸ் எ.எம்.எ., 1963 : 65)

என அறபுத் தமிழுக்கு ஒரு விளக்கத்தை அளித்தார்.

இஸ்லாத்துக்கும் இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கும் அறபு மொழிக்கு மிடையே நிலவும் பிரிக்க முடியாத உறவு காரணமாக முஸ்லிம்கள் பேசும் தமிழில் அதிகமான அறபுச் சொற்கள் விரவி வருவது தவிர்க்க முடியாததாயுள்ளது. இது ஏனையோர் பேசும் தமிழை முஸ்லிம்கள் பேசும் தமிழிலிருந்து வேறுபடுத்த ஏதுவாக அமைகிறது. இந்த அறபுத் தமிழ் பற்றியும், அம்மொழியில் வெளிவந்துள்ள நூற்றுக் கணக்கான நூல்கள் பற்றியும், அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், மிகுந்த அக்கறை காட்டினார் அஸ்ஸ். அறபு - தமிழ் அகராதி ஒன்றின் தேவையையும் அவர் வலியுறுத்தினார். அறபுத் தமிழ் பற்றிப் பல கட்டுரைகளையும் ‘அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்’ என்ற தலைப் பில் ஒரு நூலையும் கூட அவர் வெளியிட்டிருந்தார்.

அறபுத் தமிழ் மொழி என்றொரு மொழி இல்லை (உவைஸ் டாக்டர் ம.மு., 1976 : 238) என பேராசிரியர் உவைஸ் கருதுகிறார். ஆனால் அஸ்ஸ் அவர்களோ,

“தமிழ் இலக்கணம் தவிர தனக்கென வேறான இலக்கணம் இல்லாமையால் அதனை ஒரு தனிமொழியென்று கொள்வது சாத்தியமன்று. ஆனால் மறுபுறத்தில் பார்த்தால், பிரிட்டிஷ் இங்கிலிஸுக்கும் அமெரிக்க இங்கிலிஸுக்கும் உள்ளதிலும் அதிக வேறுபாடு தமிழுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் உண்டு. எனவே கிளைமொழி என்னும் அந்தஸ்தை நாம் அதற்குத் தங்கு தடையின்றி அளிக்கலாம்.” (அஸ்ஸ் எ.எம்.எ. 1968B:31)

என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். இது பற்றி மேலும் அறிவியல், மொழியியல் ரீதியான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

இஸ்லாம் பரவியபோது பல நாடுகளின் சுதேச மொழிகளில் அறபு மொழியின் தாக்கம் காணப்பட்டது. இஸ்லாமிய மத சார்பான விடயங்களையும் சொற்களையும் விளக்கும் சக்தியற்றிருந்த சுதேச மொழிகளில் அத்தாக்கம் தவிர்க்கமுடியாதிருந்தது. ஸ்வாஹிலி, சோமாலி, துருக்கி, பாரசீகம், மலாய் மொழிகள் அறபு விபியில்

எழுதப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. இவற்றுள் சில தற்போது உரோமன் எழுத்துக்களில் எழுதப்படுகின்றன. அறபுத் தமிழைப் போல, அறபு-வங்காளம், அறபு மலையாளம் போன்றனவும் வழக்கிலுள்ளமை தெரிந்ததே. அறபு மொழியின் செல்வாக்கினால் தோன்றிய உருது மொழி, அறபு லிபியில் எழுதப்படுவதும் இங்கு நோக்கப்படவேண்டியது. இவற்றையெல்லாம் தெரிந்திருந்த அஸீஸ், வரலாற்று ஞானத்துடன் அறபுத் தமிழைப் பார்த்த அஸீஸ், அது பற்றி ஆராயவிழைந்தார். அறபுத் தமிழை அன்புத் தமிழ் எனக் கூறிப் பெருமிதம் அடைந்தார்.

தென்னிந்தியாவுக்கு வருகை தந்த முஸ்லிம்கள் (அறபு மூதாதையர்கள்) தமிழ் மொழியை 'அறவம்' என அழைத்ததாக 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' நூலாசிரியர் கால்டுவல் பாதிரியார் குறிப்பிடுகிறார். அவர் தனது நூன் முகத்தில்,

'The Tamil Language is called Aravam by the mussalmans of the Dekhan, the Telugus and the Canarese'

என அதனை எழுதிவைத்திருக்கிறார். ஆனால் 'அறவம்' என்ற சொல் தமிழுக்கு ஏன் வழங்குகிறது, அச்சொல் எவ்வாறு வழக்கில் வந்தது என்பன பற்றிய தனது நிச்சயமற்ற நிலையை,

'What is the derivation of this term Aravams? Its origin appears to me very uncertain'

என கால்டுவல் தெரிவிக்கிறார். ஆயினும் டாக்டர் குண்டட்டின் இது பற்றிய கருத்தை கால்டுவல் தனது நூலில்,

'Dr. Gundert suggested that as Tamil Literature excelled other Literature in ethics, it might have been perhaps from this circumstance that Tamilians were called Aravas'

என எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

அறபுத் தமிழ் நூல்கள், தமிழையும் அறபுத் தமிழையும் 'லிஸானுல் அறிவிய்யா' என்று அழைப்பதும், அறபு எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட தமிழை 'அறிவிய்யா' என இஸ்லாமியத் தமிழறிஞர் அழைப்பதும் இது சம்பந்தமாகக் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியன. 'அறபு' என்னும் சொல்லே 'அறிவிய்யா' என்றும் 'அறவம்' என்றும் மருவி

யிருக்கலாம். சிலர் வேறு வகையிலும் அதனை விளக்க முயற்சிக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், 'அறிவிய்யா' என்றோ 'அறவம்' என்றோ தமிழ் மொழி முஸ்லிம்களால் அழைக்கப்பட்டமைக்கான காரணத்தை அறியமுயல்வது அறபுத் தமிழ் வாதிகளுக்குப் பெரிதும் உதவுமென நம்பலாம்.

எழுத வாசிக்கத் தெரிந்திருந்த அறபு விபியில், புதிதாகப் பேசப் பழகிக் கொண்ட தமிழை எழுதியது அறபுத் தமிழின் ஆரம்ப நிலை. தமிழ் விபியில் அறபுச் சொற்களை எழுதுவதும் அச் சொற்கள் தமிழில் விரவி வருவதும் பிற்கால நிலை. இவை இரண்டுடனும் உடன் பாடுடையவர் அஸீஸ்,

“அறபு மக்கள் தமது மொழியை மறந்து காலக் கிரமத்தில் அறபுத் தமிழ் எனும் ஒன்றினை உருவாக்கிக் கொண்டார்கள்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1969: 155)

என்று கூறும் அஸீஸ்,

“முஸ்லிம்களின் தமிழ்மொழியில் சுத்தமான தமிழ்ச் சொற்களின் இடத்தில் அவற்றுக்கு நிகரான அநேக அரபிச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் பண்டிதர்களும் மொழித் தூய்மை வேண்டுவோரும் இந்த அரபிச் சொற்களை ஏற்க மறுத்ததன் விளைவாக அறபுத் தமிழ் என்பது தோன்றலாயிற்று.” (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 28.06.1958)

என்று அறபுத் தமிழின் இரண்டாவது நிலையின் தோற்றத்துக்குக் காரணம் கற்பிக்கிறார்.

இலங்கையில் அறபுத் தமிழின் நிலைப்பாட்டை விளக்க முனைந்த அஸீஸ் குர்ஆன் பள்ளிக்கூடங்களில் அறபுத் தமிழே கல்வி மொழியாக இருப்பதைக் குறித்துச் சொன்னார்.

“மக்தப் என்னும் பெயர் முஸ்லிம் உலகில் வெகு பிரசித்தமான தெனினும் இலங்கையில் அது பிரபல்யம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையில் மக்தப் என்பதற்குப் பதிலாக குர்ஆன் பள்ளிக்கூடம் என்ற பெயரே உபயோகிக்கப்பட்டது. மக்தப்பில் அறபு மொழியே போதனா மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. குர்ஆன் பள்ளிக் கூடத்திலோ அறபுத்தமிழ் போதனா மொழியாக விளங்கிற்று. அறபுத் தமிழில் ஆசிரியர் 'லெப்பை' என்றழைக்கப்படுகிறார்.

அறபியில், 'முஅல்லிம்' என்பர். தென் இந்தியாவில் 'முஅல்லிம்' என்ற சொல்லே வழக்கிலிருப்பதாக அறிகிறேன்.' (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 10.06.1968)

என எழுதி இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமுள்ள பிணைப்பை விளக்கினார். "எங்கள் பாஷை அறபுத் தமிழாகும்" என்று முதுபெரும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதி சேர். நாஸிக் பரீத் அவர்களும், 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என முதறிஞர் ஏ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்களும் குரலெழுப்புமளவுக்கு அறபுத் தமிழுடன் இலங்கை முஸ்லிம்கள் இணைந்திருந்தனர்.

இஸ்லாத்தைப் புகட்டுவதற்கு மிகப்பொருத்தமான மொழியாக விளங்குவது அறபு மொழி. ஆரம்பகாலத்தில் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் பேசவும் புரிந்து கொள்ளவும் தெரிந்திருந்த தமிழ் மொழியை அவர்கள் ஏற்கனவே எழுதத் தெரிந்திருந்த குர்ஆனின் மொழியான அறபு மொழியில் எழுதுவது சலபமானதாக இருந்தது. குர்ஆன் விளக்கவுரைகள் (தப்ஸ்ர்), கிரந்தங்கள் என்பன அறபு விபியில் மட்டுமே எழுதப்பட வேண்டுமென்ற கொள்கையும் அப்போது நிலவியது. இஸ்லாம் தொடர்பான சொற்களை ஒலி, பொருள் சிதைவுகளின்றி அறபு மொழியில்தான் எடுத்துக் கூறமுடியும். இவ்வாறான காரணங்கள் தோற்றுவித்த அறபுத் தமிழ் நூல்களையும், இலக்கியங்களையும் முஸ்லிம்கள் மட்டுமன்றி முஸ்லிம் அல்லாதோரும் படித்து மகிழவேண்டுமென்று அஸீஸ் விரும்பினார். அதற்காகப் பல முயற்சிகளும் பிரயத்தனங்களும் செய்தார்.

"அறபுத் தமிழானது தமிழ் இலக்கண முறைமைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும், அறபுச்சொற்கள் விரவி வருவதனால் மணிப்பிரவாள நடைபோன்ற ஒரு நடை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அறபு மொழியைப் பாதுகாப்பதற்குத் தமிழில் எடுக்கப்பட்ட புத்திபூர்வமான ஏற்பாடாக இந்த அறபுத் தமிழைக் கொள்ளலாம். அறபும் தமிழும் தெரிந்தவர்களே இம் மொழியைப் பயன்படுத்தவும் பயனுறவும் முடியும். தமிழுக்குச் சிறப்பாக அமைந்த ட, ண, ப, ழ போன்ற எழுத்துக்களின் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு விசேட அறபு எழுத்துக்களை அறபுத் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் உண்டாக்கிக் கொண்டனர். ஆயினும், அறபுக்குச் சிறப்பாக அமைந்த ஹே, ஃகே,

ஃதால், ளாத், ஃகாஃப் போன்ற எழுத்துக்களின் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு விசேட எழுத்துக்களைத் தமிழில் உண்டாக்கிக் கொள்ளக் கூடிய சதந்திரம் அறபுத் தமிழ்வாதிகளுக்கு இருக்கவில்லை. அறபு மொழியும், தமிழ்மொழியும் ஒலியமைப்பில் பெரிதும் வேறுபட்டவை. அறபு மொழி ஒலிகள் பல தமிழில் இல்லாதது போல, தமிழில் உள்ள ஒலிகள் பல அறபுமொழியிலும் இல்லாதிருக்கிறது. எ, ஏ, ஒ, ஓ ஆகிய உயிர் எழுத்துக்கள் அறபு மொழியில் இல்லை. மெய் எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரை ங, ச, ஞ, ட, ண, ப, ள, ந, ர ஆகியவற்றுக்கு நிகரான அறபு எழுத்துக்களும் இல்லை. ஆயினும், தமிழை அறபு எழுத்துக்களில் எழுதியோர் இவற்றுக்கு நிகரான புதிய எழுத்து வடிவங்களை அறபு வரிவடிவத்தில் சில மாற்றங்களைச் செய்து ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஐ. ஓள என்பன அய், அவ் எனப்பிரித்து எழுதப்பட்டன. அறபுமொழியிலுள்ள மொத்தம் 28 எழுத்துக்களுடன் புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட 7 எழுத்துக்களும் சேர்ந்து அறபுத் தமிழில் மொத்தம் 35 எழுத்துக்கள் உள். 5 உயிர்க்குறிகளும், 2 மெய்க்குறிகளும் சேர்ந்து மொத்தம் 7 குறிகளும் உள்ளன. அறபு மொழியைப்போல் அறபுத்தமிழும் வலமிருந்து இடமாக எழுதப்படுகிறது.” (நுஃமான் எம்.ஏ. இன்கிலாப் - 1981 / 82: 83 - 84)

இஸ்லாமியப் புலவரும் எழுத்தாளரும் இத்தகைய சிரமங்களின் மத்தியிலும் அறபுத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை எழுதி இஸ்லாமியப் பண்பையும், மரபையும் பேணினர். ‘கஷஃபுல்தான் அன்கல்பில் ஜான்’ (1889), ‘அஜாயிபுல் அக்பர்’ போன்ற அறபுத்தமிழ் வாரப்பத்திரிகைகள் வெளியிடப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. வட சொற்களை ஏற்று வளமும், வளப்பும்பெற்ற தமிழுக்கு முஸ்லிம் புலவரும், எழுத்தாளரும் பல அறபுச்சொற்களை வழங்கி அம்மொழியை வளம்படுத்தினர். அல்லாஹ், அதபு, அமல், ஆலிம், உம்மத், தெளஹீத், சகறாத் , மையித், ஜனாசா, வலீமா, கபுறு, ஹறாம், ஹலால், காபிர், குத்துபா, சுன்னத், திக்கு, துஆ, பயான், மகர், மின்பர். முஅத்தீன், மீஸான், முசீபத்து, வாஜிப், ஸக்காத், றகூல் போன்ற சொற்களுக்கு ஓரளவு சமமான சொற்கள் தமிழில் இருந்தும் அவற்றை உபயோகிக்க முஸ்லிம்கள் மறுப்பதற்கான காரணமும் இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது.

தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விக்கழகத்தின் பொன் விழாவின் 2ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் சென்னையில் நடைபெற்றபோது அதற்குத் தலைமை தாங்கி 1955ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி ஜனாப் அஸீஸ் ஆற்றிய உரை, தென்னிந்திய, இலங்கை முஸ்லிம்களை அறபுத்தமிழின்பால் சிந்திக்கச் செய்தது. அறபுத்தமிழ் வழக்கிழந்து கொண்டிருந்தபோது, அறபுத் தமிழ் நூல்களும் எழுதப்படாத ஒரு காலகட்டத்தில், அஸீஸ் எழுப்பியகுரல் எல்லோரையும் மீண்டும் ஒருமுறை அதன்பால் கவனம்கொள்ளச் செய்தது. அறபுத் தமிழ் இலக்கியப் புறக்கணிப்புக்கு நம்மை நாமே நொந்துகொள்ள வேண்டுமெனக் கூறிய அஸீஸ், அறபுத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை, இஸ்லாமிய இலக்கியச் செல்வத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டிய முஸ்லிம்களின் தலையாய கடமை பற்றி, அங்கு குழுமி யிருந்த அறிஞர்களுக்கும் மக்களுக்கும் எடுத்துச் சொன்னார்.

“அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் போதியளவு போற்றப்படாமலும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்படாமலும் இருந்து வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்க தொன்றாகும். இதன் காரணமாக முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் கூட அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய அறிவு மிகக் குறைவாகவே இருந்துவருகிறது. இந்த அவலநிலைக்குக் காரணம் நாமேதாம். ஏனெனில், எமது இலக்கியத்தை நாமே தக்கவாறு போற்றாதிருக்கும் போது முஸ்லிம் அல்லாதோர் அதனைப் போற்றுவர் என்று எதிர் பார்ப்பது எங்ஙனம்?’ (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963 : 154-155)

என அங்கிருந்தோரை வினவினார் அஸீஸ் . இவ்வகையில் தாமும் ஏனையோரும் பெரியதோர் தவறை இழைத்துவிட்டதாகக் கண்டணம் செய்தார். தாமே இழைத்துக்கொண்ட தவறினால் தமிழகராதியில் இடம்பெறவேண்டிய சில சொற்கள் அங்கு காணப்படவில்லை. தமிழிலக்கிய சரிதையில் காணப்படவேண்டிய பல பெரியார்களின் பெயர்கள் அங்கில்லை. முஸ்லிம்களுக்கே சிறப்பாகவும், ஆனால், பொதுத்தன்மையுடையனவாகவும் அமைந்துள்ள பல அரிய கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் தமிழிலக்கிய அரங்கிலே அவற்றுக்குரிய இடம்பெறாது போயின எனப் பலத்த தொனியில் பேசினார். அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் புறக்கணித்ததன் விளைவுகளை அங்கு குழுமியிருந்த கல்விமாண்களுக்கு எடுத்துரைத்த அஸீஸ்,

“மரபு காக்காத மனித குலம் தனது பண்பையும், மாண்பையும், மேம்பாட்டையும் இழந்துவிடும் என்பது வரலாறு காட்டும் படிப் பினை. இதை நமது மூதாதையர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆகவே தான் தமது தனித்தன்மையைப் பேணும் வகையில் தமக்கென ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கினார்கள். அதுவே அறபுத் தமிழ் இலக்கியம்; இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம். இன்று நம்மிற் பலர் இந்த இலக்கியத்தின் மாட்சிமையை அறியாது வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அறிந்தும் அறியாதவர்கள் போலப் பாவனை செய்கிறார்கள். வேறு சிலர் இக்காலச் சூழலில் அதன் அத்தியாவசியத்தை உணராதவர்களாயிருக்கிறார்கள்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968B: 25-26)

என மனவேதனையுடன் பேசினார்.

“இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாம் அறபுத் தமிழை விவேகமாக ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துப் புனருத்தாரணம் செய்யாவிட்டால் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் பயனுள்ள தனித் தன்மை வாய்ந்த நூல் எதையும் தோற்றுவித்தல் முடியாததாகிவிடும். அத்தகைய சூழலில் நம்மிடையே உண்மைக் கவிஞர்கள் தோன்றார்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968B: 27)

என்று தனது கட்டுரைகளிலும் எழுதியிருந்தார்.

அறபுத் தமிழ் மரபு இலங்கையில் பேணப்படாமை பற்றி அஸீஸ் மிகவும் மன வேதனைப்பட்டார். கசாவத்தை முகம்மது லெப்பை ஆலிம்சாஹிபு அவர்களியற்றிய ‘பத்துகுல் மிசிர்’ என்ற அறபுத் தமிழ் நூல் பற்றி அஸீஸ் தனது ‘மிஸ்நின் வசியம்’ நூலில் எழுதியபோது இந்த மனவேதனை தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்த வாசகம் வருமாறு:

“1964ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் எனது நண்பர் உவைஸ் (ஜனாப் ம. முகம்மது உவைஸ் எம். ஏ.) கொடுத்துதவிய நூலொன்றி லிருந்து இந்தத் தலைப்பைப் (பத்துகுல் மிசிர்) பெற்றேன். இதன் பொருள் மிஸ்றைக் கைப்பற்றுதல் என்பதாகும்.

இந் நூலின் விபரம் வருமாறு:-

பத்துகுல் மிசிர் - பஹனசா வசன காவியம்

இஃது இலங்கையுட் கசாவத்தையென்னுஞ் சிற்றூரில் வசிக்கும் முஹம்மது லெப்பை ஆலிம் சாஹிப்பவர்கள் அறபுத் தமிழிலியற்றிய

பிரதிக்கிணங்க, சென்னை இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு அவர்களால் தமது அச்சியந்திரசாலையில் ஹிஜ்ரி 1324ஆம் வருஷம் ரபீஉல் ஆகிர் மாதம் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இஃது நபி முகம்மது சல்லலாகு அலைகிவசல்லம் அவர்களின் கலிபாக்கள் நால்வரில் இரண்டாவது கலீபாவான உமறு கத்தாபு றலியல்லாகன்கவர்களாட்சியில், இரண சுத்த வீரர்களான அசஹாபிமார்களையனுப்பி மிகுறதேச முமுமையும் பத்துகுல் செய்த சரித்திரத்தைக் கல்வியில் சிறந்த அல்லாமத்து செய்யிதினா ஷேய்கு முகம்மதிபுனு முகம்மதுல் முஅஸ்ஸு ரகுமது ல்லா அவர்களாலறபுப் பாஷையில் பைத்தென்னும் கவிதை களாற் கோர்வை செய்துள்ளதைத் தழுவி எழுதப்பட்டது. இலங்கை வாசி ஒருவர் இயற்றிய இந் நூல் பற்றி அநேகருக்குத் தெரியாது. இன்று மட்டுமல்ல, நூல் வெளிவந்த காலத்திலும் கூட இது அவ்வளவு பிரபல்யம் அடையவில்லையெனலாம். இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அறபுத் தமிழ் மரபு போதியளவு பேணப்படாமையே இதற்குக் காரணம்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967: 26 - 27)

என எழுதினார். அறபுத் தமிழ் மரபு பேணப்படாமையையும் அவை பேணப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் இவ்வாறு எழுதி வைத்திருக்கிறார் அஸீஸ்.

அறபுத் தமிழின் பிறப்பு, வளர்ச்சி பற்றியும், இக்காலத்திலும் முந்திய காலங்களிலும் அது நலிவடைந்தமைக்கான காரணங்கள் பற்றியும், ஆய்வுகள் நடைபெற வேண்டுமென்று அஸீஸ் விரும்பினார். அறபுத் தமிழ் மூலம் உலகின் தொல் இனங்களான செமிற்றிக் இனமும் திராவிட இனமும் சங்கமமாகியுள்ளமை பற்றியும் தொல் பொருட் சாலைகளின் உதவியுடன் அறபுத் தமிழின் தோற்றம் பற்றிய ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென்றும் அவர் கருதினார். ஒரு கிளை மொழி என்ற அந்தஸ்தை அறபுத் தமிழுக்கு அளிக்கலாம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு அவர் வந்திருந்தார். அறபுத் தமிழ் ஒரு மொழியா? கிளை மொழியா? ஓர் இலக்கிய நடையா? என்பன பற்றியும், அது அறபு லிபியிலிருந்து தமிழ் லிபிக்கு எப்போது மாறியது என்பது பற்றியும் ஆய்வுகள் தேவை என்றார். “முஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளர்களே அறபுத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள்; அவர்கள் வேறு இவர்கள் வேறு அல்லர்” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968: 166) என்ற கருத்துடையவரான அஸீஸ்,

“அறபுத் தமிழ் மரபைப் பேணாத முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தனித் தன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்தல் சாத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.”

என்று கூறினார். தனித்துவமான இலக்கியத்தை அவாவி நிற்ற அவரின் முயற்சி இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது.

அறபுத் தமிழில் ஆர்வமுள்ளவராகவிருந்த அஸ்ஸு தனது சிறு பிள்ளைக் காலத்தில் ‘கஸஸு ல் அன்பியா’ என்னும் தமிழ் விபியில் எழுதப்பட்ட அறபுத் தமிழ் நூலைப் படித்ததாக ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ என்ற தனது பிரயாண நூலில் (பக்: 135) குறிப்பிடுகிறார். இரத்தின முஹம்மது காரணச் சரித்திரம், புதுகுஷ்ஷாம் முதலிய அறபுத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களையெல்லாம் தனது சிறுபிராயத்தில் கற்றதாக அஸ்ஸு கூறுகிறார்.

“அல்லாபிச்சை மாமாட பள்ளி என்று பேச்சு வழக்கில் குறிக்கப் பெற்ற அரசாங்க முஸ்லிம் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி கற்ற காலத்தில், இரத்தின முஹம்மது காரணச் சரித்திரம், புதுகுஷ்ஷாம், கஸஸுல் அன்பியா முதலிய அறபுத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை வாசித்திருந்தேன். வகுப்பில் உபயோகிக்கப்பட்ட பாட நூல்களும் இந்த அறபுத் தமிழ் நூல்களுமே எனது முழு நூல் நிலையமாயிற்று. இதனால், பள்ளிப்படிப்பில் இஸ்லாமிய வரலாறு இடம்பெறாது விட்டாலும் கூட இஸ்லாமிய சரித்திரத்தை ஓரளவு கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பேற்பட்டது. புதுகுஷ்ஷாம் என்ற நூல் இஸ்லாத்தில் படை யெடுப்புகள் பற்றியது. இந்நூல் வாயிலாக மிஸ்ர் நாடு முஸ்லிம் படையெடுப்புக்கு அடிபணிந்தமைக்கான பின்னணிக் காரணங்களை ஓரளவுக்குத் தெரிந்திருந்தேன். கஸஸுல் அன்பியா எகிப்தோடு பெரிதும் தொடர்பு கொண்டிருந்த யூசுப் (அலை)-யோசேப்பு, மூசா (அலை) -மோசேசு-ஆகியோரைப் பற்றிய சரிதைகளை உள்ளடக்கியதாயினும் மிஸ்றின் வரலாற்றை அல்லது ஒவ்வொரு நபியும் பிறந்த நாட்டைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டதல்ல.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1967 : 21)

என அஸ்ஸு கூறுகின்ற போது சிறுபிராயத்தில் அவர் கற்ற அறபுத் தமிழ் நூல்கள் பிற்காலத்தில் அவர் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை உணர முடிகிறது. எகிப்தில் அஸ்ஸு பிரயாணம் மேற்கொண்டிருந்த

போது பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் திருமுடி பேணப்படும் இடங்களைத் தரிசிக்க நேர்ந்தது. அப்போதெல்லாம் அஸீஸ்,

“என் சிறுபிராயத்தில் பெருவழக்கில் இருந்த திருமுடி இறக்கின ஹமீது என்ற அறபுத் தமிழ் நூலினை நினைத்துக் கொண்டேன்.”
(அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1967 : 148)

என எழுதியிருக்கிறார். இவைகளெல்லாம் சிறுபிள்ளைக் காலத்திலிருந்தே அஸீஸ் அவர்களிடம் வளர்ந்துவந்த அறபுத் தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றன. அறபுத் தமிழ் வளர்த்த சு.மு. அசனா லெப்பைப் புலவர் அஸீஸ் அவர்களின் சின்னப் பெரியப்பா என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’ என்ற தனது பிரயாண நூலில் கிழக்காபிரிக்காவில் வழக்கிலிருக்கும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமிடையிலுள்ள ஒற்றுமையை அஸீஸ் விளக்கியிருக்கிறார். இவ்விரு மொழிகளுக்கு மிடையிலான ஒருமைப்பாட்டை முதன் முதல் உணர்த்திய பெருமை அஸீஸுக்கே உரியது. ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமிடையிலுள்ள ஒருமைப்பாடுகள் பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென அஸீஸ் வெகுவாக விரும்பினார். அவரது அபிமானத்துக்குரிய மாணவனும் இன்றைய ஜாமிஆ நளீமிய்யா கலாபீடத்தின் பணிப்பாளருமான கலாநிதி எம். ஏ.எம். சுக்ரியை அவரது கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பிற்காக அறபு, ஸ்வாஹிலி மொழி உறவுகள் பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளுமாறு அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார். லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழைத் தேய, ஆபிரிக்கத் துறையில் இதற்கான சகல வசதிகளும் உண்டென்றும், அங்கு சென்று ஓராண்டு காலம் ஸ்வாஹிலி மொழியைப்படித்த பின்னர் இவ்வாராய்ச்சியைத் தொடரலாம் என்றும், அவருக்கு அஸீஸ் ஆலோசனை கூறினார். (சுக்ரி கலாநிதி எம்.ஏ.எம். தினகரன் - 28.12.1982: 7) ஆயினும், தனது கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பிற்காக எடன்பரோ பல்கலைக்கழகத்துக்குச் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்ட கலாநிதி சுக்ரியால் அஸீஸின் ஆசையை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. வேறுயாராவது இத்துறையில் ஈடுபட்டு அஸீஸின் அவாவைப் பூர்த்தி செய்ய முனைகின்றபோது அறபுத் தமிழ் பற்றியும் அதன்

தோற்றம் பற்றியும் பல அரிய கருத்துக்களும் புதிய தகவல்களும் கிடைக்கும் என்று நம்பலாம்.

லண்டன் பழைய புத்தகக் கடையொன்றில் 1935 ஜனவரி மாதம் 29 ஆம் திகதி அஸீஸ் வாங்கிக்கொண்ட ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் கூடிய ஸ்வாஹிலி மொழி நூலான 'உத்தெண்டி வாம் வானா கு போனா' (குடும்பப் பெண்ணுக்கு ம்வானா குப் போனாவின் புத்திமதி) என்ற நூலை 'பெண் புத்தி மாலை' என்ற இஸ்லாமியத் தமிழ்க் கவிதை நூலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த அஸீஸ், பல ஒத்த கருத்துக்களை இவ்விரு நூல்களிலும் கண்டார். 'சஹன்' என்ற சொல்லின் பொருள் ஸ்வாஹிலி மொழியிலும் அறபுத் தமிழிலும் ஒரே கருத்தைக் கொடுத்ததை உணர்ந்த அஸீஸின் ஆவல் இத்துறையின் மீது அதிகரித்தது. கிழக்காபிரிக்காவின் உத்தியோக மொழியாகவும் கீனயாவின் பிரதான அரசகருமொழியாகவும் விளங்கும் ஸ்வாஹிலி மொழி பேசுவோரினதும், தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அறபுத் தமிழுடன் இணைந்திருந்தோரினதும் கலாசாரம் இஸ்லாமிய கலாசாரமே. இவ்விரு மொழிகளிடையும் காணப்படும் மேலெழுந்த வாரியான சில ஒற்றுமைகளை அஸீஸ் தனது கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள் நூலில் வாசகர்களுக்காகச் சமர்ப்பிக்கிறார்.

“அறபுத் தமிழில் அறபுச் சொற்கள் விரவிக் கிடந்தாலும் வசனங்கள் தமிழ் இலக்கணப்படியே அமையும். இவ்வாறு ஸ்வாஹிலி மொழியிலும் பல அறபுச் சொற்கள் இடம் பெற்றாலும் வசன ஆக்கம் கிழக்காபிரிக்கக் கரையோரங்களில் வழக்கிலிருந்த பாந்து மொழி மரபையொட்டியே அமையும். அறபு அட்சரங்களால் குறிப்பிட முடியாத தமிழ் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்கு நொக்கத்துக்களை (நுகத் - குற்று) உபயோகிக்கும் வழக்கம் ஸ்வாஹிலி, அறபுத் தமிழ் இரண்டிற்கும் பொதுவாகும். அறபு விபியில் எழுதப் பெற்று வந்த அறபுத் தமிழ், தென் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் அச்ச இயந்திரம் வந்து சேர்ந்தவுடன் தமிழ் விபியில் அச்சாகியது. அது போலவே ஸ்வாஹிலியும் பிரிட்டிஷாருடைய செல்வாக்கின் காரணமாக உரோமன் விபியில் எழுதப்படலாயிற்று. முஸ்லிம் சாம்ராஜ்யம் கீர்த்தியின் சிகரத்தை அடைந்திருந்த காலத்தில் பல மொழிகள், அறபு விபியிலேயே எழுதப்பெற்றன. இவற்றுள் மலாய், துருக்கி, உஸ்பெக் முதலிய மொழிகள் சிலவாகும். இன்று மலாயும் துருக்கியும்

உரோமன் விபியைப் பயன்படுத்துகின்றன. உஸ்பெக் ரஷ்ய விபியில் எழுதப்படுகிறது. ஆட்சிக்கும் மொழிக்குமுண்டான பிணைப்பினை இந்தச் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A:153)

இந்த உண்மைகளை உணர்ந்திருந்த அஸீஸ், அறபுத் தமிழும் ஸ்வாஹிலி மொழியும் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றன என்பதையும் வரலாற்று அடிப்படையில் தேடிப் பார்த்தார். அத்தேடுகையின் போது அவர் கண்டு கொண்டது இதுதான்;

“மொம்பாஸாவுக்கு அண்மையில் ஹெதாவு என்னுமிடத்தில் குடியேறிய முதலாவது அறபுக் கோஷ்டி பற்றி இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும். ஐந்தாவது உமையா ஹலீபா அப்துல் மாலிக் இப்பனு மர்வான் (கி.பி. 685-705) ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் குழப்பங்களின் காரணமாகத் தப்பியோடிய (அறபு) அகதிகள் ஹெதாவிற்கு குடியேறினார்கள். இலங்கையில் பல்வேறு இடங்களிலும் (ஏழெட்டு இடங்களில்) வந்து குடியேறிய ஆதி அறபு மக்களும் இதே ஹலீபாவின் ஆட்சியில் ஹாஸிமியர்களுக்கு இழைக்கப் பெற்ற கொடுமைகளுக்கு அஞ்சி நாடு துறந்தவர்களே யாவர். அறபு நாட்டின் இருப்பிடத்தைக் கவனிக்கும்போது, அந் நாட்டு மக்களுக்கு இந்து மகாசமுத்திரத்தின் ஒரு பாரிசத்திலுள்ள கிழக்கு ஆபிரிக்கக் கரையோரங்களும் மறு பாரிசத்திலுள்ள தென் இந்தியா, இலங்கைக் கரைப்பகுதிகளும் சம அளவிற பழக்கமுடையனவாக இருந்திருக்குமென்பது புலப்படும். இதனைக் கொண்டு ஸ்வாஹிலிக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமுள்ள அன்புத் தளையை ஊகிக்கலாம்,” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A: 154)

என அஸீஸ் இந்த உறவுக்குக் காரணம் கற்பிக்கிறார். இதனாற்றான் போலும் ஸ்வாஹிலி மக்களினதும் அறபுத் தமிழ்த் தொடர்புள்ள தென்னிந்திய, இலங்கை முஸ்லிம்களினதும் பழக்கவழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. இரு வகுப்பாரும் ஷாபிகளாயிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதொரு ஒற்றுமையாகும். இதனாற்றான் அஸீஸ் இவ்விரு மொழிகளையும் ஒப்பிட்டாய வேண்டுமென அவாவினார். அதற்குப் பொருத்தமான ஒருவரை, சமஸ்கிருத மொழியைத் துறையோகக் கற்ற கித்தாபுல் ஹிந்த் (இந்திய வைபவ நூல்) என்ற நூலை

11ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதிப் பெருமை பெற்ற அபூறைஹான் முஹம்மத் பின் அஹ்மத் அல்பைறூனி போன்ற ஒருவரை, அஸீஸ் தேடித்திரிந்தார். ஆயினும், அஸீஸின் இந்த எண்ணம் இதுவரை நிறைவேறாமை வருந்தத்தக்கது.

அறபுத் தமிழில் பார்ஸி மொழியின் செல்வாக்கினையிட்டு ஆராயும் ஆர்வமும், மொழியியலாளரை அதன்பால் ஊக்குவிக்கும் எண்ணமும் அஸீஸுக்கிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

“தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வழங்கிவரும் அறபுத் தமிழில் பார்ஸி மொழியின் செல்வாக்கு எவ்வளவுக்கு உண்டென்பதைப் பற்றி எவரும் ஆராயின் அரிய பல உண்மைகளை அறிதல் கூடும். இலங்கை முஸ்லிம்களின் கலாசார தனித்துவத்தையும் இவ்வாராய்ச்சி வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.” (அஸீஸ் எ. எம்.எ. 1969: 211)

என அஸீஸ் தனது ‘ஆபிரிக்க அனுபவம்’ பிரயாண நூலில் கூறியிருப்பது இதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இது பற்றி மேலும் கருத்துத் தெரிவித்த அஸீஸ் பின்வருமாறு கூறினார்:

“இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வழக்கிலுள்ள அறபுத் தமிழ் அ, இ, உ, ஆகிய ஒலிகளைச் சுட்ட உபயோகிக்கப்படும் குறியீடுகளைச் சுட்டும் ஸவர், லேர், பேஸ் ஆகியன பார்ஸி மொழிக் குறிச் சொற்களே யன்றி ஃபத்ஹு. கஸர், ழம்உ ஆகிய அறபு மொழிச் சொற்கள் அல்ல என்பது மேற்குறித்த ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் புலனாகும். இதனடியாக அறபுத் தமிழில் பார்ஸி மொழியின் செல்வாக்கு எத்தகைய தென்ற பிரச்சினை கிளைத்தெழுகிறது.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1969: 212.)

என்றார். அஸீஸ் சுட்டிக்காட்டும் இப்புதிய ஆய்வுத்துறையில் ஈடுபட முன்வரும் ஒருவர், அஸீஸ் ஆரம்பித்துவைத்த அறபுத் தமிழ் ஆய்வு முயற்சியில் பல புதிய திருப்பங்களைக் காண முடியும் என நம்பலாம்.

இஸ்லாமியப் பண்பினை விளக்குவதற்குச் சில அறபுச் சொற்களைக் கையாளுவது எந்தளவுக்கு அவசியமோ அத்தளவுக்கு சில தமிழ்ச் சொற்களைத் தவிர்த்தலும் அவசியம் என்பது அஸீஸின் கருத்து. உதாரணமாக, இந்து சமயப் பின்னணியில் தோன்றிய

‘அவதரித்தல்’, ‘காட்சியளித்தல்’, ‘இரண்டறக் கலத்தல்’ போன்ற பதங்களை அல்லாஹ்வைப் பற்றிப் பேசும்போது பிரயோகிப்பது இஸ்லாமிய ஏகத்துவக் கொள்கைக்கு முரணானதாக அமைந்து விடும் என்கிறார். இந்நிலை ஏற்படாது தடுக்கப்பட வேண்டிய அதே வேளையில், வேண்டாத அறபுச் சொற்கள் முஸ்லிம்களின் இலக்கியங்களில் மலிந்து கிடப்பதும் தவிர்க்கப்படவேண்டும் என்பது அவரது கொள்கை. ஏனெனில், அவ்வாறு அறபுச் சொற்கள் மலிந்து காணப்படும் போது முஸ்லிமல்லாதோர் எமது இலக்கியங்களை நுகர முடியாமற் போகும் என்பது அவரது ஐயம். இந்நிலையிலிருந்து இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தைப் பாதுகாத்து இஸ்லாமியரல்லாதோரும் அந்த இலக்கியங்களை நுகரும் வகையில் சில வழிவகைகளை கையாளப்பட வேண்டும் என அவர் சிந்தித்தார். அதாவது இஸ்லாமியத் தனித்துவம் குன்றாது பார்த்துக்கொள்ளும் அதேவேளை அவ்விலக்கியங்களில் தமிழ்ப்பண்பு மறைந்துவிடாமலும் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அஸீஸின் எண்ணம். அதற்காக அவர் பின்வரும் சில ஆலோசனைகளை முன்வைத்தார்:

1. ஒலிக் குறிப்பு ஒருமைப்பாடு
2. அறபுத் தமிழ் அகராதி
3. அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை
4. ஜீ.ஸீ.ஈ. வகுப்புகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் கீழ் வகுப்புகளுக்கும் உகந்த வாசினைப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படல்.
5. மொழிபெயர்ப்புக்கலை
6. அறபுத் தமிழில் சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள்.
7. இலட்சிய பூர்வமான திறனாய்வு

இவற்றைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றத் துணை புரியும் வகையில் ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நன்றாகவிருக்கும் என்பதும் அவரின் கருத்து.

தனித்துவமான இலக்கிய ஆக்கத்தை நாடி நின்றவர் அஸீஸ். பண்பாடு கலாசாரப் பின்னணிகளில் இலக்கியம் தோற்றம் பெற வேண்டுமென்பதுதான் அஸீஸின் வாஞ்சை. அதன் விளைவே

அவரது அறபுத் தமிழ் கோஷம். முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றிய சர்ச்சைகள் எழுந்தபோதெல்லாம் அறபுத் தமிழின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தளர்ச்சி பற்றி அவர் தீவிரமாக ஆராய்ந்தார்.

முஸ்லிமல்லாதோரும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை நுகரும் அளவுக்கு தமிழ் மொழி பல அறபுச் சொற்களை உள்ளடக்கியதாக வளர்ச்சி பெற வேண்டுமென அஸ்ஸூம் விரும்பினார். அறபுத் தமிழ் இலக்கிய மரபு போற்றப்படவும் பேணப்படவும் வேண்டும் என அவர் அவாவினார். அம்மொழியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தேய்வு பற்றியும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் இதற்குமுள்ள தொடர்பு, இம் மொழியில் பார்ஸி மொழியின் செல்வாக்கு என்பன பற்றியும் ஆய்வுகள் நடைபெறவேண்டுமென்பது அவரின் அவா. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம், தனித்துவமான இலக்கிய ஆக்கம் என்ற வகையில் சிந்தித்த அஸ்ஸூம் எண்ணத்தில் அறபுத்தமிழ் அதி உன்னத இடத்தைப் பெற்றது. அதற்காக அவர் செய்த முயற்சிகளும், பிரயத்தனங்களும் அநேகம். முஸ்லிம் தமிழறிஞரும், இலக்கிய வாதிகளும் இம்முயற்சியில் முன்னின்று உழைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அஸ்ஸூம் எண்ணம் நிறைவேறும். துரதிஷ்டவசமாக, அஸ்ஸூம் போன்று இத்துறையில் ஈடுபட்டு உழைப்பதற்கு எவரும் முன்வந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவரின் மரணத்தின் பின் இத்துறை மந்தகதியை அடைந்துள்ளது. ஆய்வாளர்களற்ற வரண்ட துறையாகிவிட்டது. தனித்துவமான இலக்கிய ஆக்கம் என்பது வெறும் கதை என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.

அறபு விபியில் எழுதப்படும் அறபுச் சொற்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டு, தமிழுடன் விரவி, மணிப்பிரவாளத்தை ஒத்தவாறு அமைந்துள்ள 'அறபுத் தமிழ்' இன்றுவரை வழக்கிலிருந்தாலும் அதன் பரப்பும் பயன்பாடும் குறைந்துவிட்டது. அதேவேளை, அறபு விபியில் எழுதப்பட்டு வந்த அறபுத் தமிழ் அடியோடு பாவனையில் இல்லாமற் போய்விட்டது. ஐரோப்பியரின் வருகையுடன் ஆரம்பித்த தென் இந்திய, இலங்கை முஸ்லிம்களின் அறபுலகத்துடனான தொடர்புகளின் துண்டிப்பு அறபுத்தமிழின் வீழ்ச்சியை ஆரம்பித்து வைத்தது. பொது எதிரியான ஐரோப்பியரை எதிர்க்கும் நோக்குடன் முஸ்லிம்கள் சுதேசிகளுடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தபோதும்,

சுதேச மொழிகளில் குறிப்பாக, தமிழில் இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கியபோதும் அந்த வீழ்ச்சியின் வேகம் அதிகரித்தது. அஸீஸ் போன்ற ஒரு சிலரின் முயற்சிகள் அந்தவீழ்ச்சியைத் தடுத்துநிறுத்தும் திராணி பெற்றிருக்கவில்லை. அறபுத் தமிழின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏதுவா யமைந்த காரணிகள் இல்லாமற் போனபோது அதன் வீழ்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவது அசாத்தியமானதாயிற்று. அதனாற்றான் போலும், ஏற்கனவே படைக்கப்பட்ட அறபுத் தமிழ் நூல்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்வதிலும் அஸீஸ் கவனம் செலுத்தினார். 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறி திருப்தி கண்டார்.

ஆங்கிலப் பட்டதாரியான அஸீஸ், சிவில் சேவை அதிகாரியாக உயர்பதவிகள் வகித்த அஸீஸ், சமூக உயர்மட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த அஸீஸ், தமிழிலே பேசினார்; தமிழிலே எழுதினார்; தமிழிலே சிந்தித்தார். அம்மொழியைப் பேசியோரையும் எழுதியோரையும் தட்டிக் கொடுத்து ஊக்குவித்தார்; ஆதரித்தார். தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு களில் கலந்து கொண்டு ஆய்வுக் கருத்துக்களை அள்ளிச் சொரிந்தார். “தமிழனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு தமிழ் தான் மூச்சு; அவன் உயிர்ப்பது தமிழ்; அவன் நினைப்பது தமிழில்; எழுதுவது தமிழில்; தமிழ் பேசும் இனத்தவரிடையேதான் எளிதாக மூச்சு விட்டு வாழமுடியும்” என்ற கருத்தை அர்த்தமுள்ளதாக்கினார்.

அஸீஸ் தனது எழுத்துக்களில் புலவர் பெருமக்களின் பாக்களையும் அவர்தம் கருத்துக்களையும் தேவைக்கேற்ப உதாசரித்தார். இலக்கியங்களில் விரவிக் கிடக்கும் உதாரணங்கள் உவமான உவமேயங்களைப் பயன்படுத்தி தனது எழுத்துக்களுக்குச் சோபையூட்டினார். தமிழ் மொழிமீது அவருக்கிருந்த மோகத்தினால் அம்மொழியில் ஞானம் ஏற்பட்டதோ அல்லது அம்மொழியில் அவருக்கிருந்த ஞானத்தினால் அதன் மீது மோகம் ஏற்பட்டதோ என்பதை அறிவது சுவாரஸ்யமானது. அவரின் தமிழ்மொழி மோகமும், ஞானமும், இலக்கிய ஈடுபாடும் அவரின் எழுத்துக்கள், சொற்பொழிவுகளில் பளிச்சிட்டுத் தெரிந்தன. சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற

பேரறிஞனாக, பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழறிஞனாக விளங்கினார் அவர்.

ஒவ்வொருவனும் தனது தாய்மொழியே உலகிற் சிறந்ததென நினைக்கிறான். வடமொழி தனக்குரியது எனக் கருதுபவன் அதனைத் 'தேவ பாஷை' என அழைக்கிறான். தமிழனும் தனது தாய்மொழி வட மொழியோடு ஒத்த பெருமையுடையதாக, இறைவனால் படைக்கப்பட்டதெனக் கூறுகிறான்.

“விடை யுகைத்தவன் பாணினிக்கிலக்கண மேனாள்
வட மொழிக் குரைத் தாங்கியல் மலயமா முனிக்குத்
திட முறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொல்”

என்கிறது திருவிளையாடற் புராணம். தமிழ் மொழி இறைவனைப் போல அழிவற்றது என்றும், கன்னித் தன்மையுள்ளது என்றும் கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பது போல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையாளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடிலும்
ஆரியம் போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுள்
சீரீளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே”

என்றனர் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்.

“இந்தியாவில் தோன்றிய மொழிகளில் பூகோள ரீதியாக விசாலமாகப் பரந்துள்ள மொழி தமிழ்மொழி ஒன்றே. இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, மொறிஷியஸ், தென்ஆபிரிக்கா, மேற்கிந்திய தீவுகள், பர்மா, வியட்னாம் முதலிய மாநிலங்களிலும் மக்கள் குழுவினர் மத்தியிலும் அது வழக்கிலிருந்து வருகிறது. வரலாற்று அடிப்படையில் தமிழே இந்திய மொழிகளில் தொன்மை வாய்ந்தது. அதன் பண்டை இலக்கியங்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னர் தோன்றியவை- என்ற கையேட்டின் 53 ஆம் பக்கத்தில் காணப்பட்ட குறிப்பு அர்த்த புஷ்டியுள்ளது.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968:32-33)

என அஸீஸ் கருதினார். தமிழின் தொன்மை பற்றிய கொள்கையில் மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக் கையேட்டுக் குறிப்புடன் உடன்படுகிறார் அவர்.

தமிழ் மொழி மீது அபார காதல் கொண்டிருந்த அஸீஸ் அதன் வளர்ச்சியில் மையல் கொண்டிருந்தார். ஜொஹானாஸ் பேர்க் என்ற தென்னாபிரிக்க நகரில் அமைந்திருந்த பிரபல ஹோட்டல் ஒன்றில் 1954 இல் நடைபெற்ற சம்பவமொன்று அஸீஸின் தமிழ்மொழி மோகத்தையும் அம் மொழி பேசுவோர் மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பையும் காட்டப் போதுமானது. அஸீஸ் அவர்கள் தனது வார்த்தைகளில் அந்நிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

“ஹோட்டலில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரிசாரகன் ஒருவன் தென்னிந்தியனாக இருக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றவே, அவனோடு தமிழில் பேசினேன். தமிழ் கேட்ட அவன் முகம் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தது; அது கண்டு என் உடல் சிலிர்த்தது. தென் ஆபிரிக்காவிலே குறிப்பாகத் தென் பகுதியிலே ஏராளமான தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருவதாக அவன் அறிவித்தான். அவர்களின் மூதாதையர்கள் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை தேடிச் சென்றவர்களாவர். சூழலை மறந்தவர்களாக, சொற்ப நேரம் நாங்கள் தமிழால் கட்டுண்டு நின்றபோது பாரதியாரின் ‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’ என்னும் கவிதையை நினைத்துக்கொண்டேன்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ., 1968: 33-34)

என அவரின் இதயம் இயம்பியபோது அவரின் ஆத்மார்த்தத்தை, தமிழ் மீது அவர் கொண்டிருந்த உள்ளார்ந்த அன்பைக் காணமுடிந்தது. ஆபிரிக்க மண்ணில், இருண்ட கண்டத்தில் தமிழ் உச்சரிக்கப்பட்ட போது அவரடைந்த மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் காணமுடிந்தது. அஸீஸ் தன் மனதில் நினைத்துக் கொண்ட ‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’ என்ற பாரதியாரின் கவிதைகளை அவருடன் சேர்ந்து நாமும் பாடவேண்டுமென்ற உணர்வு எமக்கும் ஏற்படுகின்றது.

தென் ஆபிரிக்க டர்பன் நகரப் பகுதியில் கரும்புத் தோட்டங்களைப் பார்க்கச் சென்றிருந்த அஸீஸ் அங்கும் கரும்புத் தோட்டத்திலே என்ற பாரதியின் பாடல் நினைவுக்கு வந்ததாகக் கூறுகிறார்.

“தோட்டத்திலே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் எங்கும் கரும்புச் செடிகள், கரும்புச் செடிகள், கரும்புச் செடிகளே. இந்தத் தோட்டத்தைக் கண்டதும் பாரதியின் ‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’ என்னும் கவிதையை நினைந்து கொண்டேன். ஏனென்றால் ‘சிந்தாமணி’ சினிமாப் படம்

வந்த சமயத்தில் தியாகராஜ பாகவதர் பாடிய பாடல்கள் தெரு வெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்தது போல, நான் பள்ளிச் சிறுவனா யிருந்த காலத்தில் பாரதியாரின் ‘செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே...’ ஆகிய பாடல்கள் வெகுஜன வரவேற்புப் பெற்றிருந்தன. ஆகவே, அன்றைய தினம் பாரதியாரின் முழுப்பாடலும் எனக்கு நினைவு வராவிட்டாலும்,

“பெண்ணென்று
சொல்லிலோ - ஒரு
பேயும் இரங்கு மென்பார்
தெய்வமே நினது
எண்ணம் இரங்காதோ - அந்த
ஏழைகள் அங்குச் சொரியுங்
கண்ணீர் வெறு
மண்ணிற் கலந்திருமோ?
நாட்டை நினைப்பாரோ? - எந்த
நாளினிப் போயதைக்
காண்ப தென்றே அன்னை
வீட்டை நினைப் பாரோ? - அவர்
விம்மி விம்மி விம்மி யழுங்குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே”

என்பன போன்ற வரிகள் மனதில் பளிச்சிட்டன. “இந்தக் கவிதை தென்ஆபிரிக்கக் கரும்புத்தோட்டத்துப் பெண்களைப் பற்றிப் பாடப் பட்டதல்ல; பீஜித் தீவுப் பெண்களைப்பற்றியே பாடப்பட்டது என்பதையும் நினைந்துகொண்டேன். இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணியாற்றிய தொழிலாளர்களின் இயக்கங்களில் தீவிர பங்குகொண்டிருந்தவர்களின் காரணமாகவே இக் கவிதை மிகுந்த பிரசித்தி பெற்றதெனலாம். இதனாலேதான் போலும், நான் அறிந்த வரையில், பாரதியார் ‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே’ என்னும் தலைப்பில் பாடல் எதனையும் இயற்றாத போதிலும் பலர் அவர் அத்தகைய பாடலை இயற்றியுள்ளார் என்று நம்பிவருகிறார்கள்; எழுதியும் இருக்கிறார்கள்.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1969 : 123-124)

என தனது ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ பிரயாண நூலில் அஸீஸ் எழுதியிருக்கிறார். அஸீஸின் தமிழ்ப் புலமை, ஞானம் எதையும் தமிழ் வழி நின்று நோக்கும் பண்பு என்பவற்றை இங்கு காண்கி

றோம். பாரதியாரின் இந்த ‘கரும்புத் தோட்டத்தில்’ கவிதையினால் கவரப்பட்ட அஸீஸ் அக் கவிதையைப் பின்பற்றி ஸ்ரீமதி மீனாட்சியம்மாள் இயற்றிய ‘‘தந்திர முதலாளிகள், தரகர், கங்காளிகள், தன்னலங் கருதுதல் குறைத்திடுவோம்’’ என்ற வாறமைந்த பாடலைத் தேடிப்பார்த்து ஏமாந்ததாகவும் தெரிகிறது. அத்தேடுகையின்போது தான், மீனாட்சியம்மாளின் ‘இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர் அந்தரப் பிழைப்பு’ என்னும் செய்யுள் நூலை அஸீஸ் பெற்றுக் கொண்டதாகவும் அறிகிறோம். இதுபற்றி ஜனாப் அஸீஸ் தனது ‘கிழக்காபிரிக்க அனுபவங்கள்’ பிரயாண நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

‘தேயிலைத் தோட்டத்தை நினைத்தால் என்மனதில் பளிச்சிடும் விஷயம் யூனியன் ஹாஸ்டலிலே என் சகமாணவன் ஒருவன் அடிக்கடி முணுமுணுக்கும், ‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே.’ என்னும் பாடலாகும். பாரதியின் ‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’ என்னும் கவிதையைப் பின்பற்றி ஸ்ரீமதி மீனாட்சியம்மாள் என்பவர் இந்தப் பாடலை இயற்றினாராம். ‘தந்திர முதலாளிகள், தரகர், கங்காளிகள் தன்னலங் கருதுதல் குறைத் திடுவோம்’ என்ற பாணியிலமைந்த இந்தப் பாடலை, மீனாட்சியம்மாள் தனது கணவரும் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் தொழிற் சங்க இயக்கம் கிளைத்துப் படர வழிவகுத்தவர்களில் ஒருவருமான நடேசையரின் கூட்டங்கள் துவங்குமுன்னர் பாடுவாராம். இந்தப் பாடலின் முழுப் பகுதியையும் பெற எவ்வளவோ முயன்றேன். நாளதுவரை கைக்கு எட்டவில்லை. எட்டியதெல்லாம் இதே மீனாட்சியம்மாள், 1931இல் இயற்றிய ‘இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர் அந்தரப் பிழைப்பு’ என்னும் சிறிய செய்யுள் நூல் ஒன்றே.’ (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A: 86)

அஸீஸ் அவர்கள் தனது மன உந்தலை, கவிதையின் பாலான விருப்பை, கவிதை நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அவர் நடாத்திய தேடுகையை இவ்வாறு குறித்து வைத்திருக்கிறார்.

அஸீஸ், தான் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைச் சிறப்பாக விளக்குவதற்கு தமிழ்ப் பாக்களின் துணையைப் பல இடங்களில் நாடியுள்ளார். அவரின் பிரயாண நூல்களில் இதனை நாம் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. பாறாக் மன்னர் மரணமடைந்தபோது அவருக்கு

வயது நாற்பத்தைந்து. ஆனால் அறுபது வயதுக் கிழவரைப்போல் அவர் காட்சியளித்தமாற்றை,

“குடை நிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்”

என்ற பாவின் மூலம் சிறப்பாக விளக்கினார், ‘மிஸ்றின் வசியம்’ என்ற நூலின் 95ஆம் பக்கத்தில் இப் பாடலை உதாசரித்துள்ளார் அஸீஸ். ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ நூலின் 25ஆம் அத்தியாயத்துக்கு ‘குடை நிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்’ என்ற தலைப்பை அஸீஸ் இட்டிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுச் செயற்குழுவின் பொதுச் செயலாளராகவிருந்த வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் அஸீஸின் பாடசாலைச் சகாவும் நண்பருமாவார். அவரைக் காண்பதற்குக் காத்திருந்தமையை விளக்கப்போந்த அவர்,

“ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்
வாடியிருக்குமாம் கொக்கு
என்பது போல செல்வநாயகத்தைக் காணக்
காத்திருந்தேன்”

என எழுதினார். ‘தமிழ் யாத்திரை’ என்ற அவரின் நூலின் 79ஆம் பக்கத்தில்தான் அஸீஸ் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார். அஸீஸின் பிரயாண நூல்கள் இவ்வாறு தமிழ்ப் பாக்களினால் அழகு பெற்றன.

உழவரின் நிலை துயர் நிறைந்தது. இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டில் கூட சில இடங்களில் தரகர்களின் பிடியில் சிக்கி உழலும் உழவர்கள் பற்றிக் கூறவந்த அஸீஸ், இக் கருத்தமைந்த பாடலொன்று தனது நினைவுக்கு வருவதாகக் கூறி அப் பாடலையும் தருகிறார். அவரின் தமிழ்ப் புலமைக்கு இது நல்லதொரு சான்றாக அமைகிறது. அப் பாடல் இதோ தரப்படுகிறது:

“ஆஈன மழைபொழிய இல்லம் வீழ்
அகத்தடியாள் மெய்நோவ அடிமை சாக,
மா ஈரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட
வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்ளச்
சாவோலை கொண்டொருவன் எதிரே செல்லத்

தள்ள வொண்ணா விருந்துவரச் சர்ப்பந் தீண்டக்
கோவேந்தன் உழுதுண்ட கடமை கேட்கக்
குருக்கள் வந்தட்சணைகள் கொடுவென்றாரே!”

‘மிஸ்றின் வசியம்’ என்ற அவரது பிரயாண நூலின் 100ஆவது பக்கத்தில் இப் பாடல் காணப்படுகிறது. பிள்ளைப்பேறு, குறை மாதக் குழந்தைகள் பராமரிப்பு, கருத் தடை போன்ற விடயங்கள் சம்பந்தமான பல கேள்விகளுக்கு விடையாக தான் பள்ளிப்பருவத்தில் படித்த வெண்பாவொன்றை அஸீஸ் தருகிறார்:

“கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும்
கல்லினுட் தேரைக்கும்
விருப்புற்று அமுதளிக்கும்
மெய்யன் - உருப்பெற்றால்
ஊட்டி வளர்க்கானோ
ஓ கெடுவாய் அன்னாய் கேள்
வாட்டம் உனக்கேன் மகிழ்.”

இந்த வெண்பா அஸீஸின் ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ நூலின் 29ஆம் பக்கத்தில் தரப்படுகிறது. தாம் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தை விளக்கு வதற்குப் பொருத்தமான தமிழ்ப் பாக்களைத் துணைக்கழைக்கும் அஸீஸின் பண்பு அவரின் தமிழ் ஞானத்தினால் ஏற்பட்டது. பல எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படாத அருமையானதொரு பண்பு இது.

கிழக்காபிரிக்கப் பயணத்தின்போது மொம்பாலாவில் அஸீஸை உபசரிக்கும் பாக்கியம்பெற்றவரான இந்தியர் டாக்டர் எஸ்.ஏ. கார்வே, அஸீஸுடன்நடாத்திய உரையாடலில், குஜராத்தியர்கள் வியாபாரத்தை ஒரு தொழிலாக விரும்பி நடாத்திவந்தனரென்றும், மராத்தியர்கள் அதனைப் புறக்கணித்து விவசாயத்தை நாடினரென்றும் ஒரு கருத்தை அஸீஸிடம் போட்டுவைத்தார். அக் கருத்துச் சம்பந்தமாக அஸீஸுக் கேற்பட்ட சந்தேகங்களை நிவர்த்திக்கத் தகுந்தவரென அவர் தேர்ந்தெடுத்த அவரின் இலக்கிய நண்பர் கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பையை அணுகி இது சம்பந்தமாக ஆலோசனை கேட்ட போது, அவர், ‘வருணப் பிரிவில் வைசியர் பங்கு’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதையை எழுதி அஸீஸுக்குக் கொடுத்ததாக அறிகிறோம்.

கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பை எழுதிக் கொடுத்த அக் கவிதை இதோ தரப்படுகிறது:

“வைசியர்க் கழகு வளர் பொருளீட்டல்,
 திரை கடலோடியும் திரவியந் தேடல்,
 சிக்கன வாழ்க்கை தக்கதென் றோர்ந்து
 சேர்த்து வைத்தல் சேமித்து வைத்தல்
 ஒன்று பத்தாய் உயரச் செய்தல்
 இவ்விதஞ் சேர்த்த இருந்தனப் பெருக்கில்
 ஓதும் பிராமணர்க் குதவி செய்தல்
 உறையுள் கொடுத்தல் உண்டி கொடுத்தல்
 கோயில் திருப்பணிக் கீதல் அன்னவும்
 இரப்போர்க் கீதல் அறச்சாலை தூக்கல்
 அரசர்க்குப் பொருள் அலகற்றளித்தல்
 ஆளும் வர்க்கம் கோலோச்சி நிற்க
 வரிகள் மூலமும் பரிசுக ளன்னவும்
 பொருளும் பண்டமும் பொன்னும் மணியும்
 ஆடையும் அணியும் கோடின்றளித்தல்
 நாட்டைக் காக்கக் கோட்டை கட்டவும்
 படைகளை வைத்துப் பரிபாலிக்கவும்
 அரசர்க் கரமனை புரிசை கட்டவும்
 சம்பளம் முதலிய உம்பளங் கொடுக்கவும்
 வரிகள் மூலம் தெரியக் கொடுத்தல்
 இன்ன பிறவும் வைசியர்க் குரிய
 வளமார் கடனாம்” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1967A: 176 - 177)

இவ்வாறு அஸீஸ் தமிழுடன் இணைந்திருந்தார். தமிழறிஞரின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்தார். அவரின் தமிழ் மொழி மோகத்தையும் ஞானத்தையும் அவரெழுதிய நூல்களும் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளும் தெட்டத்தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. எதையும் தமிழுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் பண்பு, கருத்துக்களைப் புலவரின் பாக்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பான்மை, பழந் தமிழ்ப் பாக்களை உவமையாக உதாகரிக்கும் பாங்கு என்பன அஸீஸிடம் காணப்பட்ட உதார பண்புகளாகும். அவரின் எழுத்துக்களும் சொற்பொழிவுகளும் இப்பண்புகளினால் உயர்வு பெற்றன.

அஸீஸ் அவர்கள் சிறுபராய முதல் இராம காதைப் பிரியராக இருந்தார். பாடசாலைகளில் படித்த இராம கதை, கல்முனைப் பிரதேசத்தில் பார்த்து இரசித்த இராமாயண நாடகங்கள், கூத்துக்கள் என்பன அவரின் ஆர்வத்தை இராமாயணத்தின்பால் அதிகரிக்கச் செய்தன. மலேசியாவில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக் கலை இரவில் மேடையேறிய பத்து நிகழ்ச்சிகளுள் தன்னைப் பெரிதும் கவர்ந்த நிகழ்ச்சி 'சீதாபஹரணம்' எனும் இராமாயணக் காட்சியே என்று அவர் கூறியிருக்கிறார்.

அஸீஸ் இராம காதையை அறிந்த கதை சுவையானது. அவரே அதைச் சுவாரசியமாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“1921ஆம் ஆண்டில் யாராவது என்னிடம் இராமருக்குச் சீதை என்ன முறை? என்று கேட்டிருந்தால், ஏன்? இருவரும் ஒருவரல்லவா? என்று பதில் சொல்லியிருப்பேன். இந்தப் பதிலுக்குத் தத்துவார்த்த ரீதியாக விளக்கம் கொடுக்கலாமெனினும், பள்ளிக்கூட மாணவனாக இருந்த நான் அதையெல்லாம் அறிந்திருக்கவில்லை. அப்பொழுது நான் வைதீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எங்கள் தலைமையாசிரியரின் பெயர் சீதாராமன். இந்தப் பெயரைத் தவிர ராமன், சீதையைப்பற்றியோ ராமாயணத்தைப் பற்றியோ எனக்கு எதுவும் தெரியாதிருந்தது. அந்தக்காலத்தில் என்னுடைய அறியாமைகண்டு பிறர் எள்ளிநகையாடியிருப்பார்கள். ஆனால், அடுத்த ஆண்டில் 1922இல் இங்கிலிஸ் நாலாம் வகுப்பில் ராம

கதை உப பாடப் புத்தகமாக இருந்தது. அந்த இங்கிலிஸ் புத்தகத்தில் இராம, இராவண யுத்தம் இலங்கையில் நடைபெற்றது எனப் படித்தது முதல் ராம காதையில் எனக்கு ஆர்வமுண்டாயிற்று. இதை அடுத்த ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பாடத்தில் கம்பராமாயணத்தின் சில செய்யுள்களைக் கற்றேன். கொக்குவில் பொன்னையா மாஸ்டர் அவர்கள் எங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பித்தார். அவருக்குச் சங்கீதத்திலும் நாடகத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு, யுத்த காண்டத்தில் வரும்:

‘வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவர்க் கேற்ற நயம்பட உரைத்த நாவும்
தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வானும்
வீரமும் களத்தே போக்கி வெறுங்கையோடிலங்கை புக்கான்’

என்னும் செய்யுளுக்கு அவர் பதவுரையும், பொழிப்புரையும் கூறியதுடன் நில்லாது, தன்னை இராவணனாகக் கற்பித்துக் கொண்டு நடித்துக்காட்டி விளக்கிய காட்சி இன்றும் திரைப் படம் போல நினைவில் ஓடுகிறது. இதன் பின்னர் 1937இல் கேம்பிரிஜ் சீனியர் வகுப்பில் கம்பராமாயணத்தின் சிற்சில பகுதிகளைப் படித்தேன். கல்முனைப் பகுதியில் யுத்த அவசர கால அரசாங்க உதவி அதிபராகப் பதவி வகித்தபோது பாடசாலைகளில் நடிக்கப்பெற்ற ராமாயண நாடகங்கள் சிலவற்றைப் பார்த்திருக்கிறேன்.’ (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968:71-72)

இவ்வாறு இராமாயணத்தைக் கற்றறிந்த கதையை ஜனாப் அஸீஸ் கூறும்போது அவரின் இராமாயண மோகத்திற்கான பின்னணியைக் காணமுடிகிறது,

இராம காதை கல்முனைப் பிரதேச தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் எம்மட்டுச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததென்பதை அஸீஸ் ஆராய்ந்து பார்த்தார். அவசரகால உதவி அரசாங்க அதிபராக அவர் கல்முனையில் கடமையாற்றிய நாட்களில் இதனை அவதானிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிட்டியது. இந்த அனுபவத்தைப் பின்வருமாறு அவர் தனது நூலொன்றில் குறித்துவைத்துள்ளார்:-

“கல்முனைப் பகுதி மக்களின் கூத்துக்களில் இராமகாதை அதிகம் கையாளப்படாவிட்டாலும் அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் அது நன்றாக வேரூன்றியிருக்கிறது. ராமர் ஆண்டாலென்ன ராவணன்

ஆண்டாலென்ன என்பன போன்ற பழமொழிகள் அவர்கள் மத்தியில் வெகு பிரசித்தம். எந்த வன்னிமை பதவிக்கு வந்தாலும் செய்கைக் காரன்பாடு கொஞ்சமும் மாறப்போவதில்லை என்னும் கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு அவர்கள் மேற்சொன்ன பழமொழியைக் கையாளுவார்கள். இப்பகுதிகளிலுள்ள வெள்ளையுள்ளம் படைத்த இந்து மதக் கமக்காரர்களுக்கு ராமன் கற்பனைப் புருஷனல்லன்; அதர்மத்தை அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்ட வந்த இலட்சிய புருஷனாக அவர்கள் ராமனைக் கொண்டாடுவதைக் கண்டேன். தந்தை சொல் தட்டாத மைந்தனுக்கும், பாசம் நிறைந்த சகோதரனுக்கும், முன்வைத்த காலைப் பின் வைக்காத வீரனுக்கும் இலட்சிய பூர்வமான அரசனுக்கும் சிறந்ததோர் உதாரணமாக அவர்கள் இராமனைக் காண்கிறார்கள். அதுபோலவே, சீதையைக் கற்புக் கரசியாகவும் ஒப்புயர்வற்ற மாது சிரோமணியாகவும் போற்றிக் கொண்டாடுகிறார்கள். பெண்ணுக் கடங்கி நடப்போருக்கு உண்டாகும் துன்பங்களை எடுத்துக் காட்டும் பாத்திரமாக தசரதன் விளங்குகிறான். பக்தியினால் எதையெல்லாம் சாதிக்கலாமென்பதற்கு அனுமான் சான்று. ஆதர்சபூர்வமான சகோதரர்களுக்கு இலக்கணமாக பரத, லக்ஷ்மணர் இலங்குகின்றனர்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968:73)

மீன்பாடும் தேனாடாம் மட்டுமாநகரின் தென்கோடியில் அமைந்து கிடக்கும் கல்முனைப் பிரதேசத் தமிழ்க் கிராமங்களில் இராமகாதை பெற்றிருந்த இடத்தை, அப்பிரதேச மக்கள் இராமகாதையைத் தமது வாழ்க்கையின் வழிகாட்டியாகக் கொண்டவாற்றை, அதனைப் பிரயோகித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்த பாங்கை, ஜனாப் அஸீஸ் இவ்வாறு கூறுகிறார். அஸீஸ் எதிலும் யதார்த்தத்தை விரும்பியவர். அதனாற்றான் போலும் மக்களின் நடைமுறை வாழ்வில் ராமகாதையின் செல்வாக்கை அவர் தேடிப்பார்த்தார். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த சாதாரண இந்து மக்களின் வாழ்க்கையை நல்வழிப்படுத்தியவர்கள் இராமாயணத்திலும் பாரதத்திலும் வரும் கதாபாத்திரங்களே என்பது அஸீஸின் அபிப்பிராயம். ஒவ்வொரு மதத்திலும், அம்மதத் தத்துவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த இலக்கியங்களில்

இத்தகைய ஆதர்ச கதாபாத்திரங்களைக் காணலாமென்கிறார் அவர். மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் படிக்கப்பட்ட இராமகாதை சம்பந்தமான மூன்று ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலிருந்து, தான் புதிதாகத் தெரிந்து கொண்ட தகவல்களை அவர் தனது நூலொன்றில்

குறித்து வைத்துள்ளார். வாசகர்களினதும் ஆய்வாளரினதும் சிந்தனைக் காக 'தமிழ் யாத்திரை' என்ற தனது மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுப் பிரயாண அனுபவங்களைக் கூறும் நூலில் பின்வருமாறு அஸீஸ் அதனை எழுதி வைத்திருக்கிறார்:

“ஐவா நாட்டு ராம சரிதத்தைப் பின்பற்றியெழுந்த மலாய ராம கதையில், ராவணனை அவன் தந்தை சொந்திப் என்ற நாட்டுக்குப் பிரஷ்டம் செய்ததாகவும் சொந்திப் சென்றடைந்த ராவணன் பன்னிரண்டு வருட காலம் துறவு வாழ்க்கை நடத்தினானென்றும், அந்தக் கட்டத்தில் ஆதி பிதா ஆதம் அவர்கள் தோன்றி அவன் தந்தையிடம் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசியதாகவும் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இராமாயணம் சம்பந்தமாக மலேசிய மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப் பெற்றிருந்த மூன்று ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வாயிலாக இத்தகவல்களை அறிந்து கொண்டேன். ராமாயணத்தின் செல்வாக்கு இந்தியாவுடனும் இலங்கையுடனும் நின்று விடாது இந்தோசீனா, மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் பரவியுள்ளதென்பதையும் மேற் குறித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் தெளிவுபடுத்தின. இந்தோசீனா என்னும் போது இன்றைய பர்மா, தாய்லாந்து, கம்போடியா, லாவோஸ், வியத்னாம் ஆகிய நாடுகளும், மலேசியா என்னும்போது மலாயா, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன் தீவுகள் ஆகிய நாடுகளும் அடங்கும்.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 69)

மலேசிய மகாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்ட மேற்கருத்துக்கள் இராம காதையில் ஈடுபாடு கொண்டோருக்கும் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும், ஆய்வாளருக்கும் பயனுள்ள தகவல்களாகும். தென்கிழக்கு ஆசியா முழுவதும் பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் இராம காதை ஈழத்தில் எம்மட்டுச் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள தென்பதை அறிவதில் அஸீஸ் அதிக கவனம் செலுத்தியதற்கு, அவர் சிறுபிள்ளைக் காலத் திலிருந்தே இராமாயணத்தை அறிந்திருந்தமை, அக்காலியத்தில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு, சீறாப்புராணத்தை ஒத்த காப்பியம் என்ற அறிவு என்பன காரணங்களாகலாம். மதம், ஒழுக்கம் சம்பந்தப் பட்டதென்ற வகையிலும் ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பொக்கிஷம் என்பதாலும் இது பற்றி அதிக ஆர்வம் காட்டி ஆய்வு செய்தார்.

எதையும் இராமகாதைப் பாத்திரங்களுடனும் சம்பவங்களுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பண்பு அஸீஸுக்குக் கைவரப் பெற்றிருந்தது.

அதனைப் பின்வரும் சம்பவமொன்று சிறப்பாக விளக்குகிறது. இச்சம்பவம் அஸ்ஸின் ஆபிரிக்கப் பயணத்தின் போது நிகழ்ந்தது. அப்பயணத்தின்போது அஸ்ஸுடன் சென்றிருந்த கனடியப் பிரதிநிதி, ஆபிரிக்காவில் முதன் முதல் குடியேறியவர்கள் ஒல்லாந்தர்களே யென்றும், ஒல்லாந்தரான ரீபேக்கின் மனைவி பன்னிரண்டு மாதக் கைக்குழந்தையுடன் ஆபிரிக்கா வந்து சேர்ந்ததாகவும் அஸ்ஸிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த போது, அஸ்ஸ் தான் அறிந்திருந்த இராம காதையைத் தன் ஞாபகத்துக்கு வருவித்துக்கொண்டதாகவும், 'ராமன் இருக்கு மிடந்தான் சீதைக்கு அயோத்தி' என்ற இராமாயண பாடத்தை நினைத்துக்கொண்டு எதுவும் பேசாதிருந்ததாகவும் தனது 'ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்' நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (அஸ்ஸ் எ.எம்.எ. 1969 : 164)

வால்மீகியின் வடமொழி இராமாயணத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு தமிழர் பண்பாட்டுக் கேற்ப சில திருத்தங்கள் செய்து பன்னி ரெண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நாலடி விருத்தப்பாக்களில் ஆறு காண்டங்களாகவும் படலங்களாகவும் வகுத்துப் பாடி தமிழுக் களித்த கம்பரின் இராமாயணத்தை அஸ்ஸ் விரும்பிப் படித்தார். இராமன், சீதை, இலக்குமணன், பரதன் முதலிய பெரும் பாத்திரங்களும் வாலி, குகன் முதலிய சிறு பாத்திரங்களும் புகட்டும் படிப் பினைகளையும், அவற்றினூடு கவிஞன் கூறவிழையும் அறக்கருத்துக்களையும் உதார பண்புகளையும் அஸ்ஸ் பெரிதும் நயந்தார்.

கம்பன் மக்கள் வாழ்க்கையின் முழுமையை அறிந்த கவிஞன். அதனாற்றான் அவன் புனைந்த இராமாயணக் கதையும் பாத்திரங்களும் மக்கள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவனவாக அமைகின்றன. எனவே தான் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் இராமகாதைப் பாத்திரங்களடனும் சம்பவங்களுடனும் கருத்துக்களுடனும் அஸ்ஸ் இணைந்திருந்தார். தனது எழுத்துக்களில் இராம காதைச் சம்பவங்களை ஆங்காங்கே உதாசிரித்தார். சம்பவங்களை இராமாயணக் காட்சிகள், படிப்பினைகள், சம்பவங்களுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தார். அவரின் சிந்தனையில் இராம காதை நிகழ்ச்சிகள் என்றுமே நீங்காத நினைவுகளாக இழையோடின. அவரின் பேச்சும் எழுத்தும் அதனைத் தெளிவாகக் காட்டின.

மொழிப் பிரச்சினை தோற்றம் பெறுவதற்கு அடிப்படையாக அமைவது மொழிப்பற்று. இப் பற்று பிற மொழிகள் மீதும் பிற மொழிகளைப் பேசுவோர் மீதும் வெறுப்பாக முற்றும் போது மொழிப்பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. தூயமொழிக் கோஷம், பெரும் பான்மையினரின் மொழி அரசகரும மொழியாதல் வேண்டும் என்பன போன்ற தன்மைகளில் இப் பற்றும் உணர்வும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். 'சிங்களம் மட்டும்' கோஷமும், 1956இல் அம் மொழிக்குக் கிடைத்த அரசகரும மொழி அந்தஸ்தும், இவ்வாறான தோற்றப்பாடுகளே. பேரினவாத அரசியல் சுயநலமிகளின் திட்டமிட்ட பிழையான வழி நடத்துகை நிலைமையை மோசமடையச் செய்ததுடன் வகுப்புவாத உணர்வுகளுக்கும் தூபமிட்டது. 1958இலும் 1983இலும் இதன் விளைவுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் இந்நாட்டின் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கேட்கும் ஐம்பத்துக்கு ஐம்பது, தமிழ் ஈழம், வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு, சமஷ்டி கோஷங்களும் இதன் தவிர்க்கமுடியாத விளைவுகளேயாகும். இந்நிலையில் நின்று நோக்கும்போது தான் அஸீலின் அன்றைய தீர்க்கதரிசனக் கருத்துக்களின் பெறுமதியையும் தாற்பரியத்தையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

பிறமொழி பேசுவோரை 'மிலேச்சர்' என ஆரியர் இகழ்ந்தனர். திருந்தாத மொழியைப் பேசுவோர் என்பது இச் சொல்லின் பொருள்.

ஆனால், 'ஆரியர்' என்ற சொல்லுக்கும் 'மிலேச்சர்' என்றுதான் தமிழ் மொழி நிகண்டுகள் விளக்கம் கூறுகின்றன. தமிழ் மொழியை 'அரவம்' (பொருள் அற்ற ஒலி) என்றும், அத் வா நமு (நீர்ப்பசையற்ற பாலை நிலம்) என்றும் தெலுங்கர் அழைத்தனர். சீன மக்கள் தென் சீனத்தில் வாழ்ந்தோரை 'தென் மிலேச்சர்', 'அப்பாவிசர்' என்ற பொருள்படும் சொற்களால் அழைத்தனர். பிறமொழி பேசுவோரை 'பார்பெராய்' (Barbaroi) என கிரேக்கர் குறித்தனர். இவை பிறமொழி வெறுப்புக்கான சில உதாரணங்கள். தாய்மொழிப் பற்றும் உணர்வும்,

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே”

என்று பாரதியைப் பாடவைத்தது. இனிமையான மொழி, 'கன்னித் தமிழ்' என்றெல்லாம் தமிழைத் தமிழர் அழைத்தனர். தமது மொழி யொன்றே கற்கத் தகுந்ததெனப் பிரெஞ்சுக்காரர் கருதினர். தெளிந்த தேன் என்ற பொருள்பட 'தேட' என்று தமது மொழியைத் தெலுங்கர் அழைத்தனர். சங்கீதத்துக்கு ஏற்ற மொழி தெலுங்கு என்பது தெலுங் களினதும் பிறரினதும் கருத்து. இத்தாலியர்கூட தமது மொழியை இவ்வாறுதான் கருதினர். உலகிலுள்ள பல சாதியினரும் கலந்த கலவைச் சாதியாரான ஸ்பானியரும் தம் நிலை மறந்து, மொழி அடிப்படையில் தம்மை ஒரு வகுப்பினராகக் கருதுகின்றனர். இலங் கையிலும் சிங்கள, தமிழ் மொழிகளைப் பேசுகின்ற ஆரிய, திராவிட இனத்தவர்களின் தாய் மொழிப் பற்றும் பிறமொழி வெறுப்பும் இவ்வகையான தோற்றப்பாடுகளே.

முஸ்லிம் சிறுபான்மையினர் மொழியாலோ அல்லது இனத் தாலோ பிணையுண்டு இராமல் மதத்தால் பிணையுண்டிருக்கின்றனர். மொழி ஒற்றுமை அல்லது இன ஒற்றுமையைவிட இஸ்லாமிய சகோதரத்துவமே அதிக சக்தி வாய்ந்தது என்று அடிக்கடி கூறிவந்த அஸீஸ், 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதா பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப் பட்ட போது, மொழியுணர்வு மீதூரப் பெற்றவராக,

“நான் சிங்களவருடன் என்றும் பிணக்குற்றதில்லை. நீங்கள் சிங்களத்தை உத்தியோக ரீதியில் அரசுகளும் மொழியாக்கியுள்ளீர்கள். ஏன் தமிழ் மொழியைக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கிறீர்கள்?” (Azeez A.M.A., Senate Hansart - 08.05.1956.)

என ஆவேசக் குரல் எழுப்பினார். 1956 மே மாதம் 8ஆம் திகதி 'தமிழ் மொழியின்' நிலை பற்றி செனட் சபையில் உரையாற்றிய செனட்டர் அஸீஸ் மேற்கண்டவாறு வினவினார். அன்றைய அவரது பேச்சில் அவரது தமிழுணர்வை, தாய்மொழிப் பற்றை, சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் எதனையும் துணிவாகச் சாடும் திராணியைக் காணமுடிந்தது.

'சிங்களம் மட்டும்' சட்டம் நிறைவேற்றப்படுகையில் முஸ்லிம் களின் மொழிப் பிரச்சினை சிக்கலாகிவிடும் என்பதை அஸீஸ் நன்குணர்ந்திருந்தார். முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி, கல்வி மொழி பற்றிய தனது நீண்டகால வழிநடத்துகையும், கருத்தும், முஸ்லிம் இனத்தின் ஐக்கியமும், அதன் எதிர்காலமும், இச்சட்ட அமுலாக்கத் துடன் தவிடுபொடியாகிவிடும் என்ற பயம், உண்மை உணர்வு அஸீஸுக்கிருந்தது. அதனாற்றான், 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை அஸீஸ் வன்மையாக எதிர்த்தார். அம் மசோதாவைக் கண்டித்து மேற் சபையில் வீரமுழக்கம் செய்தார்.

“நான் சபை முதல்வருக்கூடாக பிரதமரிடம் மொழி சம்பந்தப்பட்ட சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றி விசேட கவனம் செலுத்துமாறு வேண்டிக்கொள்கிறேன்” (Azeez A.M.A, Senate Hansart – 08.05.1956.)

என்று அச் சொற்பொழிவில் கேட்டுக்கொண்டார். தமிழ்மொழியின் அந்தஸ்துக்காகவும் அம்மொழி பேசுவோரின் உரிமைக்காகவும் இரந்து நின்றார் அப் பெருந்தகை. தமிழ் மொழி பேசும் மக்களின் பிரச்சினை விசுவரூபமெடுப்பதற்குக் காலாக அமைந்த இச் 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதா பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது முஸ்லிம் கல்விமாண்கள், தலைவர்கள், அரசியல்வாதிகளெல்லாம் ஒரே குரலில் அதனை எதிர்த்தனர். 1956 ஜூன் 5ஆம் நாள் இச் சட்ட மூலம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது தமிழ்த் தலைவர்களும் மக்களும் காலிமுகத் திடலில் அறப்போர் நிகழ்த்தினர். உண்ணா விரதமிருந்தனர். அப்போது தமிழ்ப்பிரதேச முஸ்லிம் அரசியல் தலைவர்களும் பிரமுகர்களும் உடனிருந்தனர். காதையர் களினதும் இன வெறியர்களினதும் தாக்குதலுக்கும் இலக்காகினர். 1956 ஜூன் 14ஆம் நாள் இச் சட்டமூலம் வாக்கெடுப்புக்கு விடப் பட்டபோது தமிழ் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இம்மசோதாவுக்கு எதிராக வாக்களித்தனர். முஸ்லிம் அங்கத்தவர்களும் கூட, இரு

வரைத் தவிர ஏனையோரனை வரும், எதிராக வாக்களித்து தமது சமுதாயத்தின் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

ஜனாப் அஸ்ஸாம் 1952 இல் ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் செயற்குழு உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர். பிரதமர் டட்லி சேனநாயக் காவின் சிபாரிசின் பேரில் அதே ஆண்டு செனட்சபை உறுப்பினராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். இவ்வாறெல்லாம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உயர்மட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த அஸ்ஸாம், அரசு கருமமொழிச் சட்டம் பற்றிய தனது கொள்கை கட்சிக் கொள்கையுடன் முரண்பட்டதால் 1956 ஜூன் மாதம் அக்கட்சியுடனான தனது சகல தொடர்புகளையும் துண்டித்துக்கொண்டார். கட்சியிலிருந்தும் இராஜினாமாச் செய்து கொண்டார். இது சம்பந்தமாக, அதாவது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்ததற்கான காரணத்தையிட்டு, தெளிவுறுத்தற் கடிதமொன்றை 1956 ஜூன் 2ஆம் திகதி ஜனாப் அஸ்ஸாம் முஸ்லிம் லீக் தலைவருக்கு அனுப்பியிருந்தார். அக் கடிதத்தின் வாசகம் வருமாறு:

“நேற்று நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அரசு கரும மொழிச் சட்ட மூலத்தை விவாதிப்பதற்கென ஸ்ரீ கோத்தாவில் நடை பெற்ற ஐ.தே.க.யின் பாராளுமன்றக் குழுக்கூட்டம், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் செனட்டர்களும் இச் சட்ட மூலத்தை ஆதரித்து வாக்களிக்க வேண்டுமெனவும் அதற்கான கட்சி ஆணையைப் பிறப்பிக்க வேண்டுமெனவும் நீண்டநேர விவாதத்தின் பின் எடுக்கப்பட்ட முடிவு பற்றி இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இத்தீர்மானத்தை நான் எதிர்த்துள்ளேன். எனது எதிர்ப்பை நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளில் பதிவு செய்யுமாறு செயலாளரைக்கேட்டுள்ளேன்.

விவாதத்தின்போது, இச் சட்டமூலம் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை என்பதை வலியுறுத்திக் கூறினேன். 1956 மே 20ஆம் திகதி அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக்கின் மத்திய குழுவினால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் தான் நான் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்தேன். சட்ட மூலத்தில் பின்னர் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள் எதுவாயினும் அவை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் நன்மை பயப்பதாயில்லை எனவும் குறிப்பிட்டேன்.

1956ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 19இல் டாக்டர் எம். சி. எம். கலீல் அவர்களின் (அந்நாள் தொழில் அமைச்சர்) தலைமையில் சென்ற

அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக், அகில இலங்கை சோனகர் சங்கம் ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய தூதுக்குழுவுக்கு சிறு பான்மையினரின் மொழி உரிமைகளும் ஏனைய உரிமைகளும் ஏற்று மதிக்கப்படும் என மாண்புமிகு சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை கொடுத்த வாக்குறுதி பற்றி நான் அங்கு பிரசன்னமாயிருந்த உறுப்பினர்களுக்கு நினைவூட்டினேன். எனினும் அவ்வறுப்பினர்கள் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை ஸ்ரீகோத்தாவின் நான்கு சுவர்களுக்குள்ளிருந்து பாதுகாக்க முயன்றார்களே தவிர வெளியேயும் அவ்வாறு செய்ய அவர்கள் தயாராக இல்லை. இத்தகைய துக்க கரமான சூழ்நிலையில், நான் இலங்கை சிவில் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற காலம் முதல் விசுவாசத்துடன் பணியாற்றி வந்த கட்சியிலிருந்து விலகுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை.” (நூர் அமீன் ஏ.ஆர்.ஏ. 1980: 16 - 17)

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்ய நேரிட்ட மைக்கான காரணத்தை ஒளிவு மறைவின்றி அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக் தலைவருக்கு மேற்கண்டவாறு எழுதியிருந்தார் அஸீஸ். தனது சமூகத்துக்காக, தனது இனத்தின் மொழிக்காக, தான் இதுவரை விசுவாசமாகப் பணியாற்றி வந்த கட்சியில் இருந்து இராஜினாமாச் செய்துவிட்ட இவரைப் போன்ற தன்னலமற்ற அரசியல் தலைவர்கள், சமூக வழிகாட்டிகள், அறிஞர்கள், மதியூகிகள் இன்று இன்மைதான் இன்றைய முஸ்லிம் சமூகம் எதிர்நோக்கும் பல சீரழிவுகளுக்குக் காரணம் எனக் கூறின் அது தவறாகாது.

அரசு கருமொழி மசோதா மீது சொற்பொழிவாற்றிய போதெல்லாம் தனது எண்ணத்தைத் தெட்டத் தெளிவாகக் கூறினார் அஸீஸ். கட்சி, உயர் அந்தஸ்துகளைவிட, தான் பிறந்து வளர்ந்த சமுதாயத்தின் எதிர்காலத்தை, அதன் மொழி பெற வேண்டிய அந்தஸ்தை, பெரிதாக மதித்தார் அப்பெரியார். அவரது எண்ணத்தை அவரது சொற்பொழிவுகளும் எழுத்துக்களும் தெளிவாகக் காட்டின. எண்ணுவதை, சொல்வதை, செயலிலும் காட்டக் கூடிய துணிவுள்ள தலைவர்களை, அஸீஸ் போன்றோரை, இன்று முஸ்லிம் சமூகத்தில் காண்பது அருமையாகிவிட்டது. அது முஸ்லிம் சமூகத்தின் துர்ப்பாக்கியமே.

சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத முஸ்லிம் சமூகத்தை 'சிங்களம் மட்டும் சட்டம்' வெகுவாகப் பாதிக்கும் என்பதை செனட் சபை உறுப்பினர்களுக்குத் தெளிவாக அறிவுறுத்தினார் அப்பெருந்தகை. 1956 ஜூலை 3ஆம் திகதி அரசு கரும மொழி மீது செனட் சபையில் உரையாற்றிய அஸீஸ் பின்வருமாறு கூறினார்:

“இவ்வாறான ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவந்து இலங்கையின் அரசு கரும மொழியாக சிங்களத்தைத் திணிப்பதனால் முஸ்லிம் சமுதாயம் போன்ற ஒரு இனத்துக்கு ஏற்படும் அசௌகரியங்களை இன்றைய அரசாங்கம் அறிய வில்லை என நம்புகிறேன். சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத முஸ்லிம் இனத்தை இம்மசோதா மிகவும் பாதிக்கும் என்பது எனது வாதமாகும்.” (Azeez A.M.A., Senate Hansart – 03.07.1956.)

என ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார். சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக விருந்த செனட் சபையில் சிங்களத் திணிப்புக் கெதிராகக் குரல் கொடுத்த துணிவுமிக்க தலைவர் அவர். அதே மசோதா மீது தொடர்ந்து உரை நிகழ்த்திய அஸீஸ் தமிழ்மொழியின் அந்தஸ்துப் பற்றிய அம் மசோதாவின் மெளனத்தையும் வெளியுலகுக்கு எத்திவைத்தார்.

“இம்மசோதாவில் உள்ளடங்கியுள்ளவற்றுக்காகவும் உள்ளடங்காதவற்றுக்காகவும் நான் எனது வாக்கை அளிக்க முடியாத நிலையிலுள்ளேன். தமிழ் மொழியின் அந்தஸ்துப் பற்றி இந்த மசோதா மெளனம் சாதிப்பதையும் இங்கு நான் அழுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.” (Azeez A.M.A., Senate Hansart – 03.07.1956.)

என தனது கருத்தைத் துணிவாக எடுத்துச் சொன்னார். ஆங்கிலத்தின் இடத்துக்கு சிங்களம் அரசு கரும மொழியாக இருக்க வேண்டுமென ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன அரசாங்க சபையில் பிரேரணை ஒன்றை 1944 இல் முன்மொழிந்த போது 'சிங்களம் என்று வருமிடங்களில் தமிழும் என்ற திருத்தத்துடன் வீ. நல்லையா அதை முன்மொழிந்ததும் ரி.பி.ஜாயா அத்திருத்தத்தை வழிமொழிந்ததும் வரலாற்றில் பதிவாகியிருக்கிறது. முஸ்லிம் அறிவுத் தலைமைகள் முஸ்லிம்களின் நலனின் என்றுமே கரிசனையுடன் செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அந்தவகையில், முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்தித்த அஸீஸின்

எண்ணத்திலும் தமிழ் உன்னத இடத்தைப் பெற்றது. தமிழுக்காகப் பல தியாகங்களைச் செய்த அஸீஸின் வாழ்வில், 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதாவுக்கெதிராக செனட் சபையில் தனது வாக்கை அளித்தது, அம்மசோதாவை ஆதரித்து வாக்களிக்கத் தீர்மானித்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் செயற்குழு அங்கத்தவர் பதவியிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்தது என்பனவெல்லாம் சில நிகழ்வுகள் மட்டுமே. அஸீஸ் தமிழுக்காகச் செய்தவை அனந்தம்.

அஸீஸ் கொண்டிருந்த தமிழ் உறவும் உணர்வும் அவரின் வாழ்விலும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் உயர்விலும் பல திருப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. விபுலாநந்தர் பற்றி வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரா மாணவனாகவிருந்த போது அஸீஸ் தன்னுள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடக்க உணர்வுகள் அவர் கல்முனையில் உதவி அரசாங்க அதிபராக விருந்த போதும், கண்டி மெளண்ட் எயிரியில் வாழ்ந்த போதும், வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மிஷனில் சுவாமிகள் தங்கியிருந்த போதும் வலுப்பெற்று வெளிப்பட்டுத் தெரிந்தது.

“அவர்கள் (விபுலாநந்தர்) இந்து மதத்தவராகவும், யான் முஸ்லிம் சாகியத்தவனாகவும் இருந்த போதிலும் கூட எங்கள் அன்புரிமை விரைந்து வளர்வதாயிற்று. அவர்களை யான் எனது மூத்த சகோதரன் போல மதித்து நடந்தேன். சிற்சில விஷயங்களில் எனக்குச் சிக்கல் ஏற்படும் போது அவருடைய புத்திமதிகளை நாடினேன்” (அஸீஸ், ஈழமணி - தை - மாசி - 1948:72)

என்று அஸீஸ் கூறுமளவுக்கு விபுலாநந்தரின் தமிழ்வழி உறவு அவருக்கு அறிவுத் துணையாக நின்றது. முதல் முஸ்லிம் சிவில் சேவை அதிகாரியான அஸீஸை நிருவாகத் துறையிலிருந்து விடுபடச் செய்து கல்வி, சமூக, தமிழியல் துறைகளை நோக்கி நகர்த்தவும் விபுலாநந்தரின் அறிவுத் துணையே அஸீஸுக்கு வழிகாட்டியது, விபுலாநந்தருடன் தொடர்புபட்ட அவரின் பல்கலைக்கழக சகாக்கள்,

நண்பர்கள், மாணவர்களெல்லாம் அஸீஸுடனும் இணைந்திருந்தனர். அவரின் அறிவுத் தலைமையைப் பலப்படுத்தினர். அந்த வகையில் அஸீஸுடனான பேராசிரியர்கள் க. கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், வி.செல்வநாயகம் ஆகியோரினும் முதுதமிழ்ப் புலவர் மு.நல்லதம்பி, வீ.நல்லையா, புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, எஸ்.எம். கமால்தீன், எம்.எம்.உவைஸ் முதலானோரினும் அஸீஸுடனான தொடர்புகளும் கவனத்துக்குரியன.

“கிழக்கு மாகாணத்தில் இந்துக்களுக்கு மட்டுமல்லாது ஏழை முஸ்லிம்களுக்கும் பாகுபாடற்ற கல்வி பயிலும் வாய்ப்பை சிவானந்தா, சாரதா வித்தியாலயங்கள் மூலம் அளித்த பெருமை அடிகளாரையே சாரும்” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ., தினகரன் - 22.07.1965)

என்று விபுலாநந்தரின் பாகுபாடற்ற கல்விக் கொள்கையை அஸீஸ் வாயாரப் புகழ்ந்தார்.

“சாதிமத வேறுபாடின்றியும் அரசியல் கட்சிப் பிரிவின்றியும் செய்யக்கூடிய தொண்டு தமிழ்த் தொண்டு” என்று சுவாமி விபுலாநந்தர் மதுரை முத்தமிழ் மாநாட்டில் கூறியதையும் “தமிழ்த் தாயின் மக்களனை வரையும் உடன் பிறந்தாராகக் கொள்கிறேன்” என்று அவர் எழுதி வைத்ததையும் அஸீஸ் தன்னுடைய தாரக மந்திரங்களாகக் கொண்டார். வாய்ப்பேற்படும் போதெல்லாம் தன்னுடைய சொற் பொழிவுகளிலும் கட்டுரைகளிலும் இவற்றை உதாசரித்தார்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று கணியன் பூங்குன்றனாரின் வரிகளைச் சொல்லி மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ஹம்மான் தொடக்க உரை நிகழ்த்தினார். இம்மகாநாட்டிற் கூடியிருந்தவர்களிற் பெரும்பாலானோர் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமிருந்து வந்த இந்துக்கள். ஆனால் தலைமை தாங்கியவரோ பிரெஞ்சு நாட்டவர். கிறித்தவர் என்று நினைப்பு. செயலாளர்கள் இருவரில் ஒருவர் உரோமன் கத்தோலிக்க குருவானவர். இந்தியாவிலிருந்து ஒருவரும் இலங்கையிலிருந்து ஒருவருமாக இரண்டு முஸ்லிம்கள் வந்திருந்தார்கள். சிங்களவர் நால்வர். இவர்களில் ஒருவர் தமிழ் கற்ற தமிழில் தேர்ச்சி பெற்ற பெளத்தபிக்கு. தமிழ் நாட்டின் சார்பில் வந்திருந்தவர்களில் முதலமைச்சர் பூர்ணீ எம்.பக்தவத்சலம் அவர்களும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்கள் தவிர, ஜப்பானியர் தாய்லாந்தினர் ஆகியோரும்

பிரதிநிதிகளாக வந்திருந்தார்கள். இப்படி இவர்கள் அனைவரும் ஒருமித்திருந் தமையைப் பார்த்த போது மதுரை முத்தமிழ் மாநாட்டில் சுவாமி விபுலாநந்தர் வெளியிட்ட கருத்தொன்று என் நினைவுக்கு வந்தது. “சாதிமத வேறுபாடின்றியும் அரசியற் கட்சிப் பிரிவின்றியும் செய்யக்கூடிய தொண்டு தமிழ்த்தொண்டு” என்று சுவாமியவர்கள் சொன்னதன் தாற்பரியத்தை இம்மாநாட்டில் நிதர்சனமாகக் கண்டு கொண்டேன்” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1968:9-10)

என்று சுவாமி விபுலாநந்தர் உரத்துக்கூறிய தமிழ்வழி உறவின் உளதாந் தன்மையை அஸ்ஸு இவ்வாறு குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

“திரு.வ.நல்லையா என்னிடம் வந்து கல்முனை உதவி அரசாங்க அதிபர் நல்ல தமிழறிஞர் ஒருவருடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்புகிறார். நான் உங்கள் பெயரைத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். விரைவில் இருவரும் உங்களைச் சந்திக்க வருவோம் என்று சொன்னார். இரண்டு மூன்று நாள் கழிந்து இருவரும் குருக்கள் மடத்துக்கு என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். அன்று தொடக்கம் கல்முனையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குப் போகும் போதெல்லாம் அஸ்ஸு பெரும்பாலும் என்னைச் சந்தித்துக் கொள்வார். கூட்டங் களிலே தமிழிற் பேசும் போது என்னைத் தமது பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டே பேசுவார். பேச்சுக்களின் இடையே தகுதியான தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றை என்னிடம் கேட்டு அறிந்து கொண்டு அவற்றை அமைத்துப் பேசுவார். அவர் கல்முனையில் இருக்கும் காலமெல்லாம் இவ்வண்ணம் நடந்து வந்தது. தமிழும் இனிமையும் போல எங்கள் நட்பும் நிலைபெறலாயிற்று...

அசீஸ் துரை இங்கிருந்து மாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் போது பக்கத்திலே தமிழறிஞர் ஒருவர் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லாமற் போயிற்று. அவர் பெரிய தமிழறிஞராகிவிட்டார். குலவித்தை கல்லாமற் பாதி அல்லவா? அவர் தமிழிலே பிறந்து தமிழிலே நிறைந்த ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவர். வைதீசுவரா வித்தியாலயத்திலும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் படித்தவர். கொழும்பிலிருந்தாலும் யாழ்ப்பாணப் பற்று அவருடன் ஒட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. அது பிறவிக் குணம். இதனாலல்லவா அன்னார் கொழும்பு ஏழிலுள்ள பாண்ஸ் பிளேஸ் எண்பத்தோராம் இலக்க ‘மெடோ சுவீற்’ என்னும் தமது இல்லத்துத் தலைவாசலில் பூவுலக கற்பகம் எனப் போற்றப் படுகின்ற பனமரம் ஒன்றை அன்பாக வைத்து வளர்த்து வந்தார்.

பிறர் வாழப் பிறந்தவர் அஸீஸ். கல்முனை டாக்டர் ஜி.கே. வேலுப்பிள்ளை, பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் எம்.எஸ்.ரஹீம், களுதாவளை வீரபத்திரன் கந்தசாமி எனது மகன் விஜயரத்தினம் (சிவலிங்கம்) என்போர், அசீஸ் அவர்களின் நேர்மையினாலும் சீர்மையினாலும் ஆக்கம் பெற்று வாழ்வதை இங்கே நன்றியுடன் குறிப்பிடுகிறேன். எ.எம்.எ.அஸீஸ் என்னும் நாமம் என்றும் நின்று வாழ்க” (பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ. 1982: 171-176)

என்று தன்னுடைய ‘உள்ளதும் நல்லதும்’ நூலில் புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை அஸீஸின் தமிழ்வழி உறவு பற்றி எழுதி வைத்திருக்கிறார். அஸீஸ் அவாவி நின்ற தமிழ்வழி ஐக்கியத்துக்கு அவரையே தக்க உதாரணமாக்குகிறார் புலவர்மணி.

கல்முனைப் பிரதேசத்துக்கு உதவி அரசாங்க அதிபராக வந்து சேர்ந்த அஸீஸை கிழங்கிலங்கை மக்கள் இன, மத, பிரதேச வேறுபாடுகளைக் கடந்து நேசித்தனர். கண்டிக்கு அவர் மாற்றலாகிச் சென்ற போது மட்டக்களப்புப் பிரதேசக் கிராமங்கள் கவலைப்பட்டன. கல்முனைப் பிரதேசத்தில், மாத்திரமின்றி அவரின் நிருவாக எல்லைக்கு அப்பாலிருந்த பிரதேசங்களிலும், முஸ்லிம் கிராமங்களில் மட்டுமன்றி தமிழ் கிராமங்களிலும் அவருக்குப் பிரிவுபசார விழாக்கள் நடைபெற்றன. வீ. நல்லையா தலைமையில் கல்முனை வாடிவீட்டிலும் அஸீஸுக்குப் பிரிவுபசாரம் நடைபெற்றது. இந்து-முஸ்லிம் லீக் உபதலைவர் சட்டத்தரணி ஈ. ராசையாவும் இவ் வைபவத்தில் உரை நிகழ்த்தினார். அஸீஸின் மனைவிக்கும் கூட கல்முனை மெதடிஸ்த பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையில் பிரிவுபசார நிகழ்வொன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. திருமதி எஸ்.ஜே.டபிள்யூ. அழகையா தலைமையில் நடைபெற்ற அவ்வைபவத்தில் திருமதி. பி. கதிரவேலுப்பிள்ளை உரையாற்றினார். தமிழ்ப் பெண்கள் அனேகர் அவ்வைபவத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

இவற்றை விட காரைதீவு க. மார்க்கண்டு 9.8.1942 இல் அஸீஸ் மீது ‘அன்பகவல்’ பாடினார். புலவரும் சோதிடருமான துறைநீலாவணை கே. அழகரெத்தினம் அஸீஸ் மீது வாழ்த்துப் பாக்கள் பாடினார். புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அஸீஸுக்கு அணிவித்த பாமாலைகள் அனைவருமறிந்தது. முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியைத் தோற்றுவித்தமைக்காக மட்டக்களப்பு இந்து -

முஸ்லிம் மாநாடு சார்பாக பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளையும் 5.10.1946இல் அஸீஸுக்குக் கவி வாழ்த்து அனுப்பியிருந்தார். இவையெல்லாமே அஸீஸின் பேதமற்ற சேவையினதும் அவர் ஊற்றி வளர்த்த தமிழ் வழி உறவினதும் அறுவடைகளாக அமைந்தன. அவர் தமிழ் - முஸ்லிம் உறவுக்கு ஓர் ஆதர்சமாகத் திகழ்ந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தருடனான அவரின் தொடர்புகளும் இவ்வறவுக்கு உரமூட்டின.

தமிழ்மொழி அரசோச்சும் யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்தவர் அஸீஸ். தமிழ்மொழியினால் பிணைப்புண்டு தமிழரும் முஸ்லிம்களும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போல, ஒரு பிட்டில் மாவும் தேங்காய்ப் பூவும் போல, ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்த கல்முனைப் பிரதேசத்தில், உதவி அரசாங்க அதிபராகவிருந்து அம் மக்களின் சகோதர வாஞ்சையை உணர்ந்தவர் அவர். அண்ணன் தம்பிகள் போல், இருதயத்தின் ஈரிதழ்கள் போல், தமிழரும் முஸ்லிம்களும் இப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தமை அஸீஸைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. நாவலர் வாழ்ந்த வண்ணார் பண்ணைச் சூழலில் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, விபுலாநந்த முனிவர் வாழ்ந்த கிழக்கிலங்கையில் பணி செய்த அஸீஸிடம் காணப்பட்ட தமிழர் - முஸ்லிம் ஐக்கிய உணர்வு, தலைநகரில் தன்னிகரற்று ஒரு போது திகழ்ந்த ஸாஹிராக் கல்லூரியில் அவர் அதிபராகவிருந்தபோது வெளிப்பட்டுத் தோன்றியது. தமிழ் பேசிய சைவரும், கிறிஸ்தவரும், முஸ்லிம்களும் ஒன்றிணைந்து தமிழ் வளர்த்து ஐக்கியம்பேணியமாற்றை 1950களில் அக் கல்லூரியில் தெட்டத்தெளிவாகக் காணமுடிந்தது.

கிழக்கிலங்கையிலுள்ள மருதமுனையூரில் குறித்துச் சொல்லக் கூடிய இரு மகாநாடுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஒன்று 1956இல் நடைபெற்ற அரசியல் மகாநாடு. மற்றது, 1966இல் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாடு. இந்த அரசியல் மகாநாடு ஐக்கியதேசியக் கட்சி ஆதரவாளர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. மேற்சபை உறுப்பினராக அப்போது பதவி வகித்த அஸீஸ் இம் மகா நாட்டில் கலந்துகொண்டு சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். அவரின் தமிழுணர்வையும் தமிழர் - முஸ்லிம் ஐக்கியத்தில் அவருக்கிருந்த வாஞ்சையையும் அன்றைய அச் சொற்பொழிவு நன்கு காட்டிற்று.

“கிழக்கிலங்கையிலே தமிழர்களும் இஸ்லாமியர்களும் எந்தச் சக்தியாலும் பிரிக்கமுடியாதபடி இணைந்து வாழ்கின்றார்கள். இந்த இணைப்புச் சாதாரணமான ஒன்றல்ல. தமிழ் மொழியினால் உண்டான இயற்கையான இணைப்பு. உயிர்ப்புள்ளது; துடிப்புள்ளது. இரண்டு இனமும் இந்நாட்டின் பழங்குடிகள். நம் முன்னோர்கள் இங்கே அண்ணன் தம்பிகள் போல் வாழ்ந்திருந்தார்கள். நமது சந்ததியிலும் இந்த ஐக்கியம் நிலைபெறவேண்டும். எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் இந்த ஐக்கியமே பாதுகாப்பாக அமையவேண்டும்.”
(பெரியதம்பிப்பிள்ளை புலவர் மணி ஏ., சிந்தாமணி - 25.03.1979)

என அஸீஸ் அம்மகாநாட்டில் கூறியமை, அவரின் வரலாற்றுணர்வை, அரசியல் சுயநலமின்மையை, மொழி அடிப்படையில் இரு இனங்களும் இணைந்து வாழவேண்டியதன் அவசியத்தை நன்கு காட்டுவ தாயமைந்தது. அவரின் குரலில் உண்மையையும் நேர்மையையும் காணமுடிந்தது.

அம்மகாநாட்டில் சொற்பொழிவாற்றிய இன்னுமொரு முக்கிய பிரமுகர் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள். அவரும் அஸீஸின் அதே வழிநின்று தனது கருத்துரையை நிகழ்த்தினார். தமிழரும் முஸ்லிம்களுமாகிய நாம் மட்டக்களப்பு அன்னையுடைய இருதயத்தின் ஈரிதழ்களையும் போன்றவர்கள். இரு இதழ்களும் ஒத்து இயங்கினால்தான் இருதயத்துடிப்பு நிலை பெறும். ஒத்து இயங்காது போனால் இருதயத் துடிப்பு நின்று போகும். அன்னையின் உயிர் வாழ்வுக்கு இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமை அவசியம் என்பதை நாம் உணரவேண்டும். பிரிவினைச் சக்திகளுக்கு இடங்கொடுக்காது, அழிவுப் பாதையிலே செல்லாமல், நம்மை நாம் பாதுகாத்துக் கொள்வோமாக என்னும் பொருளமைந்த ஒரு பாடலைப் பாடி தனது சொற்பொழிவை ஆரம்பித்தார் அவர். அப் பாடல் இதோ தரப்படுகிறது:

“இருதயத்தின் ஈரிதழ் போல்
இந்து முசுலீம் யாம்
ஒரு வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போல்
உள்ளோம் - அரசியலில்
பேராசை கொண்டோர்

**பிரித்து நமை வேறாக்கி
ஆராயர் செய்வார் அழிவு.”**

(பெரியதம்பிப்பிள்ளை புலவர் மணி ஏ., சிந்தாமணி - 25.03.1979)

என்பது அப்பாடல். உண்மை நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கருத்துள்ள இப் பாடல், அன்று, அந்த மகாநாட்டில் பாடப்பட்டாலும் இன்றைய நிலையிலும் அது பெறுமதிமிக்கதாகவே தெரிகிறது. தமிழரும் முஸ்லிம்களும் இப் பாடலை அடிக்கடி பாடவேண்டிய அவசியம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப் பாடலின் பொருளை உணர்ந்து செயற்படவேண்டிய காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அறிஞர் அஸீஸும் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையும் தமிழர் - முஸ்லிம் உறவு பற்றியும் அதன் அவசியம் பற்றியும் அன்று எழுப்பிய குரல்கள் இன்றும் எமது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தொன்மை வாய்ந்த இவ்வொற்றுமை நிலை பெற வேண்டும்; அரசியல் சுயநலமிகள் அதைக் கெடுத்துவிடாது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் - என்ற கருத்துக்களில் இருவரும் உடன்பட்டு நின்றனர். அரசியல் மகா நாட்டையே தமிழர் - முஸ்லிம் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தும் மகாநாடாக்கிய இவ்விருவரினதும் தமிழுணர்வு மதிக்கத்தக்கது. என்றும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியது.

வெறும் வார்த்தையளவில் மட்டும் தமிழர் - முஸ்லிம் இணக்கம் பேசியவரல்லர் அஸீஸ். மருதமுனையில் இதையிட்டுப் பேசுவதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த ஒற்றுமைக்காகப் பலவற்றைச் செய்தவர் அவர். ஒரு முறை கிழக்கிலங்கையிலுள்ள சம்மாந்துறை முஸ்லிம் கிராமத்துக்கும் அதனருகே அமைந்திருக்கும் தமிழ்க் கிராமமான வீரமுனைக்குமிடையே இனக்கலவரம் மூண்டு இரு இனத்தவரும் வஞ்சம் தீர்க்கக் கங்கணம் கட்டிச் செயற்பட்ட போது அதனை ஆற்ற மாட்டாத அஸீஸ் கொழும்பிலிருந்து உடனே புறப்பட்டு சம்மாந்துறைக்குச் சென்று, அந்த ஊர் ஜம்ஆப் பள்ளி வாசலில், 1954 ஏப்ரல் 23 ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை, ஜம் ஆத் தொழுகையின் பின் நடைபெற்ற சமாதானக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். அன்றையப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான கேட் முதலியார் எம்.எம். இப்றாஹீம் (பொத்துவில்) ஏ.எம். மிர்ஸா

(கல்முனை) ஆகியோரும் இக்கூட்டத்தில் பிரசன்னமாயிருந்தனர். அங்கு, அன்று குழுமியிருந்த பெருந்திரளான முஸ்லிம்கள் மத்தியில் உரையாற்றிய அஸீஸ்,

“கிழக்கு மாகாணத்தில் இத்தகைய மோசமான கலவரம் இதற்கு முன் நிகழ்ந்ததில்லை. மனிதன் மிருக சுவாவம் மேலிடும்போது தவறு களைச் செய்கிறான். ஆனால் இப்போதே இவ்வளவில் நிறுத்திவிட வேண்டும்.” (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 25.04.1954)

என வேண்டுகோள் விடுத்தார். அத்துடன் நின்று விடாமல் ‘இனிமேல் இப்படியான விடயங்கள் ஒரு போதும் நடக்க மாட்டாது’ என தமிழ் மக்களின் சார்பாக உறுதி மொழி கூறினார். கல்முனைப் பிரதேச மக்களின் அன்பையும், அபிமானத்தையும் பெற்றிருந்த அஸீஸ் துரையின் வேண்டுகோளும் உறுதி மொழியும் கலவரத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. தமிழர் - முஸ்லிம் ஐக்கியத்துக்குக் குறுக்கே போடப்பட்ட ஒரு தடைக்கல் அன்று தூக்கி வீசப்பட்டது.

இவ்வாறு, தமிழ் வழி ஐக்கியத்துக்காக அஸீஸ் செய்தவை அனந்தம். இந்த ஐக்கியம் நிலைபெற தம்மாலானவற்றையெல்லாம் தனது வாழ்காலத்தில் செய்து அந்த ஐக்கியத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்தவர் அவர். இன, மத, பிரதேசவாதங்கள் விலை போகும் இக் காலத்தில் அஸீஸின் ஐக்கிய வாதத்தின் விலை வெகுவாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளமை துரதிஷ்டவசமானது.

ஸாஹிறாக் கல்லூரிக்கென்று தனியான தமிழ்ப் பாரம்பரிய மொன்றுண்டு. அதன் ஊற்றுக் கண்ணாகத் திகழ்பவர் எம்.ஸி. சித்தி லெவ்வை அவர்கள். இந்நாட்டுத் தமிழ் பேசும் மக்களின் முன்னோடி நாவலாசிரியர், பத்திராதிபர், வரலாற்றாசிரியர், பாட நூலாசிரியர், மெய்ஞ்ஞான வித்தகர் அவர். குறித்துச் சொல்லக்கூடிய பங்களிப்பை அவர் தமிழுக்குச் செய்திருக்கிறார். ஸாஹிறாவின் முதலாவது தலைமை ஆசிரியரும் (கே.தாமோதரம் - 1901) முதலாவது அதிபரும் (ஓ.ஈ.மாட்டினஸ் - 1913) தமிழர்களே. ஜே.ஸி.மக்ஹைஸர் அதிபராக விருந்த போது 1918 இல் ஆசிரியராக இணைந்து கொண்ட பண்டிதர் மு.நல்லதம்பி ஒரு தமிழ்ப் புலவரும் கூட. அவரின் இணைவின் பின் ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் புது உத்வேகத்தைப் பெற்றது. சுவாமி விபுலாநந்தரின் நண்பன் அவர். அவரின் அறிவுரையின் பேரிலேயே நல்லதம்பியின் தமிழ்ப் பணி ஸாஹிறாவில் தொடர்ந்தது. ஜாயா 1921 இல் கல்லூரியின் அதிபரானதும் அவரின் அரவணைப் பிலும் புலவரின் பணி செழித்துப் பிரவாகித்தது. அதிபர் ஜாயாவைக் காப்பாளராகவும் புலவர் நல்லதம்பியைத் தலைவராகவும் கொண்டு 11.11.1929 இல் தமிழ் இலக்கியமன்ற மொன்று ஸாஹிறாவில் தோற்றம் பெற்றது. சங்கீதமன்ற மொன்றும் அதன் அங்கமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. கல்லூரி நூலகத்தின் தமிழ்ப் பிரிவும் விஸ்தாரமடைந்தது. சட்டத்தரணி என்.எம்.ஹனிபா 700

தமிழ் நூல்களை கல்லூரி நூலகத்துக்கு நன்கொடை செய்திருந்தார். ஸாஹிதாவின் ஆசிரியர்களான புலவர் நல்லதம்பி, மெளலவிகள் எம்.இ.அபுல்ஹஸன், ஹபீப் முஹம்மத் ஆகிய மூவரும் அரசாங்க பாடநூற்சபையின் அங்கத்தவர்களாகவுமிருந்து கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தனர். லண்டன் மெற்றிகுலேஷன் பரீட்சையில் மாணவர் தமிழிலும் சித்தி பெறுமளவுக்கு ஜாயா கால ஸாஹிதாவில் தமிழ் நன்னிலையிலிருந்தது.

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவில் பங்களிப்புச் செய்த கல்லூரிகளுள் கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரியின் பங்கு விதந்துரைக்கத்தக்கது. ரி.பி. ஜாயா அவர்கள் அதிபராகப் பணி செய்த போது சிறப்புற்று விளங்கிய ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப்பணி, அஸீஸ் அவர்கள் அதிபராகவிருந்த போது உன்னத நிலையை அடைந்தது. அஸீஸின் தலைமையில் ஆசிரியரும், மாணவரும் ஒன்றிணைந்து ஸாஹிதாவில் ஏற்படுத்தி வைத்த களத்தில் தமிழ் வளர்ந்தது. தமிழ் கூரு நல்லுலகு இப்பணியை ஏற்றுப் புகழ்ந்தது. பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும், குறிப்பாக, இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப்பணி தனியிடம் பெற்றது.

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, 'ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம்' என்ற மகுடத்தில் ஸாஹிதாக்கல்லூரியின் 85வது ஆண்டு நிறைவு தின விழாமலர் 'வளர் பிறை'க்கு ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். 1949 தொடக்கம் 1952 வரை ஸாஹிதாவில் கல்வி கற்ற, அஸீஸ் கால மாணவரான இவர், அஸீஸ் கால ஸாஹிதாக்கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும் பணி செய்தவர். இவரின் கட்டுரை தரும் கருத்துக்கள் அஸீஸ் கால ஸாஹிதாக்கல்லூரியின் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. அக்கட்டுரையின் ஒரு பகுதி இதோ தரப்படுகிறது:

“கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரி இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடம்பெற வேண்டிய ஒரு கல்வி நிறுவனமாகும். ஸாஹிதா, முழு இலங்கையினதும் கல்வி வரலாற்றிலே பெற வேண்டிய இடத்தினை மதிப்பிடும் பொழுது, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அது எவ்வாறு முக்கிய

ஊற்றுக் கால்களில் ஒன்றாக விளங்கியது என்பதனை மட்டிட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இக்கட்டுரை இம்முயற்சிக்கான பிராரம்பமாகும். கல்லூரி ஆவணங்களையும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் முக்கிய ஆக்கங்கள், அவற்றுக்கான ஆதார காரணங்கள் ஆதியவற்றையும் ஒரு சேர வைத்து வரலாற்று அடிப்படையில் மிக விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டுவது அவசியமாகும். இக்கட்டுரைப் பொருள் அத்தகைய முயற்சிக்கு முதற் கோடிட்டு வைக்குமெனின் அதுவே போதுமானதாகும். இவ்வாய்தல் பணியினை ஸாஹிற்றாவின் வர்த் தமான அதிபர் தமிழ்ப் பொறுப்பாசிரியரின் உதவியுடன் செய்தல் வேண்டும். அல்லது செய்வித்தற்கு வேண்டிய அமைப்பினைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும்.” (சிவத்தம்பி பேராசிரியர் கார்த்திகேசு, வளர்பிறை - 1977/ 78: 01)

என்று எழுதியிருந்தார். ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஸாஹிற்றாக் கல்லூரி பெறும் இடத்தை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருப்பதாக பேராசிரியர் கருதும் அளவுக்கு ஸாஹிற்றாக் கல்லூரியின் தமிழ்ப்பணி அதிமானதும் முக்கியமானதுமாகும்.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களின் எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் தேசிய மட்டத்தில் செயற்படுத்த முனைந்து நின்ற ஆர்வலர் கூட்டம் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்ற, 1950ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் தேசிய இலக்கியத்தின் ஊற்றுக் கண்ணாக விளங்கியது. இடை நிலைக்கல்வியளித்து பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாணவரை அனுப்பி வைத்த சில பிரதான கல்லூரிகளின் பங்களிப்பும் இவ்வகையில் விதந்துரைக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி, கல்லடி உப்போடை சிவாநந்த வித்தியாலயம், கொழும்பு ஸாஹிற்றாக் கல்லூரி என்பன இவ்வகையில் முக்கியத்துவமுடையன. இக்கல்லூரிகளில் கல்வி கற்ற மாணவரின் ஆர்வமும் கற்பித்த ஆசிரியர்களின் முயற்சியும் இவ்விடயமாகக் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கன.

அஸீஸ் கால ஸாஹிற்றா மிகப் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியது. ஸாஹிற்றாவின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்த காலமது. நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து மாணவர்கள் அப்போது ஸாஹிற்றாவில் கற்றுக்கொண்டிருந்தனர். கொழும்பு ஸாஹிற்றாவிலே தமது பிள்ளை

களைப் படிக்கவைக்காத மாகாண, மாவட்ட முஸ்லிம் பிரமுகரின் சமூக அந்தஸ்து பூரணமானதாகக் கருதப்படவில்லை. முஸ்லிம் மாணவர் மட்டுமன்றி தமிழ், சிங்கள மாணவரும் அப்போது ஸாஹிதாவில் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஆங்கில மொழியில் மாணவர் கல்வி கற்ற போதிலும், தமிழ் மாணவர் சிங்களமும், சிங்கள மாணவர் தமிழும் கற்க வேண்டியிருந்தது. சிங்கள மாணவர் தமிழைக் கற்குமளவுக்கு அஸீஸ் கால ஸாஹிதாவில் தமிழ் கற்றலும், கற்பித்தலும் பரவலாக்கப்பட்டிருந்தன.

ஸாஹிதாவில் 1961 ஆம் ஆண்டு வரை காணப்பட்ட ஆரோக்கியமான சூழலில் தமிழ் வளர்ந்தது.

“ஸாஹிதா முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பிரதி பலிப்பாக 1940-50களிலே விளங்கிற்று. தனியார் கல்வி நிறுவன அமைப்பு முறைமை அரசாங்கத்தினால் மாற்றப்படும் வரை இந்நிலைமை காணப்பட்டது.”

என பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறக்கூடிய அளவுக்கு முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பாக அக்கால ஸாஹிதா விளங்கியது. இப்பெருமைமிக்க காலத்தில் ஸாஹிதா ஆற்றிய தமிழ்ப் பணியில் கொழும்பில் வாழ்ந்த தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு.

1940, 50களில் கொழும்பில் வாழ்ந்த கீழ்மட்ட, மத்திய தர வர்க்கத்தினரினதும், வெளி மாகாண உயர் வர்க்க முஸ்லிம்களினதும் கல்விக் கூடமாக விளங்கிய ஸாஹிதா கல்லூரி தமிழுணர்வு, இலக்கிய ஆர்வம் என்பனவற்றின் களமாகவும், தமிழர் - முஸ்லிம் இணைப்புத் தளமாகவும் விளங்கியது. வானொலி பத்திரிகைத் தொடர்புகள் என்பன ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப் பணிக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தன. கல்லூரியில் அமைந்திருந்த நூலகத்தில் பொது நூலகங்களில் கூட கிடைக்கப் பெறாத பல அரிய தமிழ் நூல்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வெளிநாட்டு நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் குறிப்பாக தென்னிந்திய வெளியீடுகளும் நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவையெல்லாம் அஸீஸ் கால ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப்பணிக்குச் சாதகமாக அமைந்தன.

பெரியார் ரி.பி. ஜாயா ஸாஹிறாவின் அதிபராகவிருந்த (1921-1948) காலம் முஸ்லிம் சமூகம் ஆங்கிலக்கல்வி பால் நாட்டம் செலுத்திய காலம். ஜாயா அவர்கள் அதிபராகப் பதவி ஏற்க முன்பே வாப்பிச்சி மரைக்கார் பிரதம நிருவாகியாகவிருந்த போது, 1918 இல் மு. நல்லதம்பிப் புலவர் கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பதவியேற்றுப் பணி செய்து வந்தார். 1945 ஆம் ஆண்டு வரை அவரது பணி தொடர்ந்தது. ஜாயா கல்லூரியை விட்டு விலகிச் செல்வதற்கு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு தான் புலவர் ஓய்வு பெற்றார். ஸாஹிறாவில் பணி புரிந்தபோது 1940இல் தென்னிந்தியாவில் முது தமிழ்ப் புலவர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட இவர், இலங்கையின் சுதந்திரப் பேற்றையொட்டி ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் 'மணித்தாய் நலமும் மரதனோட்டமும்' என்ற கவிதையை எழுதி முதற் பரிசைத் தட்டிக் கொண்ட பெருமைக்குரியவர். நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் கூட 'மருதன் அஞ்சலோட்டம்' என்ற தலைப்பில் பாட லொன்றை இக் கவிதைப் போட்டிக்கு அனுப்பிப் பங்கு கொண்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த முது தமிழ்ப்புலவர் செய்த தமிழ்த் தொண்டினைத் தொடர்ந்து சோமசுந்தரப் புலவரின் மகன் சோ. நடராசா ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பணியைத் தொடர்பறாது பேணினார். இந்நிலையில் நின்று நோக்கும் எவரும் அஸீஸ் கால தமிழ்ப் பணிக்கான களத்தை ஜாயா காலம் அமைத்துக் கொடுத்ததென்ற உண்மையைப் புரிந்து கொள்வர். ஆயினும், தமிழர் தமிழ் பயிற்றிய ஜாயா காலத் தன்மை மாற்றமடைந்து முஸ்லிம் ஆசிரியர் தமிழ் பயிற்ற, தமிழ் மாணாக்கர், அவர்களிடம் பயின்றமை அஸீஸ் காலத்தில் சிறப்பம்சமாக விளங்கிற்று.

ஜனாப் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள் பெரியார் ஜாயா கால ஸாஹிறாவில் 1933ஆம் ஆண்டை ஒட்டிய காலங்களில் விடுதி ஆசிரியராகப் பணி செய்தவரென்பதும், முது தமிழ்ப் புலவரின் தமிழ்ப் பண்ணையில் வளர்ந்தவரென்பதும், இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. ஸாஹிறாவின் முதல்வர்களான ஜாயா, அஸீஸ் ஆகியோரின் காலங்களின் மகிமையை புலவர் மு. நல்லதம்பி பின்வருமாறு பாடினார்.

ஸாஹிறா வாழி!

திருந்து மெழிலுக் குறையுள்ளெனத்
 திகழுங் கொழும்பி னமைதியெனும்
 செறிந்த பொருளா ரிசலாத்தின்
 செவ்வி பரப்புந் திருவிளக்கே!

பொருந்து கலையி னாரமிழ்தம்
 பொலியப் பொலிய நனிபுகட்டிப்
 புலத்தின் குன்றத் திருத்தி மகிழ்
 பூப்ப வளர்க்கும் பொற் கொடியே!

பரந்த கலைஞன் ஜாயாவும்
 படர்ந்த அறிஞனஸீஸு மிகப்
 பரிந்து வளர்ப்ப வளர்ந் தொளிரும்
 பயனார் செல்வச் செழுமணியே!

விரிந்த புகழின் திருத்தாயே!
 விளங்கு மலரே! மங்கலமே!
 மேதக்கவளே! ஸாஹிறாவே!
 விறவின் வாழி! வாழியவே. (2)

ஆசிரியர் பங்களிப்பு

தமிழ் கூரு நல்லுலகு தமிழறிஞரெனப் போற்றிப் புகழும் பலர் அஸீஸ் கால ஸாஹிறாவில் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். அக்கால ஸாஹிறாவினுடைய தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் முதல்வராக விளங்கு பவர் ஜனாப் எஸ். எம். கமாலுத்தீன் அவர்கள். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான இவர் இரு பட்டங்களைப் பெற்றவர். சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர், பேச்சாளர், பல கட்டுரைகளின் ஆசிரியர், 'பர்பரீன்', 'தாய்லாந்தின் தலைநகரிலே' என்பன இவர் எழுதிய நூல்கள். இவர் சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளரும் கூட. அஸீஸ் அவர்கள் நிகழ்த்திய கல்லூரிப் பரிசளிப்பு தின உரைகள் பல இவரினால் தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டு அஸ்-ஸாஹிறா என்ற கல்லூரி ஆண்டு மலர்களில் பிரசுரமாயின. ஸாஹிறாவில் அஸீஸ் தாபித்த இக்பால் சங்கத்தின் பல ஆங்கில வெளியீடுகளையும் இவர் தமிழாக்கித் தந்துள்ளார். பல வானொலிச் சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் நாடகங்களையும் நாடாத்திப் புகழ் பெற்ற ஜனாப் கமாலுத்தீன்

ஸாஹிறாவினால் உருவாக்கப்பட்ட தமிழறிஞன். நவாலியூர் சோம சுந்தரப் புலவரின் மகன் சோ. நடராசா ஸாஹிறாவில் செய்த தமிழ்ப் பணியைத் தொடர்ச்சியறாது செய்து ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டிக் காத்தவர் இவர். 1948இல் ஸாஹிறாவின் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த கமாலுத்தீன் கல்லூரியின் 1954ஆம் ஆண்டைய 'Az - Zahira', மலரின் பிரதம ஆசிரியராகவும், தமிழ்க் கதாப்பிரசங்கக் குழுவின் பிரதம உறுப்பினராகவும், துறை மேற்பார்வையாளராகவும், இவ்வாறு பல வகைகளில் பணிபுரிந்தவர். கொழும்பு பொது நூலக உதவி நூலகராகவும் தேசிய நூலக சேவைகள் சபையின் உதவிப் பணிப்பாளராகவும் தொழில் புரிந்த இவரின் தமிழ்ப்பணியில் அஸ்ஸு கால ஸாஹிறாவுக்குப் பெரும் பங்குண்டு.

திரு. நா. சண்முகரத்தினம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரி. கமாலுத்தீனுக்கு ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன்பே ஸாஹிறாவில் பணியாற்றத் தொடங்கி பின்னர் கமாலுத்தீனுடன் இணைந்து செயற்பட்டவர். வண்ணார்பண்ணையின் தமிழிலக்கியப் பிரதிநிதியாக ஸாஹிறாவில் பணி செய்தாரோ என்று எண்ணத்தக்க அளவுக்கு அவரது தமிழ்ப் பணி ஸாஹிறாவில் சிறப்புற்று விளங்கியது. ஜாயா கால ஸாஹிறாவின் பெருமை மிக்க தமிழ்ப் பணியை அஸ்ஸு காலத் துடன் இணைத்து வைக்கும் பாக்கியம் இந்த சண்முகரத்தினத்துக்குக் கிடைத்தமை அவர் பெற்ற பேறாகும்.

ஸாஹிறாவில் கல்வி கற்று பல்கலைக்கழகம் சென்று புவியியல் பட்டதாரியாக வெளிவந்த சோ. செல்வநாயகம் 1957 தொடக்கம் சிறிது காலம் ஸாஹிறாவின் ஆசிரியராகப் பணிசெய்தார். பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் புவியியல் பேராசிரியராக விளங்கிய அவர் தனது துறையில் தமிழுக்குச் செய்த சேவையை நாடறியும்.

எம்.ஏ. முஹம்மது திக்வலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். முஸ்லிம் நாடகத் தயாரிப்பாளராக, நடிகராகவெல்லாம் புகழ்பெற்ற இவர் 'சூறாவளி' என்ற நாடக நூலொன்றைத் தமிழில் எழுதியுள்ளார். இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவையில் 1950இல் ஒலிபரப்பான முதலாவது முஸ்லிம் சமூக நாடகமான 'புயல்' நாடகத்தை எழுதியவர் இந்த முஹம்மத் மாஸ்டர் தான். ஸாஹிறாக் கல்லூரி இசை நாடகச்

சங்கத்தின் செயலாளராக இவர் பணி செய்தார். அப்போது இலங்கை வானொலியில் ஸாஹிதா மாணவர் நடாத்திய முஸ்லிம் கதாப் பிரசங்க நிகழ்ச்சிக்குப் பாடல்களையும் இவர் எழுதியிருந்தார். 'இஸ்லாம் இத்திஹாஸய்', 'இஸ்லாம் தர்மய' போன்ற சிங்கள நூல்களை எழுதியதோடு வானொலியில் பல சிங்களச் சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த்திய முஹம்மத், பல சிங்கள நாடகங்களையும் ஸாஹிதாவில் மேடையேற்றியுள்ளார். இக்கலையார்வத்துக்குத் தூபமிட்டது ஸாஹிதா தான் என்று இவர் அடிக்கடி கூறுவார்.

“பாடசாலையில் ஆரம்பமான எனது கலை ஆர்வம், மெருகேறி பரந்த அளவில் விருத்தி அடைய எனக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரியே.”

என உண்மையை உலகுக்குச் சொன்ன ஆசிரியர் முஹம்மத் அவர்கள், அதிபர் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள் ஸாஹிதாவின் ஆசிரியராகத் தன்னைச் சேர்த்துக் கொண்டமைக்குக் காரணமே தனது கலையார்வம் தான் என்று என்னிடம் பல முறை கூறியிருக்கிறார்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத் துறைப் பேராசிரியராக ஐந்து வருடங்கள் பணி செய்தவர் கலாநிதி ம.மு. உவைஸ் அவர்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக சுவாமி விபுலாநந்தர் 1931ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் பதவி ஏற்று இந்தியப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பேராசிரியராகப் பதவியிலமர்ந்த முதலாவது இலங்கையரென்ற பெருமைக் குரியவரானார். அவருக்குப் பின் அப்பெருமைக்குரிய இலங்கைப் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே. இப்பெருந்தகை ஈழத்தின் தலை சிறந்த இஸ்லாமிய இலக்கியகர்த்தா. பன்னூலாசிரியர். முன்னர் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் விரிவுரை யாளராகவும் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகவும் விளங்கியவர். 02.02. 1953இல் ஸாஹிதாவில் சேர்ந்து 31.03 1957 வரை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத்துறைத் தலைவராகவும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவுமிருந்த கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி கூட ஸாஹிதாவின் பழைய மாணவரே. 1957 தொடக்கம் 1961 வரை ஸாஹிதாவின் ஆசிரியராகப் பணிசெய்த இவர், இந்நாட்டின்

தலை சிறந்த தமிழறிஞர், விமரிசகர், சொற்பொழிவாளர், பன்னூலா சிரியர். அவரது தமிழ்ப்பணியின் ஆரம்பத்தை ஸாஹிதாக்கல்லூரி தான் ஏற்படுத்திக்கொடுத்ததென்பதை அறிய நேரும் எவரும் ஸாஹிதாவினுடைய தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் பெருமையை அறிந்து கொள்வர்.

“ஸாஹிதாவிலிருந்து விலகிய பின் சிறந்ததொரு தமிழ் எழுத்தாளராகவும் அவர் (அஸ்ஸ்) முக்கியத்துவம் பெற்றார். போதிய கால அவகாசம் இருந்ததினாலும் தனது கலாசார மூலங்களில் மீளெழுந்த அவரது ஆர்வத்தின் மூலமும் அஸ்ஸ் அவர்கள் தமிழில் எழுத ஆரம்பித்தார். அவ்வேளையில் அவருக்கு உதவிசெய்யும் சிஷ்யனாக நான் அவருடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தேன். ஆழ்ந்த அறிவும் பரந்த நோக்கமும் கொண்ட பாதையின் ஒரு பயணமாக இது அமைந்தது. அவருடன் இணைந்து செயற்பட்ட காலத்தில் என்னை ஒரு தொழில்சார் கல்வியியலாளராக உருவாக்க அவரால் முடிந்தது. அவருடனான தொடர்பே பின் வந்த காலத்தில் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தின் உதவி விரிவுரையாளராக என்னை இட்டுச் சென்றது. ஜனாப் அஸ்ஸ் அவர்கள் எனது தமிழறிவில் என்னை விடவும் நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தார்.”
(சிவத்தம்பி பேராசிரியர் கா., 2009:52)

என்று எழுதி தன்னுடைய உருவாக்கத்தில் அஸ்ஸின் வகிபங்கை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இவ்வாறு பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறார். அஸ்ஸினதும் வேறு சிலரினதும் தகுந்த நேரக உதவி சிவத்தம்பிக்குக் கிடைக்காது போயிருப்பின் சிவத்தம்பி என்றொரு பெரும்புத்தமிழறிஞனை பல்கலைக்கழக சமூகமும் தமிழ் கூரு நல்லுலகும் இழந்திருக்கும்.

அஸ்ஸ் காலத்தில் ஸாஹிதாவில் பல நிருவாகப் பொறுப்புக்களை ஏற்று ஆசிரியப் பணி செய்தவர் ஏ.எம். சமீம். ‘இலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள்’ என்ற இவரது நூல் 29.06.1979இல் நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டினால் வெளியிடப்பட்டது. ‘இஸ்லாமியக் கலாசாரம்’ என்ற நூலையும் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் என்ற தலைப்பில் பலநூல்களையும் இவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளரான இவர் ஸாஹிதாவின் பழைய மாணவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸாஹித்யாவின் பழைய மாணவரும் பின்னர் அங்கு ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவருமான எம்.எம்.எம். மஃறூப் கூட சிறந்த தமிழறிஞர்; ஆய்வெழுத்தாளர்; விமரிசகர். தமிழ்நாட்டுப் புனைகதைகளின் தோற்றமும் வீழ்ச்சியும் பற்றி தினகரன் வார மஞ்சரியில், 1967-68 களில் தொடர்ச்சியாக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதிப் புகழ்பெற்றவர். 'பிறை வளர்ந்த கதை' என்ற தலைப்பில் 1971இல் எழுதியவர். 1981 தொடக்கம் 1983 வரை இலங்கை வானொலியில் 'சுவடிக் கூட சுவடுகள்' நடத்தியவரும் இவர்தான்.

ஸாஹித்யாவின் கனிபட்ட வகுப்புகளில் தமிழ் பயிற்றிய பொ. கந்தையா, எம்.ஏ.ஸி.ஏ. ஹஹ்மான் போன்றோரும், தினகரன் உதவி ஆசிரியராகவிருந்த எம்.எஸ்.எம். பளீல், கே. முருகேசு, சிவசாமி வீ.ஏ. சிவஞானம் ஆகியோரும், பிற்காலத்தில் பிரதான கல்வி அதிகாரியாக விளங்கிய எம்.எஸ்.எம். யூசுபும் ஸாஹித்யாவின் தமழ்ப் பாரம்பரியத்தின் சிறந்த ஆசிரியப் பிரதிநிதிகளாவர்.

அஸீஸ் கால ஸாஹித்யாவில் ஆசிரியப் பணி புரிந்தவர்கள் என்ற வகையில் இவர்களின் பணியிலும் புகழிலும் ஸாஹித்யாவுக்கும் அதன் அதிபராகவிருந்த அஸீஸுக்கும் சம்பந்தமுண்டு. ஸாஹித்யாவும் அஸீஸும் பெருமை பெறும் அளவுக்கு இவர்களின் தமழ்ப்பணி சிறப்புற்று விளங்கியது.

மாணவர் தமழ்ப்பணி

அஸீஸ் கால ஸாஹித்யாவில் நா. சண்முகரத்தினம், எஸ். எம். கமாலுத்தீன், கா. சிவத்தம்பி, ம.மு. உவைஸ். பொ. கந்தையா, எம்.ஏ.ஸி. ஏ. ஹஹ்மான் போன்றோரிடம் தமிழ் கற்ற பலர் தமிழ் கூரு நல்லுலகில் புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர்களாக இலக்கியம், தமிழியல், கல்வி, சமூக, பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் பிரபல்யம் பெற்று விளங்குகின்றனர்.

எஸ்.எம். கமாலுத்தீன், சோ. செல்வநாயகம், ஐ.எஸ்.எம். சுஜப், கா. சிவத்தம்பி, ஏ.எம். சமீம், எம்.எம்.எம். மஃறூப் போன்றோர் ஸாஹித்யாவின் ஆசிரியர்களாக மட்டுமன்றி மாணவர்களாகவும் சிறப்புப் பெறுகின்றனர்.

தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன், ஈழத்தின் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்ட இருவர், மு.மீ.சா. (மு.மீ. சாஹூல் ஹமீது)வும் குருசாமியும் (பல நாவல்கள் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர்), 'எ.எம்.எ. அஸ்ஸாம் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனையும் பங்களிப்பும்' நூலாசிரியரும் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபருமான எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், ஐக்கியநாடுகள் சபையின் பொருளாதார ஆலோசகராகக் கடமை யாற்றிய ஷிப்ளி காசிம், ஜாமிஆ நளீமிய்யா கலாபீடத்தின் பணிப் பாளர் கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சுக்ரி, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் களான ஏ.சி.எல். அமீர் அலி, எம்.எல்.ஏ. காதர், பன்னூலாசிரியர் சட்டத்தரணி எஸ்.எம். ஹனிபா, முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளர் களான எம். ஷரீப், ஏ.எம். மஜீத், எம்.எம். மன்சூர், எஸ்.எச்.எல். அலியார், ஈ.ஜே. சற்குணராஜா, ஸ்ரீலங்கா ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவைப் பணிப்பாளர் எம்.எச்.குத்தாஸ், அக் கூட்டுத்தாபன முன்னாள் முஸ்லிம் சேவைப் பணிப்பாளர் வி.ஏ. கபூர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் எச்.எம்.பி. முகைதீன், எஸ்.எம்.ஏ. ஜப்பார், சயீத் எம். இர்ஷாத், சட்டத்தரணி எச்.எம். ஹாஷிம் போன்றபலர் அஸ்ஸாம் கால ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் சிறந்த மாணவப் பிரதிநிதி களாவர்.

எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா, எச்.எம். ஷரீப், எம்.எல்.எம். இக்பால். எம்.எச். முகம்மது, இராஜபுவனேஸ்வரன், பத்திரிகையாளர் பி. பாலசிங்கம் போன்றோரும் இவ்வகையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய வர்கள். கிளிநொச்சி ஆனந்தசங்கரியும், பொத்துவில் மஜீதும் (எஸ். எஸ்.பி.) ஆலாத் மெளலானாவும், யாழ்ப்பாணம் செ. யோகேஸ் வரனும், நிந்தலூர் எம்.ரி. ஹஸனலியும் அஸ்ஸாம் கால ஸாஹிதாவின் மாணவர்களே.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1952ஆம் ஆண்டு ஜி.ஏ. கியு. பரீட்சைக்குத் தோற்றியோருள் இருவர் மட்டும் (எம். ஷரீபும், சோ. செல்வநாயகமும்) தமிழ்ப் பாடத்தில் அதிவிசேட தரத்தில் (A) சித்தி பெற்றனர். அவர்களிருவருமே ஸாஹிதாவிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் சென்றவர்கள் தான். 1961ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஜி.ஏ. கியு. பரீட்சையில் தமிழ்மொழிப் பாடத்திற்குத் தோற்றிய ஏறக்குறைய

70 பேருள் மூவர் அதிவிசேட தரத்தில் (A) சித்தி பெற்றனர். அவர்களுள் இருவர் கா. சிவத்தம்பியிடம் ஸாஹிநாவில் தமிழ் பயின்ற எஸ்.எச். எம். ஜெமீலும், ஏ.சி.எல். அமீர் அலியும் ஆவர். ஆகக்கூடிய புள்ளிகளைப் பெற்ற ஜெமீலுக்கு பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பெரி பரிசு (Francis Kingsbury Prize) கிடைத்தது. பேச்சுப் போட்டிகள் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட அக்கால இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விவாதக் குழுவில் நால்வர் இடம்பெற்றனர். அவர்களுள் மூவர் ஸாஹிநாவின் மாணவர்களான ஏ.சி.எல். அமீர் அலி, எம்.ஏ.எம். சுகீரி, எஸ். எச்.எம். ஜெமீல் ஆகியோராவர். இதிலிருந்து இக்கால இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பணியில் ஸாஹிநா மாணவர்களின் பங்களிப்புப் பெறுகின்ற கூடிய முக்கியத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வருடாந்த வெளியீடான இளங்கதிரின் முதலாவது முஸ்லிம் ஆசிரியராகச் செயற்பட்டு 1952-53இல் மலர் வெளியிட்டுப் புகழ் பெற்றவர் எஸ். எம். ஹனிபா. ஸாஹிநாவின் ஆண்டு மலரான Az-Zahiraவின் முதலாவது மலரினுடைய (1948-49) தமிழ்ப்பகுதி ஆசிரியரான இவர் ஒரு பன்னூலாசிரியர். 100 நூல்களின் வெளியீட்டாளர். இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதியின் 7 ஆம் வருட வெளியீட்டுக் கமிட்டியின் செயலாளராக விருந்து 1951 இல் மொ(த்)தாமர் மலரை வெளியிட்டவர். கல்விநிணையில் தமிழ் மன்றம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்த இந்த ஹனிபா தனது தமிழ்ப் பணிக்கும் தமிழ் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்கும் ஆரம்ப ஊக்கத்தையும் திராணியையும் ஸாஹிநாதான் கொடுத்ததென அடிக்கடி கூறுவார்.

அஸீஸின் தமிழ்ப்பணி என்கின்ற போது இவைகளெல்லாம் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியன. ஏனெனில், இவையெல்லாமே அஸீஸினது தமிழுணர்வு பணிகளுடன் சென்று சங்கமமாகின்றன.

அறிஞர் வருகையும் விழாக்களும்

அஸீஸ் ஸாஹிநாவின் அதிபராகவிருந்த காலத்தில் பல உள்நாட்டு வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் ஸாஹிநாவுக்கு வருகை தந்தனர். பல விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. அக்கால நிகழ்த்தப்பட்ட

அறிஞரின் சொற்பொழிவுகளும் விழாக்களும் ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பணியை வெளியுலகுடன் இணைத்து வைத்தன.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 8-ஆவது வருடாந்த மகாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வந்த பிரபல தென்னிந்திய சஞ்சிகையான 'கல்கி'யின் ஆசிரியர் திரு. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியும், தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியத்தின் ஆசிரியர் திரு. ம. பெரியசாமித்தாரனும் ஸாஹிறாவுக்கு வருகை தந்தனர். 1950 ஆகஸ்ட் 21-ஆம் திகதி இருவரும் ஸாஹிறாவுக்கு விஜயம் செய்தபோது கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் அதிபர் அஸ்ஸின் தலைமையில் உற்சாக வரவேற்பளித்தனர். அன்று நடைபெற்ற வைபவத்தில் அதிபர் அஸ்ஸ், எஸ். எம். கமாலுத்தீன், ம. பெரியசாமித் தாரன், கல்கி ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர். தற்காலிகத் தமிழ் மன்றத் தலைவராக எச்.எம்.பி. முகைதீனும் செயலாளராக ஆர். சிவகுருநாதனும் செயற்பட்ட காலம் அது. தமிழை வளர்க்க, ஸாஹிறாவில் அஸ்ஸ் அவர்கள் எடுத்துவரும் முயற்சிகளை இருவரும் வாயாரப் புகழ்ந்து பேசினர்.

திருவாளர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ஸாஹிறாக் கல்லூரி விஜயம் பற்றி, திருநெல்வேலி எம்.ஆர்.எம், சுந்தரம் அவர்கள் (சுந்தா) 'கல்கி' மாசிகையில், 'பொன்னியின் புதல்வர்' என்ற தலைப்பில் 4-8-1974 இலிருந்து எழுத ஆரம்பித்த அமரர் திரு. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி)யின் வாழ்க்கை வரலாற்றில், 'கல்கி என்ற பெயர்' என்ற தலைப்பிலான முதலாம் அத்தியாயத்தில், இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பூண்டிருந்த புனைப்பெயருக்கான காரணம்பற்றிப் பலரும் பலவாறு ஊகமெழுப்பிச் சர்ச்சைகள் செய்த காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இந்த ஸாஹிறாக் கல்லூரி விஜயம் மிக முக்கியமானதாகும். 'கல்கி' என்ற பெயரில் பொதிந்துள்ள இரகசியம் விடுவிக்கப்படவேண்டுமென்பதில் அஸ்ஸ் காட்டிய ஆர்வமும் வீரகேசரி நிருபர் ஒருவரின் விடாமுயற்சியும் இவ் விடயத்தில் நல்ல பயனளித்தது. இதுபற்றி 'பொன்னியின் புதல்வர்' வாழ்க்கை வரலாற்றுக் கட்டுரையில் காணப்படும் 'சுந்தா' வின் குறிப்பு வருமாறு:

“இந்தப் புனைபெயர் அமைந்திட்ட விதம் பற்றி இப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்குமோ என்பதாக நெடுநாட்களாய்க் குழப்பம் இருந்து

வந்தது. அந்தக் குழப்பத்தைக் கல்கியே, 1950ஆம் ஆண்டில், அவர் இலங்கையில் பிரயாணம் செய்தபோது தீர்த்துவைத்தார்.

கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆதரவில் கல்கியை வரவேற்பதற்காக நடந்த கூட்டம் ஒன்றில், அந்தக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் ஜனாப் அஸீஸ், கல்கி என்ற புனை பெயரில் ஒரு பெரிய ரகசியம் இருக்க வேண்டும் என்றும். அதுபற்றிப் பலர் பலவிதமாய் ஊகங்கள் செய்கிறார்கள் என்றும் சொல்லி, அந்த ரகசியத்தை வெளியிடவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

அதற்குப் பதில் அளிக்கையில் கல்கி சொன்னார்:

“என் பெயரைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று சொல்லத் தலைவர் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டார். இதுமாதிரிக் கஷ்டம் இருக்கக்கூடாது என்பதற் காகத்தான் என் பெயரைச் சுருக்கமாகக் கல்கி என்று வைத்துக் கொண்டேன். கல்கி என்ற பெயரின் ரகசியத்தை உடைத்துச் சொல்லும் படி ஜனாப் அஸீஸ் கேட்கிறார், ரகசியத்தை ரகசியமாய் வைத்திருக்கும் வரையில்தான் ரகசியம்.”

மழுப்பலான அந்தப் பதிலைச் சொல்லிவிட்டு வேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசலானார் கல்கி. தலைமை வகித்தவரும் சபையோரும் அதை அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள். ஆனால் வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் நிருபர் ஒருவர் கூட்டத்துக்குப் பிறகு கல்கியைத் தொடர்ந்து சென்று, கேள்விக்கு மேல் கேள்வி தொடுத்து அந்த விந்தைப் பெயரின் ரகசியத்தை விண்டுரைக்கச் செய்தார்.” (சுந்தா, கல்கி- 04.08.1974: 30- 31)

என ‘சுந்தா’ எழுதியிருக்கிறார். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி சூடியிருந்த ‘கல்கி’ என்ற புனைபெயரின் ரகசியத்தை விடுவிப்பதில் அஸீஸ் செய்த முயற்சியையும், அதற்குக் களமமைத்துக் கொடுத்த ஸாஹிதாவின் முக்கியத்துவத்தையும் இக் குறிப்பு நன்கு காட்டுகிறது.

“இதுவரை கழிந்துபோன யுகங்களைத் தவிர்த்துப் புதிய யுகத்தைச் சிருஷ்டிக்கப் போவதாக ஒவ்வோர் இளம் எழுத்தாளரும் எண்ணிக் கொண்டு எழுதுவது இயற்கை. அதுபோலவே நானும் அந்தக் காலத்தில் ஒரு புது யுகத்தைச் சிருஷ்டிக்கப்போகும் பெரு வீரனாக என்னை நினைத்துக்கொண்டு, பகவானின் பத்தாவது அவதாரமும், புதுயுகத்தைக் குறிப்பதுமான கல்கியென்ற புனைபெயரை அப்

பொழுது வைத்துக்கொண்டேன். புதிய கருத்துக்களை வெளியிட்டு வாசகர்கள் மனதைப் புதிய திசையில் திருப்பி, புதிய யுகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் தான் 'கல்கி' என்ற புனை பெயர் பூண்டேனே தவிர, இதற்கு வேறு எந்த விதமான காரணமும் கிடையாது.' (சுந்தா, கல்கி - 04.08.1974: 31 -32)

என திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி வீரகேசரிக்குப் பேட்டி அளித்தபோது அஸ்ஸின் கோரிக்கை நிறைவேற்றிவைக்கப்பட்டது. வீரகேசரி நாளிதழில் 23-08-1950இல் பிரசுரமாகியிருந்த அப் பேட்டியின் முக்கிய பகுதி மேலே தரப்பட்டுள்ளது. இப் பேட்டியின் முழு விபரமும் 'பொன்னியின் புதல்வன்' முதல் அத்தியாயத்தில் மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஸாஹிதாக்கல்லூரியும் அஸ்ஸூம், தமிழுடனும் தமிழறிஞர்களுடனும் தமிழ் வழிச் சர்ச்சைகளுடனும் கொண்டிருந்த தொடர்புகளைக் காட்ட இதுவொன்றே போதுமானது.

'செந்தமிழ் முரசு' ஆசிரியர் திரு. ம.பொ. சிவஞானகிராமணியார் 1950-51ஆம் கல்வி ஆண்டில் ஸாஹிதாவுக்கு விஜயம் செய்து சிறப்பித்தார். சுவாமி சுத்தானந்தபாரதியார் 1952இலும், நகைச்சுவை எழுத்தாளர் 'நாடோடி' 1953இலும் ஸாஹிதாக்கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சொற்பொழிவாற்றினர். பிதா தனிநாயகம் அடிகள் கூட இக்காலத்தில் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

'தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு' என்ற தலைப்பில் 20-01-1953இல் பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரம் அஸ்ஸின் இக்பால் சங்கத்தில் சொற்பொழிவாற்றினார். 'இலக்கியத்தில் புதுமை' என்ற தலைப்பில் ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் அப்துல் கபூர் அவர்களின் சொற்பொழிவும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்ந்தது.

ஸாஹிதாக்கல்லூரி ஆரம்பப் பிரிவு மைதானத்தில் அமைவுற்ற 'மாதவி' அரங்கில் ஆரம்பமான திருக்குறள் மன்றத்தின் 2ஆவது திருக்குறள் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி அஸ்ஸின் முன்னுரை நிகழ்த்தினார். இலங்கை வானொலியின் அன்றைய தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி திரு. சோ. சிவபாதசுந்தரம் தொடக்கி வைத்த இம் மகாநாட்டில் திரு. சி. இராமலிங்கம், சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரித் துணைப்பேராசிரியர் திரு. க. அன்பழகன் ஆகியோரும் உரை நிகழ்த்தினர்.

சென்னை பல்கலைக்கழக நூலகப் பொறுப்பாளரும் இந்திய வாசிகசாலைகள் ஒன்றியத்தின் தலைவருமான டாக்டர் எஸ்.ஆர். ரங்கநாதன் ஸாஹிதாவுக்கும் அதன் நூலகத்துக்கும் 1953இல் விஜயம் செய்து நூலகம் சம்பந்தமான பல பெறுமதியான ஆலோசனைகளை வழங்கி உதவினார். இக்கபால் தினவிழாவில், 22-04-1954இல், மௌலானா கலீலுற்றஹ்மான்ரின் சொற்பொழிவு இடம்பெற்றது.

தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் கலை கலைக்காக என்ற தலைப்பில், சிறந்த நடிகரும் நாடகப் புகழ் பெற்றவருமான டி.கே. சண்முகம் சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார். உணவு அமைச்சரின் நிரந்தரக் காரியதரிசியாக அப்போது கடமையாற்றிய திரு. கே. ஆழ்வாப் பிள்ளையும் இதே வருடம் சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தியிருந்தார். மதுரைப் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியச் சட்ட விரிவுரையாளர் ஜனாப் எம்.எம். இஸ்மாயில் கூட அஸீஸின் தலைமையில் இக்கபால் சங்கத்தில் 1956 நவம்பர் 7ஆம் திகதி உரை நிகழ்த்தினார்.

ஸாஹிதாக்கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டு விழா 1950 மார்ச் 17 ஆம் திகதி ஜனாப் எஸ்.எம். ஹனிபா தலைமையில் கபூர் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அவ் விழாவின் பிரதான அம்சமாக ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் 28 வருடங்களாகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பணிபுரிந்த புலவர் மு. நல்லதம்பி அவர்களுக்கு உபசாரப் பத்திரம் வாசித்து வழங்கப்பட்டது. இலங்கையின் சுதந்திரப் பேற்றை ஒட்டி அரசாங்கத்தால் நடாத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றமையைக் கௌரவிக்கு முகமாக இந்த உபசாரப் பத்திரம் வழங்கப்பட்டது. இந்த விழாவில் எ.எம்.எ. அஸீஸ் , பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் க. கணபதிப்பிள்ளை, கல்வி மந்திரியின் அப்போதைய பாராளுமன்றக் காரியதரிசி திரு. கே. கனகரத்தினம், மேல் மாகாண வித்தியாதிபதி எஸ்.யூ. சோம சுந்தரம், புலவர் மு. நல்லதம்பி, கல்லூரியின் மனேஜர் ஏ.எச்.எம். இஸ்மாயில் ஆகியோர் பிரசன்னமாயிருந்தனர்.

கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கம் 1949 - 50 ஆம் வருட காலப் பகுதியில் அதிபர் அஸீஸ் தலைமையின் கொண்டாடிய பாரதி விழாவில் பி. கந்தையா, வி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர். 1951 இல் நிகழ்ந்த பாரதி விழாவில் பண்டிதர் வீரகத்தி 'தேசாபிமானி'

ஆசிரியர் பி. ராமநாதன் ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர். 1955இல் நடைபெற்ற பாரதி விழாவில் மஹரகம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த கே.பி. இரத்தினம், முன்னாள் இலங்கை வானொலி தமிழ் நிகழ்ச்சி நிருவாகி எஸ். சிவபாதசுந்தரம், சங்கீத பூஷணம் திருமதி. பத்மா வெங்கடேஸ்வரன் ஆகியோர் கலந்து சிறப்பித்தனர். 1956 செப்ரெம்பரிலும் ஸாஹிதாவில் பாரதி விழா கொண்டாடப்பட்டது. திருவாளர்கள் இலட்சுமண ஐயர், க. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். “வருங்காலத்தில் பாரதி போன்ற புலவர்கள் தோன்ற வேண்டுமானால் பாரதிவிழா கொண்டாடப்பட்டேயாக வேண்டும். தேசப் பற்றையும் உணர்ச்சியையும் தட்டி எழுப்பிய பாரதி மேல் நாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கியிருந்தவர்களுக்கு புத்துணர்ச்சியை அளித்தார். நாம் ஐரோப்பியர்களை விடக் குறைந்தவர்களல்லர் என்ற உண்மையை விளக்கினார். கவிதைகளின் மூலம் தேசப்பற்றைப் பொதுமக்களுக்கு ஊட்டி உள்ளத்தைத் தெளிவடையச் செய்த பெருமையும் அவரையே சார்ந்தது” என்று அவ்விழாவின் தலைமையுரையில் அஸீஸ் குறிப்பிட்டார்.

இவற்றைத் தவிர, ஸாஹிதாக்கல்லூரி ‘கிறசண்டலை’ 1954 டிசம்பர் 2ஆம் நாள் ஆரம்பமானபோது பல தமிழ்ப் பிரமுகர்களும் கலந்து அதனைச் சிறப்பித்தனர். டிசம்பர் 4ஆம் திகதி அன்றைய கைத்தொழில், வீடமைப்பு அமைச்சர் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து சிறப்பித்தார். டிசம்பர் 7ஆம் திகதி அப்போதைய தபால் ஒலிபரப்பு அமைச்சராகவிருந்த திரு. எஸ். நடேசன் அவர்களினால் காணியேல் நிகழ்ச்சி திறந்து வைக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 15ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அப்போதைய தற்காலிக பிரதம நீதிபதி ஸி. நாகலிங்கம் அவர்களும், 16ஆம் திகதி நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு சேர். அருணாசலம் மகாதேவாவும் பிரதம அதிதிகளாகக் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். இவ்வாறு பல தமிழ் அறிஞர்களும் பிரமுகர்களும் ஸாஹிதாவுக்கு வருகை தந்தனர். பல விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன.

மலர் வெளியீடுகள்

அஸீஸ் கால ஸாஹிதாவிலிருந்து பல மலர்களும் சஞ்சிகைகளும் தமிழில் வெளிவந்தன, இதுவரை வெளிவந்து கொண்டிருந்த கல்லூரி

யின் வருடாந்த வெளியீடான The Crescent க்குப் பதிலாக Az-Zahira' வெளிவரத் தொடங்கியது. Az-Zahiraவின் முதலாவது இதழை ஜனாப் அஸீஸ் 09.12.1949 இல் வெளியிட்டு வைத்தார். ஆண்டு தோறும் வெளிவந்துகொண்டிருந்த Az-Zahiraவில் தமிழுக்கும் பல பக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன.

தமிழ்ச் சங்கம் 05.12.1949 இல் 'உதயம்' என்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டது. போதனாசிரியர் எஸ்.எம். கமாலுத்தீனும் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் எஸ். எம். ஹனிபாவும் இணைந்து வெளியிட்ட இச் சஞ்சிகை கல்லச்சுப் பத்திரிகையாக சில காலம் தவணைக்கொரு முறை வெளிவந்தது.

சில தமிழ் மாணவர் சேர்ந்து 'தமிழ் ஒளி' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டனர். அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட இச் சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவரவில்லை. ஆயினும் அன்றைய ஸாஹிதா மாணவரின் தமிழார்வத்தை இவ்வெளியீடு பிரதிபலித்தது. பாக்கிஸ்தானின் நிதியமைச்சராகவிருந்த கௌரவ செளத்ரீ முகம்மது அலி அவர்கள் 1952 ஏப்ரல் 21ஆம் திகதி இக்பால் தினத்தில் லாகூரில் ஆற்றிய உரையை அஸீஸின் தலைமையில் இயங்கிய இக்பால் சங்கம் தனது 2ஆவது பிரசுரமாக வெளியிட்டது. எஸ்.எம். கமாலுத்தீன் அவர்களினால் அது தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'இக்பால் காட்டிய வழி' என்ற பெயரில் 21.04.1954இல் வெளியிடப்பட்டது.

இவற்றைவிட, அஸீஸ் அவர்களின் 'மெடோ ஸ்வீற்'றைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு இயங்கிய இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியின் ஆண்டு மலர்கள் கூட இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியன. ஸாஹிதாவின் பிரசுரங்களாக இவை வெளிவராத போதும் ஸாஹிதாவின் பிரசுரங்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியன. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல விடயங்களைத் தாங்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்த இம் மலர்களில் சகாய நிதித் தலைவராக விளங்கிய அஸீஸின் அறிக்கைகள், கோரிக்கைகள் போன்றனவும், பல தமிழ்க் கட்டுரைகளும், இஸ்லாம் சம்பந்தமான வினாக்கள், விடயங்களும் இடம்பெற்றன.

தமிழ்ச் சங்கமும் இக்பால் சங்கமும் இணைந்து தமிழ் வளர்த்த ஸாஹிதாக் கல்லூரியில் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகைகள் பிரசுரங்

களெல்லாம் ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பணிக்குத் துணை நின்றன; ஊக்குவித்துத் துரிதப்படுத்தின.

தமிழ் நாடக மன்றம்

முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் ஸாஹிறாவில் குறிப்பிடத்தக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்துறையில் 1950 அளவில் இலங்கை கலாசாரப் பேரவையின் பல முதற் பரிசுகளைத் தட்டிக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஸாஹிறாக் கல்லூரி உன்னத நிலையில் இருந்தது.

தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக எஸ். எம். ஹனிபாவும் உப தலைவராக வி.ஏ. கபூரும், செயலாளராக எச்.எம். ஹாஷிமும் செயற்பட்ட 1949/50 ஆம் வருட தமிழ் மன்ற காலத்தில், ஜனாப் எஸ். எம். கமாலுத்தீன் எழுதிய 'திரை மறைவில்' நாடகம் நடிக்கப்பட்டது. ஜனாப் கமாலுத்தீன் மேற்பார்வையாளராகக் கடமையாற்றிய இக்காலத்தில் மேடையேறிய இந் நாடகம் ஸாஹிறாக் கல்லூரியின் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாகும்

'ஸேர் செய்யித் அஹமத் கான்' என்ற தமிழ் நாடகத்தை ஆசிரியர் எம்.ஏ. முஹம்மத் எழுதித் தயாரித்து 1950 இல் மேடை யேற்றினார். இந்நாடகத் தயாரிப்பில் அக்காலை ஸாஹிறாவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய திரு. நவரத்தினமும் உதவியிருந்தார். காதர் எம். அலி போன்றோர் இந்நாடகத்தில் நடித்தனர். இக்கால கட்டத்தில் தான் ஸாஹிறாக் கல்லூரிக்கு கலாசாரப் பேரவையின் நாடகப் பரிசுகள் கிடைத்தன. அப்போது ஸாஹிறாவில் ஆசிரியப் பணிபுரிந்த எம்.ஏ. முஹம்மது அவர்கள் ஸாஹிறாவின் சார்பில் இரு தடவைகள் நாடகப் பிரதிகளை கலாசாரப் பேரவைக்கு எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அவை இரண்டுமே பேரவையின் முதற் பரிசுகளைத் தட்டிக் கொண்டன. அவற்றுக்கான பரிசுப் பணமும், கிண்ணங்களும் ஸாஹிறாக் கல்லூரிக்கே வழங்கப்பட்டன.

ஸாஹிறாக் கல்லூரித் தமிழ் நாடகமன்றம் 1955இல் தொடங்கப்பட்டது. இதன் போஷகராக அஸீஸ் அவர்களே விளங்கினார். எச்.எம். ஷரீப் இம்மன்றத்தின் செயலாளராகவிருந்தார். 'சீஸ் லெவ்வை நானா?' போன்ற நாடகங்கள் இம்மன்றத்தினால் மேடை

யேற்றப்பட்டன. இவ்வாறு தமிழ் நாடக வளர்ச்சியிலும் அஸீஸ் கால ஸாஹிறா தனது பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறது.

போட்டிகளில் முதன்மை

ஸாஹிறா மாணவர் கலந்துகொண்ட போட்டிகளிலெல்லாம் அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட பரிசுகளும் பாராட்டுகளும் ஸாஹிறாவுக்குப் பெருமை தந்தன. இவ்வாறான ஒரு காலமும் நிலையும் இருந்தமைக்கு ஸாஹிறாவின் தரமும் சரியான வழி நடத்துகையும் காரணங்களாக அமைந்தன.

கொழும்பு விவேகானந்த சபையினரால் நடாத்தப்பெற்ற நாவலர் பேச்சுப்போட்டியில் பல பிரபல கல்லூரிகள் கலந்து கொண்டன. 1949/50 ஆம் வருட தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் நடைபெற்ற இப் பேச்சுப் போட்டியில் ஸாஹிறா மாணவன் ஷிப்ளி காசீம் 2ஆவது பரிசைத் தட்டிக்கொண்டார்.

விவேகானந்த சபையினரால் 02.12.1950 இல் நடாத்தப்பட்ட பரிசுப் போட்டியில், மேற்பிரிவில் முதலாம் பரிசை பொ. கணேசன் என்பவரும் இரண்டாம் பரிசை எஸ்.எல்.எம். ஹனிபாவும் பெற்றனர். இருவருமே ஸாஹிறா மாணவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை வானொலி நடாத்திய பொது அறிவுப் போட்டியில் கலந்துகொண்ட ஸாஹிறாக் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்க அங்கத்தவர் எஸ். தியாகராஜா முதற்பரிசைத் தட்டிக்கொண்டார். 1953/54 ஆம் வருட தமிழ்ச்சங்க காலத்தில் இப்போட்டி நடைபெற்றது. பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் வி. செல்வநாயகத்தின் பாராட்டையும் இம் மாணவன் பெற்றுப் பெருமையடைந்தார்.

இலங்கை வானொலி அகில இலங்கை ரீதியில் தமிழில் நடாத்திய 'உமக்குத் தெரியுமா?' போட்டியில் கலந்துகொண்ட ஸாஹிறா மாணவர், யாழ்ப்பாணம் சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியைத் தோற்கடித்து சம்பியன் விருதைப் பெற்றுக்கொண்டனர். எஸ். எச். எல். அலியார் போன்றோர் இப்போட்டியில் ஸாஹிறாவின் சார்பில் பங்குபற்றினர். திரு. சண்முகரத்தினம் பொறுப்பாசிரியராகவிருந்த காலத்தில், அதாவது, 1954 ஜூலை 24 ஆம் திகதி இது நடந்தது.

இலங்கை வானொலி நடாத்திய தமிழ் நாவன்மைப் போட்டியிலும் ஸாஹிறா மாணவர் மீண்டுமொரு முறை 1954 ஜூலை 29 ஆம் திகதி சம்பியன் விருதைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

அகில இலங்கை ரீதியில் 20 ஆகஸ்ட் 1955 இல் ஸாஹிறாக்கல்லூரியில் நடைபெற்ற தமிழ் நாவன்மைப் போட்டியில் எஸ். இஸட் மஷூர் மௌலானா முதலாம் இடத்தைப் பெற்றார். முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் ஸி. நாகலிங்கம் மௌலானாவைப் புகழ்ந்து பேசி தங்கப் பதக்கத்தையும் அணிவித்து விட்டார். மௌலானா சிலகாலம் ஸாஹிறாக்கல்லூரி ஆரம்பப் பிரிவில் ஆசிரியராக விருந்தவர் என்பது கவனத்திற்குரியது. ஸாஹிறா மாணவர் சிலவேளை ஆசிரியர்களும் இவ்வாறு போட்டிகளில் வெற்றியீட்டி, ஸாஹிறாவுக்கும் அஸ்ஸுக்கும் புகழ்தேடிக் கொடுத்தனர்.

விவாத மேடைகளில் ஸாஹிறா மாணவர்

ஸாஹிறா மாணவரின் விவாதத்திறமை அஸ்ஸு காலத்தில் நன்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றியது. இக்கால ஸாஹிறாவின் விவாத மன்றத்தில் வளர்ந்தவர்கள் இன்று பிரபல சொற்பொழிவாளர்களாக, சமூகத் தலைவர்களாக, அரசியல்வாதிகளாகத் திகழ்கின்றனர்.

கொழும்பு நோயல் கல்லூரி மாணவருடன் ஸாஹிறாக்கல்லூரி மாணவர், 'இலங்கை அதன் முன்னேற்றத்துக்காக மேல் நாடுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்' எனும் தலைப்பில் ஒரு விவாதத்தை நடாத்தினர். 1953/54 ஆம் ஆண்டுத் தமிழ் மன்ற காலத்தில் இவ்விவாதம் நடைபெற்றது. நோயல் கல்லூரியில் அப்போது ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவரும் பிற்காலத்தில் கல்விப் பணிப்பாளராகப் பதவி உயர்ந்தவருமான திரு. கி. இலட்சுமண ஐயர் தனது தலைமை உரையில் ஸாஹிறாக்கல்லூரி மாணவரின் நாவன்மையையும் பேச்சு நடையழகையும் புகழ்ந்து பேசினார்.

'ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு மதம் அவசியமா?' என்ற தலைப்பில் சைவ மங்கையர் வித்தியாலய மாணவிகளுடன் ஸாஹிறா மாணவர் நடாத்திய விவாதமும் அக்கால (1953-54) ஸாஹிறா மாணவரின் தமிழார்வத்தையும் திறமையையும் நன்கு காட்டுவதாயமைந்தது.

ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் 1955களில் கூட தமிழ் விவாதக் குழு வொன்று சிறப்பாகச் செயற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. எச்.எம். ஷரீப் போன்றோர் இக்குழுவில் இடம் பெற்றிருந்தனர். அக் கால ஸாஹிதா மாணவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுமதிபெற்ற போது அங்கும் தங்களின் திறமைகளைக் காட்டி தமக்கெனத் தனியிடம் பிடித்துக் கொண்டதை நாமறிவோம். இந்த மாணவர்கள் கல்லூரி மட்டத் திலிருந்து விடுபட்டு தேசிய மட்டத்தில் செயற்படத் தொடங்கிய போது ஸாஹிதா மிகு புகழ்பெற்றது; அஸீஸும் பெருமை பெற்றார்.

தமிழ்க் கதாபிரசங்கக் குழு

தமிழ்க் கதாபிரசங்கக் குழு 27.07.1949 இல் ஜனாப் அஸீஸ் அவர் களினால் ஸாஹிதாவில் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப் பட்டது. நோன்புப் பெருநாளை முன்னிட்டு ஸாஹிதாக்கல்லூரி மாணவர் ஏற்பாடு செய்த 'நபிகள் நாயகம்' (ஸல்) அவர்களுடைய திருச்சரிதை என்ற வானொலி நிகழ்ச்சியுடன் இக்கதாபிரசங்கக் குழு அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. அன்றைய நிகழ்ச்சியின் போது அதிபர் அஸீஸ் முகவுரை நிகழ்த்தினார். ஆசிரியர் எஸ்.எம். கமாலுத்தீன் அதுபற்றிச் சிறிது பேசினார். ஏ.ஐ.எம். சாகிர்கான், எம்.வை.எம். ஹுதையா, எம்.ஐ.எம். முதஸ்ஸிர் என்போர் கதாப் பிரசங்கம் செய்தனர். முதுதமிழ்ப் புலவர் பண்டிதர் மு. நல்ல தம்பி அவர்கள் இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பாட்டுக்களை எழுதி உதவியிருந்தார். ஆரம்ப உரை நிகழ்த்திய அஸீஸ், தனது உரையில், கதாபிரசங்கத்தின் பயன்பாடுகள் பற்றித் தெளிவான விளக்கமளித்தார். கதாப் பிரசங்க மென்றால் என்ன? அதன் பயன்பாடுகளென்ன? முஸ்லிம்கள் கதாபிரசங்கம் செய்யலாமா? என்பன போன்ற வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடை காண்பனவாக அமைந்திருந்தது அவரின் உரை.

“தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள சரிதங்களைக் கற்றோரும் அல்லாதவரும் இலகுவாய் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக எழுதப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் அநேகம். இவற்றை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதற்காகக் கையாளப்பட்ட சிறந்ததோர் வழிதான் கதாபிரசங்கம். அரிய

விஷயங்களைச் சங்கீதத்துடன் கலந்து கூறினால் யார்தான் விரும்ப மாட்டார்கள். எனவே, பெரியோர்களின் அருங்குணங்களையும் தியாகங்களையும் வாழ்க்கையின் உன்னத இலட்சியங்களையும் சங்கீதம் கலந்த கதைப் பிரசங்கங்கள் மூலம் எடுத்துச் சொல்லி மக்களின் பண்பை உயர்த்துவதற்கு இம்முறை கையாளப்பட்டு வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த இம்முறையை எங்கள் முஸ்லிம்களும் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய இஸ்லாம் மதக் கோட்பாடுகளுக்கு முரண்படாத எந்தக் கலையையும், எந்தச் சிறந்த முறைகளையும் முஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் பின்வாங்குவதில்லை. நாங்கள் நெடுநாட்களாக எண்ணிவந்துள்ள ஒரு திட்டத்தின் ஆரம்பந்தான் இன்று நீங்கள் கேட்கப்போகும் நிகழ்ச்சி. எமது இஸ்லாமிய உலகம் நிலை பெறுவதற்குக் காரணர்களாயிருந்த பெரியார்களின் சரித்திரங்களை மக்கள் மனதில் இலேசாகப் பதியக் கூடியதாகவும், யாவரும் விரும்பக் கூடிய எளிய நடையுள்ளதாயும், சங்கீதம் கலந்ததாயும், எல்லோருக்கும் பயன்படும் முறையில் அளிக்க வெண்டுமென்பதே எங்கள் பேரவா” (Az - Zahira 1951: 168 - 169)

என்பது அஸ்ஸூம் அன்று நிகழ்த்திய உரையின் சாரமாகும். இஸ்லாத்துக்கு முரண்படாத எக்கலையையும் முஸ்லிம்கள் ஏற்கலாம் என்ற தன்மையில் அவரின் உரை அமைந்திருந்தது, தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த இக்கலையை ஈழத்து முஸ்லிம்களிடையும் அறிமுகப்படுத்த விரும்பிய அஸ்ஸூம் ஸாஹிபாவினூடாக அதனைச் சாதிக்கவிழைந்தார்.

திரு நபி (ஸல்) அவர்களின் சரிதம் நிகழ்ச்சியை, இலங்கை வானொலியில் நிகழ்த்தியதுடன் இக் கதாப்பிரசங்கக் குழு நின்று விடாது தொடர்ச்சியாகப் பல கதாப்பிரசங்கங்களை இலங்கை வானொலியில் நிகழ்த்திப் பாராட்டுப் பெற்றது. அவ்வாறு நிகழ்த்தப் பட்ட நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு:

1. நபி இபுறாகீம் (அலை) அவர்களின் சரிதம்
2. அல்-மிஃறாஜ் (மிஃறாஜின் மகிமை)
3. உத்தம வீரன்
4. ஹஸ்ரத் அபூபக்கர் (ரலி)
5. றமழான் சிந்தனைகள்
6. தியாகத் திருநாள்
7. இமாம் ஹுசைன் (ரலி) அவர்களின் சரிதம்

இந்நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிப்பதில் ஜனாப் அஸீஸ் பல ஆலோசனைகளைக் கூறியதாக நிகழ்ச்சித்தயாரிப்பாளர் ஜனாப் எஸ்.எம். கமாலுத்தீன் தெரிவிக்கிறார். முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி அவர்கள் பாடல்களை எழுதி உதவியதாகவும், பிற்காலத்தில் ஆசிரியர் எம்.ஏ. முஹம்மது இதனைச் செய்ததாகவும், மௌலவி எம்.இ. அபுல்ஹசன், ஜனாப் ஏ.ஸி.ஏ. வதுத் ஆகியோர் இந்நிகழ்ச்சிகள் வெற்றிபெறப் பல வழிகளில் உதவியதாகவும் கமாலுத்தீன் கூறினார்.

பல கதாப்பிரசங்கங்களை வெற்றிகரமாக நிகழ்த்திப் பலரின் பாராட்டுக்களைப் பெற்ற இக்கதாப்பிரசங்கக் குழுவில் அதிபர் அஸீஸ், ஆசிரியர் எஸ்.எம். கமாலுத்தீன் ஆகியோருடன் ஏ.எல்.எம். யூசுப், எம்.எச். குத்துஸ், எம்.எஸ்.எம்.நளீம், வி.ஏ. கபூர், ஏ.ஜி.எம். ஷாகிரகான், எம்.வை.எம். ஹுதையா ஆகிய மாணவரும் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறு பல வழிகளில் தமிழுக்குத் தனது பங்களிப்பைச் செய்த ஸாஹிறாக் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கம் அதன் வருடாந்த விழாவை 1950 மார்ச் 17ஆம் திகதி கொண்டாடியபோது அப்போதைய இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளையும் கலந்துகொண்டு கருத்துரை நிகழ்த்தினார். அன்று அவர் கூறிய வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த கருத்துக்கள் ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பணிக்கும் அஸீஸின் தமிழார்வத்துக்கும் கிடைத்த நல்லதொரு புகழாரமாகும்.

“ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் பண்டிதர் நல்லதம்பி அவர்கள் படித்துக் கொடுத்த காலத்திலே சில வேளைகளில் நான் இங்குவந்ததுண்டு. அக்காலத்திலே ஆங்கிலம் அதிகம் செல்வாக்குடையதாயிருந்தது. அந்நிலையிலும் இங்கு தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நடந்து வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். திரு. கமால்தீன் போன்ற மாணவர்கள் சர்வகலாசாலையில் தமிழையும் ஒரு பாடமாக எடுத்ததைக் கண்டு ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் தமிழ் எந்த நிலையில் இருக்கிறதென்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன். தமிழ்வளர்ச்சிக்கு நாம் எம்மாலியன்ற வரை முயற்சி செய்யவேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு முஸ்லிம்கள் செய்த தொண்டு அளப்பரியது. இன்றும் அவர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அதற்கு ஸாஹிறா போதிய ஆதாரமாகும். உங்கள் அதிபர் தமிழில் அதிக ஆர்வமும் பற்றுமுள்ளவர். அவரது உதவியுடன்

தமிழ் இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்து தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டு புரியும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.” (Az - Zahira - 1951: 170)

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் இவ்வார்த்தைகள் வெறும் பசப்பு வார்த்தைகளல்ல. ஜீவனுள்ளவை; அர்த்தபுஷ்பியானவை.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ் இலக்கியக் குழுவில் 1970-76 ஆம் வருட காலப் பிரிவில் 10 பேர் உறுப்பினராகவிருந்தனர். அஸ்ஸின் இனிய நண்பர் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தலைவராக விருந்தார். எஸ்.எம். கமாலுத்தீன், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, எம். எம்.எம். மஹ்ரூப் மூவரும் ஏனையோருடன் இக்குழுவில் இடம் பெற்றனர். இம்மூவரும் ஸாஹிறாவின் மாணவர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் விளங்கியவர்கள். சிவத்தம்பியும் மஹ்ரூபும் கமாலுத்தீனிடம் தமிழ் பயின்றவர்கள். ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பண்ணையில் வளர்ந்த இவர்கள் இவ்வயர் தேசிய தமிழ் இலக்கியக் குழுவில் இடம் பெற்றுப் பணி செய்ததானது ஸாஹிறாவுக்குப் பெருமை தந்தது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் கணிப்பும் எதிர்பார்ப்பும் பிழை போகவில்லை என்பதைக் காட்டுவதாயமைந்தது.

அஸ்ஸின் ஸாஹிறா இவ்வாறு பல வழிகளில் தமிழுக்குத் தனது பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறது. ஆசிரியரும் மாணவரும் அதிபர் அஸ்ஸின் தலைமையில் ஏற்படுத்தி வைத்த ஸாஹிறாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் இன்றுவரை பெருமைமிக்கதாக விளங்குகிறது. தென்னிந்தியத் தமிழறிஞர்களினதும் உள்நாட்டுப் பிரமுகர்களினதும் ஸாஹிறா வருகைகளும் சொற்பொழிவுகளும், தமிழ் விழாக்கள், மலர் வெளியீடுகள், கதாப்பிரசங்கங்கள், விவாதங்களில் மாணவர் காட்டிய திறமை, போட்டிகளில் அவர்கள் பெற்ற பரிசுகளும் பாராட்டுதல்களும் ஸாஹிறாவுக்குப் புகழ் தேடிக்கொடுத்தன; ஸாஹிறாவின் தமிழ்த் தொண்டை உலகறியச் செய்தன. ஸாஹிறாவில் அஸ்ஸின் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட தமிழ் முயற்சிகள் அனைத்தும், அவற்றுக்கு எவர் தான் பொறுப்பாக இருந்தபோதும், ஏதோ ஒருவகையில் அஸ்ஸின் தமிழ்ப் பணியுடன் சென்று சங்கமித்து விடுகின்றன. அந்த வகையில் அஸ்ஸின் தமிழ்ப்பணி என்று கூறும் போது இவையெல்லாமே இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியன வாகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் குறிப்பாக 5ஆம், 6ஆம் 7 ஆம் தசாப்தங்களில் பல துறைகளிலும் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கிய ஒரேயொரு ஈழத்து முஸ்லிம் தமிழறிஞர் எ.எம்.எ. அஸ்ஸீஸ் அவர்களே. அவர் கலந்து கொள்ளாத மகாநாடுகள் பூரணத்துவமுடையதாகக் கருதப்படவில்லை. தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகள், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாடுகள், கல்வி, சமய, மகாநாடுகள் இவ்வாறான எந்த மகாநாடுகளாயினும் அஸ்ஸீஸின் பிரசன்னம் மகாநாட்டு அமைப்பாளர்களுக்குப் பெரும் கௌரவமாக இருந்த காலம் அது. உள்நாட்டு விழாக்களும் வெளிநாட்டு மகாநாடுகளும் அஸ்ஸீஸ் அழைத்துப் பெருமை பெற்றன. அந்த அளவுக்கு அஸ்ஸீஸின் புகழ் பரவியிருந்தது.

அஸ்ஸீஸ் பங்குகொள்ளாத பாரதி விழாக்கள் பூரணத்துவமடைவதில்லை என்ற நிலை ஒருபோது காணப்பட்டது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் வெள்ளவத்தை சைவ மங்கையர் வித்தியாலயத்தில் 11.09.1949இல் நடைபெற்ற பாரதிவிழாவில் அஸ்ஸீஸ் உரை நிகழ்த்தினார். தூத்துக்குடி அறிஞர் உ.போ. முத்துராமலிங்கம் பிள்ளை, சோ. நடராஜன் ஆகியோரும் அங்கு உரை நிகழ்த்தினர். கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் சட்டத்தரணி கே.சி. நடராசா தலைமையில் 10.09.1950இல் நடைபெற்ற பாரதி விழாவில் விடுதலைக்குப் பின் பாரதியார் கண்ட கனவு என்ற தலைப்பில் அஸ்ஸீஸ் உரையாற்றினார். அதே விவேகானந்த சபையில் 10.12.1950இல் நிகழ்ந்த பாரதி விழாவிலும் அஸ்ஸீஸ் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார்.

அஸ்ஸின் தென்னிந்திய மலேசியத் தொடர்புகள் தமிழ்மொழி, சமயம், கல்வி சம்பந்தமானதாகவிருந்தன. தமிழ்நாடு முஸ்லிம் கல்வி மகாநாட்டை 1953 செப்ரம்பரில் சென்னையில் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கும் சந்தர்ப்பம் அஸ்ஸுக்குக் கிட்டியது. அஸ்ஸு கல்விக் காற்றிய பணியைக் கௌரவிக்கு முகமாக இம்மகாநாடு அவரைப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விக் கழகத்தின் பொன்விழா நிகழ்ச்சிகள் சென்னையில் நடைபெற்றபோது, அதன் இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அஸ்ஸு தலைமைதாங்கினார். 1955 பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. முஸ்லிம் தமிழ்க் கவிஞர் தினமாக இவ்விரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தன. அறபுத் தமிழ் பற்றியும் அதைப் பேணிவளர்க்க வேண்டிய முஸ்லிம்களின் கடமை பற்றியும் இம் மகாநாட்டில் உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினார் அஸ்ஸு.

அகில இலங்கை சோனக ஆசிரியர் சங்க மகாநாடு 1953 ஆகஸ்டில் நடைபெற்றபோது அஸ்ஸும் உரையாற்றினார். சி.டபிள்யு. டபிள்யு. கன்னங்கரா, சேர், றாசிக் பரீத், டாக்டர் எம்.ஸி.எம். கலீல், எச்.எஸ். இஸ்மாயில், கேட் முதலியார் எம்.எம். இப்றாஹீம், ஐ. எல். எம். மஷூர் ஆகியோரும் இம் மகாநாட்டில் சொற்பொழிவாற்றினர்.

முஸ்லிம் வானொலிக் கலைஞர்களினதும் வானொலி நிகழ்ச்சிகளினதும் தரத்தை மேம்படுத்தவும் தனித்துவமான சங்கீத வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும் முஸ்லிம் வானொலிக் கலைஞர் சங்கமொன்று அஸ்ஸு, கமால்தீன் ஆகியோரின் ஆசியுடன் 1950களில் தோற்றம் பெற்றது. அதன் முதலாவது இரண்டாவது இசைவிழாக்கள் அஸ்ஸின் ஸாஹிஹாவிலேயே நடந்தேறின. முதலாவது இசைவிழா 16.12.1951 இல் நடைபெற்றபோது அங்கு உரை நிகழ்த்திய அஸ்ஸு,

“முஸ்லிம் சமூகம் தமக்கென ஒரு கலாசாரத்தையும் ஒரு பண்பாட்டையு முடையது. இச் சங்கீத வளர்ச்சிக்கு என்னென்ன உதவிகளைச் செய்ய முடியுமோ அவை அனைத்தையும் செய்வதற்கு நான் எப்பொழுதும் ஆயத்தமென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் அறிவித்துக் கொள்கிறேன்” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ., தினகரன் - 02.12.1951)

என்று கூறினார். சங்கீதப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு அமைச்சர் சி. சிற்றம்பலம் பரிசுகளை வழங்கினார்.

முஸ்லிம் வானொலிக் கலைஞர் சங்கத்தின் 2ஆவது இசைவிழா 1953 பெப்ரவரி 14ஆம் திகதி ஸாஹிநாக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற போது அந்நிகழ்விலும் அஸீஸ் உரை நிகழ்த்தினார்.

“முஸ்லிம்கள் மத்தியிலே போதிய ஆற்றல் மிக்க மாணவ மாணவிகள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்குத் தக்க ஊக்கம் அளிக்கவேண்டியது நமது கடமையாகும். அதற்காக ஒரு இசை நிலையம் அத்தியாவசியம் வேண்டும். இஸ்லாமிய கலாசார அறிவும் சங்கீதத் திறமையும் வாய்ந்த ஆசிரியர்களை நாம் வருவித்து நமது மத்தியிலே இசைக் கலை வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். இவ்வகையிலே முஸ்லிம் வானொலிக் கலைஞர் சங்கம் முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும்.” (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 15.02.1953)

என்ற கோரிக்கையொன்றையும் அவர் விடுத்தார்.

கொழும்பு விவேகானந்த சபையினர் 1953 நவம்பர் 28ஆம் திகதி ஆறுமுகநாவலர் குருபூசைத் தினத்தை விவேகானந்த சபை மண்டபத்தில் கொண்டாடிய போது அஸீஸின் சொற்பொழிவும் இடம்பெற்றது. வழக்கறிஞர் வே.அ. கந்தையா தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் அஸீஸ், ‘நாவலரும் கல்வி’யும் என்ற பொருளில் ஆய்வுரை செய்தார். 1990.12.18ஆம் திகதி அதே மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ஆறுமுக நாவலரின் நூற்று அறுபத்தெட்டாவது ஆண்டு ஜயந்தி தின நிகழ்ச்சிகளில், அஸீஸுக்கு வழங்கப் பட்ட அதே தலைப்பில் நான் பேச நேர்ந்தபோது, ஏற்கனவே, அஸீஸ் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு பற்றி தலைவர் வைத்தியகலாநிதி க. வேலாயுதபிள்ளையும் செயலாளர் க. இராஜபுவனேஸ்வரனும் அங்கு பிரசன்னமாயிருந்த சகலருக்கும் எடுத்துச் சொல்லி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். அஸீஸுக்குப் பிறகு எனக்குக் கிடைத்த அச்சந்தர்ப்பத்தை நினைத்து நானும் பெருமிதமடைந்தேன்.

இந்தியாவில் 1936 இல் தொடக்கம் பெற்ற அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உந்துதலில் ‘இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம்’ விபுலாநந்தர் தலைமையில் 1946 இல் தோற்றம் பெற்றது. அதன் தூறலாக ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’ 1954இல்

அஸ்ஸின் கொழும்பு ஸாஹிறாவில் ஆரம்பத்தைப் பெற்றது. கே. கணேஷ், அ.ந. கந்தசாமி, பிரேம்ஜீ ஞானசுந்தரம், செ.கணேசலிங்கம், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, எஸ்.தில்லைநாதன், இ.முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, காவலூர் இராசதுரை, எச்.எம்.பி. முகிதீன், எம்.சமீம், சுபைர் இளங்கீரன் போன்றோர் ரெல்லாம் அன்றையத் தினம் ஸாஹிறாவில் ஒன்று கூடி இ.மு.எ. சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர். எம்.எஸ்.எம். இக்பால், ஏ. இக்பால், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ், அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமத், எஸ்.எம்.ஏ. ஹஸன் போன்றோரும் இச்சங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட்டனர். இச்சங்கத்தனுடைய அழைப்பின் பேரில் பாரதி விழாக்களில் சிறப்புரைகள் நிகழ்த்த சிதம்பர ரகுநாதன் 1956 இல் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அவரின் முதலாவது சொற்பொழிவும் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியிலேயே நிகழ்ந்தது. இ.மு.எ. சங்கத்திலிருந்து பிரிந்து சென்ற எஸ்.பொன்னுத்துரை, எம்.ஏ.ரஹ்மான் முதலானோர் தோற்றுவித்த 'நற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும்', ஏ.இக்பால், எம்.எஸ்.எம்.இக்பால், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ் முதலானோர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட 'பூநீலங்கா முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மஜ்லிஸும்' இப் பின்னணியில் தான் பார்க்கப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் சாதி, மத, வேறுபாடுகளைக் கடந்து இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற இ.மு.எ. சங்கத்தின் தோற்றத்துக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்த அஸ்ஸின் பணி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியத்துவமுடையது. சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆரம்பச் செயற்பாட்டுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது.

அரசினர் இஸ்லாமிய ஆசிரியர் மகாநாடு ஜனாப் எ.எ.எ. ஜிப்றி அவர்களின் தலைமையில் 1954 ஜனவரியில் நடைபெற்றபோது ஜனாப் அஸ்ஸும் சேர் நாசிக் பரீதும் சிறப்புரை நிகழ்த்தினர். அகில இலங்கை வை. எம்.எம்.ஏ.யின் ஏற்பாட்டில், 1954ஆம் ஆண்டைய மீலாத் விழா நிகழ்ச்சிகள் மருதானை ஜாம் ஆப் பள்ளிவாசல் முன்றலில் நடைபெற்றபோது, ஜனாப்கள் எம். அப்துல்வஹ்ஹாப், ஆ.கா.அ. அப்துஸ்ஸமத் ஆகியோரும் அஸ்ஸும் பெருமானார் பற்றிப் பேருரை நிகழ்த்தினர். பளீல் ஏ. கபூர் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்க மகாநாடு 1955 ஏப்ரல் 9ஆம் திகதி கொம்பனித் தெருவில் நடைபெற்றபோது அன்றைய ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி டாக்டர் சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கரா, தொழில் அமைச்சர் டாக்டர் எம்.ஸி.எம். கலீல், ஏ.பி. தர்மவர்த்தன ஆகியோர் சிறப்புரை நிகழ்த்தினர். அஸீஸும் கருத்துரை வழங்கினார். அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையின் பழைய மாணவர் சங்க 2ஆவது மகாநாட்டின் கைப்பணி சித்திரக் கண்காட்சியை ஜனாப் அஸீஸ் திறந்துவைத்து தொடக்க உரை நிகழ்த்தினார். 1955 ஏப்ரல் 8ஆம் திகதி அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலா சாலை மண்டபத்தில் இச் சொற்பொழிவு இடம்பெற்றது.

அரசினர் முஸ்லிம் தமிழாசிரியர் சங்க மகாநாடு 1958 செப்டம்பரில் நடைபெற்ற போது முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் நிலை பற்றி சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார்.

ஏறாஹர் முஸ்லிம் இயக்கத்தினர் 1956 அக்டோபர் 5ஆம் திகதி முதல் 1956 அக்டோபர் 7ஆம் திகதி வரை நடாத்திய குர்ஆன் மகாநாடு அன்றைய சபாநாயகர் எச்.எஸ். இஸ்மாயில் அவர்களினால் தொடங்கிவைக்கப்பட்டது. 2ஆம் நாள் கூட்டத்துக்கு தலைமை தாங்கிய ஜனாப் அஸீஸ், 'திருநபியும் திருமறையும்' என்ற பொருளில் கருத்துரை வழங்கினார்.

காயிதேமில்லத் முஹம்மது இஸ்மாயில் சாஹிப் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தபோது இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்திய முஸ்லிம்கள் கொழும்பு மாநகர சபையில் 28.09.1958இல் மாபெரும் வரவேற் பொன்றை அளித்தனர். பெரியார் ரி.பி. ஜாயாவின தலைமையில் நடைபெற்ற இவ் வைபவத்தில் இஸ்மாயில் சாஹிபின் தியாகப் பண்பையும் தலைமைத்துவ ஆற்றலையும் புகழ்ந்து சிறப்புரை நிகழ்த்தினார் அஸீஸ்.

'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையொன்றை மருதமுனையூரில் 1966 ஜூலை 2ஆம் திகதி நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய விழாவுக்கு அனுப்பி யிருந்தார் அஸீஸ். அவரின் கட்டுரை கலாநிதி ம.மு. உவைஸ் அவர் களினால் அங்கு படிக்கப்பட்டது.

மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல்ஹஹ்மான் அங்குரார்ப்பணம் செய்துவைத்த முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிலும் ஐனாப் அஸீஸ் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரை படித்தார். 1966இல் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற இம் மகாநாடு தமிழறிஞர் எக்ஸ்.எஸ். தனிநாயக அடிகள் போன்றோரின் முயற்சியினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இம் மகாநாட்டில் அஸீஸ் படித்த ஆய்வுக் கட்டுரை 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஒன்பதாவது பத்தாண்டில் வாழ்ந்த இலங்கை முஸ்லிம்களின் சில சிறப்பியல்புகள்' என்பது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் 1880-1889 வரையிலான இலங்கை முஸ்லிம்கள் பற்றியதாக இக் கட்டுரை அமைந்திருந்தது. மூதறிஞர் எம்.ஸி. சித்திலெவ்வையின் 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையை ஆதாரமாகக் கொண்டே இக் கட்டுரையை அஸீஸ் எழுதியிருந்தார்.

தமிழ் தட்டச்சுப் பொறிக்கான திருத்தமான ஏகசீரான எழுத்துப் பட்டடையின் தேவையும் கலைச்சொல் அகராதியொன்றின் அவசியமும் அஸீஸை எப்போதும் உறுத்திக்கொண்டிருந்தன. தமிழ் மொழி மூலம் பயிலும் மாணாக்கருக்கும் பிறருக்கும் இவ்விரண்டினதும் பயன்பாடு மிக அதிகம் என்பதை அஸீஸ் நன்குணர்ந்திருந்தார். 1934இல் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஈழத்துத் தமிழ் முனிவர் விபுலா நந்தரின் தலைமையில் 'சொல்லாக்கக்கழகம்' கூடி எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாக வெளிவந்த 'கலைச் சொற்கள்' அகராதி பற்றிய அறிவும் அஸீஸுக் கிருந்தது. பிற்கால விபுலாநந்த அடிகளாரின் நெருங்கிய நண்பனாக விளங்கிய அஸீஸ், அவருடைய எண்ணங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பதில் அக்கறையுடையவராக விருந்தார். அதனாற்றான் போலும் தமிழில், தமிழிலக்கியத்தில், தமிழுடன் இணைந்த பலதுறை களில் பாண்டித்தியம் பெற்றோரும், நிபுணரும், ஆய்வாளரும் கலந்துகொண்ட மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் தட்டச்சு, 'கலைச் சொல்' அகராதி பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நடைபெறுமென அஸீஸ் எதிர்பார்த்தார்.

“மேற்படி மகாநாட்டில் இரண்டு விஷயங்கள் பற்றித் தமது கருத்துக் களைத் தெரிவிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஒன்று, தமிழ் தட்டச்சுப் பொறிக்கெனத் திருத்தமான, ஏக சீரான எழுத்துப் பட்டடை (Key-board) சம்பந்தமானது. மற்றொன்று, கலைச்சொற்களின் அகராதி

சம்பந்தமானது. ஏனெனில் தமிழ் பேசும் மாணாக்கர்களின் எதிர் காலக் கல்விக்கு இவ்விரு விஷயங்கள் பற்றியும் தீர்க்கமான ஒரு முடிவினை விரைவில் காணவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். எதிர்வரும் ஆண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் வெளியிடப்படும் விஞ்ஞான நூலொன்று இலங்கையிற் கல்வி பயிலும் மாணவர் விளங்கிக்கொள்ளத் தக்கதாகும், இதுபோலவே இலங்கையிற் பிரசுரிக்கப்படும் புத்தகம் தென்னிந்தியத் தமிழக மாணவர்க்குப் புரியக்கூடியதாகும் அமைதல் வேண்டும்.’’ (அஸீஸ் ஏ.எம்.ஏ. 1968: 02)

என்ற தனது எதிர்பார்ப்பை இவ்வாறு அஸீஸ் ‘தமிழ் யாத்திரை’ நூலில் குறித்துவைத்திருக்கிறார். தமிழ் பேசும் மக்கள் எங்கு வாழ்ந் தாலும் ஒரே தன்மையில் இலக்கிய நுகர்வு செய்யவும் விளக்கம் பெறவும் அஸீஸ் மேலே குறிப்பிட்ட இவ்விரண்டு விடயங்களும் நிச்சயம் உதவக்கூடியன. ஆயினும் தமிழ் தட்டச்சுப் பொறிக்கென திருத்தமான ஏக சீரான எழுத்துப் பட்டடை பற்றியும் கலைச்சொல் அகராதி பற்றியும் தன்னைப் போல பிற தமிழறிஞரும் மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் சிந்திப்பார்கள், கலந்துரையாடுவார்கள் என்ற அஸீஸின் நம்பிக்கை, அவர்கள் அவ்வாறு செய்யத் தவறிய போது அவரைப் பெரும் ஏமாற்றத்துக்குள்ளாக்கியது.

முதலாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாடு 1973 மே 12, 13 ஆம் திகதிகளில் திருச்சியில் நடைபெற்றபோது அஸீஸும் அதில் கலந்து கொண்டார். ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரித் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் பெரும் புலவர் பேராசிரியர் சி. நயினார் முகமது அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் அறிஞர் அஸீஸ் இம் மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டார். ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரி மண்ட பத்தில் மே 12ஆம் நாள் சனிக்கிழமை நடைபெற்ற இம் மகா நாட்டினுடைய முதலாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள், ஆலோசனை அமைப்புக் கூட்டத்துடன் ஆரம்பமானது. இந்த அமைப்புக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் பெருமை அஸீஸுக்குக் கிடைத்தமை இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களுக்குக் கிடைத்த பெருமையாகும். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் நிபந்தனைகள், சட்ட திட்டங்கள் பற்றி யெல்லாம் இக் கூட்டத்தில் ஆராயப்பட்டது. சென்னை பிறைப்பள்ளி முதல்வரும் பேராசிரியருமான இறையருட் கவிமணி கா. அப்துல்

கபூர், மௌலவி எம். அப்துல் வஹாப் போன்றோரும் அஸ்ஸுடன் மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆன்ற அறிஞர்களையும் பெரும் புலவர்களையும் பாராட்டி ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் இம் மகாநாட்டில் அஸ்ஸ் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார். இறையருட் கவிமணி பேராசிரியர் கா. அப்துல் கபூர், காயல்பட்டணம் வர்த்தகர் அல்ஹாஜ் எல்.கே. லெப்பைத்தம்பி, தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பெரும் புலவர் பனைக்குளம் அப்துல் மஜீத், பன்னூலாசிரியர் ஜனாப் செய்யிது இப்றாகீம், ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரிப் பொருளாளர் அல்ஹாஜ் கே. அப்துல் காதிர் சாகிப், எம்.எம். உவைஸ் ஆகியோரும் இம்மகாநாட்டில் அஸ்ஸுடன் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப் பட்டவர்களாவர். இந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் அமைப்பாளர்களுள் ஒருவராகவும் ஜனாப் அஸ்ஸ் தெரிவுசெய்யப் பட்டார். இவருடன் ஈழத்தவர்களான அல்ஹாஜ் எம்.ஜ.எம். நஃம், அல்ஹாஜ் எம்.எம். உவைஸ், ஜனாப் எஸ்.எம். கமாலுத்தீன் ஆகியோரும் தெரிவாகினர். தமிழ்நாடு, மலேசிய பிரதிநிதிகளும் இக் கழகத்தில் இடம்பெற்றனர். இது அஸ்ஸின் தமிழ்ப் பற்றுக்கும் பணிக்கும் கிடைத்த பெரும் கௌரவமாகும்.

“அன்றைய ஆலோசனை அமைப்புக் கூட்டத்துக்கு இலங்கையின் மூதறிஞரான அல்ஹாஜ் எ.எம். அப்துல் அஸ்ஸ் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். தமிழகத்திலே காட்டப்பட்ட இந்த நல்லெண்ணத் தினால், சிறப்பாக இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களும், பொதுவாக தமிழ் பேசும் இலங்கை மக்கள் அனைவரும் பெருமைப்படுத்தப் பட்டனர் எனக் கூறுவது பொருத்தமுடையது.” (உவைஸ் பேராசிரியர் எம்.எம். 1974: 73)

என அஸ்ஸுக்கு அளிக்கப்பட்ட இக்கௌரவம் பற்றி கலாநிதி ம. மு. உவைஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். அஸ்ஸ் அவர்களும் தனது தலைமை யுரையில்.

“பேராசிரியர் நெய்னார் முகம்மது அவர்கள் சொன்னார்கள் இந்த ஆலோசனை அமைப்புக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகிக்கும் முகமாக எனக்கு அளித்த கௌரவம் இலங்கை மக்களை, சிறப்பாக இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களைக் கௌரவித்தமை என்று. நானும் அப்படியேதான் கருதுகிறேன்.” (உவைஸ் பேராசிரியர் எம்.எம்., 1974: 73)

என்று கூறினார். அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கருத் தரங்கு மகாநாட்டு அங்குரார்ப்பணம் பற்றி அஸீஸ் தனது தலைமை யுரையில் தெரிவித்த கருத்துக்கள் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கன.

“எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இத்தகையதொரு கழகத்தை நாம் அமைத்திருத்தல் வேண்டும். இப்போதாவது இத்துறையில் முற்பட்டுவிட்டோம் என்று ஆறுதல் கூறிக் கொள்வோம். இத்துறையில் எங்களுக்கு ஆண்டவன் நல்லுதவி புரிவானாக. எங்களுடைய இந்தக் கழகத்தை நன்றாக முன்னேற்றம் அடையச் செய்து இந்தச் சங்கத்தினால் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் அனைவருக்கும் ஒரு புத்துணர்ச்சி தோன்றத் தக்கதாக எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் அருள்புரிவானாக.” (உவைஸ் பேராசிரியர் எம்.எம்., 1974: 75 - 76)

என அஸீஸ் கூறி தனது தலைமைப் பேருரையை முடித்துக்கொண்ட போது, இஸ்லாம், தமிழ், இலக்கியம் என்பன தம்மகத்தே கொண்டுள்ள ஆற்றல்கள் ஒன்றிணைவதனால் பிறக்கும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அவர் கொண்டுள்ள விருப்பையும் அபிமானத்தையும் காண முடிந்தது.

“பழைய, புதிய இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களை மக்கள் மன்றத் துக்குக் கொண்டுவரும் பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வரும் பொருட்டு அல்ஹாஜ் ஏ.எம்.எ.அஸீஸ் அவர்கள் தலைமையில் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. இதற்காக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 30 பேர் கொண்ட அமைப்புக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து கருத்தரங்குகள் நடத்தி வருவதென்றும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டு வருவதென்றும், தர்க்கார்க்குப் பாராட்டுச் செய்து ஊக்குவிப்பது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகத்தை மாண்புமிகு அமைச்சர் எஸ்.ஜே.சாதிக் பாட்சா அவர்களின் தலைமையில் முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் தொடக்கி வைத்தார்கள்” (நயினார் முகமது சி., 1973, பதிப்புரை)

என்று இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகத்தின் தோற்றத்தில் ஏ. எம்.எ. அஸீஸின் பங்களிப்பைத் தனது பதிப்புரையில் இவ்வாறு

பதிவு செய்திருக்கிறார். முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு (1973) நிகழ்ச்சிக் கோவையின் பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர் சி.நயினார் முகமது அவர்கள்.

அமைச்சர் எஸ்.ஜே.சாதிக்பாட்சாவின் தலைமையில் 13.05.1973 காலை 10.00 மணிக்கு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகத் தொடக்க விழா முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்களின் தொடக்க உரையுடன் ஆரம்பமான போது டாக்டர் டி.அமீருதீன், ஏ.ஏ.அப்துல்லா ஆகியோரும் எ.எம்.எ.அஸ்ஸும் வாழ்த்துரைகள் நிகழ்த்தினர்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகத்தின் தோற்றத்திற்குப் பலவகைகளில் உதவியோரையும் மாநாட்டு மலர் (நிகழ்ச்சிக் கோவை - 1973) விளம்பரப்படுத்தியிருந்தது. ஜமாலுததீன் சாகிப், காதர் சாகிப், கவிஞர் மதனி, முத்து முகம்மது ஆகியோரும் எ.எம்.எ. அஸ்ஸும்ே அவ்வாறு மகிமைப்படுத்தப்பட்ட ஐவருமாவர்.

கல்வி மகாநாடுகள், தமிழிலக்கிய விழாக்கள், தமிழாராய்ச்சி, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வரங்குகளிலெல்லாம் அஸ்ஸும் ஆற்றிய உரைகள், வாசித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தனது இனத்தின் தாய்மொழிக்கு அவரின் பங்களிப்பாகும். ஆழமான, கருத்து நிறைந்த அவரின் சொற்பொழிவுகள், எடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தெளிவாகச் சொல்லும் சக்தியுடையன. ஒரு அறிஞருக்கிருக்கவேண்டிய அடக்கம், பண்பு என்பன அவரின் சொற்பொழிவுகளில் காணப்பட்டன. அமைதியான ஓட்டம், எடுத்துக்கொண்ட பொருளை அவசரமின்றி எடுத்துச் சொல்லும் பாங்கு என்பன அவரின் சொற்பொழிவுகளில் குறித்துச் சொல்லக்கூடிய அம்சங்களாக விளங்கின. இப் பண்புகள் கேட்போர் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அதனாற்றான் ஆய்வரங்குகளில் அஸ்ஸும் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் படிப்பிணையூட்டு வனவாக, காலம் கடந்தும் மறக்கவொண்ணாதனவாக மதிக்கப்படுகின்றன.

அஸீஸ் அவர்கள் தனது மாணாக்கருக்கும், அண்டி ஆலோசனை கோரியவர்களுக்கும், தன்னுடன் பழகியவர்களுக்கும் சிறந்த வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார். இயல்பான ஆற்றல்களை நன்குணர்ந்து பொருத்தமானவர்களுக்குப் பொருத்தமான துறைகளில் வழிகாட்டியவர் அவர். அவர் காட்டிய பாதையில் நடந்தவர்கள் தத்தம் துறைகளில் இன்று பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றனர். இஸ்லாமிய இலக்கியத் துறையிலும் அது தொடர்பான ஆய்வியல் துறைகளிலும் அஸீஸ் ஊக்கிய பலர் இன்று பிரபல முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களாகத் திகழ்கின்றனர்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய இலக்கியத்துறைப் பேராசிரியர் கலாநிதி ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் அஸீஸினால் ஊக்குவிக்கப்பட்டவர்களுள் ஒருவர். இவர் தலைசிறந்த இஸ்லாமியத் தமிழறிஞர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்ற முதல் முஸ்லிம். எம்.ஏ. பட்டத்திற்காக அவர் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை 'முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு என்பது. இத்தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ளுமாறு உவைஸ் அவர்களைத் தூண்டியவர்களுள் அஸீஸும் ஒருவர். இந்த உண்மையை உவைஸ் அவர்களே பல தடவைகள் கூறியுள்ளார். 'இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் திருச்சித் திருப்பம்' என்ற அவருடைய நூலில்,

“இத்துறையில் என்னை ஊக்குவித்தவர்கள் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், அறிஞர் அல்ஹாஜ் ஏ.எம். அப்துல் அஸீஸ் அவர்களும், பேராசிரியர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்களுமேயாவர்.” (உவைஸ் பேராசிரியர் எம்.எம். 1974: 03)

என வெளிப்படையாகவே எழுதி வைத்திருக்கிறார். அஸீஸின் இஸ்லாமிய இலக்கிய ஈடுபாட்டையும் அதன் பால் அறிஞரை ஆற்றுப்படுத்தும் அவரின் செயற்பாட்டையும் இக்குறிப்பு நன்கு காட்டுகிறது. ஜனாப் அஸீஸின் ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூலிலும் இது சம்பந்தமான ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அக்குறிப்பு வருமாறு:

“எங்களது இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதியின் ஆதரவு பெற்ற முஹம்மது உவைஸ் என்ற முஸ்லிம் மாணவர் ஒருவர் அறபுத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு ‘முஸ்லிம் கொன்றி பியூசன் ரு தமிழ் விற்பைச்’ என்ற ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதியதன் காரணமாக இலங்கைச் சர்வகலாசாலையிடமிருந்து எம்.ஏ. பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டார். புத்தக வடிவில் தற்போது வெளிவந்திருக்கும் அந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை பரிபூரணமான ஒன்று என நான் சொல்லத் துணியாவிட்டாலும் இத்துறையில் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சியும் வழிகாட்டியுமாகும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு பெறத்தக்க பல பெரு நூல்கள் தகுதியுடையோரால் இயற்றப்பட்டு வெளிவரல் வேண்டும் என நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963: 159)

என அமைகிறது அந்த வாசகம். இது தான் அஸீஸின் உள்ளக் கிடக்கை. இஸ்லாமிய இலக்கியத்துறையிலும் அது தொடர்பான ஆய்வியல் துறைகளிலும் பலரை ஊக்குவித்த அஸீஸின் பெரு முயற்சியை இக்குறிப்பு நன்கு காட்டுகிறது.

முன்னாள் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரும் பேருவலை ஜாமிஆ நளீமிய்யா கலாபீடத்தின் பணிப்பாளராக விளங்குபவருமான கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சுக்ரி அவர்களும் பெரியார் அஸீஸ் அவர்களினால் வழி நடாத்தப்பட்டவர்களுள் ஒருவரே. அறபுத் தமிழில் ஈடுபாடு கொண்டு அத்துறையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள

வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்த அஸீஸ், ஜனாப் சக்ரியை இத் துறையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளுமாறு அன்புக் கட்டளையிட்டார். கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வை மேற்கொள்ளவிருந்த ஜனாப் சக்ரியை அறபுத் தமிழுக்கும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்குமிடையேயுள்ள தொடர்புகளை யிட்டு ஆராய்ச்சி செய்யுமாறு கேட்டிருந்தார். பல சொற்பொழிவுகளில் இவ்வுண்மையைப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொன்ன சக்ரி, ‘அறிஞர் அஸீஸும் அவரது ஆய்வு முயற்சிகளும்’ என்ற தலைப்பில் தினகரனில் தொடர்ச்சியாக எழுதிய கட்டுரையிலும் அது பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கலாநிதிப் பட்டப் படிப்பிற்காக அறபுத் தமிழுக்கும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு பற்றி ஆய்வு நடத்தப்பட வேண்டுமென அவர் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார். லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழைத்தேய, ஆபிரிக்கத்துறையில் இதற்கான சகல வசதிகளும் உண்டென்றும், அங்கு சென்று ஓராண்டு காலம் ஸ்வாஹிலி மொழியைப் படித்த பின்னர் இவ் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள முடியும் எனவும் அவர் கூறுவார். ஆனால், இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்கு அதற்கான வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை. கலாநிதிப் பட்டப் படிப்பிற்காக இடம் கிடைத்த எடன்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் இத்தலைப்பில் ஆராய்ச்சி செய்வ தற்கான வசதிகள் இருக்காததால் வேறு தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.” (சக்ரி, கலாநிதி எம்.ஏ.எம். தினகரன் - 28.12.1982: 07)

என கலாநிதி சக்ரி தனது கட்டுரையில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். அஸீஸ் அவர்கள் தன்னை இத்துறையில் ஊக்குவித்தமையையும் அவரின் ஆசையைத் தன்னால் நிறைவேற்றி வைக்க முடியாமற் போன துர்ப்பாக்கியத்தையும் ஜனாப் சக்ரி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார், ஸ்வாஹிலி மொழிக்கும் அறபுத் தமிழுக்குமிடையிலான தொடர்புகள் பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென விரும்பிய அஸீஸ் அதற்குப் பொருத்தமான ஒருவரைத் தேடித் திரிந்தமை பற்றிய தகவல் அவர் எழுதிய ‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’ நூலில் காணப்படுகிறது.

“இதனைக் கொண்டு ஸ்வாஹிலிக்கும் அறபுத் தமிழுக்கு முள்ள அன்புத்தளையை ஊகிக்கலாம். ஸ்வாஹிலி மக்களினதும் சோனக

மக்களினதும் பழக்கவழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஒற்றுமைகள் காணப்படுதலையும் காணலாம். இரு வகுப்பாரும் ஷாபிகளாயிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்துறையில் ஆராய விளையும் எவரும் அறபு, இங்கிலிஷ், தமிழ், ஸ்வாஹிலி ஆகிய நான்கு மொழிகளாவது தெரிந்தவராயிருத்தல் அவசியம். நம்மிடையே ஓர் அல்பைறானி உள்ளேல்?’ (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A: 154)

என அஸீஸ் எழுதியபோது, ஸ்வாஹிலி-அறபுத் தமிழ் ஒப்பீட்டாய் வில் அஸீஸ் காட்டிய ஆர்வத்தைக் காண முடிந்தது. இத்துறையில் ஈடுபட்டு வதற்குப் பொருத்தமான ஒருவரை, நான்கு மொழிகள் தெரிந்த ஒருவரை, அல்பைறானி போன்றவரை அஸீஸ் தேடித் திரிந்தமையைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. துரதிஷ்டவசமாக அஸீஸின் இப் பேராவல் இன்றுவரை நிறைவேறாமற் போனமை கவலைக்குரியது.

அறபுத் தமிழில் பார்ஸி மொழியின் செல்வாக்குப் பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமெனவும் அஸீஸ் விரும்பினார். அஸீஸின் இந்த எண்ணமும் கூட இதுவரை நிறைவேறவில்லை.

பினாங்கிலிருந்து அப்போது வெளிவந்து கொண்டிருந்த குலாம் காதிரு நாவலரின் ‘வித்தியா விசாரிணி’யையும் அதே காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து வெளிவந்த முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் ‘முஸ்லிம் நேசனை’யும் ஒப்பிட்டாயும் எண்ணமும் அஸீஸுக் கிருந்தது. இவ்விரு பத்திரிகைகளுக்குமிடையிருந்த தொடர்புகள், இலக்கியச் சர்ச்சைகளை மட்டுமன்றி அக்கால இலங்கை சம்பந்தமான பல வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இவ்வாய்வுகள் வெளிக்காட்டும் என அஸீஸ் கருதினார். அஸீஸின் இவ்வெண்ணமும் நிறைவேறாமற் போனமை எமது துரதிஷ்டமே. இத்துறையில் பலர் ஈடுபட்டு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள முடியு மென்பதை அஸீஸ் தெரிவித்துப் பல்லாண்டுகள் கழிந்துவிட்ட பின்னரும் கூட இதுவரை குறித்துச் சொல்லக்கூடிய எம் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையிலும் அது தொடர்பான துறைகளிலும் பலரை ஊக்கியமைக்கும் ஆய்வியல்துறைகளை இனம் காட்டியமைக்குமான ஓரிரு உதாரணங்களும் ஆதாரங்களும் மேலே

தரப்பட்டவை. அவர் இனம் காட்டிய துறைகளில் இதுவரை ஆய்வுகள் நடைபெறாத பகுதிகளை இனம் கண்டு ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் அஸீஸின் நிறைவேறாத ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைக்கலாம். ஆய்வாளரும் நிறுவனங்களும் இவ்வகையில் கூடிய முயற்சிகளை மேற்கொள்வது அவசியமாகும். அதன் மூலமே முஸ்லிம் சமூகத்தைக் கைதூக்கிவிடப் பல வழிகளிலும் முயற்சிகள் செய்த அப்பெருமகனின் எண்ணத்தை நாமும் கௌரவிக்க முடியும்.

அஸீஸ் அவர்கள் பல அறிஞர்களையும் கவிஞர்களையும் தலைவர்களையும் தமிழுலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். உருதுக் கவிஞர் அல்லாமா சேர் முகம்மது இக்பாலையும் வங்கக் கவி காஸி நஸ்றுல் இஸ்லாத்தையும் தமிழ்பேசும் இலங்கையருக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்த முன்னவர் அஸீஸ் . பெரியார் எம்.ஸி. சித்திலெவ்வையையும், சு.மு. அசனாலெப்பைப் புலவரையும் காலம் தேவைப் படுத்திய போது அறிமுகப்படுத்திவைத்தவர் அவர். ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலரையும், சுவாமி விபுலாநந்தரையும் மட்டுமன்றி கி.வா. ஜகந்நாதன் போன்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர்களையும் அடிக்கடி தனது எழுத்துக்களிலும், சொற்பொழிவுகளிலும் குறிப்பிட்டுப் பெருமைப் படுத்தினார். பாகிஸ்தானின் தந்தை முஹம்மது அலி ஜின்னாவையும் ஈழத்து முஸ்லிம் மறுமலர்ச்சிக்குழைத்த எகிப்தியரான ஓறாபி பாஷாவையும் இலங்கையரின் மனங்களில் அழியாத நினைவாக்கினார். கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பைப் புலவரின் புலமையை மதித்து அவருடன் நெருங்கி உறவாடினார்.

முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை

முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை முஸ்லிம் சமூகத்துக்குச் செய்த கல்வி, சமூக, இலக்கியப் பங்களிப்புகளினால் கவரப்பட்ட அஸீஸ் அவரை மதித்தார்; அவர் வழி நடந்தார்; அவரை உலகறியச் செய்தார்.

The West Re-appraised என்ற அவரது ஆங்கில நூலில் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை பற்றிய கட்டுரையொன்று இடம்பெறுகிறது. இந்நூல் 1964இல் வெளிவந்தது. 'மறுமலர்ச்சித் தந்தை' என்ற ஏ. இக்பாலின் நூலுக்கு 18.03.1971இல் அஸீஸ் எழுதிய முன்னுரை முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை பற்றிய சுருக்க விளக்கமாகும். அதே நூலின் 'என்னுரை'யில் நூலாசிரியர் ஏ. இக்பால்,

“அறிஞர் சித்திலெவ்வை பற்றிய மேதைமையை எனது பள்ளிப் படிப்புக் காலத்திலேயே சிதறலாக வாசிக்க வழிசெய்த கட்டுரைகளை அக்காலத்தில் எனக்கே அறிமுகமில்லாதிருந்த ஜனாப் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள்தான் எழுதிவந்தார்கள்.” (இக்பால் ஏ. 1971: 14)

என எழுதியிருக்கிறார். சித்திலெவ்வையை அறிமுகப்படுத்தும் பெரும் பணியில் அஸீஸ் ஈடுபட்டுழைத்தமையை இக் குறிப்பு தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. 'சித்திலெவ்வை ஞாபகார்த்த நிதி' என்ற தலைப்பில் அஸீஸ் 05.02.1972இல் தினகரனில் எழுதியிருந்த கட்டுரையும் அதே தலைப்பில் 1972 ஏப்ரலில் மணி மஞ்சரிக்கு எழுதியிருந்த கட்டுரையும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையை முத்திரை வெளியிட்டுக் கௌரவிக்கு மளவுக்கு நாடறியச் செய்ததில் அஸீஸுக்குப் பெரும்பங்குண்டு.

முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை பற்றிய கட்டுரைகளை மட்டும் எழுதி அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அஸீஸ் திருப்தி காணவில்லை. பல வழிகளில் அத் திருப்பணியைச் செய்து அப் பெருமகனை உலகறியச் செய்தவர் அவர். மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியக் கலைத் துறை நூலகத்துக்கு சித்திலெவ்வை வெளியிட்ட 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையின் முதல் ஏட்டினுடைய சில பக்கங்களின் போட்டோப் பிரதிகளை அனுப்பிவைத்தார். கண்டியில் உதவி அரசாங்க அதிபராக விருந்தபோது சேகரித்துவைத்த சித்திலெவ்வையின் நூல்கள், பிரசுரங்களையெல்லாம் பிற்காலத்தில் தான் அதிபராக அமர்ந்து பணிசெய்த ஸாஹிறாக் கல்லூரி நூலகத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்தார். தனது ஆய்வுகளுக்கும் எழுத்துக்களுக்கும் அப் பெருமகனின் கருத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டார்.

“இடையில் சென்று கழிந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலம் அவருடைய வேண்டுகோளின் கனாகனத்தைச் சற்றும் குறைத்துச் சிதைத்து விடவில்லை. காலத்துக்கேற்றதாகக் காணப்படும் அதன் தூரதிருஷ்டிக் குரல் எம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. எனவே, இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமது முக்கியமான தினங்களிலெல்லாம் அவரது அறைகூவலுக்குச் செவிமடுத்து அன்னாரது நினைவு மங்காது பேணுதல் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் நண்பனும், நல்லாயனும், நல்லாசிரியனுமாகிய அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையாகும்.”

என்று சித்திலெவ்வை அடிக்கடி நினைவுகூரப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை அஸீஸ் தன் சமூகத்துக்கு எடுத்துச் சொன்னார்.

முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் கல்வி, சமூக, இலக்கியப் பணிகளினால் அஸீஸ் கவரப்பட்டார் என்ற உண்மை மறைக்கப்பட அல்லது மறுக்கப்பட முடியாதது. இவ்வறவுக்குக் காரணம் கற்பிக்க முனைந்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி,

“சித்திலெவ்வையைப் பற்றிய ஆர்வம் இலக்கியம் காரணமாக ஏற்பட்ட தன்று. வரலாறு காரணமாக ஏற்பட்டதாகும். அனகாரிக தர்மபாலா, ஆறுமுகநாவலர் போன்று முஸ்லிம் சமுதாய விழிப்புக்குக் காரணம் யாரென்ற வரலாற்றுத் தேடுதலே சித்திலெவ்வைபால் அவரை இழுத்துச் சென்றது. அக்காலத்தில் ஸாஹிர்வை முஸ்லிம் கலாசார மத்திய நிலையமாகவும், முஸ்லிம் பல்கலைக்கழக முதற் கட்டமாகவும் ஆக்க முற்பட்டிருந்தார். சித்திலெவ்வை பற்றி கலா நிதிப்பட்ட ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திற் பதிவு செய்திருந்தார். இளைப்பாறியதன் பின்னர் சித்திலெவ்வையின் ஆன்மஞானக் கருத்துக்களிலே கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார்.”
(எச்.எம்.பி.யின் ‘அறிஞர்களின் சில நினைவுகள் - நூல் விமர்சனம்’ 1975: 14)

என எழுதி அஸீஸின் வரலாற்றுத் தேடுகைக்கு முக்கியத்துவமளிக்கிறார். முகம்மது காசிம்சித்திலெவ்வையைப் பற்றிய அஸீஸின் ஆர்வமானது வரலாற்றுத் தேடுகை, ஆன்மஞானக் கருத்துக்களினால் மட்டும் ஏற்பட்டதெனக் கொள்ளமுடியாதபோதும் இவையும் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வைபால் அஸீஸ் ஈடுபாடுகொள்ளக் காரணங்களாயமைந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

சுருங்கக் கூறின், முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையை அறிமுகப் படுத்திய முன்னவர்களுள் முதன்மையானவராக அஸீஸைக் கொள்வது நியாயமானது. அவர் தொடங்கிவைத்த பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதன் மூலமே அஸீஸின் எண்ணத்தை நாம் நிறைவேற்றிவைக்கலாம். பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நிறுவனங்களும் இப்பணியில் முயற்சிக்கலாம்.

க.மு. அசனாலெப்பைப் புலவர்

இந்த அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர் அஸீஸின் சின்னப்பெரியப்பா, அஸீஸின் தந்தை காதி எஸ்.எம். அபூபக்கரின் தமையன். குலாம் காதிரு நாவலரின் இலக்கிய நண்பர். புகழ்பாவணி ஆசிரியர். இப் புலவரை அஸீஸ் தமிழலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தும்வரை தமிழலகு அவரை முழுமையாக அறிந்திருக்கவில்லை.

அசனா லெப்பைப் புலவரின் ஆக்கங்களிலிருந்து தமிழ் மொழியில் அவருக்கிருந்த பேரறிவையும் புலமையையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இஸ்லாத்தைப் பற்றி அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த அறிவினையும் எடைபோட முடிகிறது.

“தமிழ் மரபில் அதிகம் விளங்கப் பெறாதனவும், சாதாரண தமிழ் வாசகர்கட்கு நன்கு விளங்காதனவுமாகிய அறபுத் தொடர்களையும் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் அவர் தமது கவிதைகளில் கையாண்டுள்ள முறைமை மரபு தவறாது புதியன புகுத்துவதற்குத் தலை சிறந்த உதாரணமாகும். இத்துறையில் உழைத்த தென்னிந்திய முஸ்லிம் புலவர்களுடன் சரிநிகர் சமானமாக நிற்பவர் இவர். இவரது பாடல்கள் பல பக்திப் பாடல்களாகவே இருக்கின்றன. ‘புகழ்பாவணி’ எனும் தொகுப்பிலே வரும் பாடல்கள் தன்மை நிலையில் நின்று தமிழ் மரபு தவறாது பாடப்பட்ட பாக்களாகும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ் : 23)

என அஸீஸ், புலவருடைய எழுத்தின் தாரதம்மியத்தை எடை போடுகிறார். ஒப்பிட்டு நோக்கி உயர்வு காண்கிறார்.

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் தோன்றிய கலாசார மறுமலர்ச்சியின் இஸ்லாமியக் கொழுந்து

அசனாலெப்பை அவர்கள். நாவலர் வளர்த்த தமிழ் மறுமலர்ச்சியை இஸ்லாமியத் துறையுட் பாய்ச்சி அறபும் தமிழும் வளர்த்து அதனால் தன் ஆத்ம ஞானத்தை ஓம்பியவர். ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மூல புருடர்களில் ஒருவர். ஈழம் தமிழிற்களித்துள்ள பெருமைமிகு தொண்டுகளில் ஒன்று நமது புலவர் அசனாலெப்பையவர்கள். அறபு, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் வல்லுநராக விளங்கிய இவர் ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன. (அஸீஸ் எ. எம்.எ. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்: 25)

என அஸீஸ் புலவரின் புகழ் பேசினார்.

‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ என்ற தனது முதலாவது தமிழ் நூலை இப்பெரும் புலவரின் அன்பறா நினைவிற்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருப்பதொன்றே இப்புலவர் மீது அஸீஸுக்கிருந்த அளவற்ற அன்பையும் அவரைத் தமிழுலகறியச் செய்ய வேண்டுமென்ற அவரின் அவாவையும் காட்டப் போதுமானது.

‘அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்’ என்ற தலைப்பில் 18.12.1963 இல் அஸீஸ் தினகரனில் எழுதியிருந்த கட்டுரை, புலவரை அறிமுகப் படுத்தும் பணியில் அஸீஸ் செய்த முதல் முயற்சியாகும். அதே கட்டுரை பின்னர் 1964 பெப்ரவரியில் ‘மணிவிளக்கு’ என்ற தென்னிந்தியச் சஞ்சிகையில் ‘அசனாலெப்பை அறபுத் தமிழ் வளர்த்த ஆலிம் புலவர்’ என்ற தலைப்பிலும், அஸீஸின் ‘அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்’ நூலிலும் இடம் பெற்றது. இக்கட்டுரைகள் மூலம் அசனாலெப்பைப் புலவர் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் நன்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். அப்புலவரின் ஆக்கங்கள் பற்றி பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளுக்கெல்லாம் அஸீஸின் இக்கட்டுரைகளே ஆரம்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல வெளியீடான ‘ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் நூலில், அசனாலெப்பைப் புலவரின் பாடல் களும் இடம் பெறக் காரணகர்த்தராகவிருந்தவர் அஸீஸ் அவர்களே.

ஆறுமுகநாவலர் கல்வி கற்ற அதே யாழ்ப்பாணம் மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் கல்வி கற்ற இப்புலவர், 1918 டிசம்பர் 18ஆம் திகதி இவ்வுலகை நீத்தபோது, அதனை ஆற்றாத அஸீஸ்,

“ஈழத்திலிருந்து அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்த்த தலைசிறந்த தமிழ்ப்புலவர் அன்று மறைந்தார். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களும் தென்னிந்திய முஸ்லிம் புலவர்களும் வாழ்த்திப் பரவிய வரகவியொருவர் அன்று காலமானார். அரசாங்கத்தினால் நடத்தப்படும் எழுது வினைஞர் பரீட்சையில் தேறிய முதல் இலங்கை முஸ்லிம் எனக் கருதப்படத்தக்கவர் அன்று காலமானார். பலராலும் போற்றப்பட்ட, சறஹு நெறி தவறாத இஸ்லாமியப் பக்தர் அன்று மறைந்தார். புலவர் அசனா லெப்பை அவர்களது வாழ்வு பலதுறை முக்கியத்துவம் கொண்ட ஒரு வாழ்வாகும். ஈழத்து முஸ்லிம்கள் வாழ்வில் இடம்பெற வேண்டிய பண்புகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது அவர் வாழ்வு.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்: 20)

என எழுதித் தனது துயரத்தை வெளிக் காட்டினார். அஸீஸின் இவ்வாசகங்கள் அசனா லெப்பைப் புலவரின் பெருமையை உலகுக்கு ஒதுகிறது. அவரின் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பணிகளை நினைந்து அவர் இன்று இவ்வுலகிலில்லையே என்பதை எண்ணி ஒரு துளிக் கண்ணீராவது சிந்தாமலிருக்க முடியாத நிலைக்கு அஸீஸ் புலவரை அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியவாதிகளை, அறபுத் தமிழ் அபிமானிகளை அசனாலெப்பைப் புலவரின் இலக்கியப் பணிகளின் பால் திசை திருப்பிவிட்ட அறிஞர் அஸீஸ், அதன் மூலம், இதுவரை ஒளிந்திருந்த, இலைமறைகாயாகவிருந்த, ஓர் இஸ்லாமியத் தமிழ் றிஞ்சை உலகறியச் செய்த பெருமைக்குரியவரானார்.

விபுலாநந்த ாடிகள்

யாழ்நூல் தந்த வித்தகர் விபுலாநந்தர் பல துறைகளில் உழைத்துத் தமிழை வளம்படுத்தியவர். அறிவும் ஆற்றலும் ஒரு சேரப் பெற்ற அந்த விபுலாநந்தர் மீது அஸீஸ் அளவற்ற அன்பும் நட்பும் கொண்டிருந்தார். தனது எழுத்துக்களிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் சுவாமியின் கருத்துக்களை ஆங்காங்கே உதாசரித்தார். மட்டக்களப்பு விவேகா நந்த வித்தியாலயத்தில் 08.07.1951இல் நிகழ்ந்த விபுலாநந்தர் நினைவுப் பேருரையை அஸீஸ் நிகழ்த்தினார். மத்திய மாகாண சைவ மகாசபையினரால் 1965 ஜூலை மாதம் 19ஆம் திகதி கண்டி

<p>02</p> <p>Dear Mr. Azeg,</p> <p>This is to thank you very much for having accepted our invitation and addressed the same Mabe Sabha last Monday. Everyone is of opinion that yours was the best speech of the day - it was so personal & sincere. Regardvair, of whom the public expected much, was a failure. There were so many who were surprised that you could speak so well in Tamil. What appealed to most of the public was your personal contact with Swarnji & the source here by you to the Tamil speaking students on the same day as Swarnji. In fact the source</p>	<p>28/1 OLD GALASH ROAD UNIVERSITY PARK PERADENYA 23/7/65</p> <p>Mabe Sabha Executive Committee members desired to have you again soon as one of the chief speakers for another of their meetings. You will be doing a great service to the Tamil speaking people if you could make the one of the Daily Papers write about your close connections with Swarnji. I remember reading in the Free Press some years back an article by you on Swarnji. But an article by you in the Daily Papers will benefit more readers. Swarnji's mission will be only too glad to do it.</p> <p>Many thanks over again for your ready acceptance of our invitation & for your inspiring and interesting talk last Monday. With love regards from Swarnji, S. Velmanabhan</p>
--	--

பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் அஸீஸுக்கு 23.07.65 இல் அனுப்பிவைத்த கடிதம்

புஷ்பதானக் கல்லூரி மண்டபத்தில் விபுலாநந்த அடிகளார் விழா கொண்டாடப்பட்டபோது எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்களும் அதில் கலந்துகொண்டு சொற்பொழிவாற்றினார். மட்டக்களப்பு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் செ. இராசதுரை, யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தன், கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் ஆகியோரும் இவ்விழாவில் உரை நிகழ்த்தினர்.

புஷ்பதானக் கல்லூரியில் விபுலாநந்தர் விழா நிகழ்ந்து மூன்று நாட்களின் பின் 23.07.1965இல் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அஸீஸுக்குக் கடிதமொன்றை அனுப்பியிருந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியரான போது அவரின் தொடக்க காலத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டிருந்த அவரின் அன்புக்குரிய மாணவன் ச. வித்தியானந்தனின் அக்கடிதம் முக்கியமானது. விபுலாநந்தருடனான அஸீஸின் தனிப்பட்ட தொடர்புகள், ஈழமணிக்கு அஸீஸ் 1948இல் எழுதிய 'யான் அறிந்த விபுலாநந்த

அடிகள்' என்ற கட்டுரை பற்றியெல்லாம் நினைவுறுத்தி, புஷ்பதானக் கல்லூரி விபுலாநந்த விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட அனைத்துச் சொற் பொழிவுகளிலும், அந்நிகழ்வில் பங்கு கொண்டோரின் கருத்துப்படி, அஸீஸின் சொற்பொழிவே மிகச்சிறந்ததாக அமைந்திருந்ததாகவும் வித்தியானந்தன் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

விபுலாநந்தர் சிலையைக் காரைதீவுக்கு வழியனுப்பும் வைபவம் வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் 25.09.1965இல் நிகழ்ந்த போது அங்கும் அஸீஸ் உரையாற்றினார். 'யான் அறிந்த விபுலாநந்த அடிகள்' என்ற தலைப்பில் ஈழமணி தை- மாசி 1948 இதழில் அஸீஸ் எழுதிய கட்டுரையும் முக்கியமானது. R.K.M. Souvenirக்கு 1958இல் ஜனாப் அஸீஸ் எழுதிய Vidyalaya and Vipulananda என்ற தலைப்பிலான ஆங்கிலக் கட்டுரையும் இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது.

அஸீஸின் சிந்தனையில் விபுலாநந்தர் பெற்ற இடத்தை அவரது எழுத்துக்கள் தெளிவாகக் காட்டின. மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் பல இனத்தவரும், நாட்டவரும், நிறத்தவரும் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தமையைக் கண்ட அஸீஸ் மதுரை முத்தமிழ் மகாநாட்டில் சுவாமி விபுலாநந்தர் வெளியிட்ட கருத்தொன்றை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டதாகத் தனது 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் குறிப்பிடுகிறார். 'சாதி மத வேறுபாடின்றியும் அரசியற் கட்சிப் பிரிவின்றியும் செய்யக் கூடிய தொண்டு தமிழ்த் தொண்டு' என்று சுவாமி கூறியதன் தாற்பரியத்தை இம் மகாநாட்டில் நிதர்சனமாகக் கண்டுகொண்டதாக அஸீஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் 'தமிழ் இசையும் நடனமும்' என்ற தலைப்பில் மகாநாட்டுக்களரியில் கருத்தரங்கு நடைபெற்ற போது அதில் இந்திய கர்நாடக சங்கீதக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த எஸ். ராமநாதன் அவர்கள் சிலப்பதிகார இசை முறைகளை விளக்கிப் பேசினார். அந்த உரையில் அவர் சுவாமி விபுலாநந்தரை வாயாரப் புகழ்ந்தார். முதன் முறையாக பண் முறைகளை அறிவியல் வழி நின்று ஆராய்ந்து, இன்றைய இராகங்களுக்கும் முன்னைய பண் முறைகளுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்புகளை நிலை நாட்டிய பெருமை சுவாமி அவர்களுக்கே உரியதென்று பாராட்டினார்.

அக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்ட அஸீஸ் ராமநாதனின் புகழாரத்தில் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அச் சமயம் தனது ஞாபகத்தை மீட்டுப் பார்த்த அஸீஸ், விபுலாநந்தர் பற்றிய தனது கடந்த கால எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் பின்வருமாறு தனது 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் வடித்து வைத்திருக்கிறார்:

“உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் குழுமியிருந்த தமிழ் மகாநாட்டிலே நம் நாட்டு அறிஞர் ஒருவருக்கு இத்தகைய பாராட்டுக் கிடைத்ததைக் கேட்ட போது, 1922ஆம் ஆண்டில் அடிகளார் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபர் பதவியையும், பண்டிதர் மயில்வாகனம் என்னும் பட்டத்தையும் துறந்து, இராமகிருஷ்ண மிஷனின் வழியைப் பின்பற்றித் துறவு வாழ்க்கையினை மேற்கொண்ட சம்பவமும் வேறு நிகழ்ச்சிகளும் என் நினைவில் பளிச்சிட்டன. கச்சேரியே மோட்ச வீடென்றும் அரைக்காசு உத்தியோகமானாலும் அரசாங்க உத்தியோகமே வேண்டுமென்றும் எல்லோரும் ஒற்றைக் காலில் நின்ற அந்தக் காலத்திலே இந்தச் சம்பவம் அப் பாடசாலையில் கல்வி பயின்று வந்த சுமார் 225 இளவட்டங்களிடையே ஓர் உள்ப் புரட்சியை உண்டாக்கிற்றெனலாம். யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் நிர்வகித்து வந்த கல்லூரி வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் ஒன்றே. அப்பகுதியிலுள்ள பெரிய பாடசாலையின் அதிபர் இராமகிருஷ்ணர் வழியில் துறவி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டமை உலகத்திலே உயரிய பதவிகளை வகிக்கும் வாய்ப்புள்ளவர்கள் கூட ஆத்மார்த்தத் துறையின்பால் ஈர்க்கப்படலாம் என்னும் உள்ளுணர்வைக் கொடுத்தது. இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்று 20 வருடங்களுக்குப் பின்னர், நான் கல்முனையில் நெருக்கடி காலத்தில் அரசாங்க உதவி அதிபராகப் பணியாற்றியபோது அடிகளாரை நெருங்கி அறியும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுது சுவாமி அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்று கல்முனைக் கப்பாலுள்ள தமது சொந்தக் கிராமமான காரைதீவில் சில நாள் தங்கியிருந்தார். இதன் பின்னர் 1944ஆம் ஆண்டில் கண்டி உதவி அரசாங்க அதிபரின் உத்தியோக வாசஸ்தலமாகிய 'மவுண்ட் எய்ரி' (Mount Airy)இல் பன்னிரண்டு நாட்கள் வரை அடிகளாரை உபசரிக்கும் பெரும் பேறு எனக்குக் கிடைப்பதாயிற்று. அடிகளார் கண்டியிலே வரகவி பாரதியார் பற்றி நிகழ்த்திய பிரசங்கம் இன்னும் என் நினைவிலிருக்கிறது. அப் பிரசங்கத்திலே, பாரதி பாடலின் எளிமையைப் பார்க்கிலும்

அவர் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைப் பொருளே முக்கியமான தென்றும், பாரதிக்கு முன்னரும் பல கவிஞர்கள் எளிய நடையில் செய்யுள்களியற்றியுள்ளபோதிலும் தேசாபிமானம், சுதந்திர உணர்வு ஆகியவற்றைக் கவிதைப் பொருளாக முதன் முதலில் கையாண்டவர் பாரதியேயென்றும் சுவைபட விளக்கினார். மாயாவதி தபோவனத்திலிருந்து 'பிரபுத்த பாரத' என்ற பத்திகையின் ஆசிரியராக விளங்கி, அதன் மூலமாக ராமகிருஷ்ணமிஷனின் அபிமானத்தைப் பெற்று, இலங்கையில் ராமகிருஷ்ணமிஷன் பணியை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை மேற்கொண்டு, பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராகச் சேவை புரிந்த அடிகளார், சிங்களத் தீவினுக்கும் தமிழகத்துக்கும் மட்டுமன்றி வட நாட்டுக்கும் தமிழ் கலாசாரத்துக்கும் பாலம் அமைத்தவராவார். அது போலவே ஈழத்தில் தமது ஆழ்ந்தகன்ற கல்வி ஞானத்தினாலும், சிவானந்த வித்தியாலயம் வாயிலாகப் பரப்பிய சகிப்புத்தன்மை, தோழமை யுணர்வு ஆகியவற்றினாலும் கல்வித்துறையில் மேற்கொண்ட முயற்சிகளினாலும் கிழக்கிலங்கை இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம் களுக்கும் நட்புறவுப் பாலமமைத்தார்.' (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968: 104 - 106)

இவ்வாறு விபுலாநந்தர் பற்றிய தனது கடந்த கால மனஎண்ணங்களையும் நீங்காத நினைவுகளையும் அஸீஸ் இச் சந்தர்ப்பத்தில் மீட்டுப் பார்த்துக்கொண்டார். இவையெல்லாம் விபுலாநந்த அடிகளார் மீது அஸீஸ் கொண்டிருந்த நட்பை மட்டும் காட்டுவதாயமையாமல் விபுலாநந்தரின் பணிகளையும் மேதா விலாசத்தையும் தமிழ்கூரு நல்லுலகும் அறிந்து கொள்ள வேண்டு மென்ற அஸீஸின் வேண்டவையும் காட்டி நின்றன.

ஈழலபுரீ ஆறுமுக நாவலர்

ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பல்துறை மேம்பாட்டுக்காக உழைத்த முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையைப் போல் சைவ மக்களின் மேம்பாட்டுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் தம்மாலானவற்றைச் செய்த பெருந்தகை ஈழலபுரீ ஆறுமுக நாவலரின் பணியை, தமிழ் பேசும் இந்து கிறித்தவ மக்கள் மட்டுமன்றி பல மொழியினரும் பல இனத்தவரும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென அஸீஸ் விரும்பினார். The West Re appraised என்ற

தனது ஆங்கில நூலில் நாவலர் பற்றிய கட்டுரையொன்றை இணைத்து தனது இவ்வெண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டார்.

‘நாவலரும் கல்வியும்’ என்ற தலைப்பில் அஸீஸ் 28. 11. 1983 இல் கொழும்பு விவேகானந்த சபை மண்டபத்தில் சொற்பொழிவாற்றிய போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“இலங்கையிலே மத சார்புள்ள சதேச பாடசாலைகள் எல்லாவற்றுக்கும் பூர்வபூர்வ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களே பிதா ஆவார். இவர் ஆங்கிலக் கல்வியையும் மதத்தையும் ஒன்று சேர்க்கலாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். அக் காலத்திலே ஆங்கிலம் கற்கப் புகுபவர் சமயமாற்றம் பெற வேண்டியிருந்தது. நாவலர் வழிகாட்டிய பின்பு அந்தந்தச் சமயத் தலைவர்களால் ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் தாபிக்கப்பட்டன. ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரர்களின் முறைகளில் சிறந்தவற்றைப் பின்பற்றினார். பிரசங்கங்கள் புரிந்தார். புத்தகங்கள் எழுதினார். பாடசாலைகள் தாபித்தார். ஆறுமுகநாவலரின் சேவைத் திறம் அக்காலத்தில் பௌத்தர்களுக்கு எட்டியதோ தெரியாது. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அது பரவியது என்றே கூறலாம்.

பாரதியார் பாக்கள் இக்கால இலக்கியத்தில் புரட்சி செய்தது போல நாவலர் வசனங்கள் வசன நடையில் பெரும் புரட்சி செய்தன. இன்றைய நாள் கைக்கொள்ளத்தக்க சிறந்த வசன நடடைக்கும் அவர் தான் தந்தையார் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. தீர்க்கதரிசன மான முறையில் அப்பொழுதே தொண்டாற்றி இக்காலக் கல்வி முன்னேற்றத்துக்குப் பெரிதும் உதவி புரிந்தார்.

பிள்ளைகளுக்குப் பாடப்புத்தகம் எழுதுவதென்றால் எவ்வளவோ விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். நாவலர் பால பாடங்கள் மிகச் சிறந்தவை. அச்சகம் நிறுவித் தாமே நூல்களை எழுதி, சரி பிழை பார்த்து, பிரசுரம் செய்வதில் கவனம் செலுத்தினார். இவரைப் பின்பற்றி இலங்கையில் சிறந்த ஆசிரியர்கள் பாட நூல்கள் எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகிறேன்.” (தினகரன் வாரமஞ்சரி - 29.11.1953)

என அங்கு குழுமியிருந்த பெருந்திரளான மக்கள் முன்னிலையில் அஸீஸ் நாவலரின் பெருமை பேசினார்.

நீதியரசர் வீ. சிவசுப்பிரமணியம் தலைமையில் 24.06.1969இல் நிகழ்ந்த நாவலர் சிலை வழியனுப்பு வைபவத்திலும், நல்லூரில் 29.06.1969இல் நிகழ்ந்த சிலை திறப்பு நிகழ்விலும் அஸீஸ்

உரையாற்றினார். Pioneering Hero என்ற தலைப்பிலான அவரின் கட்டுரையொன்று ஆறுமுகநாவலர் சபை ஜூன் 1969இல் வெளியிட்ட ஆறுமுக நாவலர் மாநாடு விழா மலரில் இடம்பெறுகிறது.

"Navalar achieved transformation in the hearts of his People by the Prasangams he delivered, by the schools he established, by the Press he founded, by the Pamphlets he Published, by the readers and Catechisms he Produced, by the Tamil classics he critically edited, by the new Prose - style he created, by the dialectical skill he showed and by the courageous stand he readily made against the establishment, Whenever occasion so demanded" (அஸீஸ் ஏ.எம்.ஏ. ஜூன் - 1969: 143)

என்று மக்களிடையே மனமாற்றத்தை நாவலர் எவ்வாறு ஏற்படுத்தினார் என்பது பற்றி அஸீஸ் அக்கட்டுரையில் எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

"Owing to his achievements in the realms of language and religion (Tamil and Saivism) History will undoubtedly accept him as the Pioneering Hero in the transition from the age of submergence to the age of survival, and acclaim him as one of the Founding Fathers of the freedom movement in Ceylon" (அஸீஸ் ஏ.எம்.ஏ. ஜூன் 1969: 147).

என்றும் அதே கட்டுரையில் அஸீஸ் நாவலரை மதிப்பீடு செய்திருக்கிறார். தமிழையும் சைவத்தையும் காப்பாற்றியவராகவும் இலங்கைச் சுதந்திர இயக்கத்தின் தந்தையருள் ஒருவராகவும் அஸீஸ் நாவலரை அறிமுகம் செய்தார்.

திரு. கி.வா. ஜகந்நாதன்

தமிழறிஞர் கி. வா. ஜகந்நாதன் பற்றியும் அஸீஸ் தனது நூல்களில் எழுதியிருக்கிறார். மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகா நாட்டில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய கி.வா. ஜகந்நாதனின் கருத்தாழமிக்க சொற்பொழிவினால் கவரப்பட்ட அஸீஸ், தனது 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் பின்வருமாறு அதனைக் குறித்து வைத்துள்ளார்:

“தெய்வ பக்திக்கும் பக்தர்களுக்கும் மதிப்புக்குன்றிவரும் இக் காலத்தில், தமிழ் நயமும் பக்திச் சுவையும் பாலும் தேனும் போலக் கலந்திருக்கும் தேவார திருவாசகப் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து,

பொதுமக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அவற்றுக்கு விளக்கம் எழுதி, சமய தொண்டும், தமிழ்த் தொண்டுமாற்றிவரும் அறிஞர் கி.வா. ஜகந்நாதன் என்பதை நான் முன்னமே அறிந்திருந்தேன். அன்னாரது நூல்களால் பயனடைந்தோரில் நானு மொருவனாவேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அவரைச் சந்தித்து உரையாடியுமுள்ளேன். அவர் சிறந்த பேச்சாளருமாவார் என்பதை மேற்படி கருத்தரங்கில் நேரிற் கண்டு கொண்டேன். அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்டபோது இங்கிலாந்தில் விக்டோரியா மகாராணி காலத்தில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற இராஜ தந்திரியாகிய கிளாட்ஸ்டோன் என்பாரின் கடல் மடை திறந்தது போன்ற பிரசங்கம் இவ்வாறிருக்குமோவென்று எண்ணத் தோன்றியது.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968 : 87 - 88)

என தனது உள்ளத்தில் பட்டதை உள்ளவாறே கூறி, கி.வா. ஜகந்நாதனின் சமயத் தொண்டையும் தமிழ்த் தொண்டையும் மகிமைப் படுத்தினார். அஸீஸின் இக்குறிப்புரை பெரியார் ஜகந்நாதன் பற்றியதொரு சிறந்த மதிப்புரையாகும். தமிழறிஞரை தானும் மதித்து பிறரையும் மதிக்கச் செய்யும் அஸீஸின் உயர் பண்புக்கு இது தக்கதோர் உதாரணமாகும்.

உருதுக் கவிஞன்

அல்லாமா டாக்டர் சேர் முகம்மது இக்பால்

இஸ்லாமியக் கவிஞன், தத்துவஞானி அல்லாமா சேர். முஹம்மது இக்பாலின் கவிதைகளினால் உந்தப்பட்ட அஸீஸ், அம் மகாகவியின் கருத்துக்கள் உலகெங்கும் பரவும் வகையில் முயற்சித்தார். இக்பாலின் கருத்துக்களைத் தனது கருத்துக்களுடன் கலந்து வாசகர்களுக்கு அளித்த அஸீஸ் தமிழ் கூரு நல்லுலகுக்கு இக்பாலை அறிமுகப் படுத்துவதில் முன்னின்று உழைத்தார். ஈழத்தில் இக்பாலை அறிமுகப்படுத்திய முதல்வர் என்ற பெருமை அஸீஸுக்கே உரியது.

அஸீஸ் இக்பால் பக்தன். இக்பால் பித்தன் என்று கூறக்கூடிய அளவுக்கு தனது சகல எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் இக்பால் மயப்படுத்தியிருந்தார். இக்பால் எழுதிய சகல நூல்களையும் பெற்றிருந்த இலங்கையர் அஸீஸ் வாழ்ந்த காலை அஸீஸ் ஒருவரே என்று கூறுமளவுக்கு அஸீஸின் நூலகத்தில் இக்பாலின் சகல நூல்களும் இருந்தன.

‘இக்பாலைப் பாடுகின்ற என் கவியை
முதல் நயந்து கண்ட நட்பு
அப்பாலே ஊற்றெடுக்க ஆக்கிவிட்டாய்’

(அப்துல் காதர் லெப்பை, தினகரன் - 13.12.1973)

என்று இக்பால் பற்றித் தான் எழுதிய கவிதைகளே அஸீஸ் தன் மீது நட்புக் கொள்ளக் காரணமாயிற்றென கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையும் பாடி வைத்திருக்கிறார். இக்பாலின் கவிதைச் சோலையில் அஸீஸ் நுழைந்த கதை ஒரு தனிக் கதை. அதை அவரே பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“அல்லாமா இக்பாலைப் பற்றி முன்னரே நான் கேள்வியுற்றிருந்த போதிலும், 1937 - 41 ஆம் ஆண்டைய காலப் பிரிவில் வைத்திய இலாகாவில் சேவைபுரிந்த சமயத்திலே அவரை இரசிக்கத் தொடங்கினேன். கார் கில்ஸ் கம்பெனிப் புத்தகப்பகுதி மனேஜராகவிருந்த நண்பரொருவர் கே. ஜி. லெய்யிதைன் எழுதிய ‘இக்பாலின் கல்விக் கொள்கை’ (Iqbal's Educational Philosophy), என்னும் புத்தகத்தை வாங்குமாறு என்னைத் தூண்டினார். இதன் பின்னர் தத்துவத்துறையில் இக்பாலின் ஒப்பற்ற படைப்பாகத் திகழும் ‘இஸ்லாத்தில் மதச் சிந்தனையின் புனருத்தாரணம்’ (The Re - Construction of religious thoughts on Islam) என்னும் நூலும் கைக்கு எட்டியது. பிற்பாடு ‘ஆன்மாவின் இரகசியங்கள்’ (தாதான்மியத்தின் அஹுமியங்கள்) - Secrets of the Self- என்ற நூலை வாசித்து மகிழ்ந்தேன். இந்த நூல்களின் வாயிலாக இக்பாலின் சிந்தனைப் பாங்கினை நான் அறிந்துகொண்ட போதிலும், எமது நண்பராகிய டாக்டர் அஹ்தார் இமாமைச் சந்திக்கும் வரை அவரின் கவிதா சக்தியை நான் சுவைக்க முடியவில்லை. 1941 இலோ 1945இலோ இமாம் அவர்களின் நட்புக் கிடைத்த பின்னர் இக்பாலின் கவிதைகளில் மணிக்கணக்கில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறேன். இமாம் அவர்கள் இக்பாலின் செய்யுட்களை இங்கிலிஸில் மொழிபெயர்த்துச் சொல்வதுடன் நில்லாது, ஒவ்வொரு செய்யுளைப் பற்றியும் பயன் கொழிக்கும் நீண்ட பிரசங்கமே செய்வார். ஜெர்மன் மொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்றவரான இமாம், ஜெர்மானிய தத்துவ ஞானியாகிய நீச்சே (Nietzche) என்பாரும் அவருடைய அதிமனித (Superman) தத்துவமும் எவ்வளவு தூரம் இக்பாலைக் கவர்ந்துள்ளன வென்பதை எடுத்துக் காட்டுவார். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இக்பால், இமாம் இருவருமே ஜெர்மன்

சர்வ கலாசாலைகளில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள் என்ற நினைவு என் மனத்தில் எழும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967: 119-120)

என்று இக்பாலை அறிந்து கொண்ட கதையை அஸீஸ் கூறிச் செல்லும் போது, இக்பாலின் அபிமானியாக, தான் படிப்படியாக மாறியமாற்றை அவர் எல்லோருக்கும் விளக்கும் போது, இக்பாலை நாமும் அறிய வேண்டும், அவரின் கவிதைகளை நுகர வேண்டும், அதில் திளைத்து மகிழ வேண்டும் என்ற ஆவல் எல்லோருக்கும் ஏற்படுகிறது. தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற நன்னோக்கில் அஸீஸ் செய்த இக்பால் அறிமுக முயற்சி பாராட்டப்பட வேண்டியது. முஸ்லிம் உலகெல்லாம் புதிய சிந்தனையைத் தூவி விட்டு மறைந்து போன கவிக் கோமான் இக்பால் இறந்து பல வருடங்கள் கழிந்து விட்ட போதும் அவரது கருத்துக்கள் இன்றும் போற்றப்படுகின்றன. உலக நாடுகளில் புதிய உத்வேகத்துடன் பரவி வரும் இக்பால் சிந்தனைகளின் தாக்கத்தை அஸீஸ் இன்று உயிர் வாழ்ந்திருந்தால் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பார்.

லாஹிதாக்கல்லாரியின் முதல்வராக அஸீஸ் பணி புரிந்த காலம் 1950 இல் அவர் ஆரம்பித்து வைத்த இக்பால் சங்கத்துக்கு அவரே தலைவராகவிருந்து இக்பாலின் கருத்துக்கள் பரவ வகை செய்தார். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தனதும் கல்லாரியினதுமாக, பன்னிரு இக்பால் பற்றிய படைப்புகளை வெளியிட்டிருந்தார். தனது முதலாவது நூலான ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூலில் கூட இக்பால் சம்பந்தமான இரு கட்டுரைகளை இணைத்திருந்தார். ‘ஆத்மீக ஒளியே அறிவின் சிகரம்’ ‘இக்பாலாற்றுப்படை’ என்பனவே அக்கட்டுரைகள். ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூலுக்கு ‘இக்பாலாற்றுப்படை’ என்று பெயரிடலாமோ என்று கூட தான் சிந்தித்ததாக அந்நூலின் நூன்முகத்தில் அஸீஸ் தெரிவித்திருக்கிறார். அக்குறிப்பு கீழே தரப்படுகிறது:

“இந்நூலுக்குப் பெயரிடுவது கூட சற்றுச் சிரமமாகவேயிருந்தது. ‘இக்பாலாற்றுப்படை’, ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ எனும் இரண்டினுள் எதனைத் தெரிவது என்பது பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்தேன். இத் தொகுப்புள் வரும் கட்டுரைகள் யாவும் இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கு எழுதப்பட்டனவே. நேரிடையாகவும் மறைமுகமாகவும் ஈழத்து முஸ்லிம்களது மத, கலாசார, கல்விப் பிரச்சினைகள்

பற்றிப் பேசுவன அவை. அவையாவற்றிலும் இக்பாலின் செல்வாக்குப் பாலிடை நெய்யாகப் பரந்திருப்பதைக் காணலாம். நான் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் பொழுது இக்பாலை அறிந்திருந்தேன். வசீகரிக்கும் அவர் சிந்தனைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளை இக்பால் நெறி நின்று ஆராய்ந்ததன் பலன் இக்கட்டுரைகள். எனினும் விளக்கச் சுலபம் நோக்கி 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' என்ற பெயரையே இந் நூல் பெறுகிறது. எனினும் நற்கவியிடம் நான் பெற்ற கடனைத் தீர்க்கும் வகையில் இறுதிக் கட்டுரையாம் இருபத்து நான்காம் கட்டுரைக்கு 'இக்பாலாற்றுப்படை' என்ற தலைப்பையிட்டுள்ளேன்." (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1963: 5 - 6)

'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூன்முகத்தில் அஸீஸ் இவ்வாறு தெரிவித்திருப்பது, அவரின் சிந்தனைகள், ஆக்கங்களில் இக்பாலின் செல்வாக்கைக் காட்டப் போதுமானது.

கல்ஹின்னை மாணவ மன்றத்தின் 5ஆவது ஆண்டு நிறைவை யொட்டி 1951இல் வெளியிடப்பட்ட The Union மலரில் Iqbal's Message என்ற கட்டுரையையும், ஸாஹிதாக்கல்லூரி ஆண்டு மலரான Az-Zahira வுக்கு 1954இல் Iqbalஎன்ற மகுடத்தில் ஒரு கட்டுரையையும் அஸீஸ் எழுதியிருந்தார். 'இக்பாலுக்கு நமது அஞ்சலிகள்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரையொன்று 1962இல் பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முஸ்லிம் மஜ்லிஸின் வருடாந்த வெளியீடான Yarl Crescent இல் பிரசுரமாகியிருந்தது. இக்பால் சங்கத்தின் சார்பில் இக்பால் பற்றிப் பல சொற்பொழிவுகள் ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் நிகழ்த்தப்பட்டன. அஸீஸ் அவர்கள் கூட பல ஆங்கில, தமிழ்ச் சொற்பொழிவுகளை இக்பால் பற்றி நிகழ்த்தியிருக்கிறார். இவற்றை விட, தான் அதிபராகவிருந்த காலத்தில் ஸாஹிதாக்கல்லூரியில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட புதிய கட்டிடமொன்றுக்கு 'இக்பால் கட்டிடம்' என்று நாமமிட்டதுடன் தனது இரண்டாவது அருமை மைந்தனுக்கும் 'இக்பால்' என்று பெயரிட்டு இக்பாலிடமிருந்து தான் பெற்ற பயனுக்கு நன்றிக் கடனிறுத்தார் அஸீஸ்.

அஸீஸ் ஈழத்தில் அறிமுகப்படுத்திய அந்த இக்பாலை, உருது மொழிக்கு உயிருட்டிய அம்மாபெரும் கவிஞரை, இஸ்லாமியக் கவிஞரை, அவரின் இதய ராகத்தை, சிந்தனைகளை, ஈழத்தவரும்

அறிந்து அவரின் ஆக்கங்களை நுகர்ந்து மகிழ வழி செய்த பெருந்தகை அஸீஸின் பெரும் பணியைத் தமிழுலகு என்றும் நினைவு கூரும்.

வங்கக்கவி காஸி நஸ்றுல் இஸ்லாம்

வங்கக்கவி காஸி நஸ்றுல் இஸ்லாத்தை ஈழத்தின் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு முதல் தடவையாக அறிமுகப்படுத்தியவர் ஜனாப் அஸீஸ் அவர்களே. தனது 'பெருநாளுக்கொரு சிந்தனை விருந்து' என்ற கட்டுரையில் நஸ்றுல் இஸ்லாத்தை அஸீஸ், வங்காளத்தின் பிரசித்தி பெற்ற முஸ்லிம் புரட்சிக் கவிஞர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். 'ஈதுல் பித்ர்' (றமழான் பெருநாள்) தினத்தின் தத்துவத்தைப் பற்றிக் கூறவந்த அஸீஸ் அது பற்றிய நஸ்றுல் இஸ்லாத்தின் கவிதையொன்றைத் தமிழாக்கித் தனது கட்டுரையுடன் இணைத்திருந்தார். அஸீஸ் மொழி பெயர்த்துத் தந்த அக்கவிதை கீழே தரப்படுகிறது:

“புவன முழுவது மிப் புனித தினத்தில்
 ஏதமில் இஸ்லாம் எழுப்பும் நாதம்
 ஒன்றே அதனை உற்றுக் கேளீர்
 மேலோ ரென்றும் கீழோ ரென்றும்
 ஏற்றத் தாழ்வு எம்மிட மில்லை.
 யாரும் ஒன்றே யாவருஞ் சமமே
 அடிமை யென்றும் ஆண்டா னென்றும்
 இஸ்லாமதத்தில் எவரு மிலரே.
 உயர் மாடத்தின் உச்சி மீதினில்
 வீற்றிருக்கும் வீறாப் புடையீர்
 அமீரென்றும் அரச னென்றும்
 அகந்தை பேசி ஆட்சி செலுத்த
 நீவிர் யாவர்? உமக்கருகதை யென்ன?
 இப்படிச் செய நீர் இன்னு முயன்றால்
 அழியா நிற்கும் அவமானச் சின்ன மென்று
 உம்மைக் கூறத் தயங்க மாட்டேன்.
 உத்தம கொள்கைக்கு ஊறு விளைவிக்கும்
 உமது நடத்தையால் உலகோ ரெமது
 சத்திய இஸ்லாம் சாற்று போதனையை
 தப்பாய் விளங்கத் தருணம் அளித்தீர்

வையக மீதினில் வாழ்விலுந் தாழ்விலும்
இன்பமே வரினும் துன்பமே நேரினும்
ஒன்றாய்ப் பங்கு உவந்து பற்றும்
சோதரர் நீரெனச் சாற்றுது இஸ்லாம்.
மற்றையோர் துன்பம் மலிந்து நிற்கையில்
ஒருவரே யனைத்தையும் சேர்த்துப் பதுக்க
பாரினி லெவர்க்கும் பதிவல்ல உரிமை.
அழுத கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகி
ஒளியிழந் தொருவர் ஒதுங்கி நிற்கையில்
வண்ண வண்ண மாய் தீபாலங்காரம்
வகையுறச் செய்வது நீதியாகுமோ?
இலட்ச மக்கள் இன்னலுறுகையில்
இருவர் மாத்திரம் சுசிப்ப தெங்ஙனம்?
இதனை இஸ்லாம் ஏற்குமோ கூறீர்.
ஈதல் பிதர் இயம்பு நியதியைக்
கூறுவேனதனைக் கூர்ந்து கேண்மின்,
வாழ்வுக்குமக்கு வேண்டியது போக
மிகுந்த தனைத்தையும் தேவையுளார்க்கு
வழங்கு வீரின்றே பசிக் குறு பரிசிலாய்.
மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் வழந்திடுமுமது
இன்பக் குளத்தில் அள்ளிப் பருக
நா உலர்ந்தோருக்கு நல்லுரிமையுண்டு.
அவருக் குரியதை அள்ளி வழங்கி
மாண்புறு சோதரீர் மகிழ் வுறுவீரே.
ஈகைப் பெரு நாளாம் இன்று தினத்தில்
வீதிகள் தோறும் விரைந்து சென்று
'ஈத் முபாரக்-வஸ்ஸலாம்' என்றும்
மங்களம் பெருகுக சாந்தி நிலவுக
என்றும் முரசொலி எழுப்பிடுவேன் நான்
சாந்தியின் சின்னமாய் சகலருக்கு மின்று
பாகு நிறைந்த பாயச மதனை
வாய் சுவைக்க வாரி வழங்கிடுவேன்;
நறு மணங்கமழும் வண்ணப் பூ போன்ற
அல்லாஹ்வின் அருள் வாக்காம்
வேத வசனங்களை விளங்கு மாறுமக்கு

எடுத்து வழங்கிடுவேன் ஏற்பீர் மாந்தரே,
இன்று தின மீகைத் திருநாளானதினால்.”

(அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1963: 35-37)

என அமைகிறது இக் கவிதை, அந்த வங்கக் கவிஞரின் தங்கக் கவிதையை, இஸ்லாமிய சமதர்மக் கவிதையை, ஈதல் பித்ர தரும் படிப்பினையாகக் கவிஞர் கண்ட கருத்துப் பொதிந்த கவிதையை அஸ்ஸு மொழி பெயர்த்துத் தனது கட்டுரையினூடு தந்ததன் மூலம் நஸ்றுல் இஸ்லாத்தின் கவிதைப் பண்பைத் தமிழுலகறியச் செய்தவர் என்ற பெருமைக்குரியவரானார். ஆயினும் கவி நஸ்றுல் இஸ்லாம் தனது கவிதைகளில் காட்டிய தீவிரத்தை ஏற்கப் பயந்தமையினாலோ என்னவோ நஸ்றுல் இஸ்லாத்தைத் தமிழுலகுக்குப் பூரணமாக அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியில் அஸ்ஸு சற்றுத் தாமதித்தார்; தயங்கினார் என்றுகூடக் கூறலாம்.

அஸ்ஸு அவர்கள் 1950 களில் செய்த இவ்வாரம்ப முயற்சியைத் தொடர்பறாது செய்யத் தலைப்பட்ட சிலர், கவிஞன் காஸி நஸ்றுல் இஸ்லாத்தை ஈழம் வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குச் சிறப்பாக அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் கவிஞனைப் பற்றி பல வானொலிச் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தி யுள்ளார். வீரகேசரி, மணிக்ஞரல், இன்லான், Daily News, தேசாபிமானி பத்திரிகைகளில் நஸ்றுல் இஸ்லாம் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் எழுதி யுள்ளார். இவை கவிஞரின் முழுமையை வெளிக்கொணர்ந்தன. 1967-1969 வரை வெளிவந்து கொண்டிருந்த ‘இன்லான்’ பத்திரிகை 23.05.1969இல் வெளியிட்ட ‘நஸ்றுல் இஸ்லாம் மலர்’ இம் முயற்சியில் கோடிட்டுக் காட்டப்படவேண்டியதாகும். பண்ணாமத்துக் கவிராயர் (எஸ்.எம். பாளூக்) நஸ்றுல் இஸ்லாத்தின் கவிதைகளை அன்று தொட்டே உயிர்த் துடிப்புக் குன்றாது மொழிபெயர்த்து வந்துள்ளார். ‘தாமரை’, ‘மஞ்சரி’, ‘தினகரன்’, ‘மல்லிகை’, ‘முஸ்லிம் ஜனதா’ போன்ற இதழ்களும் நஸ்றுல் இஸ்லாம் பற்றிய கட்டுரைகள், கவிதைகளைப் பிரசுரித்து மகிமைப்படுத்தின. இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் அமைகிறது இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கொழும்பு வளாக முஸ்லிம் மஜ்லிஸினர் 1977இல் வெளியிட்ட ‘நஸ்றுல் இஸ்லாம் நினைவு மலர்’. கவிஞனை தமிழ் உலகுக்கு

அறிமுகப்படுத்த ஈழத்தில் இதுவரை எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளுள் விதந்துரைக்கத்தக்கதாக இது அமைகிறது.

அறிஞர் அஸீஸ் 1950களில் செய்த நஸ்றுல் இஸ்லாம் அறிமுக முயற்சி மிகப் பயனளித்துள்ளது. வங்கக் கவி இன்பத்தையும் தமிழுட் பாய்ச்சி தமிழைச் செழுமைப்படுத்துவதில் ஆரம்ப முயற்சிசெய்த அஸீஸ், 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்ற பாரதியின் கொள்கைவழி நடந்தவர். அக்கொள்கையை உயிருள்ளதாகக் முயன்றவர்.

அஹ்மது ஓறாபி அல்மிஸ்ரி

எகிப்தில் புரட்சிசெய்த குற்றத்திற்காக இலங்கைக்கு நாடு கடத்தப் பட்டவர் இவர். 1883 ஜனவரி 11ஆம் திகதி முதல் 1901 செப்ரெம்பர் 18ஆம் திகதிவரையுள்ள ஏறக்குறைய 19 வருடகாலத்தை இலங்கையின் கழித்த இப் புரட்சி வீரனை ஈழத்தவர்களுக்குப் பொதுவாகவும், இந்நாட்டு முஸ்லிம்களுக்குச் சிறப்பாகவும் அறிமுகப்படுத்தியவர் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை அவர்கள். தனது 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையில் ஓறாபி பாஷாவைப்பற்றித் தொடர்ச்சியாகக் கட்டுரைகள் எழுதியதுடன் நில்லாது, பல சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த்தி இப் பெரியாரைச் சிறப்பாக அறிமுகம் செய்து வைத்தார் சித்திலெவ்வை. இவரின் முயற்சியைத் தொடர்ந்து ஓறாபி பாஷாவின் பணிகளை மதித்துப் பெருமைப்படுத்தி மீண்டும் அவரை ஈழத்தவருக்கும் பிறருக்கும் அறிமுகப்படுத்தியவர் அஸீஸ். மறந்துவிடப்பட்ட ஓறாபி பாஷாவை மீண்டும் சமூகத்தின் முன் கொணர்ந்து நிறுத்திப் பெருமைப்படுத்தியவர் அவர்.

ஓறாபி பாஷாவின் உருவப்படம் 1955 மே 17ஆம் திகதி முஸ்லிம்களின் கலைக்கூடமான ஸாஹிறாக் கல்லூரி கபூர் மண்டபத்தில் அஸீஸ் அவர்களினால் திரைநீக்கம் செய்துவைக்கப்பட்டது. அவ்வைபவத்தில் அஸீஸ் நிகழ்த்திய உரை ஓறாபி பாஷா பற்றிய சிறந்ததொரு அறிமுக உரையாக அமைந்திருந்தது. அஸீஸ் அவர்கள் 1963இல் வெளியிட்ட 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' என்ற நூலில் அடங்கியிருக்கும் 'இலங்கையில் அறாபி பாஷா' என்ற கட்டுரை இந்த உரைதான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழில் இடம்பெறும்

இக் கட்டுரை வாயிலாக ஓறாபி பாஷாவை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைத் தமிழலகு மீண்டு மொருமுறை பெற்றது. இக்கட்டுரை வெளிவந்தபின்னர் தான், ஓறாபி பாஷா பற்றியும், ஈழத்தில் வாழ்ந்த காலை அவர் முஸ்லிம் சமூகத்துக்குச் செய்த அரும்பெரும் பணிகள் பற்றியும் முஸ்லிம் சமூகம் மீண்டும் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டது. அவரது பணிகள் இதன் பின்னர்தான் மதித்து எடை போடப்பட்டன என்று கூறுவதும் நியாயமானது. முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் மரணத்துடன் மறந்துவிடப்பட்ட இப் பெரியார் இப்போது பெறுகின்ற முக்கியத்துவம் அஸீஸினால் ஏற்பட்டது.

அஸீஸ் அவர்கள் தனது பிரயாண நூல்களில் கூட ஓறாபி பாஷா வைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். எகிப்திலிருந்து தன்னை இலங்கைக்கு நாடு கடத்தப்போகிறார்கள் என்பதை அறிந்தபோது ஓறாபி பாஷா,

“பூலோக நந்தவனமாகிய மிஸ்றியிலிருந்து நான் விரட்டப்படுகிறேன். ஆதி பிதா ஆதம் (அலை) அவர்களின் தரிப்பிடமாகிய புண்ணிய ஸ்தலமாம் இலங்கைக்குப் போகவிருக்கிறேன். இதனை ஒரு நற்ச குனமாக நான் கருதி வரவேற்கிறேன்.”

எனக் கூறியதாக அஸீஸின் ‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’ நூல் தகவல் தருகிறது. வாய்ப்புகள் கிடைத்தபோதெல்லாம் அந்த எகிப்தியப் புரட்சி வீரனை, ஈழத்து முஸ்லிம்களின் ஒரு காலகட்டத்தின் வழி காட்டியை, அஸீஸ் அறிமுகம் செய்துவைக்கத் தவறவில்லை.

ஓறாபி பாஷாவைப்பற்றி நூலொன்றைக்கூட வெளியிடும் எண்ணம் பெரியார் சித்திலெவ்வைக்கு இருந்ததைப்போல அஸீஸுக்கும் இருந்தது. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் கல்வி, கலாசார, பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிகளுக்காக முன்னின்றுழைத்த முன்னவர்களுள் ஒருவரான ஓறாபி பாஷாவை, தான் பிறக்காத, ஆனால், சேர்ந்துவாழ்ந்த ஈழத்து முஸ்லிம்சமூகத்தின் உயர்வுக்காக அப்போதைய தலைவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட தன்னலமற்ற தலைவனை, தனது சமூகத்துக்காகத் தன் வாழ்நாட்களை அர்ப்பணித்த வீரத்தியாகியை அஸீஸ் மறந்துவிட வில்லை. தனது சமூகம் அவரை மறந்துவிடவும் அஸீஸ் விடவில்லை.

காயிதே ஆஸம் முஹம்மது அலி ஜின்னாஹ்

பாகிஸ்தானின் தந்தை வீரத்தியாகி காயிதே ஆஸம் முஹம்மது அலி ஜின்னாஹ் மறைந்தபோது அஸீஸ் ஸாஹிநாக் கல்லூரியில் அவரைப் பற்றிய நினைவுச் சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார். இச்சொற்பொழிவுதான் 'எங்கள் ஜின்னாஹ்' என்ற தலைப்பில் 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரை. ஜின்னாவின் மேதா விலாசத்தை, அவர் வாழ்ந்த சமூகத்துக்கும் நாட்டுக்கும் அவர் செய்த பெருந்தியாகங்களை, அஸீஸின் அச் சொற்பொழிவு நன்கு காட்டியது.

ஜின்னாஹ் மறைந்து ஈராண்டுகள் பூர்த்தியடைந்தபோது, ஜனாப் அஸீஸ், 'பாகிஸ்தானின் முதல் மூன்றாண்டுகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். பாகிஸ்தானின் முதல் மூன்றாண்டு அரசியல் வளர்ச்சியில் ஜின்னாவின் பங்களிப்பை இக்கட்டுரை துலாம்பரமாகக் காட்டிற்று. 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' என்ற அஸீஸின் நூலில்தான் இக் கட்டுரையும் இடம்பெறுகிறது.

கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவரெனக் கொள்ளத்தக்கவர் கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பை அவர்கள். 'இக்பால் இதயம்', 'ருபாய்யாத்' (மொழிபெயர்ப்பு), 'முறையீடும் தேற்றமும்', 'இறகூல் சதகம்', 'தஸ்தகீர் சதகம், கார்வான் கீதம்', 'செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்', 'மெய்நெறி', 'என் சரிதை', 'நான்' 'பாத்தும்மா சரிதை', 'ஜாவித் நாமா' (மொழிபெயர்ப்பு), 'எதிரொலியும் மறையந்தாதியும்', 'காலம் மறவாக் கவிதைகள்' ஆகிய நூல்களைத் தமிழுக் களித்த பெருங்கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பை அவர்கள். அவரது 'ருபாய்யாத்' நூலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கிழக்கிலங்கையின் காத்தான்குடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இப்புலவர் பல்கலைக்கழகப் பொருளியல் விரிவுரையாளரும் அஸீஸ் கால ஸாஹிநா மாணவருமான கலாநிதி ஏ.சி.எல். அமீர் அலியின் தந்தையாராவார். 'அதான்', 'காத்தான்குடிக்கவிஞர்', 'ஆய்வாளன்' என்ற புனைபெயர்களில் இலங்கையிலும், இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிப் புகழ் பெற்ற இப் புலவரின் ஆக்கங்கள் மதம், அரசியல், தத்துவம், இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவன; இலக்கியப்

பெறுமதிமிக்கன. அப்துல் காதர்லெப்பையும் அஸ்ஸைப்போன்று இக்பால் பக்தர். இக்பால் காட்டிய வழியில் நடந்தவர்.

இப்புலவருடனான அஸ்ஸின் தொடர்பு மிக நெருக்கமானது. கல்முனையில் அவசரகால உதவி அரசாங்க அதிபராக 1942, 43களில் தொடக்கம் பெற்ற இந்நட்புறவு அஸ்ஸின் மரண பரியந்தம் நின்று நிலைத்தது. இருவரும் குறித்துச் சொல்லக்கூடிய கல்வி முயற்சிகளைக் கல்முனையில் முன்னெடுத்தனர். கவிஞர் அப்பொழுது நற்பிட்டி முனையில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். முஸ்லிம்களின் கல்விநிலை, இக்பால் கவிதைகளில் இருவரும் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் இருவருக்கு மிருந்த கரிசனை என்பன வெல்லாம் இந்த உறவை நெருக்கமடையச் செய்தன.

எத்தனையோ அறிஞர்களை, கவிஞர்களை
என்வாழ்வில் கண்டு விட்டேன்
அத்தனைக்கும் சிகரமாய் நீ நின்றாய்
கல்முனையி் லென்னைக் கண்டு
மெத்தவுமே ஒரு நட்பை வளர்த்து விட்டாய்
ஊற்றெடுத்த தென் கவிதை அன்று தொட்டே

என்று அறிஞர் அஸ்ஸின் நட்பு ஊட்டிவிட்ட உணர்வு எவ்வாறு தன்னைக் கவிஞரானாக்கிற்று என்பதை அஸ்ஸ இவ்வலகை நீத்தபோது கவிஞர் தினகரனில் 13.12.1973 இல் 'தோழர் அஸ்ஸ - இரங்கற்பா என்ற மகுடத்தில் எழுதிய கவிதையில் பாடி வைத்திருக்கிறார். அஸ்ஸ மரணமடைவதற்கு இரு கிழமைகளுக்கு முன்னர் கூட அஸ்ஸ புலவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். புலவரும் தனது 'செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' நூலை,

சமூக முயிர்ப்பச்
சலியாதுழைக்கும்
சால்பு மிக்கோன்!
சான்றோன்! ஆய்ந்து,
அமைந்த அறிஞன்
அன்பா லெனையே
ஆட் கொண்டியக்கும்
அரிய நண்பன்

இனிய பண்பார்
 எ. எம். எ. அஸீஸ்
 இணையில் அன்புக்
 கிந்நூல் அர்ப்பணம்!

எனப் பாடி அறிஞர் அஸீஸுக்கு அர்ப்பணம் செய்து அவர் மீதிருந்த தனது அன்புப் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டார்.

கவிஞர் அப்துல்காதர்லெவ்வையின் 'செய்நம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா கவிஞர் எம்.சி.எம். சுபைரின் தலைமையில் கண்டியில் நடைபெற்றபோது அதில் அஸீஸ் உரையாற்றினார். 1970இல் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் இரா. சிவலிங்கம், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், எச்.எம்.பி. முஹிதீன் போன்றோரும் கலந்துகொண்டனர்.

கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பையின் மாணவன் சாரணா கையூம் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பையைப் பற்றி கட்டுரையொன்றையும் அஸீஸ் 1972இல் எழுதிக் கொடுத்தார். 'என் நினைவில் ஒரு கவிஞர்' என்ற தலைப்பில் சாரணா கையூமின் நூலில் அஸீஸின் அக்கட்டுரை 1997இல் பிரசுரமாகியிருந்தது. (பக். 59-64)

“லெப்பை அவர்களின் ஆக்கங்களிற் சிறப்பானவையாக 'இறகூல் சதகம்', 'செய்நம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' இரண்டையும் குறிப்பிடலாம். இவ்விரண்டிலும், பிறபடைப்புகளிலும் சமூகப்பற்றையும் கிராமிய வாழ்க்கை முறையில் இவருக்கிருக்கும் பரந்த அறிவையும் காணலாம். இதனால் இவர் படைப்புகளைக் காணுந்தோறும் எனக்குக் கல்முனை நாட்கள் நினைவில் மின்னும். தமது 'இறகூல் சதகம்' எனும் நூலுக்கு ஒரு முகவுரை எழுதுமாறு லெப்பை அவர்கள் என்னைக் கேட்ட போது, அதனை அவர் என்மீது கொண்டுள்ள அளப்பெரும் அன்பின் அடையாளமாகக் கருதினேன். அதனால்தான், அவர் போன்ற ஒருவரின் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு முன்னுரை எழுதும் தகைமை எனக்கு இல்லாத போதும், எமது சமுதாயத்திற்கு ஓர் அணிகலனாக விளங்கும் அன்னாருக்கு நான் காட்டும் மதிப்பாகக் கருதி அப்பணியை ஏற்றுக்கொண்டேன். இன்று லெப்பை அவர்கள் 'ஆசிரியர் திலகம்', 'கவிஞர் அப்துகாதர் லெப்பை' என்ற கௌரவத் துடன் எம்மத்தியில் வாழ்ந்து வருகிறார். பல்வேறு பத்திரிகை

களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் அவர் எழுதிவரும் கவிதைகள் கட்டுரைகள் இவைகளைத் தவறாது படிப்பது என் வழக்கம்” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1997: 63-64)

என்று அக்கட்டுரையில் அஸீஸ் புலவரின் புகழை எடுத்தோதினார்.

“முஸ்லிம் சமுதாயம் முழுவதற்கும் ஐந்தே ஐந்து பயிற்சி பெற்ற தமிழாசிரியர்கள் இருந்து வந்த அந்தக் காலத்தில் அவர்களில் ஒருவராகக் கவிஞர் விளங்கினார். ஆசிரியராக இருந்து, தம்மைப் போலவே உரிய கல்வியறிவும், பயன் கருதாச் சேவை மனப் பான்மையுமுள்ள பல நற்பிரஜைகளை நம்நாட்டிற்குக் கவிஞர் வழங்கியுள்ளார். கல்வி சம்பந்தமாகவும் இக்பால் பற்றியும் கருத்தொருமைப்பாடு கொண்டிருந்த நாங்கள், காலக்கிரமத்தில் சமுதாய, கலாசார விடயங்களிலும் ஒத்த சிந்தனை கொண்டவர் களானோம்.” (தினகரன் - 11.10.1986)

என்றும் அஸீஸ் கவிஞரை உயர்த்திப் பேசினார். இப்புகழாரம் கவிஞருக்கும் அறிஞருக்குமுள்ள தொடர்பையும் நட்பையும் நன்கு காட்டுகிறது. இது கவிஞருக்குக் கிடைத்த நல்லதொரு அறிமுக மாகவும் அமைகிறது.

இவ்வாறு அஸீஸ் பலரைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். ஏற்கனவே அறிமுகமானவர்களின் புகழை மேலோங்கச் செய்தார். அஸீஸின் இம் முயற்சியினால் பல புதிய நண்பர்களைத் தமிழலகு அறிந்து கொண்டது. தமிழ்மொழி மீதும் அதைப் பேசியோர் மீதும் அஸீஸ் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பும் பாசமும்தான் இவற்றை யெல்லாம் செய்ய அவரைத் தூண்டின.

ஒரு சமூகத்தின் உயர்ச்சிக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் இலக்கியச் செழுமைக்கும் வரலாற்றுச் சீர்மைக்கும், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் வெளியீடுகள் அவசியமென அஸீஸ் கருதினார். அதனாற்றான் அது பற்றிப் பேசியும், எழுதியும், அதனை ஊக்கியும் வந்தார்.

சென்னை மாநகரில் 1955 பெப்ரவரி 6 ஆம் திகதி நடைபெற்ற தென் இந்திய முஸ்லிம் கல்விக்கழகத்தின் பொன்விழா 2ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரையில் அஸீஸ்,

“நாம் வாழ்ந்து வரும் இக்காலம், நூற்றுக்கு நூறு பங்கு இலக்கியத் துறையில் நவீனங்கள், சிறுகதைகள், சரிதைகள், மக்கள் மனதைக் கவரும் எளிய பாடல்கள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் போன்றவை களைக் கொண்ட சஞ்சிகைகள் வடிவில் மக்களை யாட்கொண்டிருக்கும் காலமாக இருந்து வருவதேயாகும். இத் துறையிலும் நாம் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட்டு விடாது தகுந்தவாறு முயன்று இஸ்லாமிய கலாசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு மக்கள் பயன் பெற உதவ வேண்டும். இத் துறையில் மணிவிளக்குச் செய்துவரும் மதிப்புக்குரிய சேவையைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். இவ்வகையில் எவ்வித தங்கு தடையுமின்றியும் சிரமத்தைப்பொருட்படுத்தாமலும் இந்நாட்டு முஸ்லிம்களும் இலங்கை முஸ்லிம்களும் ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்று மட்டும் வலியுறுத்திக் கூறவிரும்புகிறேன். இவ்வாறு செய்வதால் அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதோடு மாத்திரமின்றி பொது

வாக தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தையும் பெருக்கியவர்களாகவும் ஆவோம்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963: 164)

என அறிவுரை வழங்கினார். இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியத்தை, அறபுத் தமிழிலக்கியத்தை வளம்படுத்தவும் அவற்றின் அளவைப் பெருக்கவும் முஸ்லிம் சஞ்சிகைகளின் வெளியீடுகள் அவசியமென்பதை அம் மகாநாட்டில் அவர் வலியுறுத்திக் கூறினார். ‘அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்’ என்ற தலைப்பில் மருதமுனை மகாநாட்டில் படிக்கப் பட்ட அவரது கட்டுரையில் கூட இக்கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அறபுத் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக அக்கட்டுரையில் அவர் தெரிவித்த ஏழு ஆலோசனைகளையும் செயற்படுத்துவதற்கு ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்க கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தையும் அக்கட்டுரையில் அவர் கூறி வைத்தார்.

“இவ்வேழு திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுவதற்கென ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நன்றாயிருக்கும்”

என அக்கட்டுரையில் அவர் தெரிவித்திருந்தார். அன்றைய நிலையில் மட்டுமன்றி இன்றைய நிலையிலுங்கூட இக்கருத்து முக்கியத்துவம் உடையதாகவே தெரிகிறது.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் அஸீஸ் படித்துக்கொண்டிருந்த போது அவருக்கிருந்த பத்திரிகை படிக்கும் ஆர்வம், அக்காலை வெளிவந்துகொண்டிருந்த ‘தாருல் இஸ்லாம்’ மாசிகையின் பெருமை, அப்போது நிலவிய முஸ்லிம் பத்திரிகைத் தட்டுப்பாடு பற்றியெல்லாம் தனது ‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’ நூலில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

“யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் நான் படித்தகாலத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த ‘தாருல் இஸ்லாம்’ என்ற மாசிகை எனது மனத்திரையில் மின்னி மறைந்தது. ஜனாப் பா. தாலூத் ஷா அவர்கள் வெளியிட்டு வந்த இந்த மாசிகையின் வசனநடையும், ஆசிரியத் தலையங்கங்களும், சிறப்புக் கட்டுரைகளும் அந்நாட்களில் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. ஒவ்வொரு மாதமும் எப்பொழுது வெளிவரும் என்று காத்திருந்து, வந்ததும் என் சாச்சாவிடம் இரவல் வாங்கிப் படிப்பது வழக்கம். இந்த நாட்களில், என்னைப் பொறுத்தவரையில் வாசினைப் புத்தகங்களுக்குப் பெருந்த பஞ்சம் இருந்தது.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A: 135)

என அவரது கல்லூரிக் காலத்தில் வாசினைப் புத்தகங்களுக்கும் முஸ்லிம் பத்திரிகைகளுக்கும் நிலவிய தட்டுப்பாடு பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் சிலவற்றின் கூடிய முக்கியத்துவத்தை முஸ்லிம் சமூகமும் தமிழ் கூரு நல்லுலகும் உணரும் வகையில் செயற்பட்டவர் அஸீஸ். முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் 'முஸ்லிம் நேசனும்' குலாம் காதிரு நாவலரின் 'வித்தியாவிசாரிணி' யும் அந்த வகையில் அஸீஸின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கை வரலாற்றைப் பூரணமாக அறிந்து கொள்ளவும், ஆய்வுகள் செய்யவும், இன்றியமையாத ஆதார ஏடாக விளங்குவது 'முஸ்லிம் நேசன்' என்ற கருத்துடையவரான அஸீஸ், 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இலங்கை முஸ்லிம் களின் சில சிறப்பியல்புகள்' என்ற தனது ஆய்வுக் கட்டுரைக்காக முதன்முதலில் 'முஸ்லிம் நேசனைப்' பயன்படுத்தினார். 19ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கை வரலாற்றை, குறிப்பாக , இலங்கை முஸ்லிம் களின் வரலாற்றை விரிவாக எழுத முனையும் எவரும் 'முஸ்லிம் நேசனை' முக்கியமான ஓர் ஆதார ஏடாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அஸீஸின் துணிபு.

'முஸ்லிம் நேசன்', 'வித்தியா விசாரிணி' ஆகிய பத்திரிகைகள் பற்றித் தனது 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் அஸீஸ்,

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் தலைவராக விளங்கியவர் சித்தி லெவ்வை அவர்களாவார். 1839இல் தோன்றிய இவர் 1899இல் மெளத்தானார். இவர் 1882இல் 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையைத் தோற்றுவித்தார். அக்கால இலங்கை, இந்திய முஸ்லிம்களின் மத்தியில் பெரு வழக்கிலிருந்த அறபுத் தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்ட இந்த வார சஞ்சிகையை 1889வரை சித்திலெவ்வை நடத்தி வந்தார். முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வெற்றி பெற்ற முதலாவது பத்திரிகை வெளியீட்டு முயற்சி இதுவே. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் ஆறுமுகநாவலரின் உரை நடையாலும் கண்டனப் பிரசுரங்களாலும் உரம் பெற்ற இம் முஸ்லிம் நேசனுக்குச் சென்னை, புதுச்சேரி, பினாங்கு, சிங்கப்பூர் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் சந்தாதாரரிருந்தார்கள். இதன் சமகாலத்தில் பினாங்கிலிருந்து 'வித்தியா விசாரிணி' வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. நாகூர்தர்கா வித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் நடத்தி வந்த இப்

பத்திரிகை சில சமயங்களில் முஸ்லிம் நேசனுடன் வாதப் பிரதிவாதங்களிலீடுபட்டது. இந்த ‘முஸ்லிம் நேசனை’ எனது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் மூலாதார ஏடாகும்.’ (அஸ்ஸு எ.எம்.எ., 1968:48)

என எழுதியிருந்தார். அதன் மூலம் ‘முஸ்லிம் நேசனை’யும் ‘வித்தியா விசாரிணி’யையும் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். மலேசிய அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் தனது ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசித்தபோது அஸ்ஸு தெரிவித்த மேற்கண்ட கருத்து இவ்விரு பத்திரிகைகளுக்கும் கிடைத்த நல்லதொரு விளம்பரமாகும். முஸ்லிம் நேசனை நன்கு பயன்படுத்திப் பயன்பெற்ற அஸ்ஸு, அது போன்ற பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வெளிவர வேண்டுமெனக் கருதியதில் நியாயமிருக்கிறது.

மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்த அஸ்ஸு ‘மியூஸியம் நெகாரா’வில் சித்திலெவ்வையின் ‘முஸ்லிம் நேசன்’ பிரதிகளைத் தேடினார். 1966 ஏப்ரல் 16ஆம் திகதி அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுப் பொருட்காட்சி நடைபெற்ற தேசிய நூதனசாலையான மியூஸியம் நெகாராவுக்குச் சென்றிருந்த அஸ்ஸு , தான் ஏற்கனவே அனுப்பியிருந்த முஸ்லிம் நேசன் முதல் ஏட்டின் சில பக்கங்களின் போட்டோப் பிரதிகள் வந்து சேர்ந்து விட்டதா என்பதை அறியும் ஆவலில் தேடிப் பார்த்து ஏமாந்த கதையைத் தனது ‘தமிழ் யாத்திரை’ நூலில் அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

“பொருட் காட்சியில் வைக்கப்பெற்றிருந்த பொருட்களில் ‘முஸ்லிம் நேசன்’ முதல் ஏட்டின் சில பக்கங்களின் போட்டோப் பிரதிகளும் உண்டாவென்று தேடிப் பார்த்தேன்; காணவில்லை. ஒருவேளை அவை போய்ச் சேரப் பிந்தியிருக்கலாம் என்றாலும், அப்பிரதிகள் ஈற்றில் மலாய்ப் பல்கலைக்கழக இந்தியக் கலைத்துறை நூல் நிலையத்தைப் போயடையுந் தானே என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன்.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1968 : 16)

என அவர் எழுதியபோது, ‘முஸ்லிம் நேசன்’ பத்திரிகையின் முக்கியத்துவத்தையும் அதன் இலக்கிய, வரலாற்றுப் பெறுமதியையும் தமிழுலகறியச் செய்வதில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசையை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

பினாங்கில் குலாம் காதிரு நாவலர் பற்றியும் அவர் நடாத்திய 'வித்தியா விசாரிணி' பத்திரிகை பற்றியும் அஸீஸ் அவர்கள் விசாரித்துத் தகவல் பெற முயன்றதாக அறிகிறோம். ஆனாலும் எத்தகவலும் கிடைக்கப்பெறாமையால் அவர் மனவருத்த முற்றார். மக்கள், நாவலரைப்பற்றியோ அவரது பத்திரிகையைப் பற்றியோ அறியாதிருந்தமையும், சிங்கப்பூர் நூல்நிலையத்தில் கூட எத் தகவல் களையும் இது சம்பந்தமாகப் பெறமுடியாமற் போனமையும் அஸீஸுக்கு ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதனாற்றான் போலும்,

“பினாங்கில் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்கள் பற்றியும் அவர் நடாத்திய 'வித்தியா விசாரிணி' பத்திரிகை பற்றியும் எவ்வித தகவலும் பெறமுடியவில்லை. பலருக்கு 'வித்தியா விசாரிணி' பத்திரிகை என்னும் பெயரே விசித்திரமான பெயராகத் தோன்றியது. அடுத்த வாரம் சிங்கப்பூரிலுள்ள தேசிய நூல்நிலையத்தின் கூட ஒரு தகவலும் கிடைக்க வில்லை. அவரைப்பற்றி எவருக்குமே நினைவிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 163)

என அஸீஸ் எழுத நேர்ந்தது. மலேசிய வெஸ்ஸிலி மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஜனாப் லைனுதீன் ஆசிரியரிடம் குலாம் காதிரு நாவலர் பற்றியும் அவரது பத்திரிகை பற்றியும் தகவல்பெற முயன்ற அஸீஸ், அம் முயற்சியில் தானடைந்த தோல்வியைப் பின்வருமாறு தனது 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் குறித்துவைத்துள்ளார்;

“வித்தியா விசாரிணி' ஆசிரியர் குலாம் காதிரு நாவலர் பற்றியும், விசாரிணிப் பிரதிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமாவென்றும் விசாரித்தேன். அவரிடம் பிரதிகள் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவற்றைத் தேடிப் பிடிக்க ஒத்தாசை செய்வதாக உறுதியளித்தார். பினாங்கில் நாவலர் தங்கியிருந்த செய்தி அவர் தங்கியிருந்த பகுதியிலேயே இவ்வளவு விரைவாக மறக்கப்பட்டமை நமது துரதிஷ்டமே.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 166)

அஸீஸின் இம்முயற்சியில் அவரடைந்த கஷ்டங்களை இவ்வார்த்தைகள் நன்கு காட்டுகின்றன. வரலாற்று ஆர்வலர் என்பதனால் மட்டுமன்றி, முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு இப் பத்திரிகைகள் ஆற்றிய அளப்பரிய பணியையும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவை பெறும் முதன்மையையும் நன்கறிந்திருந்தவர்

என்பதனாலும் அஸீஸ், அப்பத்திரிகைப் பிரதிகளைத் தேடித் திரிந்தார். தகவல் பெற்று உலகறியச் செய்வதில் வெகுவாக உழைத்தார்.

சமகாலப் பத்திரிகைகளான 'முஸ்லிம் நேசனை'யும், 'வித்தியா விசாரிணி'யையும் ஒப்பிட்டாயும் ஆர்வமும் அஸீஸுக்கிருந்தது. 'வித்தியா விசாரிணி' பத்திரிகைத் தேடுகைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகவிருந்தது. கலாநிதி எம். ஏ.எம். சுக்ரி கூட இக்கருத்துடன் உடன்படுகிறார்.

“ஒரே காலப் பிரிவில் இரு வேறு நாடுகளில் வெளியான, ஒரே நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்த இந்த இரு பத்திரிகைகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு நிகழ்த்தும் எண்ணம் அஸீஸிடம் இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் தமிழ் பொதுமொழியாக விளங்கியமை காரணமாக கொழும்பு, பினாங்கு, சென்னை, காரைக்கால் ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்களுக்கிடையில் நிலவிய கலாசார உறவின் தனித்தன்மையை இவ்விரு பத்திரிகைகளுக்கும் பொதுவாய் அமைந்த சில அம்சங்கள் உணர்த்துவதாக அஸீஸ் கருதுவதுடன், இவ்விரு பத்திரிகைகளிலும் நடைபெற்ற சர்ச்சைகள், இலக்கியச் சுவையும், வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையனவாகக் காணப்படுவதாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.” (சுக்ரி, கலாநிதி எம்.ஏ.எம்., தினகரன் வாரமஞ்சரி - 26.12.1982)

'அறிஞர் அஸீஸும் அவரது ஆய்வு முயற்சிகளும்' என்ற கட்டுரையில் சுக்ரி அஸீஸின் இம் மனஎண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அஸீஸின் 'தமிழ் யாத்திரை' நூலில் காணப்படும் பின்வரும் குறிப்பு இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“இவை யாவற்றையும் விட என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்த விஷயம் பினாங்கில் வெளியான 'வித்தியா விசாரிணி' என்னும் பத்திரிகைக்கும் அதே காலத்தில் இலங்கையில் சித்தி லெவ்வை அவர்கள் வெளியிட்டு வந்த 'முஸ்லிம் நேசனுக்குமுள்ள உறவாகும். வித்தியா விசாரிணியை நடத்தியவர் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்களாவர். முஸ்லிம் நேசனில் வெளியான பல அம்சங்கள் 'வித்தியா விசாரிணி' யிலும் வெளியாயின. உதாரணமாக இரண்டு பத்திரிகைகளுமே உலகச் செய்திகள், மார்க்க வினாவிடைகள், இலக்கண, இலக்கியச் சர்ச்சைகள் ஆகியவற்றை வெளியிட்டு வந்தன. இதே நாகூர்தர்கா வித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்களே 1896ஆம்

ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணம் சு. மு. அசனாலெப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்களது அழைப்பின் பேரில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்து வண்ணார் பண்ணையில் வைத்து தமது ‘ஆரிபு நாயகம்’ என்னும் நூலினை அரங்கேற்றியவராவார்.’’ (அஸ்ஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 146-147)

“1883ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 23ஆம் திகதி வெளியான ‘முஸ்லிம் நேசன்’ இதழில் பின்வரும் செய்தி காணப்படுகிறது:

“இந்த நாமந்தரித்த பினாங்கில் வா. குலாம் காதிரு நாவலரவர் களாற் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட பத்திரிகை நமக்குக் கிடைத்து மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இலங்கை, இந்தியா, பினாங்கு முதலிய தேசங்களிலுள்ள முஸ்லிம்கள் இப் பத்திரிகைக்குக் கையொப்பக்காரர்களாகி அது நெடுங்காலம் நடைபெறச் செய்யும்படி வேண்டுகிறோம்.”

இது, தமிழ் பொது மொழியாக விளங்கியமையின் காரணமாக கொழும்பு, பினாங்கு, சென்னை, காரைக்கால் ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்களுக்கிடையில் நிலவிய கலாசார உறவின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாக விளங்குகிறது. இவ்விரு பத்திரிகை களிலும் நடைபெற்ற சர்ச்சைகள், இன்றுள்ள நமக்கு இலக்கியச் சுவையும் வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையனவாகும். இவற்றின் தொனியும் சாரமும் நமது சந்ததியினருக்கு நேரடித் தொடர் பற்றளவாக இருக்கலாம்; ஆயினும் அவற்றின் சுவை தனியான தென்பதில் ஐயமில்லை. அதிஷ்டவசமாக இந்த ‘வித்தியா விசாரிணி’ யில் தொடங்கப்பெற்ற சர்ச்சைகளிற் சில, முஸ்லிம் நேசனில் மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளன. 1883 ஜூலை 16இல் வெளியான முஸ்லிம் நேசனிலும் வித்தியா விசாரிணி’யில் வெளியான பகிரங்கக் கடித மொன்று மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

“பெண்களுக்கு நாணமாவது ஓராபரணமாயிருக்குமென்றனை நேசா. பெண்கட்கு நாணமானதியற்கையாயுள்ள குணமா? தட்டானாற் செய்த ஆபரணமா? விளங்கச் சொல் பார்ப்போம். வித்தியா விசாரிணி யென்னும் பெண்ணே நாணமாகிய ஆபரணத்தைத் தரித்துக் கொள்ளென்றனை. நேசா, அந்நாண முனக்கு வேண்டற் பாலதோ? அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு என்ற குறளைப்பார்... யான் ஆணோ, பெண்ணோ, அலியோ என்பது தானும் எனக்குத் தெரியா

திருப்பது உனக்கும் விளங்கிற்றா நேசா? எப்படி விளங்கிற்று?
சற்றே சொல்வாயா?’

நகைச்சுவை ததும்பும் இந்தப் பகிரங்கக் கடிதத்துக்கு அடுத்த இதழ் ‘முஸ்லிம் நேசனி’ல் பதில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்றையப் பின்னணியில் இவற்றை வாசிக்கும் போது அந் நாட்களில் இலக்கணம், இலக்கிய நயம் ஆகியவற்றுக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்ட தென்பதையும் இக்காலத்தில் இம்மரபு மறைந்து விடுதலையுங் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது.’’ (அஸீஸ் எ.எம்.எ 1968 : 147-148)

‘முஸ்லிம் நேசனை’, ‘வித்தியா விசாரிணி’யுடன் ஒப்பிட்டாயும் எண்ணம் அஸீஸுக்கு இருந்தமையை இக்குறிப்பு நன்கு காட்டுகிறது. இவ்விரு பத்திரிகைகளுக்குமிடை நடைபெற்ற இலக்கியச் சர்ச்சைகள், ஒத்த கருத்துக்கள், இலங்கை முஸ்லிம்களினதும் மலாய முஸ்லிம் களினதும் வரலாறு போன்றன பற்றியெல்லாம் அறிய விரும்பிய அஸீஸ் இவ்விருபத்திரிகைகளையும் ஒப்பிட்டாய் விரும்பினார்.

சித்திலெவ்வையின் ‘முஸ்லிம் நேசன்’ பத்திரிகை வெளியீட்டுக் குப் பதின்மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் 1869இல் இலங்கையில் வெளியிடப்பட்ட மலாய் மொழிப் பத்திரிகையான ‘ஆலமாத் லங்காபுரி’ பற்றியும் அஸீஸ் அக்கறை காட்டினார். 19ஆம் நூற்றாண்டின் 7ஆம் 8ஆம் தசாப்தங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் வரலாறு சமூக பண்பாட்டு அம்சங்களை அறிந்து கொள்ள ‘ஆலமாத் லங்காபுரி’ உதவு மென்பதனால் இம் மலாய் மொழிப் பத்திரிகை யிலும் அஸீஸ் கூடிய சிரத்தை காட்டினார். 1966 ஏப்ரல் மே மாதங் களில் மலேசியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அஸீஸ் இப்பத்திரிகையினுடைய முதல் இதழின் புகைப்படப் பிரதியொன்றைக் கூட மலாய்ப் பல்கலைக் கழகத்திற்குக் கையளித்திருந்தார். 1873 ஆகஸ்ட் மாதம் 3ஆம் தேதி தொடக்கம் வெளிவந்த வாப்பு மரைக்கார் நயிந்தை மரைக்காரின் கல்சச்சுப் பத்திரிகையான ‘புதினாலங்காரி’, ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் வெளியிட்ட ‘முஸ்லிம் பாதுகாவலன்’, ஏ.டி. உதுமான் பிரசுரித்த ‘இஸ்லாம் மித்திரன்’ போன்ற பத்திரிகைகள் பற்றிய அஸீஸின் ஆவலும் தேடுகையும் இவற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்கப் பட வேண்டியன.

முஸ்லிம் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் அதிகமாக வெளி வரவேண்டுமெனக் கருதினார் அஸீஸ். ஒரு சமூகத்தின் குரல் என்ற வகையிலும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கும் இலக்கிய விழிப்புணர்வுக்கும் அவசியமென்பதனாலும் இவ்விடயத்தில் கூடிய சிரத்தை காட்டினார் அவர். பத்திரிகைகள் வரலாற்று முதுசங்கள் என்பதில் திடமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அஸீஸ், சமகாலப் பத்திரிகைகளை ஒப்பிட்டாய்வதில் ஆர்வம் காட்டினார்.

தனது வாழ்நாளில், 1967களில் வெளிவந்த எண்ணற்ற பத்திரிகைகளையிட்டு மகிழ்ச்சி தெரிவித்த அவர்,

“இன்றோ வாசிப்பதற்கு ஏதுமில்லையே என்ற நிலைமாறி எதை வாசியாது விடலாம் எனப் பகுத்தறியக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு ஏராளமான பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் புத்தகங்களும் வெளிவருகின்றன.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A: 135)

எனக் கூறி மன நிறைவெய்தினார். இது அவரது வாழ் காலத்திலேயே நிகழ்ந்த மாற்றமாகும். அஸீஸ் இன்று உயிர் வாழ்ந்திருந்தால் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமிருந்து வெளிவரும் பெருவாரியான பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளையிட்டு பெருமிதம் அடைந்திருப்பார்.

அறபு - தமிழ் அகராதி ஒன்றின் ஆக்கம் மிக அவசியமென அஸீஸ் கருதினார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் விரவிக்கிடக்கின்ற அதிகமான அறபுப் பதங்கள் முஸ்லிம் அல்லாதாரை இவ்விலக்கியங்களின் பால் நாட்டம் கொள்ளாமற் தடுத்தது என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்த அஸீஸ் , அந்நிலையை மாற்றவேண்டின் இவ்வாறான ஓர் அகராதி மிக அவசியமெனக் கருதினார். இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படும் அறபுச்சொற்களைத் தமிழுட் செலுத்தி தமிழ்மொழியை வளம்படுத்தவும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் உரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கவும், அறபு-தமிழ் அகராதியொன்றின் ஆக்கம் மிகவும் இன்றியமையாதது என அஸீஸ் கருதினார். அதனாற்றான் சென்ற இடமெல்லாம் அறபு - தமிழ் அகராதி பற்றிப் பேசினார். சிலரை அவ்வழியில் சிந்திக்கவும் தூண்டினார்.

மக்களின் பண்பாட்டியல்புகளை இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒரு இனத்தின் பண்பாடு பெரும்பாலும் அந்த இனம் பின்பற்றும் சமய நெறியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். அந்த நெறி எந்தமொழியில் தோன்றியதோ அந்த மொழியின் தாக்கத்தை, அந்த நெறியை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பிறமொழி இலக்கியங்களிலும் காணலாம். அது அம்மொழி இலக்கியத்தின் சிறப்பம் சமாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. பௌத்த மதம் தோன்றிய பாளி

மொழியின் செல்வாக்கை மணிமேகலையிலும் சமணத்துக்குரிய பாகத மொழியின் செல்வாக்கை சீவகசிந்தாமணியிலும் காண்பது இதனாற்றான். சங்கத மொழிச் சொற்கள் வைணவ தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அறபு மொழிச் சொற்கள் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் விரவி வருவதும் இக் காரணத்தினாற்றான். பார்சி மொழிச் சொற்கள் கூட இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன.

புனித குர்ஆனை ஒதவேண்டியவர்கள் முஸ்லிம்கள். அறபு மொழி தான் தொழுகைக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. குர்ஆனின் மொழியாக, இஸ்லாத்தின் மொழியாக, இஸ்லாமிய பண்பாட்டுடன் பின்னிப்பிணைந்த மொழியாக, ஒரு முஸ்லிமுடைய நாளாந்த வாழ்க்கையில் அடிக்கடி பயன்படும் மொழியாக அறபு மொழி விளங்குகிறது. அம் மொழியில் வழங்கும் இஸ்லாமியப் பதங்களை தமிழில் மொழி பெயர்ப்பது மிகக் கஷ்டமானது அவற்றின் சரியான கருத்துக்களைப் பெறமுடியாது. இஸ்லாமிய கலைச்சொற்களையும் கருத்துக்களையும் சிறந்த முறையில் விளக்குவதற்கு அறபு, பார்சிச் சொற்கள் இன்றியமையாதன. அதனாற்றான், முஸ்லிம்களின் பேச்சு, எழுத்து மொழிகளில் அதிக அளவில் அறபுச் சொற்கள் கலந்து வருகின்றன. உலகில் கலப்பில்லாத மொழியோ திசைச் சொற்களில்லாத பாஷையோ இல்லை. இந்த உண்மை உணர்வும், யதார்த்த எண்ணமும், 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற மனப்பாங்கும் 'அறபு - தமிழ் அகராதி பற்றி அஸீஸைச் சிந்திக்கச் செய்தன.

கண்டி உதவி அரசாங்க அதிபரின் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலமான 'மெளண்ட் எயிறி'யில் 1944ஆம் ஆண்டு அஸீஸுடன் சுவாமி விபுலாநந்தர் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். இந்த நாட்களில் நடைபெற்ற உரையாடலின்போது அறபு-தமிழ் அகராதியின் தேவை பற்றி அஸீஸிடம் சுவாமி வற்புறுத்திக் கூறியிருந்தார். அவ்வாறான ஒரு அகராதியை அஸீஸ் தயாரிக்க முன்வரும் பட்சத்தில் தாமும் அம்முயற்சிக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதாக அடிகளார் அஸீஸிடம் உறுதியளித்திருந்தார். இந்த 'மெளண்ட் எயிறி' உரையாடல், அஸீஸின் பிற்கால முயற்சிகளை நெறிப்படுத்தியதுடன் அவரின் சிந்தனைகளிலும் செயற்பாட்டிலும் பெரும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அறபு - தமிழ் அகராதி பற்றிய ஆரம்ப எண்ணத்தை அஸ்ஸூக்கு ஏற்படுத்தியது அந்த உரையாடல்தான். இதனை அஸ்ஸ் தனது பல சொற் பொழிவுகளிலும் எழுத்துக்களிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

முஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளர்தான் அறபுத் தமிழ் எழுத்தாளர்; அவர்கள் வேறு இவர்கள் வேறு அல்லர் என்ற கொள்கையுடையவர் அஸ்ஸ். முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் படைப்புகளில் இஸ்லாமிய வாடை வீசவேண்டும் என்பது அவருடைய எதிர்பார்ப்பு. அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் மென்மேலும் ஆக்கப்படவும் போற்றப் படவும் வேண்டும் என்று விரும்பியவர் அவர். ஆனால் அதே வேளை முஸ்லிம் அல்லாதாரும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை நுகருவதற்கான வழிவகைகள் செய்யப்படவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவருக்கிருந்தது. ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடான இவ்விரு நிலைப்பாடுகளை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில் சிந்தித்த அஸ்ஸ், அறபு-தமிழ் அகராதியின் தேவையை வலியுறுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

தேவையற்ற அறபுச் சொற்கள் இலக்கியத்தில் விரவிக்கிடப்பதை வெறுத்த அஸ்ஸ், தவிர்க்க முடியாத, பழகிப்போன அறபுச் சொற்கள் உபயோகத்திலிருப்பதையும், அவை இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதையும் வரவேற்றார். “இஸ்லாமியனல்லான என்னைப்போன்ற வேறொரு சமயத்தவனும் ஈடுபட்டுச் சுவைக்கும் வண்ணம் அவை அமைந்துள்ளன. இப் பண்பையே நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன்.” என்று கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் ‘புரட்சிக் கமால் கவிதைகள்’ நூலுக்கு எழுதிய மதிப்புரையில் கூறியதை, அறபுச் சொற்களை இஸ்லாமிய இலக்கியங்களிலிருந்து அகற்றிவிடுவதன் மூலம் அஸ்ஸ் காண விரும்பவில்லை. அறபு - தமிழ் அகராதி ஒன்றின் மூலம், அடிக்கடி பாவனையிலுள்ள அறபுச் சொற்களைத் தமிழுட் பாய்ச்சுவதன் மூலமே அதனைக் காணவிழைந்தார். பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள்,

“இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அறபுச்சொற்கள் ஆராயப்பட்டு விளக்கப்படா விட்டால் அறபு மொழியில் பயிற்சி அற்றோர் இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. குறைந்த பட்சம் இஸ்லாமிய

அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ்க் காப்பியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள அறபுச் சொற்களையும் முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் இடம் பெற்றுள்ள அறபுச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பொறுக்கி ஆராய்ந்து விளக்குவது எமது நீங்காத கடமையாகும்.” (உவைஸ், பேராசிரியர் எம்.எம். 1974: 69)

என எழுதி அஸீஸின் கருத்தை ஆமோதித்தார். அறபு மொழியில் பயிற்சி பெற்றோரும் இஸ்லாமிய இலக்கிய இன்பத்தை அள்ளிப் பருக வேண்டுமென்பது உவைஸ் அவர்களின் எண்ணம். வட மொழியினால் வளம் பெற்ற தமிழ் மொழி, அறபு மொழிச் சொற்களையும் பெற்று செழிப்புற வேண்டுமென அஸீஸைப் போல உவைஸும் விரும்பினார்.

அறபு - தமிழ் அகராதி எவ்வாறு அமையின் தனது இந்த நோக்கம் நிறைவேறும் என்பது பற்றி அஸீஸ் தெளிவான கொள்கையுடைய வராக விருந்தார். ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ என்ற தனது நூலின் நூன்முகத்தில் அஸீஸ் அதனைத் தெளிவாகக் குறித்தும் வைத்துள்ளார்.

“தமிழில் கையாளப் பெறும் அறபுச் சொற்களை எழுதும் முறையைக் காட்டுகின்றதும், அச் சொற்களின் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றதுமான ஓர் அகராதி தேவை. தற்கால அகராதி முறைப்படி தயாரிக்கப்படும் அத்தொகுப்பில், சொல்லின் பொருள் மாத்திரமன்றி, நிகண்டு போன்று ஒரு பொருட் கிளவிகள் யாவும் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். தமிழில் அறபுக்கான ஒலிக்குறிப்புகளுடன் குறித்த சொல்லை எழுதி, அடுத்து அறபில் அதனை எழுதிப் பின்னர் அதன் கருத்தையும் ஒத்த பொருளுடைய பிற சொற்களையும் குறித்தல் வேண்டும். இவ்வாறான முறையில் ஓர் அறபுத் தமிழ்ச் சொற்கோவை தக்கவாறு தயாரிக்கப் படுமேல் அது இஸ்லாமிய வரலாறு, கலாசாரம் ஆகியவற்றைக் காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்கு மென்பது திண்ணம். தமிழ் மூலம் இஸ்லாம் பரப்பும் அறிஞர்கள் இத்துறையில் பணியாற்ற வேண்டு மென்பது என் அவா.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ 1963 : viii)

என அஸீஸ் ஆலோசனை கூறினார். அறபு - தமிழ் அகராதி பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டுமாயின் எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென்பதை இவ்வாறு அவர் விளக்கிக் கூறினார்.

அஸ்ஸு தேவைப்படுத்திய அமைப்பில் இதுவரை அறபு - தமிழ் அகராதி எதுவும் வெளிவரவில்லை. தமிழ் பேசும் மக்களிடையே முதன்முதலாக வெளிவந்த அறபு - தமிழ் அகராதி சென்னை ஹக்கீம் பா.முகம்மது அப்துல்லா சாகிபு அவர்கள் 1905 ஆகஸ்டில் வெளியிட்ட அகராதியாகும். மௌலவி ஹாஜி குலாம் றசூல் சாகிபு அவர்களும் நாகூர் மகாவித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்களும் இதனைப் பரிசீலனை செய்துள்ளனர். இது 504 பக்கங்களைக் கொண்டது. முதலில் அறபுச் சொல்லும் அதன் கருத்தும் அதன் அடிச் சொல்லும் வரிசைக்கிரமமாக இவ்வகராதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அறபுச் சொல் அறபு எழுத்திலும் அதன் உச்சரிப்புத் தமிழிலும் அதன் அடிச்சொல் அறபு எழுத்திலும் தரப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு அறபுச் சொல்லுக்கும் பல கருத்துக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. பல சஞ்சிகைகளாக வெளியிடப்பட்டு பின்னர் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளது இந்த அகராதி.

‘துஹ்பத்துஸ் ஸமதிய்யா பீ தர்ஜுமதில் அல் பாழில் அறபிய்யா’ என்ற அகராதி 1913 மார்ச் 7 ஆம் திகதி வெளிவந்தது. தென்னிந்திய முது குளத்தூர் ‘மதற்சது மன்பஉல் ஹஸனாத்’ அறபிக் கல்லூரியின் போதனாசிரியராகக் கடமையாற்றிய மௌலவி அல்ஹாஜ் முகம்மது இப்றாஹீம் என்பவர் இதன் ஆசிரியர். இரு பாகங்களையுடைய இவ்வகராதி ஒரு தொகுதியாக வெளியிடப்பட்டது. இதில் அறபுச் சொற்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்க் கருத்துக்கள் அறபு லிபியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அறபுத் தமிழ் நடையில் தான் இவ்வகராதி அமைந்துள்ளது. அறபுத் தமிழ் வாசிக்கும் பிள்ளைகள் அறபு நடையில் பழக்கத்தைப் பெறச் செய்வதற்கென எழுதப்பட்ட இந்த அகராதி ‘அறபு - அறபுத் தமிழ் அகராதி’ எனக் கொள்ளத்தக்கது.

‘காமூசல் அறபி வஅர்வி’ என்ற அறபு - தமிழ் அகராதி இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்டது. இரண்டு பாகங்களைக் கொண்ட இவ்வகராதியின் ஆசிரியர் ஸையது யாஸின் மௌலானா என்பவர். வலிகாமத்தைச் சேர்ந்த பலப்பிட்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர் இவர். இவருடைய இந்த அகராதியில் முதலில் அறபுச் சொற்கள் அறபு எழுத்திலும் பின்னர் அறபுச் சொல்லின் தமிழ்க் கருத்து அறபு எழுத்துக்களிலும் தரப்பட்டுள்ளன. அறபு - அறபுத் தமிழ் அகராதி

என்றே இதனையும் அழைக்கலாம். அறபு எழுத்துக்களில் பயிற்சி இல்லாதோர் இதனைப் பயன்படுத்த முடியாது.

இம் மூன்று அகராதிகளும் அறபு மொழிப் பயிற்சி இல்லாதாருக்குப் பயனற்றவை ஆகின்றன. முதலாவதில் தமிழ் உச்சரிப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அது முழுமையானதாக அமையவில்லை. அந்த வகையில் அஸீஸின் எண்ணத்தை இவையெல்லாமே பூர்த்தி செய்யத் தவறிவிட்டன.

'தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல் அகராதி' என்ற பெயரில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியத் துறைப் பேராசிரியர் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் 1983இல் அறபு - தமிழ் அகராதியொன்றை வெளியிட்டார். அஸீஸ்கால ஸாஹிதாக்கல்லூரி ஆசிரியரான இவரின் இவ்வகராதி அஸீஸ் எதிர்பார்த்த அகராதியாக அமையாதபோதிலும் அவர் கருதிய நோக்கில் எழுந்ததென்ற வகையில் திருப்தி தருகிறது. இதில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள தனித்த அறபுச் சொற்களும், அறபுச் சொற்களுடன் தமிழ் வடிவில் இணைந்த சொற்களும், தொடர்களும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிசைப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கிரந்த எழுத்துக்களில் தொடங்கி அமைந்த அறபுச் சொற்களின் வரிசை கடைசியாக இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வகராதியில் ஓர் அறபுச் சொல் அல்லது தொடரின் விளக்கம் பின்வரும் வரிசைப்படி தரப்பட்டுள்ளது:

1. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள அறபுச் சொல் அல்லது தொடர்.
2. அந்தச் சொல் அல்லது சொற்களுக்குரிய ஒலியனியல் குறியீடுகள் (Phonemic transcription).
3. இலக்கண விளக்கம்.
4. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள அறபுச் சொற்களின் அறபு மூலம் ஒலியனியல் குறியீட்டில் இடம் பெறல்.
5. இடம்பெற்றுள்ள அறபுச் சொல் அல்லது தொடர்களின் நேரடியான தமிழ் பொருள்.
6. இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தேவையான விளக்கங்கள்.

7. அறபுச் சொல் அல்லது தொடர் இடம்பெற்றுள்ள இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து ஒரு எடுத்துக்காட்டு - நூலின் பெயர், படலம், பாடல் எண்ணுடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இம்முறையின் கீழ்தான் இவ்வகராதியில் இடம்பெற்றுள்ள அறபுச் சொற்கள் விளக்கம் பெறுகின்றன. இந்த ஏழு பகுதிகளும் ஒவ்வொரு அறபுச் சொல்லிலும் இடம்பெறத் தவறிலும் 1, 2, 3, 5, 7 ஆகிய ஐந்து பகுதிகளும் இவ்வகராதியில் இடம்பெற்றுள்ள அனைத்து அறபுச்சொற்களுக்கும் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வகராதி முழுமையான தொன்றன்று. ஆயினும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்வோரும் நுகர்வு செய்வோரும் அவற்றில் விரிவிவரும் அறபுச் சொற்களை இனங்கண்டு கொள்வதற்குப் பெரிதும் பயன்படுகிறது. அந்த வகையில் அஸீஸின் எண்ணத்தின் பெரும் பகுதியை இந்த அகராதி நிறைவேற்றி வைக்கிறது,

அஸீஸ் கருதிய அமைப்பில் அறபு - தமிழ் அகராதியொன்று தக்க தருணத்தில் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பின் முஸ்லிம்களிடையே புழக்கத்திலிருக்கும், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் விரிவிக் கிடக்கும் பல அறபுச் சொற்கள் தமிழ் அகராதிகளில் இடம்பெற்றிருக்கும். அதன் மூலம் பல புதிய சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக தமிழ் வளர்ந்திருக்கும். தனித்துவமான, அதே வேளை அனைவரும் நுகரும் வகையிலான இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பல்கிப் பெருக வாய்ப்பேற்பட்டிருக்கும். இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் புறத்தொதுக்கப்படுகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டு அர்த்தமற்றதாகப்பட்டிருக்கும். பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் இத்துறையில் முயற்சிக்கும் வரை ஆக்க பூர்வமான நடவடிக்கைகள் இத்துறையில் எடுக்கப்படாமை துரதிஷ்ட வசமானது.

முதலாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடு திருச்சி ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரியில் இரு நாட்கள் நடைபெற்றது. முதல் நாள் நிகழ்வாக 12.05.1973 இல் நிகழ்ந்த ஆலோசனை அமைப்புக் கூட்டம் மாநாட்டின் அமைப்பிலும் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதிலும் கவனம் செலுத்தியது. இந் நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கி அஸ்ஸு நிகழ்த்திய பேருரை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய பல கேள்விகளுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் விடை காண்பதாக அமைந்திருந்தது.

“இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம், முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம், அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய தொடர்கள் பெரு வழக்கில் ஒரே கருத்துடையனவாகத் தோன்றினாலும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பண்பை விசேஷமாகப் பிரதிபலிப்பதை நாம் காணலாம். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்வரை அறபு மொழியிலே ‘முஸ்லிம்’ என்ற சொல்லே ‘இஸ்லாமிய’ என்பதைவிட பெரு வழக்கில் இருந்து வந்ததென அறிகிறேன். அண்மைக் காலம் வரை தென் இந்தியா விலும் இலங்கையிலும் ‘முஸ்லிம்கள்’ என்ற சொல்லே வழக்கில் இருந்து வந்தது. ‘இஸ்லாமியர்கள்’ என்ற பதம் இருந்தது கூட அறியப்படாதிருந்ததென்றும் சொல்லலாம். இங்கிலிஷ் மொழியின் செல்வாக்கு இந்த நிலைமைக்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடும். இஸ்லாம் என்பதற்கு இங்கிலிஷில் இஸ்லாமிக் (Islamic) என்பதே அடைமொழி, முஸ்லிம் அல்ல என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

ஆயினும், தமிழைப் பொறுத்த வரையில் 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் சொற்றொடர் இலக்கியத்திற்கையாளப்படும் பொருளைச் சுட்டுவதாகும். 'முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியமென்பது எழுத்தாளரின் மார்க்கத்தை இனம் காட்டுவதாகவும் நாம் வேறுபடுத்திக் கொள்ளலாம். எனது சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் தமிழில் 'முஸ்லிம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'இஸ்லாமிய' என்னும் பதம் மிகச் சமீபத்திலேயே பாவனைக்கு வந்ததென்று நம்புகிறேன். நமது மௌலவிமார்கள் 'இஸ்லாமிய' என்பதற்குப் பதிலாக 'முஸ்லிம்' என்பதையே விரும்பினரெனலாம். இங்கிலிஷ் பிரயோகத்தில் உள்ள Islamic State இஸ்லாமிய அரசு, Muslim State முஸ்லிம் அரசு ஆகிய இரண்டு சொற்றொடர்கள் நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்பும் அர்த்தப் பேதங்களைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. இஸ்லாமிய அரசு என்றதும் இஸ்லாத்தின் அரசியற் கொள்கைகளுக்கு அமைய உருவாக்கப்பட்ட அரசு என்பதும், முஸ்லிம் அரசு என்றதும் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள நாட்டின் அரசு என்பதும் தெளிவாகிறது.

எது எவ்வாறிருப்பினும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமென்றதும் இலக்கியத்திற்கையாளப்படும் பொருள் கவனத்திற் கொள்ளப்படுமெனவும் முஸ்லிம் இலக்கியமென்றதும் இலக்கிய கர்த்தாமனக் கண்ணில் தோன்றுவாரெனவும் நாம் கொள்ளலாம். இஸ்லாமிய இலக்கியப் பொருள் என்பது, குறுகிய நோக்கிற் பார்த்தால், மார்க்கத் தோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய தப்ஸீர், ஹதீது, ஃபிக்ஹ் பற்றிய தென்ற எண்ணம் எழலாம். குர்ஆனுல் கரீம் வாழ்க்கை நெறிமுறைக் கான மூலாதாரமாய் அமைந்திருப்பதால், இஸ்லாம் அறிவுத்துறைகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக விளங்குகிறது. எனவே, இக் குறுகிய கண்ணோட்டம் அங்கீகரிக்கக் கூடியதல்ல. இவ்வாறே அறபுத் தமிழ் இலக்கியமென்னும் தொடரும் அறபு எழுத்துக் களையே உபயோகித்து எழுதப் பெறும் தமிழ் இலக்கியம் எனத் தவறான அர்த்தம் செய்து கொள்ளப்படலாம். தனிப்பட்ட முறையில் அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் சொற்றொடரே எனக்கும் பிரியமானதாயினும் முஸ்லிம் அல்லாதாரையும் உள்ளடக்கிய ஜனாரச்சக நோக்கில் பார்த்தால் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பிரயோகம் விரும்பத்தக்கது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பிரயோகம் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம் அல்லது அறபுத் தமிழ் இலக்கியம் என்பவற்றுக்கு

ஏறத்தாழ ஒத்த அர்த்தமுடையதென ஏற்றுக்கொண்டோமானால், அடுத்தாற் போல் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை வரையறை செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. முஸ்லிம் ஒருவர் இயற்றும் இலக்கியமெல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியமாகுமா? ஆகாது என்பது சொல்லாமலே புலனாகும். முஸ்லிம்களாகிய எமக்கென உள்ள கலாசாரத் தனித்துவத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் தமிழ் இலக்கியமே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும். ஆகவே, இது மொழியியல் துறைக்கு மாத்திரம் சொந்தமானதல்ல.

மறுபுறமாகப் பார்த்தால் முஸ்லிம் ஒருவர் இஸ்லாத்துடன் தொடர்பற்ற விஷயங்கள் பற்றி இலக்கியம் படைப்பாராகில் அவர் முஸ்லிம் என்பதற்காக அப்படைப்பு இஸ்லாமிய இலக்கியமாகி விடாது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் அறபுத் தமிழ் இலக்கியமாக இருக்குமென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதில்லை. திருக்குர் ஆனின் முக்கியத்துவமும் தனித்தன்மையும் அறபுச் சொற்கள் கொண்ட தமிழ் நடை ஒன்று உருவாகுவதை இன்றியமையாத தாக்குகின்றன.

மேலும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் உள்ளடக்கத்தில் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறியை அடியொற்றியதாக அமைய வேண்டுமெயொழிய அதனை அவமதிப்பதாகவோ பரிகாசம் செய்வதாகவோ கண்டிப்பதாகவோ இருத்தலாகாது. இந்த வகையில் இஸ்லாத்தை மார்க்கமாகக் கொள்ளாதோரும் திருக்குர்ஆனின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தும் மனித நாகரீகத்துக்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டை அங்கீகரித்தும் அனுதாபத்துடனும் சங்கையுடனும் இஸ்லாமிய விஷயங்களைப் பற்றி எழுத முன்வருவார்களானால் அத்தகைய இலக்கியத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படலாம். ஆனால் முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் பெயரளவில் முஸ்லிமாக இருந்து கொண்டு நமது மார்க்கத்தை நிந்தை அல்லது அலட்சியம் செய்யும் வகையில் இலக்கியம் படைக்க முற்படுவாராகில் அத்தகைய இலக்கியத்தை நாம் நிராகரிக்க வேண்டும்.

இக்கருத்துக்களை உங்கள் பரிசீலனைக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன். இம்மாநாட்டில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமென்றால் என்ன

வென்ற ஒரு வரையறையைச் செய்து கொண்டால் நல்லது என்று கருதியமையாலேயே இக்கருத்துக்களை வெளியிடத் துணிந்தேன். இவற்றை மனதிற் கொண்டு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஓர் இலக்கணம் செய்து கொண்டோமானால் எமது சங்கம் தனது பணிகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற வாய்ப்பாக இருக்கும். எந்த ஓர் இலட்சியத்தையும் அடைவதற்கு அந்த இலட்சியம் என்ன என்ற வரையறை அவசியமாகும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ன உருவத்தைப் பெறல் வேண்டுமென்ற ஐயப்பாடு தோன்றலாம். இஸ்லாமிய நெறி காட்டும் இலக்கியம், புராணம், அந்தாதி போன்ற பழைய உருவங்களிலும் அமையலாம். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை ஆகிய நவீன இலக்கிய உருவங்களிலும் அமையலாம்.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1973: 43-44)

என்று அமைந்திருந்தது அஸ்ஸின் தலைமைப் பேருரை. தமிழிலக்கியம், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம், அறபுத் தமிழிலக்கியம், முஸ்லிம் தமிழிலக்கியம் என்பனவற்றின் எல்லைகளை வரையறை செய்வதாக, இலக்கணப்படுத்துவதாக அஸ்ஸின் அவ்வுரை அமைந்திருந்தது.

விபுலாநந்தருடனான கலந்துரையாடல்கள் அஸீஸின் உள்மனதில் உறைந்துகிடந்த இஸ்லாமிய இலக்கிய நாட்டத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

“கீழ் மாகாணத்து இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் பொதுவாகிய கலாசாரத்தைப் பற்றியும் எடுத்து விளக்குவார்கள். நவயுகத்தின் போக்கிலும் முயற்சி மிகுதியிலும் நம்முடைய பழஞ் செல்வங்களை யாம் மறந்து விடுதலாகாது. நாட்டுப் பாடல்களையெல்லாம் மக்கள் மறந்துவிடுமுன் அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்று கூறுவார்கள்... இலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள றஹ்மத்து, பறக்கத்து, மௌத்து, அலாதி, ஹயாத்து போன்ற சொற்களையெல்லாம் திட்டிச் சேர்க்க வேண்டுமென்று சுவாமிகள் ஆசை கொண்டிருந்தார்கள். மொழி நூல் சம்பந்தமாகப் பல சொற்களை எடுத்து மாற்றங்களையும் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.”
(அஸீஸ் எ.எம்.எ., ஈழமணி: தை-மாசி-1948: 71)”

என்று ‘யான் அறிந்த விபுலாந்த அடிகள்’ என்ற விபுலாநந்தர் நினைவுக் கட்டுரையில் அஸீஸ் எழுதி வைத்திருப்பது இதை உள்நினைவுச் செய்கிறது. முஸ்லிம் மக்களிடையே பாவனையிலிருந்த வழக்காற்றுச் சொற்கள், நாட்டார் பாடல்கள், முன்னோர் எழுதிக் குவித்த அறபுத் தமிழ் நூல்கள் என்பன உள்ளிட்ட இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பேணுகை, அறபு - தமிழ் அகராதி ஒன்றினை ஆக்க வேண்டுமென்று

அஸ்ஸுக் கொண்டிருந்த உள்ளுணர்வுளெல்லாம் விபுலாநந்தரிடமிருந்து அஸ்ஸுப் பெற்றுக் கொண்ட கருத்துக்களினால் புத்துக்கமும், புத்துணர்வும் பெற்றன.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள், முஸ்லிம் எழுத்தாளரின் நூல்கள் என்பனவற்றுள் பொருத்தமானவை பாடநூல்களாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென அஸ்ஸு விரும்பினார். தேசிய ஒற்றுமையைப் பாதிக்காத வகையில் இனங்கள் தத்தம் தனித்துவத்தையும் பண்பாட்டையும் பேண வேண்டுமென்ற அல்லாமா சேர். முகம்மது இக்பாலின் கருத்தை அஸ்ஸுப் பலவிடங்களில் பிரயோகித்துப் பார்த்தார். அதில் ஒரு முயற்சிதான் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பாட நூல்களாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோஷம். ஸ்ரீலங்கா ஆறுமுக நாவலரும் முகம்மது காசிம் சித்தி லெவ்வையும் பிரயோகித்துப் பார்த்து சமுதாயத் தனித்துவம் பேணிய இம்முயற்சியில் அஸ்ஸும் அக்கறை காட்டினார். தனது வாழ்நாளில் அம்முயற்சியில் அவர் வெற்றியும் கண்டார்.

மரபு காக்காத மனித குலம் தனது பண்பாட்டையும் மேன்மையையும் இழந்துவிடும் என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. எனவே தான் எம்முன்னோர் இனத்தின் தனித்துவம் பேணும் வகையிலான இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பேணினர். அதனைப் பேணுவதும் பாதுகாப்பதும் எம் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள பணியும் கடமையுமாகும். இளந் தலைமுறையினர் பாடசாலைக் காலத்திலிருந்தே எம்மவரின் இலக்கியச் செல்வங்களை அறிந்து கொள்ளச் செய்வது எமது கடமையாகும். எமது இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை, அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்களை, இஸ்லாமியர் தமிழுக்குச் செய்த பங்களிப்பை, எமது இளம் சிறாரும் அறிந்து கொள்ளவும் நுகர்ந்து மகிழவும் இது வாய்ப்பளிக்கும்.

சைவசமயத்தை வளர்க்க வேண்டும், அதன் பண்பாட்டைப் பேண வேண்டும், அதன் கருவியாகிய தமிழ்மொழி செழிக்க வேண்டும், கல்வி மேம்பாட்டையே வேண்டும் என்பது நாவலர் கொள்கை. இந் நோக்கில் அவர் எழுதிய நூல்கள், உரை எழுதிய நூல்கள் அநேகம். பாடசாலை மாணவருக்கென பாலபாடங்களை, ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் உரைகளை, இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடைகளை, சைவ வினாவிடைகளை மட்டுமன்றி

பூமிசாஸ்திர நூலைக்கூட எழுதி இத் துறையில் வழிகாட்டியவர் நாவலர். அவரின் பல நூல்கள் இன்று ஜி.ஸி.ஈ. சாதாரண, உயர்தர வகுப்புகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பாட நூல்களாகப் பயன் படுத்தப்படுகின்றன.

இஸ்லாம் ஒரு வாழ்க்கை முறை. முஸ்லிம்களின் கல்வி இஸ்லாமிய அடிப்படையில் அமைய வேண்டும். லாஹிறாக் கல்லூரி போன்ற தனியார் முஸ்லிம் கல்வி நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட மைக்கான காரணமும் இதுவே. தனித்துவம் பேணும் நோக்கில் தான் மூதறிஞர் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை பல பாட நூல்களை மாணவர்களுக்கென எழுதினார். தமிழ் முதற் புத்தகம், ஹிதாயத்துல் காஸிமிய்யா, அறபு முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம், ஐந்தாம் புத்தகங்கள், துஃபதுன் நகுவு, புவியியல், எண்கணிதம் போன்றன இந்நோக்கில் எழுந்த இவரது நூல்களாகும். முஸ்லிம் மாணவர் தமது சமய, பண்பாடு, கலாசார வரம்புகளுக்குள் நின்று கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதை இதன் மூலம் கோடிட்டுக் காட்டினார். அறிஞர் அஸீஸும் இவ்வழி நின்று சிந்தித்தார். இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பாட நூல்களாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென சென்ற இடமெல்லாம் குரலெழுப்பினார். அவர் கலந்துகொண்ட மகாநாடுகளிலெல்லாம் இக்குரல் ஒலித்தது. ஆறுமுகநாவலர், முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை போன்ற பேரறிஞர்களின் வழி நின்று அஸீஸ் விடுத்த வேண்டுகோள் சமூகத்தைச் சிந்திக்கச் செய்தது.

தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விக் கழகத்தின் பொன்விழாவில் 1955 பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி, 2ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரையில் அஸீஸ் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இவ்விடயமாகக் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன. அச்சொற்பொழிவில் அஸீஸ் கவலை தெரிவித்த விடயங்கள் உண்மையிலேயே கவலைக் குரியன.

“இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பள்ளிக்குச் செல்லும் நமது மாணவர்கள் உமறு தந்த உயர் காஸியமாம் சீறாப்புராணத்தை, காசீம் புலவர் தந்த கருத்துக்கினிய திருப்புகழை, இராசநாயகத்தை, முதுமொழிமாலையை, நாகையந்தாதியைக்கூடப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்யப்படவில்லை என்பதைச் சிந்திக்கும்

பொழுது நம்முடைய கவலையீனம் எவ்வளவு பெருந் தீங்கு விளைத்து விட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். இன்று கலாசாலைகளில் பயின்றுவரும் மாணவர்களில் இறுதி வகுப்பில் உள்ளவர்களாகிய முஸ்லிம் சிறார்கள் - அதிலும் தமிழில் நல்ல பாண்டித்தியம் உடையவர்களும் கூட அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, தமிழுக்கு முஸ்லிம்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டைப் பற்றியோ, தமிழ் இலக்கியம் அறபுப் பதங்களின் கலப்பினாலும் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களினாலும் எவ்வாறு மேம்பாடடைந்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றியோ, ஞானமில்லாதவர்களாகவே இருந்து வருவதைக் காண்கிறோம் என்றால், இது நாம் இழைத்து விட்ட தவறின் தன்மையையே எடுத்துக்காட்டுவதாய் இருக்கின்றது. எனவே இந்த அவலநிலை மாற்றப்படவேண்டும். (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963: 157- 158)

என அஸீஸ் கோஷமிட்டார். கவலைப்படவேண்டியவர்களின் கவலையீனத்தைச் சாடினார். தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பாடசாலைகளில் பயிலும் முஸ்லிம் சிறார்களுக்கு இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் போதிக்கப்படவில்லையே என அஸீஸ் வருத்தம் தெரிவித்தபோதும், எமது தவறினால்தான் அது நேர்ந்ததென குறை பட்டுக்கொண்டபோதும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் மீதிருந்த அவரின் ஆவலும், அவை பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்பதில் அவர் காட்டிய அக்கறையும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“ஜி.ஸி.ஈ. வகுப்பு மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி கீழ் வகுப்புகளுக்கும் உகந்த வாசினைப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படவேண்டும். அவை முஸ்லிம் மாணவர்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய இஸ்லாமிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், கதைகள், இஸ்லாமிய கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைச் சித்தரிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968B: 37)

என அஸீஸ் விரும்பினார். கீழ் வகுப்புகளிலிருந்தே இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த வாசினைப் புத்தகங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படவேண்டும் என்பது அஸீஸின் கோரிக்கை. பரீட்சை வகுப்புகளின் பாடநூல்களாக இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் அங்கீகரிக்கப்படாது போனால் மாணவர் அவற்றைக் கற்பதில் அக்கறை காட்ட மாட்டார்களென்பதும் அஸீஸுக்குத் தெரியும். அதனாற்றான் பாலர்

வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை வகுப்புக்கும் வயதுக்கும் ஏற்றதான இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டுமென அஸீஸ் ஆலோசனை கூறினார்.

இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த சிறுவர்க்கான நூல்கள் பெருவாரியாக வெளியிடப்படவேண்டுமென அஸீஸ் விரும்பினார்.

“வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு நாம் அளிக்கக்கூடிய முதுசொம் எமது கலாசாரப் பாரம்பரியமே. இதன் அருமை பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்குச் சிறுவயதிலிருந்தே பயிற்சியளித்தல் அவசியம். இதற்கேற்ற சிறுவர் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியக் கண்ணோட்டத்தில், அறபுத் தமிழில் வெளிவருதல் வேண்டும்.”
(அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968B: 37)

என அஸீஸ் கருத்துரைத்தார். முஸ்லிம் எழுத்தாளர், கல்விமான்கள், தனவந்தர்கள், நிறுவனங்கள் அஸீஸின் இக் கோரிக்கைக்குச் செவி மடுப்பது அவசியமாகும். அதன் மூலமே முஸ்லிம் சமூகத்தின் பெருமைமிக்க இலக்கிய, கலாசார, வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்களை எமது சின்னஞ்சிறிசுகளும் அறிந்துகொள்ளவும் தொடர்ச்சியறாது பேணிப் பாதுகாக்கவும் வாய்ப்பேற்படும்.

பாடசாலை மாணவர்க்கான பாடநூல்களைப் பிரசுரித்தல், இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பாடநூல்களை ஆக்குதல், பழங்கால அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்களையும் நவீன இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையும் தகுந்த முறையில் உபயோகித்தல் ஆகியவற்றை தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விக்கழகமும், இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதியும் கொழும்பு ஸாஹிதாக்கல்வாரியும் இணைந்து செய்யலாம் என அஸீஸ் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்கள் கல்வி அமைச்சராகவும் திரு. எஸ்.ஆர். பேரின்பநாயகம் பரீட்சைகள் ஆணையாளராகவுமிருந்த 1961ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் அஸீஸின் இந்த நீண்டகால எண்ணம் நிறைவேறச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இலங்கை அறபு மொழி வளர்ச்சிக்கழகம், இஸ்லாமிய ஆராய்ச்சி மஜ்லிஸ், கல்வின்னைத் தமிழ் மன்றம் ஆகியன ஒன்றிணைந்து இக்காலை மகஜ்ரொன்றைப் பரீட்சை ஆணையாளருக்கு அனுப்பிவைத்தன.

மூன்று பிரதான அம்சங்கள் அம்மகஜரில் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன:

1. தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களைப் பற்றித் தீர்மானித்து விதந்தோதும் குழுவில் ஒரு முஸ்லிம் இடம்பெற வேண்டும்
2. முஸ்லிம் மாணவருக்குப் பயன்படும் வகையில் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை மாற்றுப்பாடமாகவாவது தமிழ் இலக்கியப் பாடத்தில் புகுத்தவேண்டும்.
3. தமிழ் இலக்கியப் பாடத்துக்குத் தோற்றும் முஸ்லிம் மாணவரின் விடைத்தாள்கள் முஸ்லிம் பரீட்சகர்களாலேயே திருத்திப் புள்ளி யிடப்படல் வேண்டும்.

இவற்றுள் முதலிரண்டும் ஏற்கனவே நிறைவேறியிருந்தன. க.பொ.த. (சாதாரண) பரீட்சைக்கான தமிழ்ப் பாடப்புத்தகக் குழுவில் ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் அப்போது நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். சீறாப் புராண பதுறுப்படலம், கம்பராமாயண கும்பகர்ணன் வதைப் படலத்துக்கு மாற்றுப்பாடமாக அப்போது அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது, ஆனால், 3ஆவது கோரிக்கை சற்றுச் சிக்கலானதாகவிருந்ததால் பரீட்சை ஆணையாளர் ம.மு. உவைஸ் அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தார். அதன்படி, முஸ்லிம் மாணவர் தமிழிலக்கியம் 'ஆ' பாடத்திட்டத்தையும், ஏனையோர் 'அ' பாடத்திட்டத்தையும் பின்பற்ற ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. 'குத்பு நாயகம்' நூலின் மூன்று படலங்களும், 'புது குஷ்ஷாம்' வசன நூலின் முதலாம் காண்டமாகிய முகம்மதிய்யாவும், சாரணபாஸ்கரனின் 'யூசுப் சுலை கா'வும் பிறையன்பனின் 'கலையும் பண்பும்', 'ஆ' பாடத்திட்டத் திற்கான நூல்களாக உவைஸினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்டன.

இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் பாட நூல்களாகப் பயன்படுத்தப் படுவதற்கான வாய்ப்புகள் பின்னர் க.பொ.த. (உயர் தர) வகுப்பு களுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சைக்கான தமிழ்ப் பாடநூற் குழுவுக்குத் தலைவராகவிருந்தபோது ம. மு. உவைஸ் அவர்களும் அக்குழுவில் உறுப்பினராகவிருந்தார். ஆரம்ப முயற்சியாக வண்ணக்களஞ்சியப் புலவரின் இராஜநாயகம் எனும் காப்பியத்திலிருந்து இரு படலங்களை

க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சைக்குத் தமிழ் மொழியை ஒரு பாடமாக எடுக்கும் முஸ்லிம் மாணவர் மாற்றுப் பாடமாகக் கற்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதன் பின்னர் 'புதுகுஷ்ஷாம்' எனும் காப்பியத்தின் இரு படலங்கள் இப்பரீட்சைக்கிருக்கும் முஸ்லிம் மாணவருக்கான மாற்றுப் பாடங்களாக அமைந்திருந்தன.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சைக் குரிய தமிழ்ப் பாடப் புத்தகக் குழுவின் தலைவராக விளங்கியபோது பரீட்சைக்குச் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட எல்லா நூல்களையும் எல்லா மாணவரும் கற்கவேண்டுமென்று பரீட்சைத் திட்டத்தை மாற்றியமைத்தார். அதன் காரணமாக இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த சீறாப்புராணத்தின் ஒரு படலத்தையும் கிறிஸ்தவ சமய அடிப்படையில் தோன்றிய இரட்சணிய யாத்திரிகத்தின் ஒரு படலத்தையும் இந்து சமய அடிப்படையில் எழுந்த பெரியபுராணத்தின் ஒரு படலத்தையும் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கவிழையும் சகல மாணவரும் இன மத வேறுபாடுகளின்றி கற்கவேண்டியிருந்தது. அஸீஸின் நீண்டகாலக் கனவு இத்திட்டத்தினால் நனவாகியது.

இஸ்லாமிய இலக்கியச் செல்வங்களை முஸ்லிமல்லாதோரும் நுகர்ந்து மகிழவும், தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவற்றுக்கும் உரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கவும், பெருவாரியாக இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் வெளியிடப்படவும், இலக்கியப் பொதுமையும் தனித்துவமும் ஒரே நேரத்தில் பேணப்படவும் இவ்வேற்பாடு வழி செய்தது.

மொழிபெயர்ப்பு

மொழிபெயர்ப்பு என்பது இலக்கியத்திலே ஒரு தனித்துறை. இலக்கிய வளர்ச்சியின் அடிப்படையான காரியங்களிலே அதுவும் ஒன்று. ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்குச் சொல்லுக்குச் சொல்லாகப் பெயர்த்து அடுக்கி வைப்பதன்று மொழிபெயர்ப்பு. வாக்கியங்களிலுள்ள சொற்களுக்கு மற்ற மொழியிலிருந்து நேரான சொற்களைப் பெய்து வாக்கியங்களாக்கி அமைத்துவிடுவதுமன்று. உண்மையில் பெயர்த்த துரைக்கப்பட வேண்டியது பொருளேயாகும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் கருத்தும் நுட்பமும் நயமுந் தோன்ற, ஏற்றவாறு கூட்டியும் குறைத்தும், சுருக்கியும் விரித்தும் பெயர்த்தமைப்பதே மொழி பெயர்ப்பாகும்.

மொழிபெயர்க்கும் போது ஒவ்வொரு மொழிக்குமுரிய மரபு பேணப்படுதல் வேண்டும், அதாவது மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழியின் உடைகளை அக்கருத்துக்களுக்கு அணிவித்தல் வேண்டும். அதாவது அக்கருத்துக்களை மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழிக்கு உரியதாக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உண்மையில் மொழி பெயர்ப்பு ஒரு கடினமான முயற்சி. அது முதல் நூல் எழுதுவதைக் காட்டிலும் அதிக தொல்லை கொடுப்பது. மூல நூல் எழுதும் ஆற்றலுள்ளவர்களே மொழிபெயர்ப்பும் செய்யலாம். மூல நூல் எழுதுபவர்களுக்கு ஒரு மொழிப்பயிற்சி போதும். ஆனால், மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு இரு

மொழிப் பயிற்சியும் ஞானமும் அவசியம். மரபறிந்து சொற்களை ஆள வேண்டும். போதுமான கலைச்சொற்கள் இயற்றப்படுவது மொழிபெயர்ப்பு விருத்திக்கு அவசியம்.

மொழிபெயர்ப்புக்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பற்றிய அறிவும் மொழியறிவும் இருத்தல் வேண்டும். மொழிபெயர்ப்பாளன் தகுதியற்றவனாக விருந்தால் மொழி பெயர்ப்பு உயிரற்று அல்லது சுவையற்றுக் கிடக்கும். அது தப்பான வழியிலும் இட்டுச் செல்லும். பொருள் பொருத்தமற்றும் இருக்கும். நல்ல மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தோடும் வேகத்தோடும் பற்றிக் கொள்வதுடன் யாப்பையும் பொருளையும் அணைத்துக் கொள்ளும். ‘மொழி பெயர்ப்பாளன் மொழிச் சிதைப்பாளன்’ என்ற இத்தாலியப் பழமொழி இதனாற்றான் போலும் நியாயமானதாகப்படுகிறது.

“அறப்புப் பாஷையிலும் மற்றும் பாஷைகளிலுமுள்ள இல்முகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியாக்கி வந்தால் இல்மு எங்கும் பரக்கும் முஸ்லிம்கள் யாவருக்கும் பிரயோசனம் கொடுக்கும்.” (முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை 1928: 189)

என மொழிபெயர்ப்பின் அவசியம் பற்றி, முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையவர்கள் 1897 இல் கூறியிருந்தார்.

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர்
சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்.”

என பெரும் புலவன் பாரதியும் பாடி இக்கருத்தை ஆமோதித்தான். அஸீஸும் இவ்வழி நின்று சிந்தித்தார். மொழிபெயர்ப்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டும்? அறபு நூல்களைத் தமிழில் பெயர்ப்பதிலுள்ள இடர்பாடுகள் யாவை? என்பன பற்றியெல்லாம் அவர் கருத்துரைத்தார். மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் வளர்ச்சிக்கான பல பயனுள்ள திட்டங்கள் அஸீஸிடமிருந்தன. ‘மொழி பெயர்ப்புக்கலை’ என்ற தலைப்பில் ‘இளம் பிறை’ கல்வி மலரில் 1965 இல் அஸீஸ் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். ‘அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்’ என்ற அஸீஸின் நூலில் கூட இக்கட்டுரை பின்னர் இணைக்கப்பட்டது. மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தை அதிகமாக வலியுறுத்த வேண்டியிருந்தமையாலோ என்னவோ மொழிபெயர்ப்புக் கலை

என்ற தலைப்பில் நூலொன்றைக் கூட வெளியிட்டு தனது நோக்கைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டார். அஸீஸின் பல தமிழ்க் கட்டுரைகளும், தமிழ் நூல்களும் அவரின் ஆங்கில ஆக்கங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களே.

‘சுவாமி விவேகானந்தர் சம்பாஷணைகள்’, ‘விவேகானந்த ஞானதீபம்’, ‘கரும யோகம்’, ‘ஞான யோகம்’, ‘நம்மவர் நாட்டு ஞான வாழ்க்கை’ போன்ற பல மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் தமிழுக்கு வழங்கியதுடன் நில்லாது பலரை இத்துறையின் பால் ஈடுபாடு கொள்ளவும் செய்த சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரின் இத்துறையிலான ஊக்கமும் ஈடுபாடும் அஸீஸின் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அஸீஸ் - விபுலாநந்தர் சந்திப்புகளின் போதெல்லாம் மொழி பெயர்ப்புத் துறையின் அவசியம் பற்றிக் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன.

டபிள்யூ. ஜி.எம். ரெனால்ட்ஸ் அவர்களின் ‘ஓமர்’ என்ற ஆங்கில நாவலை ‘கிரேக்க - துருக்கிய யுத்த சரித்திரம்’ என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்து ஈழத்து முஸ்லிம்களின் இத்துறை முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையின் வழிகாட்டலில் அஸீஸ் வழி நடந்தார். ஜேர்மன் நாடகங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இத்துறையில் புது வழி வகுத்த பேரறிஞர் பேர்னாட்ஷா வின் முயற்சிகளையும் அஸீஸ் நன்கறிந்திருந்தார்.

மொழிபெயர்ப்புக்கலை பாடசாலைகளினதும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளினதும் கலைத் திட்டத்தில் இடம்பெற வேண்டுமென அஸீஸ் விரும்பினார். இது அவரது நீண்டகால ஆசையாக விருந்தது.

“இடைநிலைப் பள்ளிகளில் இல்லாவிட்டாலும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளிலாவது, மொழிபெயர்ப்புக் கலை ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படல் வேண்டுமென்பது பல ஆண்டுகளாகவே எனது கொள்கையாக இருந்துவருகிறது. இவ்விதம் செய்தாலல்லாமல் எமது சொந்தக் கலாசாரங்கள், பண்பாடுகள் ஆகியவற்றைப் பேணிக் கொண்டே மேற்கு நாடுகளின் விஞ்ஞானம், தொழிற்புலவியல் ஆகியவற்றின் முழுப்பயனையும் அனுபவித்தல் இயலாது.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968:52-53)

என்பது அஸீஸின் கொள்கையாகவிருந்தது. ஒரு மொழியின் வளத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மொழிபெயர்ப்புக் கலை அத்தியாவசிய மென்பது அஸீஸின் நம்பிக்கை.

பாடசாலைகளினதும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளினதும் கலைத்திட்டத்தில் மொழிபெயர்ப்புக் கலை கட்டாய பாடமாக அல்லது விருப்புப் பாடமாக இடம் பெறலாம் என அஸீஸ் அபிப்பிராயப்பட்டார். மொழிபெயர்ப்புக் கலைக்கான பாடத்திட்டம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டதாக படிமுறையானதாக அமைய வேண்டுமென்பது அஸீஸின் ஆலோசனை.

“எமது பாடத்திட்டத்தில் மொழிபெயர்ப்புக் கலைக்குச் சிறப்பிடமளிக்கப்படல் வேண்டுமெனும் கருத்து, மலேசிய தமிழ் மகாநாட்டில் நான் கண்டு, கேட்டு, உய்த்துணர்ந்த அனுபவங்களால் என் மனதில் மேலும் வலுப் பெற்றிருக்கிறது. இக்கலை சம்பந்தமான பாடவிதானம் திட்டவட்டமான முறையில் தயாரிக்கப் பெறல் வேண்டும். பாடங்களை ஒழுங்கு முறைப்படி மாணாக்கருக்குப் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். அப்பொழுது தான் நமது இலட்சியம் கைகூடும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968: 58)

என்று அஸீஸ் எழுதினார். அத்துடன் நின்று விடாது,

“எங்கள் கலாசாரத்தை வளர்க்கத் தேவைப்படும் மொழிபெயர்ப்பாளர் குழாமொன்றினை அரசாங்க முஸ்லிம் ஆசிரியர்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அறபு மொழி மூலம் பெறக்கூடிய அறிவை ஆசிரியர் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கும், அறபு மொழி தெரியாத பொதுமக்களுக்கும் இடையிற் செறியச் செய்வர். இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பாளர் குழாத்தினர் இந்த நோக்கத்தைத் தனிப்பட்டவர்களாக, பிரித்து வைக்கப்பட்ட அங்கங்களாகப் பொதுவான நோக்கம் எதுவுமின்றி, பொது நிருவாகமின்றி, பொது அமைப்பின்றிச் செவ்வையாகவும் திருப்திகரமாகவும் நிறைவேற்ற முடியாது. மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் செயல்முறையில் அனுசரிக்கக்கூடிய விதிகள் மற்றும் விருத்தியடைந்த கலைகள், சாத்திரங்களுக்கு இருப்பது போல், இருந்தாற்றான் சமூகத்திற்கு வேண்டிய நன்மை பயக்கும்.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1965 :03)

என அஸ்ஸீஸ் அபிப்பிராயப்பட்டார். இக்கருத்து முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையினுடைய,

“இல்முகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதற்காக ஒரு சபை சேர்ந்து பணஞ் சேகரித்து உலமாக்களைக் கொண்டு மொழிபெயர்த்து வெளியாக்கினால் எவ்வளவு நன்மையுண்டாகும். இல்மின் ஒளி எங்கும் பிரகாசிக்கும். அறபிலிருந்து பாரிஸ் பாஷையில் பல இல்முகளை மொழி பெயர்த்திருப்பது போலாகிவிடும்.” (முகம்மது காசிம் மரைக்கார் சித்திலெவ்வை மரைக்கார் 1928: 189)

என்ற கருத்துடன் ஒத்திருக்கிறது. அறபு மொழி மூலம் பெறக் கூடிய அறிவினை முஸ்லிம்களிடே நிறையப் பரப்பினாலன்றி கலாசார விருத்தி முயற்சிகளை அனுசூலமாகக் கையாள முடியாதென்பதில் இருவரும் ஒத்த கருத்துடையவர்கள். ஆங்கில மொழியிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அறிவை பொது மக்களின் வாசலண்டை கொண்டு வந்து அவர்களின் அறிவுப் பசியைத் தீர்க்க வேண்டுமென்பதும் இருவரும் இணக்கம் கண்ட கொள்கையாகவிருந்தது.

மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் அரிச்சுவட்டை அஸ்ஸீஸ் கற்ற கதை சுவாரசியமானது. அவரே தனது ‘தமிழ் யாத்திரை’ நூலில் அதனைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“மொழி பெயர்ப்புக் கலையின் அகர, ஆகாரங்களை நான் முதன் முதலாகக் கற்றுக்கொண்டது கீரிமலை மணல் வெளியில் நடைபெற்ற மாபெரும் பொதுக்கூட்டமொன்றிலாகும், வகுப்பறையிலோ, பல்கலைக்கழகத்திலோ அன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் காந்தியுகம் மேலோச்சிய காலம் அது. தென்னகத்தின் அரசியல் வானில்சுடர் விட்டு ஒளிர்ந்ததீரர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் 1928 இலோ 1929 இலோ யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள். யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலே தான் மொழிபெயர்ப்பின் நுட்பங்கள் பற்றிய முதலாவது பாடத்தை நான் கற்றுக்கொண்டேன். சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கு அன்று கோலா கலமான வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. வரவேற்புக் குழுத்தலைவர் அந்த வரவேற்பை Warm Welcome என்று குறிப்பிட்டார். இப்படி வர்ணித்தமை பொருத்தமற்ற தென்று சத்தியமூர்த்தியவர்கள் விரிவாக விளக்கிக் கூறியமை, இன்றும் என் மனதில் பசுமரத்தாணி போற் பதிந்திருக்கிறது. இங்கிலிஷ்காரர் வாழும் நாடு குளிர்மிகுந்த

பூமி. வெயிலோ மிக அரிது. எனவே, வெப்பமும் குடும் அவர்களுக்கு மனமகிழ்வை உண்டாக்குவன. நமக்குத் தென்றலும், குளுமையும் இன்பமூட்டுவதைப் போல. அதனாலேயே உளங்கனிந்த வரவேற்பை அவர்கள் Warm Welcome என்கிறார்கள். யாழ்ப்பாண மக்கள் பதைபதைக்கும் பங்குனி வெயில் காலத்தில் கீரிமலை மணல் வெளியில், அகங் குளிரத் தம்மை வரவேற்றதை Warm Welcome என்று வர்ணிப்பது சரியல்லவென்று சத்தியமூர்த்தி விவரித்தார்.”

இதுதான் கீரிமலை வெளியில் அஸீஸ் படித்த மொழிபெயர்ப்புக் கலை பற்றிய முதலாவது பாடம். சத்தியமூர்த்தி கற்றுக்கொடுத்த இப் பாடம் அஸீஸ் படித்த மிக முக்கிய பாடம்.

யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸில் சேர்ந்து அந்நாட்களில் தீவிமமாக உழைத்த ஹன்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் தனது கட்டுரையொன்றில் Warm Welcome என்பதை அகங்குளிரந்த வரவேற்பு என்றும் Snow White என்பதை பால் வெள்ளையே யன்றிப் பனி வெள்ளையல்லவென்றும் மொழிபெயர்த்திருந்தார். சத்தியமூர்த்தியிடம் மொழிபெயர்ப்புக் கலை பற்றிய ஆரம்பப் பாடத்தைக் கற்றவர்கள், உண்மையில் அத்துறையை ஒரு தனியான துறையாக வளர்ச்சியடையச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது நல்தொரு உதாரணமாகும். அஸீஸ் மட்டும் இதற்கு எவ்வாறு விதிவிலக்காக முடியும்?

தமிழை வளம்படுத்துவதில் முஸ்லிம்களும் முன்னின்று உழைக்க வேண்டும். அந்தச் சீரும் சிறப்புமிக்க தமிழ் மொழிக்கு முஸ்லிம்களும் தமது பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும். அதன்மூலம் இஸ்லாமியக் கருத்துகளையும், அறபு, பார்ஸி மொழிகளின் அரும்பதங்களையும் நாம் தமிழ் மொழிக்கு வழங்க முடியும் என அஸீஸ் கூறினார்.

“தமிழ் இலக்கியம் சிறப்பும் தொன்மையும் வாய்ந்ததாய் இருப்பதுடன் புதுமையும் புகுந்ததாய் உள்ளது. அத்தச் சீரும் சிறப்பும் செழுமையும் வாய்ந்துள்ள தமிழுக்கு முஸ்லிம்களாகிய நாமும் நம்முடைய பங்கைக்கொடுத்து இன்னும் பன்மடங்கு சிறப்படையச் செய்ய முயல்வது நமக்கே பெருமை அளிப்பதாகும். நம்முடைய இந்தப் பணியை முஸ்லிம் அல்லாதாரும் வரவேற்று ஆதரவளிப்பது

பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் நம்முடைய உதவியால் அறபு, பார்ஸி மொழிகளில் உள்ள அரும்பதங்கள் பலவற்றால் தமிழை வளம்பெறச் செய்வதோடு கடந்த காலங்களில் ஏனையோரால் கவனிக்கப்படாமலும், தற்பொழுது பலரும் ஏற்றுக்கொண்டும் வருவதுமான உலக நாகரிகத்தையே வளம்படுத்தி உருவாக்கிய உயர்ந்த இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் கூட தமிழுக்கு நாம் வழங்க முடியும்” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1963:163-164)

என அஸ்ஸு அறிவுரை வழங்கினார். மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் முஸ்லிம்கள் ஈடுபடத் தேவையிருக்கிறது. அத் தேவையை நிறைவேற்றுகையில் நம்மையறியாமலே தமிழை வளம்படுத்தியவர்களாவோம் என்ற கருத்தும் இதில் தொக்குநிற்கிறது. அஸ்ஸு எதையும் ஆழமாகவே சிந்தித்தார்.

திருக்குர்ஆனைப் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பது இறை நிந்தனை எனக் கருதப்பட்ட காலத்தில் பா. தாலுத்ஷா திருக்குர்ஆனைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். தாலுத்ஷாவின் இம் முயற்சியை ‘புரீராமகிருஷ்ண விஜயம்’ பத்திரிகையில் 1924இல் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆதரித்துக் கருத்து வெளியிட்டிருந்தார். முஸ்லிம்களின் ஆதரவைப் பெறமுடியாமற் போன இம்முயற்சியை மௌலவி அப்துல் ஹமீத் பாகவி 25 வருடங்களாக சிறிதுசிறிதாக தொடர்ந்து முன்னெடுத்து நிறைவுசெய்த போது அதைப் பதிப்பிக்கக் கூட தமிழகத்தில் எவரும் முன்வரவில்லை. இலங்கை முகம்மது ஹனிபா (முன்னாள் அமைச்சர் எம்.எச்.முகம்மதின் தந்தையார்) அவர்களே பொருளுதவி செய்து அத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை அச்சிட்டுக்கொடுத்தார்.

“நம்மிற் பலர் பரிசுத்த திருமறையை அது இறக்கப்பட்ட அறபு மொழியில் ஒதியுணர முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மொழி பெயர்ப்புகளைத் தான் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. அல்லாஹ்வின் அருள்மொழிகளைக் கொண்ட திருக்குர்ஆனை மனிதர் எவராலும் தூய்மைமாறா முறையில் மொழிபெயர்க்கமுடியாது என்பது உண்மை தான். ஆனாலும், திருமறை மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் இருப்பதைவிட மொழிபெயர்ப்பிலிருப்பது நல்லது. ஒருசில உரைகள் இருப்பதை விட பல உரைகள் இருப்பது அதைவிட நல்லதாகும்.

திருமறைக்குப் பிறமொழிகளில் உரைகள் செய்வது குற்றமாகும் என்றும் இறை நிந்தனையான செயல் என்றும் நினைப்பதை நாம் விட்டுவிடவேண்டும்.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ., 1963: 12-13)

என்று அஸீஸ் தன்னுடைய சமூகத்துக்கு அறிவுரை சொன்னார். ஜனாப் அப்துல் ஹமீத் பாகவி அவர்களின் திருக்குர்ஆன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தபோது அஸீஸ் பெரு மகிழ்வடைந்தார். அம் முயற்சியை வெகுவாகப் புகழ்ந்தார்.

“சமீப காலத்தில் வெளிவந்துள்ள ஜனாப் அப்துல் ஹமீத் பாகவிய வர்களின் திருக்குர்ஆன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை எழுப்பியிருப்பதுடன் முஸ்லிம் அல்லாதார் மத்தியிலே, அவர்களுக்கும் திருக்குர்ஆனுக்கும் இடையே நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்தி வைக்க ஒரு சிறந்த சாதனமாகவும் அமைந்திருக்கும் தன்மையால் மிகமிகப் போற்றுதற் குரிய தொன்றாகும்.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1963:162-163)

என அம்முயற்சி பற்றிக் கருத்து வெளியிட்டிருந்தார். தமிழில் குத்பா ஓதுவது சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட பிரச்சினையில் அவ்வாறு ஓதுவதில் குற்றமில்லை என்று வேலூர் ஆலா ஹஜரத் கருத்து வெளியிட்டபோது பெரியார் முகம்மது காசிம் சித்தி லெவ்வை அவர்கள் 1887இல் அடைந்த மகிழ்ச்சியை அப்துல் ஹமீத் பாகவியின் திருக்குர்ஆன் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வெளிவந்தபோது ஜனாப் அஸீஸிடம் காணமுடிந்தது.

இஸ்லாத்தின் உயர்ந்த கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் தமிழுட் செலுத்தவேண்டும், தமிழ் கூரு நல்லுலகு அதனாற் பயனுற வேண்டும் என்பது அஸீஸின் எண்ணமாகவிருந்தது. ஆயினும் அதே வேளை குர்ஆனைப் பிறமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கின்ற போது எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்த நடைமுறைப் பிரச்சினைகளையும் குர்ஆனின் மொழிக்குச் சமமான சொற்களைத் தேடுவதில் நேரிடக் கூடிய நிவர்த்திக்கமுடியாத கஷ்டங்களையும் அஸீஸ் இனம் காணத் தவறவில்லை.

“மனிதனால் உருவாக்கப்படாத அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகள் அம் மொழியின்றான் (அறபு) இறக்கப்பட்டன. ஆகவே தான் திருக்குர் ஆனுக்கே உரித்தான அதிலுள்ள விசேஷமான கருத்து வடிவங்

களுக்கும் சொற்களுக்கும் பொருத்தமான சம சொற்களை வேற்று மொழியிற் காண்பதரிது. மற்றைய மொழிகளில் முற்றாக-முழுமையாக உணர்ச்சியோடு இதனை எடுத்துரைக்கமுடியாத தொல்லை ஒருபுறமிருக்க திருக்குர்ஆனின் ஞான அருட்சி, தூதுசந்தம், மொழி நடை இவை காரணமாக இவ்விறைமறையை மற்றைய மொழிகளிற் பூரணமாக மொழிபெயர்க்க முடியாதென அழுத்தம் திருத்தமாக முடிவு செய்யப்படலாயிற்று. பிக்தோல் அவர்களின் கூற்றுப்படி திருக்குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பில் கண்ணீர் சிந்தவும் பரவசமடையவுஞ் செய்யும் அதி உன்னதமான இன்னிசையைக் கைநெகிழ விட்டுத் தகுதியான வார்த்தைகளோடு பெரும்பாலும் எழுத்துப் பெயர்ச்சியே செயற்பாலதாகின்றது. சரிசம சொற்களையும் சில சமயத்திற் காணமுடியாது. அத் தன்மையுள்ள சொற்களையும் கருத்துப் படிவங்களையும் உதாரணங்களாகக் கொள்ளுவோம், அல்லாஹ், றசூல், உம்மத், தெளஹீத், சகறாத், மையித், ஜனாலா, வலீமா போன்ற சொற்களுக்கு ஓரளவு சமபதங்கள் தமிழிலிருந்தும் அவற்றை உபயோகிக்க முஸ்லிம் மக்கள் ஏன் மறுக்கிறார்கள் என்பது இப்போது தெளிவாகின்றது.” (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1965, இளம்பிறை கல்வி மலர்)

என குர்ஆன் மொழி பெயர்ப்பிலுள்ள கஷ்டங்களையும் பிரச்சினைகளையும் குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பாளருக்கும் இலக்கிய நூல்களை மொழிபெயர்ப்போருக்கும் அஸீஸ் அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்.

“ஆங்கிலம் வர்த்தகத்துக்கும், பிரெஞ்சு மொழி அரசு உறவுக்கும், இத்தாலிய மொழி காதலுக்கும், ஜெர்மனிய மொழி தத்துவார்த்தத்துக்கும் சிறந்தவையாக விளங்குமானால், தமிழ்மொழி பக்தி விசுவாசத்துக்குரிய மொழியாய் மிளர்கிறது.”

என்ற தனிநாயக அடிகளாரின் கருத்தை ஆமோதிக்கின்ற அஸீஸ் , அவ்வழி நின்று பக்தி விசுவாசத்துக்குரிய தமிழ் மொழியினுள் இஸ்லாமிய கருத்துக்களையும் அறபுச் சொற்களையும் பாய்ச்ச விரும்பினார். அதற்கு வாய்ப்பாகவே மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் துணையை நாடினார்.

மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் 1966 ஏப்ரல் 22ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமையும் நடைபெற்றது. ஜும்ஆத் தொழுகைக்குச் செல்லவேண்டியிருந்த அஸீஸ் அவர்களினால் காலை

11.30 இலிருந்து பி. ப. 1.00 மணிவரை நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்ளமுடியாமற் போயிற்று. துரதிஷ்டவசமாக அவ் வேளையில் நடைபெற்ற மொழிபெயர்ப்புத்துறை சம்பந்தமான கலந்துரையாடலில் கலந்துகொள்ள அஸீஸினால் முடியவில்லை. இதையிட்டு,

“மொழிபெயர்ப்புத் துறை பற்றி நிகழ்ந்த கருத்தரங்கையும் தவறவிட நேர்ந்தமை விசனத்துக்குரியதாகும்.” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 51)

என்று தமது கவலையைத் தெரிவித்திருந்தார் அஸீஸ். அவரின் மொழிபெயர்ப்புக் கலை மீதான ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் காட்ட இதுவொன்றே போதுமானது.

வெளியீடு

முஸ்லிம் அறிஞர்கள், கல்விமான்கள், இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புகள் நூலுருவில் வெளிவருவதில் பல தடைகள் உள்ளன. நூல் வெளியீட்டுக்குத் தேவைப்படும் பெருந்தொகையான பணமும் விற்பனையின்போது ஏற்படும் கஷ்டங்களும் இவற்றுக்கான சில காரணங்கள். இத் தடைகளையும் குறைபாடுகளையும் நீக்கி விடுவதன் மூலமே தரமான பல தமிழ் நூல்களை, இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை, முஸ்லிம் எழுத்தாளரின் படைப்புகளை தமிழும் பெற்றுப் பயனுற முடியும். இந் நோக்கில்தான் வெளியீட்டு வாரியங்களின் அவசியத்தை அஸீஸ் வலியுறுத்தினார்.

தென்னிந்திய கல்விக்கழகத்தின் பொன்விழாவில் கலந்துகொண்டு அஸீஸ் ஆற்றிய உரையில் வெளியீட்டு வாரியங்களின் அவசியம் வெகுவாக வலியுறுத்தப்பட்டது. அங்கு அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன.

“உமறுப் புலவருக்கு கொடைவள்ளல் சீதக்காதி உறுதுணையாய் அமைந்திருந்தது போன்ற காலம் அன்று இது. அரசர்களும் தனவந்தர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் புலவர் பெருமக்களைப் போற்றி ஆதரித்து வந்த காலம் மாறிவிட்டது. ஜனநாயக தத்துவம் மேலோங்கி ஏழை பணக்காரன் என்ற பாகுபாடுகள் குறைந்து வருமான வரியும் அதற்கு மேற்பட்ட வரியும் தலைதூக்கி நிற்கின்ற இந்தக் காலத்தில் அத்தகைய வள்ளல்களை நாம் எதிர்பார்ப்பதும் பொருத்தமுடைய

தாகாது... பொதுவாக தனிப்பட்ட புத்தகப் பதிப்பாளர்கள் தங்கள் சொந்த வருமானத்தைக் கருதியும் மக்களாதரவை நம்பியும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதரவளிக்க முன் வரலாமென எதிர்பார்க்கலாம். இருந்தாலும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அதுவும் கூடச் சாத்தியமற்றதாகவே காணப்படுகிறது. ஏனெனில் அறபுத் தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆதரவளிக்கும் முஸ்லிம் பொது மக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானது என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள சற்றேறக்குறைய முப்பது இலட்சம் முஸ்லிம்களும் இலங்கையிலுள்ள ஐந்து இலட்சம் முஸ்லிம்களும் முஸ்லிம் தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆதரவளிக்கவேண்டிய வர்களாய் உள்ளனர். இவர்களும் கூட பொருளாதாரத் துறையில் மிகுந்த சுபிட்ச நிலையில் இல்லை. இந்த நிலைதான் தனிப்பட்ட புத்தகப் பதிப்பாளர்கள் இம் முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கு தடையாக இருந்து வருகிறது. எனினும் அறபுத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களைப் பதிப்பிக்காமலும் நாம் இருக்க முடியாது. அவ்வாறு அயர்ந்து இருப்பது நம்முடைய கலாசார வளர்ச்சிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் இடையூறு விளைவிப்பதோடு எமது தனிப்பட்ட பண்பாட்டை நாம் இழக்கவும் காரணமாய் இருக்கும். ஆகவேதான் உறுதியான முறையில் அமைக்கப்பட்டு, ஒழுங்காகவும், முன்னோக்குடனும் நடத்தப்பட்டு வரும் நமது சங்கங்கள் இத் துறையில் ஈடுபட்டு சிறுவர் முதல் வாலிபர் வயோதிபர் வரை சகலருக்கும் தேவையான முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவ முன்வர வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். உங்கள் சங்கத்தின் சட்ட திட்டங்கள் இத்தகைய முயற்சிக்கு இடந்தராவிடின் அதற்கெனப் பிரத்தியேகமான சங்கத்தையோ அல்லது சங்கங்களையோ உடனடியாக நிறுவ வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவானவர்கள். ஆகையினால் இத்துறையில் தென்னிந்திய முஸ்லிம் சகோதரர்களாகிய நீங்கள் எங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்கவேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன்' (அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963: 164 - 166)

என அஸீஸ் கேட்டுக் கொண்டார். இஸ்லாமிய வெளியீட்டு வாரியங்கள் ஏன் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என்பதற்கு தர்க்க ரீதியான விளக்கமாக அஸீஸின் சொற்பொழிவு அமைந்திருந்தது. அன்று அவர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் தாக்கத்தையும் விளைவுகளையும் இன்று நாம் நிதர்சனமாகக் காண்கின்றோம்.

அஸீஸ் தனது அந்திம காலத்தில் பணி செய்த ஜாமிஆ நளீமிய யாவில் அமைந்திருக்கும் நளீமிய்யா இஸ்லாமிய வெளியீட்டுப் பணியகம், அவரின் மாணவன் எஸ்.எம்.ஹனிபா நடத்திக்கொண்டிருந்த கல்ஹின்னைத் தமிழ் மன்றம், 28.08.1983இல் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம் ஆகியனவற்றின் இத் துறையிலான முயற்சிகள் பாராட்டத்தக்கன. கல்முனை ஸாஹிபாக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கத்தின் பணியும் இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக்கழகம் கூட இத்துறையில் செய்யும் அபார பணியை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. இந் நிறுவனங்களெல்லாம் அஸீஸின் கனவை நனவாக்கும் முயற்சியில் தீவிரமாக முயன்று வருகின்றன. இப்போது இந்தியாவில் செயற்பட்டு வரும் பல இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டு வாரியங்களின் பணிகளும் இத் துறையில் விதந்துரைக்கத்தக்கனவே.

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டு வாரியங்களை மென்மேலும் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் முஸ்லிம்களும் தமது முடிந்தளவு பங்களிப்பைத் தமிழ் மொழிக்கு வழங்க முடியும். பல இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களும், முஸ்லிம் எழுத்தாளரின் படைப்புகளும் வெளிவரும் வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கப்படும். இந்நோக்கில்தான் அஸீஸ் வெளியீட்டு வாரியங்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். அஸீஸின் அந்நோக்கம் சிறப்பாக நிறைவேறும் காலம் அண்மித்து விட்டமைக்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் 5ஆம் 6ஆம் தசாப்தங்களில் அஸீஸ் பிரபல தமிழ்க் கட்டுரையாசிரியராகத் திகழ்ந்தார். படித்தவர் முதல் பாமரர் ஈறாக எல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கக் கூடியதாக அவரது கட்டுரைகள் அமைந்திருந்தன. கருத்துச் செறிவு, வரலாற்றுப் பார்வை, உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும் பண்பு, எதையும் தொடர்புறுத்தி நோக்கும் தன்மை என்பன அவரது கட்டுரைகளில் சிறப்பம்சங்களாகக் காணப் பட்டன. எளிய நடை, கதை சொல்லும் பாங்கில் அமைந்த கட்டுரை ஓட்டம் என்பன அவரது கட்டுரைகளுக்குச் சிறப்பளித்தன. பிரபல இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் கட்டுரைகளில் இழை யோடின. பழகிப்போன பாணியில் எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய அமைப்பில், பழகு நடையில் அவரது கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. இஸ்லாமிய கலாசார பண்பாட்டு வாடை அக் கட்டுரைகளில் வீசியது. பொதுவாகச் சொன்னால் அவரது கட்டுரைகள் அக்காலை மிகவும் பிரபலம் பெற்றிருந்தன. முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் போக்கிலும் எண்ணத்திலும் அவை பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தி பெற்றிருந்தன.

அறிஞர் அஸீஸின் கட்டுரைகளின்றி சிறப்பிதழ்களோ, சொற் பொழிவுகளின்றி விசேட வைபவங்களோ பூரணத்துவம் அடைவதில்லை என்ற நிலை 1950, 60களில் இருந்தது.

தெளிந்த மனம், தெளிந்த அனுபவத்தோடு தெளிந்த நடையில் எழுதுவது தான் கட்டுரை. நல்ல கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு மனம் பக்குவமடைந்திருக்க வேண்டும். தான் கண்டதை, படித்துச் சுவைத்ததை, தனக்குச் சரியெனப்பட்டதை, அனுபவித்ததை பிறரும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்படுவதே கட்டுரை. இந்நோக்கில் தான் அஸீஸின் கட்டுரைகளும் எழுதப்பட்டன.

மாந்தேன், பேகன், அடிஸன், ஹாஸ்லிட், லீஹண்டு, சால்ஸ், லாம்ப், லிண்ட், செஸ்டர்டன், சாமர்செட்மாகம், கோல்ட்ஸ்மித் ஆகியோர் புகழ்பெற்ற மேனாட்டுக் கட்டுரையாசிரியர்கள். திரு. வி.க., கல்கி, சுகி, திரு. சோமலெ போன்றோரும் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார், திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, திரு. டி.கே. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், திரு. ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, திரு.சி. என். அண்ணாத்துரை, புதுமைப்பித்தன், சொ. முருகப்பா, ஆ. முத்து சிவன், விசு, திருநாவுக்கரசு, சோமு, சாமி பழனியப்பன், ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை ஆகியோர் தமிழலகில் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளருட் சிலர். இவர்களின் கட்டுரைகள் எல்லாமே மேற் சொன்ன நோக்கில் எழுந்தனவே. அதனாற்றான் அவர்களின் கட்டுரைகள் காலம் கடந்தும் நின்று நிலைக்கின்றன.

ஆசிரியரின் சொந்த நடையில் சிறந்த உணர்ச்சி வெளியீடாக கட்டுரைகள் அமைதல் வேண்டும். கட்டுரை ஆசிரியரின் மனக் கண்ணாடியாக வசனநடை அமைதல் வேண்டும். இந்த வகையில் பேர்னாட்ஷாவின் கட்டுரை நடை அபூர்வமானது. உண்மைகளைச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக் காட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்த அபூர்வ நடை அவருடையநடை. ஆங்கில இலக்கியமே அவருடைய வசன சிருஷ்டி எழிலால் விரிவடைந்திருக்கிறது. ஷாவின் வசன எழிலை, வேறு யாராலும் கையாள முடியாது. ஆங்கில அகராதியே ஷாவுக்கு மண்டியிட்டு அடிமையாகிவிடுகிறது. அவ்வளவு சர்வ சுதந்திரமாக ஷா வசனத்தைச் சிருஷ்டி செய்கிறார். அஸீஸைப் பொறுத்தவரை காலத்துக் கேற்ற இலகு நடையில் அவரது கட்டுரைகள் அமைந்திருந்தாலும் தனக்கென வகுத்துக் கொண்ட தனி நடையில் எழுதியவரல்லர் அவர். அவர் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளும் எழுதிய கட்டுரைகளும் பின்னர் வேறு சிலரினால் தமிழாக்கம் செய்யப்

பட்டன. இவ்வாறான மொழி பெயர்ப்புக் கட்டுரைகளே அவருடைய பெரும் பாலான கட்டுரைகள். அதனால் மொழி பெயர்த்தோரின் நடை தான் அஸ்ஸின் கட்டுரைகளுக்கு உயிரூட்டுகின்றன.

‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ என்ற அஸ்ஸின் நூலில் இடம் பெறும் அதிகமான கட்டுரைகள் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு பின்னர் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை.

“ஒரு சில கட்டுரைகளைத் தவிர மற்றவையாவும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டன. அவ்வப்பொழுது அவற்றினைத் தமிழாக்கியோரும் பலர்.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1963: iv)

என அஸ்ஸு அவர்களே ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூலின் நூன் முகத்தில் குறிப்பிட்டு உண்மையை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

“இக்கட்டுரைகளை அவை எழுதப்பட்ட காலங்களில் மொழி பெயர்த்து தவினோர் பலர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என் நன்றி உரித்து.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1963: v)

என அதே ‘இலங்கையில் இஸ்லாம்’ நூன்முகத்தில் இன்னுமோர் இடத்தில் குறிப்பிட்டு தனது முற்கூற்றை ஊர்ஜிதம் செய்கிறார் அஸ்ஸு. கா. சிவத்தம்பி, இ. சிவகுருநாதன், எஸ்.எம். கமாலுத்தீன், திஹாரிய கனிட்ட ஆண்கள் பாடசாலையின் முன்னாள் தலைமை ஆசிரியர் எம்.எம். யூசுப், எம்.ஏ.எம். சுக்ரி போன்றோரும் காவலூர் இராசதுரையும் அஸ்ஸின் கட்டுரைகளைத் தமிழாக்கி உதவினர். அதனாற்றான் போலும் மேற்குறிப்பிட்டோரின் மொழிநடை, ஆளுமை, சொல்லாட்சி என்பனவற்றை அஸ்ஸின் கட்டுரைகளில் காணமுடிகிறது. அதனாலோ என்னவோ,

“இந்நூலிற் காணப்படும் வழக்கத்துக்குப் புறம்பான வாக்கிய அமைப்புக்கள், சொற்றொடர்கள், வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இவற்றுக் கெல்லாம் நானே பொறுப்பாளி.” (அஸ்ஸு எ.எம்.எ. 1963: 06)

என்று எழுத வேண்டிய நிலை அஸ்ஸுக்கு ஏற்பட்டது. ‘ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்’ நூலின் முன்னுரையிலேயே அஸ்ஸு மேற் கண்டவாறு எழுதியிருந்தார்.

அஸீஸின் கட்டுரைகள் பலரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமையினால் அவற்றில் உரைநடை ஒருமைப்பாட்டைக் காண முடியவில்லை. 'இலங்கையில்' இஸ்லாம் நூலில் காணப்படும் கட்டுரைகளில் இத்தன்மையைச் சிறப்பாக அவதானிக்கலாம். வாசகர்களும் இந்த உண்மையை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதனால் 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூன் முகத்தில்,

“இந் நூலில் உரைநடை ஒருமைப்பாட்டினைக் காண முடியாது. அதற்காக வாசகர்களது மன்னிப்பை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.”
(அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1963: iv-v)

எனக் குறிப்பிடும் நிலை அஸீஸுக்கு ஏற்பட்டது. எதையும் ஒளிவு மறைவின்றி உள்ளதை உள்ளவாறே சொல்லும் அஸீஸின் பண்பை இங்கு நாம் காண்கிறோம்.

அஸீஸின் கட்டுரைகள் சமயம், கலாசாரம், கல்வி, மொழி, இளைஞர் தலைமைத்துவம் பற்றிப் பேசுவன. பெரியார்கள், கல்வி மாண்கள், கவிஞர்கள், சமூக உயர்வுக்காக உழைத்தவர்கள் பற்றியெல்லாம் எழுதப்பட்டன. நாடுகள், வரலாறு, சமூகம், சகோதரத்துவம் பற்றியெல்லாம் குரல் கொடுத்தன.

1940 இலிருந்து மரணிக்கும் வரை அஸீஸ் எழுதிய கட்டுரைகள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு மனநிலைகளில் வெவ் வேறு சூழ்நிலைகளில் எழுந்தவை.

அஸீஸின் கட்டுரைகளில் உருதுக் கவிஞன் அல்லாமா இக்பாலின் கருத்துக்கள் இழையோடுகின்றன. எகிப்திய சிந்தனையாளர் செய்கு முஹம்மது அப்துஹ், இந்தியச் சிந்தனையாளர் ஷாஹ் வலியுல் லாஹ், இலங்கை முஸ்லிம்களின் தன்னிகரில்லாத் தலைவன் பேரறிஞன் முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை ஆகியோரின் கருத்துக்கள் சிதறலாகக் காணப்படுகின்றன.

'இலங்கையில் இஸ்லாம்' என்ற அஸீஸின் நூலில் அவருடைய 26 கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன. அவை பின்வருவன:

1. நேர்வழி காட்டிய நாயகம்
2. கல்விக்கு மதிப்பளித்த உம்மி நபி
3. வெற்றி கண்ட தீர்க்கதரிசி

4. மனிதனை மனிதனாக்கும் மார்க்கம்
5. பரிசுத்த றமழானின் தத்துவங்கள்
6. பெருநாளுக்கொரு சிந்தனை விருந்து
7. சாத்திரமும் சமத்துவமும் சமயவாழ்வு
8. முஸ்லிம் சகோதரத்துவம்
9. தியாகத் திருநாள்
10. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு
11. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை
12. எங்கள் குறிக்கோள்
13. எங்கள் ஜின்னாஹ்
14. பாகிஸ்தானின் முதல் மூன்றாண்டுகள்
15. இலங்கையில் அறபி பாஷா
16. ஜாமிஉல் அஸ்ஹார்
17. எமக்கு ஒரு ஜாமியாஹ்
18. முஸ்லிம்களின் கல்விநிலை
19. பழமை என்ற விளக்கு
20. அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்
21. முஸ்லிம் கல்விச் சரித்திரச் சுருக்கம் - i
22. முஸ்லிம் கல்விச் சரித்திரச் சுருக்கம் - ii
23. முஸ்லிம் கல்விச் சரித்திரச் சுருக்கம் - iii
24. பாட அமைப்பில் பல மொழிகள்
25. ஆத்மீக ஒளியே அறிவின் சிகரம்
26. இக்பாலாற்றுப்படை

இக் கட்டுரைகளை ஆறு பிரிவுகளுள் அடக்குகிறார் அஸ்ஸு. முதல் ஒன்பது கட்டுரைகளும் இஸ்லாத்தைப் பற்றியன. இரண்டாவது பிரிவு முஸ்லிம்களை இலங்கையில் வாழும் ஒரு சமுதாயத்தினராகப் பார்ப்பது. மூன்றாவது பிரிவு பாகிஸ்தானின் எழுச்சியும் வளர்ச்சியும் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே தோற்றுவித்த உணர்ச்சி பற்றிப்

பேசுவது. நான்காவது பிரிவு மிஸ்துடனான கலாசாரத் தொடர்பு பற்றியது. ஐந்தாவது பிரிவு இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி நிலை பற்றியது. இறுதிப் பிரிவு இக்பாலாற்றுப்படை,

அஸீஸின் ஒரேயொரு ஆங்கில நூல் The West Re Appraised. இதில் 13 கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழுடன் தொடர்புள்ள பெரியார்கள், கல்வி நிலையங்கள் பற்றியெல்லாம் கட்டுரைகள் இந் நூலில் உள்ளன. 'ஆறுமுகநாவலர்', 'வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்', 'எம்.ஸி. சித்திலெவ்வை' என்ற தலைப்புகளில் இந் நூலில் இடம் பெறும் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன. தான் பிறந்து வளர்ந்த வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்து சைவமும் தமிழும் வளர்த்த நாவலரை, தனக்கு ஆரம்பக் கல்வியளித்த வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தை, தனது வழிகாட்டியும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் நல்லாயனும் தமிழறிஞனுமான முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வையை இக் கட்டுரைகள் மூலம் நாடும் உலகும் அறியச் செய்தார் அஸீஸ். தமிழ் மொழிமீது அவருக்கிருந்த அன்பும் அபிமானமும் இக்கட்டுரைகளை இந்த ஆங்கில நூலில் இடம் பெறச் செய்தன.

'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற அவரது இறுதி நூலில் ஆறு கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

1. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்
2. நாம் என்ன செய்தோம்
3. அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்
4. இன்றைய தேவைகள்
5. மொழி பெயர்ப்புக் கலை
6. ஸ்வாஹிலி மொழித் தொடர்பு

என்பனவே அவை. இக் கட்டுரைகள் இந்நூலுக்காக எழுதப்பட்டவையல்ல. மருதமுனை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மகாநாட்டுக்காக எழுதிய கட்டுரை, 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூலிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகள், 'தினகரன்' பத்திரிகையிலும் 'இளம் பிறை' சஞ்சிகையிலும் பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள், 'கிழக்கா பிரிக்கக் காட்சி' நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பகுதிகள் என்பன இந் நூலில் கட்டுரைகளாக அமைகின்றன.

கல்ஹின்னை மாணவர் மன்றத்தின் ஐந்தாவதாண்டு நிறைவை யொட்டி 1951இல் வெளியிடப்பட்ட The Union என்ற மலரில் 'எங்கள் குறிக்கோள்' என்ற தலைப்பில் அஸ்ஸு ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். நாட்டு விடுதலைக்கு வித்திட்ட நற்பெரியார் சேர் அருணாசலம் என்ற தலைப்பிலான அவரின் கட்டுரையொன்று 1953 செப்டம்பர் 13ஆம் திகதி தினகரன் வாரமஞ்சரியில் பிரசுரமாகி இருந்தது. 'இக்பாலுக்கு நமது அஞ்சலிகள்' என்ற தலைப்பில் அஸ்ஸு எழுதிய கட்டுரையொன்று பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் வெளியீடான Yarl Crescent இல் 1962இல் வெளியானது.

'முஸ்லிம் கல்விப் பிரச்சினைகள்' என்ற தலைப்பில் 11.10.1953 இலிருந்து ஜனாப் அஸ்ஸின் தொடர் கட்டுரையொன்று தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. 1953 செப்டம்பர் 22, 23ஆம் திகதிகளில் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழ்நாடு முஸ்லிம் கல்வி மகாநாட்டின் முதலாவது மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு அஸ்ஸு ஆற்றிய உரையின் சாரம் தான் இக் கட்டுரை.

தென்னிந்திய முஸ்லிம் கல்விக்கழகத்தின் பொன்விழா 1955 பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி சென்னையில் நடைபெற்றபோது அதன் 2ஆம் நாள் நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரையை 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் அஸ்ஸு தனது இலங்கையில் இஸ்லாம் நூலில் பிரசுரித்திருந்தார். அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையின் ஆண்டு வெளியீடான 'கலையமுதம்' கூட இதே கட்டுரையைத் தனது 1963ஆம் ஆண்டைய மலரின் முதலாவது கட்டுரையாகப் பிரசுரித்துப் பெருமைப்படுத்தியது. முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களின் பிறந்ததின விழாக்கொண்டாட்டங்கள் 02.07.1966இல் மருதமுனை அல்மனார் மகா வித்தியால யத்தில் நடைபெற்றபோது அதில் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய விழாவில் படிப்பதற்கென 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் கட்டுரையொன்றை அனுப்பியிருந்தார். இக்கட்டுரை இதே தலைப்பிலான அவரது முன்னைய கட்டுரையை விட சற்று வித்தியாசமானது. செய்யிது ஹசன் மெளலானா 1968 செப்டம்பரில் வெளியிட்ட 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியச் சொற்

பொழிவுகள்' என்ற கட்டுரைகள் தொகுப்பு நூலில் இக் கட்டுரை இடம் பெறுகிறது. 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரையும் இதுதான்.

'நோன்பின் மாண்பு' என்ற தலைப்பில் 1956 ஏப்ரல் மணி விளக்கில் அஸீஸின் கட்டுரையொன்று வெளிவந்தது. அதே வருடம் செப்ரம்பர் மாத மணிவிளக்கில் 'இலங்கையில் இஸ்லாமிய கலாசார நிலையம்' என்ற மகுடத்தில் அவரது கட்டுரையொன்று பிரசுரமாகி யிருந்தது. 'அந்த நாள் மறக்க மனம் வருமோ' என்ற தலைப்பில் தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரமுகர் சிலரின் கட்டுரைகள் ஒரு போது வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. மகேசன் என்பவர் இதனை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க அனுபவங்களை தாங்களாகவே எடுத்துக்கூறுவனவாக அமைந்திருந்த அக்கட்டுரைகளில் முதலாவது கட்டுரை 1959 நவம்பர் 15இல் வெளிவந்தது. அது அஸீஸுடையதாகவிருந்தது.

'அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்' என்ற மகுடத்தில் அஸீஸ் 18.12. 1963இல் தினகரனில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். 'அசனாவெப்பை அறபுத் தமிழ் வளர்த்த ஆலிம் புலவர்' என்ற தலைப்பில் 1964 பெப்ரவரி மணிவிளக்கு அதே கட்டுரையை மறுபிரசுரஞ் செய்திருந்தது. 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற அவரின் நூலிலும் இதே கட்டுரை 'அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்' என்ற தலைப்பில் இடம்பெறுகிறது.

'மொழி பெயர்ப்புக் கலை' என்ற தலைப்பில் 'இளம் பிறை' கல்வி மலரில் அஸீஸின் கட்டுரையொன்று 1965இல் பிரசுரமாகி யிருந்தது. 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' நூலிலும் பின்னர் இக் கட்டுரை இணைக்கப்பட்டது.

'கல்வியில் முஸ்லிம் மரபு' என்ற அஸீஸின் கட்டுரையொன்று இலங்கைக் கல்வி கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சின் 1969ஆம் ஆண்டைய வெளியீடான 'இலங்கையிற் கல்வி' என்ற நூற்றாண்டு விழா மலரின் 3 ஆம் பகுதியில் 1307-1320 ஆம் பக்கங்களில் அமைகிறது.

'இலங்கை முஸ்லிம் குடியேற்றமும் அவர்தம் கலாசார வரலாறும் - இன்றைய நிலையில் கல்வி ஒன்று தான் இஸ்லாமியரைக் கைதூக்கி

விடவல்லது' என்ற அஸ்ஸின் கட்டுரை 02.09.1967 சனிக்கிழமை தினபதியில் பிரசுரமாகியிருந்தது. தினபதி ஆண்டு மலர்க் கட்டுரையாக இக் கட்டுரை இடம்பெற்றிருந்தது.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் பெருமை பேசும் 'அகிலத்தின் அகல் விளக்கு' என்ற அஸ்ஸின் கட்டுரையொன்றும் சில வருடங்களுக்கு முன் தினகரன் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

'சித்திலெவ்வை ஞாபகார்த்த நிதி' என்ற தலைப்பில் ஜனாப் அஸ்ஸ் 05.02.1972இல் தினகரனுக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதே கட்டுரை 1972 ஏப்ரல் மணி மஞ்சரியில் அதே தலைப்பில் மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு பல கட்டுரைகளை அஸ்ஸ் தமிழில் எழுதியிருந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் விட நூல்கள் சஞ்சிகைகளுக்கு அஸ்ஸ் எழுதிய முன்னுரைகள், முகவுரைகள், வாழ்த்துரைகளும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளத்தக்கன. 'மறுமலர்ச்சித் தந்தை' என்ற ஏ. இக்பாலின் நூலுக்கு அஸ்ஸ் எழுதிய முன்னுரை இவற்றுள் குறித்துச் சொல்லத் தக்கது. பேர்னாட்ஷா கூட தனது நாடகங்களுக்கு நீண்ட முன்னுரைகள் எழுதியிருக்கிறார், இவைகளெல்லாம் பொன்னுரைகள் எனக் கொள்ளத்தக்கன. தனது முன்னுரைகளையெல்லாம் திரட்டி கட்டுரைக் கோவையாகவும் அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டியாகவுள்ள பேருண்மைகள் அவரின் முன்னுரைகளில் மின்ன விடுகின்றன. அஸ்ஸின் முன்னுரைகள், முகவுரைகள், வாழ்த்துரைகள் கூட இத் தன்மையன. பேருரைகளாகவும் பெறுமதிமிக்கனவாகவும் அவை அமைகின்றன.

இந்நூற்றாண்டின் 5ஆம் 6ஆம் தசாப்தங்களில் புகழ் பெற்று விளங்கிய ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழ் எழுத்தாளராக அஸ்ஸ் விளங்கினார். அவர் எழுதிய உயிரோட்டமுள்ள கட்டுரைகள் என்றும் உயிர் வாழ்வன. ஈழத்து முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரை இத் துறையில் கூடிய பங்களிப்புச் செய்து புகழ்பூத்த பெருமகன் அஸ்ஸ் வாழ்ந்த காலை அவர் ஒருவரே எனத் துணிந்து கூறலாம்.

அஸீஸ் அவர்களின் எட்டு நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. "The West Re-appraised" என்ற ஒரு நூலைத் தவிர ஏனையவை தமிழ் நூல்கள். இந்த எட்டு நூல்களுள் நான்கு நூல்கள் பிரயாண நூல்கள். அஸீஸின் பிரயாண அனுபவங்களைக் கூறுவன அவை. ஏனைய நான்கும் கட்டுரைத் தொகுப்புகள் எனக் கூறத்தக்கன. மூன்று நூல்கள் சென்னை யிலும் ஐந்து நூல்கள் இலங்கையிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டவை.

மரண பரியந்தம் நூலெழுதிக் கொண்டிருந்த அஸீஸ் 1963 இலிருந்து ஒரு வருடத்துக்கு ஒரு நூல் வீதம் எழுதினார். அவர் எழுதிய நூல்களின் விவரம் வருமாறு:

1. இலங்கையில் இஸ்லாம்
கலைவாணி புத்தக நிலையம் யாழ்ப்பாணம், 1963.
2. The West Re-appraised
Saman Publishers Limited Maharagama, 1964.
3. மொழி பெயர்ப்புக் கலை
இளம்பிறை வெளியீடு, கொழும்பு, 1965
4. மிஸ்றின் வசியம்
கலைவாணி புத்தக நிலையம், யாழ்ப்பாணம், 1967
5. கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்
பாரி நிலையம் சென்னை, 1967

6. தமிழ் யாத்திரை
கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் அண்ட் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் சென்னை,
1968
முதல் உலகத் தமிழ் மகாநாடு (அதே நூல்)
7. ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்
திரீயெம் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1969
8. அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்
டயமன்ட் பிரஸ் (வெளியீட்டுத் திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை)

இலங்கையில் இஸ்லாம்

அஸீஸின் முதலாவது தமிழ் நூல் இது. யாழ்ப்பாணம் கலைவாணி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, 1963 ஜூன் மாதம் முதலாவது பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது. அவரின் 26 கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவந்த இந்நூல் கட்டுரைகள் தொகுப்பு எனக் கொள்ளத்தக்கது. அஸீஸின் சின்னப் பெரியப்பா சு.மு. அசனா லெப்பை ஆலிம் புலவரின் அன்பறா நினைவிற்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாகித்திய மண்டலப் பரிசை அஸீஸுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது இந்நூல் தான்.

THE WEST RE-APPRAISED

இது அஸீஸின் இரண்டாவது நூல். அவர் வெளியிட்ட ஒரேயொரு ஆங்கில நூலும் இது தான். 1964 இல் மஹாகம சமன் வெளியீட்டு நிறுவனத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட இந் நூல் ஆங்கில நூலாக இருந்த போதிலும் தமிழுடன் தொடர்பான அறிஞர்கள், கல்விக் கூடங்கள் பற்றியெல்லாம் கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. மொத்தம் 13 கட்டுரைகள் இந் நூலில் அடங்கியிருக்கின்றன.

மொழிபெயர்ப்புக் கலை

இந்நூல் ஓர் 'இளம்பிறை' வெளியீடு. 'இளம்பிறை' கல்வி மலரில் பிரசுரமான கட்டுரை தான் இளம்பிறை மறு பிரசுரத் திட்டத்தின் கீழ் நூலாக வெளியிடப்பட்டது. 'அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்'

நூலில் இடம் பெறும் 'மொழிபெயர்ப்புக் கலை' பற்றிய கட்டுரையும் இதுவே. ஆனால், சுருக்கம் நாடி இக் கட்டுரையின் சில பகுதிகள் அக்கட்டுரையில் நீக்கப்பட்டுள்ளன. 231, ஆல்பெண்டல் வீதி, கொழும்பு-13இலுள்ள Rainbow Printers இல் அச்சிடப்பட்டு 1965 செப்டம்பரில் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் அப்போது 15 சதத்திற்கு விற்கப்பட்டது. இந்நூலின் பின் அட்டையில் அஸீஸ் பற்றிய விவரம் தரப்பட்டுள்ளது. தனது பல ஆங்கிலக் கட்டுரைகளையும் ஆக்கங்களையும் பிறரின் துணையுடன் மொழிபெயர்த்து அனுபவமுள்ளவர் அஸீஸ். மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் முக்கியத்துவத்தையும், அவசியத்தையும் அனுபவ வாயிலாக நன்குணர்ந்தவர் அவர். அதன் சிறப்பான வெளிப்பாடே இந்நூல். இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர் எம்.ஏ. ரஹ்மான் தனது பதிப்புரையில் அஸீஸின் இத்துறை முயற்சி பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

“மொழிபெயர்ப்பு ஓர் அரிய கலையாகும். மொழிகளிலே தேர்ந்த புலமையும், அம்மொழிகளின் கலை - இலக்கிய - சமய மரபுகளிலே திளைப்பும் ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளனுக்கு இருத்தல் அவசியம். இஸ்லாமிய கலை - இலக்கியச் செல்வங்களை மொழி பெயர்ப்பதற்கு எமக்கே உரித்தான நனி சிறந்த மரபொன்றை நமது மூதாதையர்கள் விட்டுச் சென்றுள்ளார்கள். அறபுத் தமிழ்ப் பதங்களும் இணைந்து வரும் இத்தனி மரபு வளப்படுத்தப்படல் வேண்டுமென்கிற பெரு விருப்புடையவர் அல்ஹாஜ் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள். அவர் மொழி பெயர்ப்புத் துறையில், குறிப்பாக, இஸ்லாமியக் கலை - இலக்கியங்களைத் தமிழாக்குந்துறையில் உள்ள சிரமங்களை விளக்கி, மிகப் பயன்தரும் பாதையையும் இக்கட்டுரையிலே அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இத்துறையிலே அவர் நீண்ட காலமாக உழைத்து வருகின்றார்.”

'மொழிபெயர்ப்புக் கலை' நூலின் ஆசிரியர் எ. எம். எ. அஸீஸின் மொழிபெயர்ப்புப் பணி பற்றி அந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர் எம். ஏ. ரஹ்மான் தெரிவித்திருக்கும் மேற்கண்ட கருத்து அஸீஸின் இத்துறைப் பங்களிப்புக்குக் கிடைத்த சிறந்த தொரு அணிந்துரையாகும்.

மிஸ்நின் வசியம்

கலைவாணி பதிப்பகத்தாரினால் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் 1967 ஏப்ரலில் முதலாவது பதிப்பாக வெளிவந்தது. மனைவி உம்மு குல்தூம் அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட இந் நூலின் பதிப்புரிமை கலைவாணி பதிப்பகத்தாருக்குரியது. இது ஒரு பிரயாண நூல். அஸ்ஸ் நான்கு முறைகள் எகிப்துக்குப் பிரயாணம் செய்தார். 1947இல் சுமார் 10 வார காலத்தையும் 1959இல் ஒரு வார காலத்தையும் அவர் மனைவி சகிதம் எகிப்தில் கழித்தார். 1964, 65ஆம் ஆண்டுகளில் ஏறக்குறைய 5 வார காலத்தை அங்கு செலவிட்டார். இம்முறை தனியாகவே அவர் சென்றிருந்தார். இந்நூல் பெரும்பாலும் அவரது முதலாவது பிரயாணத்தைப் பற்றியதாகவே அமைகிறது.

“மிஸ்நின் வசியம் பிரயாண நூல் மட்டுமன்று; கலாசார வரலாற்று நூலுமாகும். தமிழில் இத்தகைய நூல் இது வரை வெளிவந்ததில்லை. இந் நூலை அச்சிடுவதில் நாம் பெரு மகிழ்ச்சி கொள்வதோடு தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் படித்துப் பயன் பெறவும் வேண்டுகிறோம்.”

‘மிஸ்நின் வசியம்’ பிரயாண நூலுக்கு கலைவாணி பதிப்பகத்தாரின் புகழாரம் இது, பதிப்புரையில் இக்கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அஸ்ஸின் எகிப்தியப் பிரயாண அனுபவங்களைக் கூறும் இந்நூல் உண்மையில் எகிப்திய வரலாறு, பண்பாடுகளையெல்லாம் பற்றிக் கூறுகிறது. வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் விடயங்களை அணுகும் அஸ்ஸின் பண்பே இதற்குக் காரணம். இந்நூலின் பெரும்பகுதி முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு திரு. கா. சிவத்தம்பி, எம்.ஏ. எம். சுகீரி, யூ. எல். தாலூத், காவலூர் இராசதுரை போன்றோரினால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கிறக்காரிரிக்கக் காட்சிகள்

அஸ்ஸின் இப் பிரயாண நூல் 1967 டிசம்பரில் முதற் பதிப்பாக வெளிவந்தது. சென்னை பாரி நிலையத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் சென்னை ஜீவன் அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. நூலின் வெளியுறை 'Neo art press' இல் அச்சிடப்பட்டது. நூலின் விலை ஐந்து ரூபாய்.

கிழக்காபிரிக்காவில் அஸீஸ் மேற்கொண்ட ஒரு மாத கால சுற்றுப் பிரயாண அனுபவங்களை 31 கட்டுரைகளில் தருகிறது இந் நூல். அஸீஸுக்கே உரிய வரலாற்றுப் பார்வையும் பண்பாட்டு கலாசாரத் தேடுகையும் இந்நூலில் விதந்துரைக்கத்தக்க அம்சங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

அஸீஸின் கிழக்காபிரிக்கச் சுற்றுலா அனுபவங்கள் நூலுருப் பெற வேண்டுமென்பதில் கூடிய அக்கறை காட்டியவர் அஸீஸின் அபிமான மாணவனும் தினகரன் பிரதம ஆசிரியருமான திரு. இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள். அஸீஸ் அவர்கள் இதையிட்டுக் குறிப்பிடு கையில்,

“தினகரன் ஆசிரியர் இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள், இன்றைய சர்வதேச அரசியற் களரியில் முக்கிய அங்கம் வகிக்கும் ஆபிரிக்காவையும் அங்கு வாழும் மக்கள், அவர்களின் பிரச்சினைகள், ஆசாபாசங்கள், ஆகியவற்றையும் இலங்கை வாசகர்கள், குறிப்பாக இன்று தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி பயிலும் மாணாக்கர்கள் அறிந்துகொள்வது அவசியமென்பதனால் கட்டுரைத் தொடரை ஆரம்பிக்குமாறு என்னைத் தூண்டினார்; நானும் தொடங்கினேன்.”

என இந்நூலின் நன்றியுரையில் எழுதிவைத்திருக்கிறார். ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இந் நூலின் அத்தியாயங் களைத் தமிழாக்கி உதவியர் காவலூர் இராசதுரை. அதனாற் போலும், “இக் கட்டுரைகளில் காணப்படும் வழக்கத்துக்குப் புறம்பான வாக்கிய அமைப்புக்கள், சொற்றொடர்கள், வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் நானே பொறுப்பாளி” என அஸீஸ் இந்நூலின் நன்றியுரையில் குறிப்பிட நேர்ந்தது.

நூலின் பின்புற அட்டையில் அஸீஸைப் பற்றிய குறிப்புரை ஒன்று காணப்படுகிறது. தனது மாமனார் (மனைவியின் தகப்பனார்) முஹம்மத் இஸ்மாயில் இப்னு முஹம்மத் அலி ஜே.பி.யின் நினைவுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது,

தமிழ் யாத்திரை

முதலாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள மலேசியா சென்றிருந்த அஸீஸின் 21 நாள் அனுபவங்களையும் அங்கு நடை

பெற்ற நிகழ்ச்சி விவரணங்களையும் தருவனவாக அமைகிறது இந்நூல். நூலுருப் பெறுமுன் கட்டுரைகளாகத் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் 'மலேசியப் பிரயாணம்' என்ற தலைப்பில் ஏற்கனவே 1966 மே மாதம் 11ஆம் திகதியிலிருந்து பிரசுரமாகியிருந்தது. மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தினகரனுக்கு எழுதுமாறு கேட்டதன் மூலம் இந்நூலின் காரண புருஷராக அமைகிறார் தினகரன் ஆசிரியர் திரு. இ. சிவகுரு நாதன் அவர்கள். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற இப் பிரயாணக் கட்டுரைகளைத் தமிழாக்கியும் அவ்வப்போது ஆலோசனைகள் கூறியும் உதவியவர் காவலூர் இராசதுரை.

புத்தகமாக வெளியிட முன்வந்தவர் பினாங்கு தாலுத் ரெஸ் டாரண்ட் உரிமையாளர் வள்ளல் மணி எம். என். எம். யூசப் அவர்கள். நூலைச் சிறந்த முறையில் பதிப்பித்துதவியோர் மௌலவி பாஜில் ஆலிம், கவிஞர் அல்ஹாஜ் ஜி.எம்.எஸ். லிராஜ் பாக்கவி ஆகியோர்.

அஸீஸின் பள்ளிப் படிப்பைப் பக்குவமாகப் பார்த்துவந்த ராசாத்தி அப்பா, யாழ்ப்பாணம் பெரியகடை எம்.எஸ். அத்துல்காதர் அவர்களின் நினைவுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

முதலாவது பதிப்பாக 03.01.1968 இல் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் சென்னை-1 கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் அன்ட் பப்ளிஷிங் ஹவுஸில் அச்சிடப்பட்டது. நூலின் வெளியுறை சென்னை-1 இல் அமைந்திருக்கும் எஸ்.எம். அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

இதே 'தமிழ் யாத்திரை' நூல் 'முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு' என்ற பெயரில் சென்னை 1, இலக்கம் 138 பவழக்காரத் தெருவிலுள்ள தணிகைப் பதிப்பகத்தாரினால் மீண்டும் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 'முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு' நூலில் 'தமிழ் யாத்திரை' நூலின் பின்னட்டையில் காணப்படும் அஸீஸ் பற்றிய குறிப்புரை இல்லாதிருக்கிறது.

கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு 1966 ஏப்ரல் 15 ஆம் திகதி புறப்பட்ட அஸீஸ் மே மாதம் 5 ஆம் திகதி இலங்கைக்குப் புறப்படும் வரையிலான 21 நாள் அனுபவங்களையும் உள்ளடக்குவதாக அமைகிறது இந்நூல். "தமிழ் மரபுணர்வு, வரலாற்று அறிவு, ஆராய்ச்சித் திறன், உலக அனுபவ ஞானம்

யாவற்றையும் ஒருங்கிணைத்து எழுதப் பெற்றிருக்கும் இந்நூல், ஆசிரியரின் ஆற்றலையும் தனித்துவத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.”

ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்

அஸீஸின் மத்திய ஆபிரிக்க, தென் ஆபிரிக்க அனுபவங்களை விவரிக்கும் 35 கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகளின் அடுத்த பாகமாக அமைந்துள்ள இந்நூல் தன்னளவில் தனித்த நூலாக விளங்குகிறது. கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகளைப் படிக்கத் தவறியவர்களுக்கும் இந்நூல் பயன்படக் கூடியது.

சர்வதேச அரசியலில் முக்கியம் பெறும் ஆபிரிக்காவையும் அங்கு வாழும் மக்கள், அவர்களின் பிரச்சினைகள், அபிலாசைகள் ஆகியவற்றையும், இலங்கை வாசகர்கள், குறிப்பாக, தமிழ்மொழி மூலம் பயிலும் மாணவர்கள், அறிந்துகொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தைச் சுட்டிக்காட்டி கட்டுரை எழுதுமாறு தூண்டிய தினகரன் ஆசிரியர் திரு. இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள் தான் இந் நூலும் எழக் காரண கர்த்தா. தினகரன் வார மஞ்சரியில் முன்னர் 1966 நவம்பர் 26 ஆம் திகதியிலிருந்து பிரசுரமான இக்கட்டுரைகளை நூலுருவில் வெளியிட்ட டவர், 'தமிழ் யாத்திரை' நூலை வெளியிட்ட பினாங்கு தாலுத் ரெஸ்டாரண்ட் உரிமையாளர் வள்ளம்மணி எம்.என்.எம். யூசுப் அவர்களே.

பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இந்நூற் கட்டுரைகளைத் தமிழாக்கி உதவியவர் காவலூர் இராசதுரை. சென்னை -1 ஐச் சேர்ந்த அரண்மனைக்காரத் தெருவில் அமைந்துள்ள திரீயெம் பப்ளிஷர்ஸ் இனால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட இந்நூலின் முதலாவது பதிப்பு 1969 டிசம்பரில் வெளிவந்தது.

முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த தர்கா நகர் அல்ஹம்ரா முஸ்லிம் மகா வித்தியாலய முன்னாள் அதிபர் மர்ஹூம் எம்.எ. பாரி அவர்களுக்கு இத் நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

அறுபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்

கொழும்பு டயமன்ட் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட இந்நூலில் மொத்தம் ஆறு கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. இவை

ஏற்கனவே பத்திரிகைகள், மலர்கள், அவரின் பிரயாண நூல்களில் வெளிவந்தவை. ஜாமிஆ நளீமிய்யா பரிபாலன சபை உறுப்பினர் எனத் தன்னை இந்நூலில் அறிமுகம் செய்து கொள்கிறார் அஸ்ஸும் . இந்நூல் வெளியிடப்பட்ட திகதி தெரியவில்லை. நூலில் அதுபற்றிய எக்குறிப்பும் தரப்படவில்லை.

அஸ்ஸும் அவர்கள் இறக்கும் போது கூட ஒரு பிரயாண நூலை அரைவாசி எழுதியிருந்தார். அவரது மருமகனும் மகனும் ஸ்கொட்லாந்தின் சென் அன்ருஸ் எனுமிடத்தில் வசித்தபோது ஜனாப் அஸ்ஸும் அவர்களுடன் சில காலம் தங்கியிருந்தார். அப்போது அவர் பெற்ற அனுபவங்களையே அரைகுறையில் விட்டுச் சென்ற நூலில் எழுத ஆரம்பித்திருந்தார். தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருந்த 'ஐரோப்பிய நினைவுகள்' கட்டுரைகளை நூலுருப் பெறச் செய்வதிலும் அவர் முயற்சிகள் செய்தார்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றைப் பூரணமாக எழுதும் முயற்சியில்கூட ஜனாப் அஸ்ஸும் ஈடுபட்டிருந்தார். இது தொடர்பான அநேக தகவல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்த அஸ்ஸும், அவ்வாறு எழுதப் போகும் வரலாறு மிகச் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்பதற்காக எழுதுவதை சற்றுக் காலம் தாழ்த்தியிருந்தார். இன்னும் ஓரிரு வருடங்கள் அவர் உயிர் வாழ்ந்திருப்பின் அவரின் இந் நோக்கமும் நிறைவேறியிருக்கும். இந் நோக்கத்தின் ஆரம்ப முயற்சியாக ஒல்லாந்து லெய்டனைச் சேர்ந்த ஈ.ஜே. பிறில் ஸ்தாபனத்தார் 1960 இல் வெளியிட்ட இஸ்லாமியக் கலைக் களஞ்சியத்தில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு பற்றி ஒரு கட்டுரையை ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தார். அதன் தமிழாக்கம் அவரது 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' நூலில் 56 ஆம் பக்கத்திலிருந்து 66 ஆம் பக்கம் வரை இடம் பெறுகிறது. 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஒன்பதாவது பத்தாண்டில் வாழ்ந்த இலங்கை முஸ்லிம்களின் சில சிறப்பியல்புகள்' என்ற தலைப்பில் 1966 இல் அவர் மலேசியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் படித்த கட்டுரையும் இம்முயற்சியுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது. 1880 தொடக்கம் 1889 வரையிலான சுமார் பத்தாண்டு கால ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை அஸ்ஸின் இக்கட்டுரை விளக்கமாகக் கூறுகிறது.

“கல்வித்துறையில் தமிழும் வரலாறும் என்னை மிகவும் ஈர்த்து வருவன” (அஸீஸ் ஏ.எம்.எ. 1968: 01) எனக்கூறும் அஸீஸ், இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு சம்பந்தமாக கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு ஆய்வு நிகழ்த்தும் எண்ணமுடையவராக இருந்ததாக கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி தெரிவிக்கிறார். பேராசிரியர் அரசரத்தினத்துடனான அஸீஸின் தொடர்பு இவ்வடிப் படையிலேயே அமைந்திருந்ததென்பது சிவத்தம்பியின் கருத்து. (சிவத்தம்பி கா., தினகரன் வார மஞ்சரி - 13.09.1981) அஸீஸின் ‘முஸ்லிம் நேசன்’ தேடுகையும் இவ்வடிப் படையில் தான் அமைந்திருந்ததெனத் தெரிகிறது. உண்மையில் அஸீஸ் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை எழுதியிருப்பின் அது பரிபூரணமானதாக இருந்திருக்கும் என நம்பலாம்.

அஸீஸ் பல நூல்களை எழுதியிருந்தார். சில நூல்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பல நூல்களை எழுதவும் திட்டமிட்டுத் தகவல்கள் திரட்டியிருந்தார். இந்த அறிஞனின் தெளிவான பார்வையில் அர்த்த புஷ்டியிருந்தது. கருத்துச் செறிவிருந்தது. தான் வாழ்வதற்காக நூலெழுதி யவரல்லர் அஸீஸ். சமூகம் வாழ வேண்டும்; கலை கலாசாரம் வாழ வேண்டும்; மொழி வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அக் கைங்கரியத்தைச் செய்தவர் அவர். அவரது படைப்புகள் தமிழுக்குக் கிடைத்த பெரும்பேறு. பயன்மிக்கன.

கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பன போலவே பிரயாண நூல்களும் பிரயாணக் கட்டுரைகளும் இலக்கிய அந்தஸ்துடையன. 'பிரயாணம்' எனும் சொல் வெளிநாட்டுப் பிரயாணங்களை மட்டுமன்றி உள்நாட்டுப் பயணங்களையும் குறித்து நிற்கிறது. பழமை வாய்ந்த இத்துறை வேறு பல மொழிகளில் வளர்ந்துள்ள அளவுக்கு தமிழில் வளரவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். அண்மைக் காலத்திலேயே குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய சில முயற்சிகள் இத்துறையில் செய்யப்பட்டுள்ளன. வளர்ச்சியடையாத இத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு அஸீஸின் பங்களிப்பு பிரமாதம்; விதந்துரைக்கத்தக்கது.

மதப் பிரசாரர்களாக, வணிகர்களாக, போர் வீரர்களாக, இராச தந்திரிகளாகவெல்லாம் பண்டைக் காலத்தில் உலகம் சுற்றியோர் பலர். கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் ஹெரோடோத்தஸ், யவன நாட்டு மெகாஸ் தெனிஸ், வெனிஸ் நகர மார்க்கோ போலோ, இப்பனுபத்தூத்தா போன்றோர் மட்டுமன்றி பாஹியன், யுவான்-சுவாங் போன்ற சீன யாத்திரிகர்களும் இவ்வாறு பல நாடுகளுக்குப் பிரயாணம் செய்து நூல்களும் குறிப்புகளும் எழுதிவைத்துச் சென்றனர். தமிழில் எழுந்த ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் கூட பிரயாண இலக்கியப் பண்புண்டு. இந் நிலையில் வைத்து அஸீஸைப் பார்க்கின்ற போதுதான் அவர் எழுதிக் குவித்த பிரயாணக் கட்டுரைகளினதும் நூல்களினதும் பெறுமதி விளங்கும்.

மிஸ்றின் வசியம் (1967), கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள் (1967), தமிழ் யாத்திரை (1968) (இதே நூல் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு என்ற மகுடத்தில் அதே வருடம் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது), ஆபிரிக்க அனுபவங்கள் (1969) என்பன அஸீஸ் எழுதிய பிரயாண நூல்கள். இவற்றுள் 'மிஸ்றின் வசியம்' நூலைத் தவிர ஏனையன சென்னையிலும், 'மிஸ்றின் வசியம்'யாழ்ப்பாணத்திலும் பதிப்பிக்கப் பெற்றன.

இவற்றைத் தவிர, 'ஐரோப்பிய நினைவுகள்' என்ற தலைப்பில் தொடர் பிரயாணக் கட்டுரையொன்றையும் அஸீஸ் எழுதியிருந்தார். இன்னும் நூலுருப் பெறாத இக் கட்டுரைகள் 1968 டிசம்பர் 4 ஆம் திகதியிலிருந்து தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் அன்றைய அதிபர் ஆர்.மார்ஸ் அவர்களிடமிருந்து, "1933ஆம் ஆண்டுக்குரிய அரசினர் பல்கலைக்கழகக் கலைத்துறைப் பரிசில் வழங்கப்பட்டுள்ளது" என்ற கடிதம் அஸீஸுக்குக் கிடைத்த திகதியிலிருந்து அஸீஸ் செய்த ஆயத்தம், பிரயாணம், கேம்பிரிஜ் நுழைவு, இங்கிலாந்தில் அவர் கண்டு மகிழ்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் வரலாற்றுமெருகூட்டப்பட்டு ஐரோப்பிய நினைவுகளாக வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்கள் படித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அஸீஸ் ஒரு வரலாற்றுப் பட்டதாரி, கல்விமான், அரசியல்வாதி, சமயவாதி, இலக்கியவாதி. அவர் படைத்த பிரயாண இலக்கியங்களிலும் அவரது இத்தன்மைகள் இழையோடின. அவரது பிரயாண நூல்கள் வெறும் கதைகளாகவும் சம்பவக் கோவைகளாகவும் அமையாது பல்வேறு விடயங்களையும், தகவல்களையும் தருவனவாக அமைகின்றன. அஸீஸ் சாதாரண பயண நூல் எழுத்தாளர் அல்லர். பல வித்தியாசமான கோணங்களில் நின்று வெளிநாட்டவரின் வாழ்க்கை முறையை அணுகி அவற்றை மிகத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஒரு தனிமனித எழுத்தாளர். இப் பண்பை பொதுவாக அவரின் எல்லாப் பிரயாண நூல்களிலும், சிறப்பாக, 'மிஸ்றின் வசியம்' நூலிலும் காணலாம். பொதுவாகச் சொன்னால் தமிழ்ப் பிரயாண இலக்கியத் துறையில் அஸீஸின் பிரயாண நூல்கள் புது முயற்சிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

வெளிநாட்டுப் பயண நூல்களை எழுதுபவர்கள் சொந்த நாட்டைப் பற்றிய அறிவுக் களஞ்சியங்களாகத் திகழ வேண்டும். பல துறைகள் பற்றிய பரவலான செய்திகளை அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். அமெரிக்காவில் See America First என்ற பெயரில் ஒரு இயக்கம் இருக்கிறது. வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லுமுன் தனது நாட்டைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது இவ்வியக்கத்தின் கொள்கை. இத் தகுதி படைத்தவர்களின் பிரயாண நூல்களில் தான் ஒப்பீட்டடிப்படையிலான தகவல்களைக் காண முடியும். பலதுறை களில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த அஸ்ஸின் எழுத்துக்களில், உயர் நிருவாக அதிகாரியாக நாடெங்கும் சுற்றித் திரிந்த அஸ்ஸின் எழுத் துக்களில், இப் பண்பைத் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. தான் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் தனது அனுபவத்தையும் வாசகர்களுக்கு ஒப்பிட்டு விளங்கவைக்கும் அஸ்ஸின் பண்பு அவரின் பிரயாண நூல்களில் காணப்படும் சிறப்பம்சமாகும்.

பிரயாண நூல் வாசகர்களில் சிலர் அந்நாட்டின் கல்வி பற்றிய தகவல்களை அறிய முயல்வர். வேறு சிலர் அரசியல் வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தேடுவர். இன்னும் சிலர் பண்பாட்டு கலாசார அம்சங்களையும், வேறு சிலர் பொருளாதார தொழில் துறை சார்பான தகவல்களையும் பெறமுயல்வர். சிலர் அந்நாட்டின் விஞ்ஞான வளர்ச்சியையும் புதுமைகளையும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவர். எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் அறிய விரும்புவார்கள் என எதிர் பார்க்க முடியாது. இந்நிலையில் வாசகரனைவரையும் திருப்திப் படுத்தும் வகையில் பிரயாண நூலை எழுதுவதென்பது ஆசிரியரின் சாதாரியத்தில் தங்கி யுள்ளது. அஸ்ஸின் பிரயாண நூல்களில் அவரின் இச்சாதாரியத்தைக் காணலாம். அதனாற்றான் அவரின் பிரயாண நூல்கள் வாசித்து முடியும் வரை அலுப்புத் தட்டாதனவாகவும் எல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கத்தக்கனவாகவும் அமைகின்றன. சிலர் எழுதுவதைப்போல தனக்கு விருந்தளித்தவர்களையும், தான் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் களையும், ஆகாய விமானத்தில் ஏறிய முதல் அனுபவத்தையும், காதுகளுக்கு பஞ்சடைத்த கதைகளையும் தூக்கிப் பிடித்து பெரிது படுத்தி எழுதும் மலிவு எழுத்தாளராக அஸ்ஸ்

இருக்கவில்லை. பிரயாணம் செய்த நாடுகளின் குறைபாடுகளை மிகைப்படுத்திக் கூறி சந்தைக்கிழுத்த கீழ்த்தரமான ஆசிரியராகவும் அஸீஸ் விளங்கவில்லை. அதனாற்றான் அஸீஸின் பிரயாண இலக்கியங்கள் காலத்தின் ஏலத்தில் மலியவில்லை.

வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றால் அங்கு தான் பார்க்கும் தெருக்களையும் கட்டிடங்களையும் முக்கிய இடங்களையும் ஹோட்டல்களையும் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்துகளையும் வரிசைப்படுத்தி 'லிஸ்ட்' தரும் பழக்கம் அஸீஸுக்குக் கிடையாது. வெளிநாடு ஒன்றுக்குச் செல்லும்போது அந்நாட்டின் வரலாறு, அரசியல், கலாசார பண்பாட்டுப் பெருமைகளைக் கற்றறிந்தவராக நுழைகிறார். திறந்த இதயத்தோடு அந்நாட்டின் தெருக்களில் நடமாடி ஆராய்ச்சி எண்ணத்துடன் அந்நாட்டின் கட்டிடப் படிகளில் அடியெடுத்து வைப்பார். வெவ்வேறு கலாசாரம், மொழிகள் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளை அஸீஸின் கண்ணோட்டத்தில் படிப்பதே அலாதி. ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் வாழ்ந்தாலும் அவர்களையும் நமது சகோதர சகோதரிகளாக்கி விடுகிறார் அஸீஸ் .

இன்றைய அனுபவத்தில் கனியாகவும் நாளைய வாழ்க்கைக்கு விதையாகவும் விளங்குவதே நல்ல இலக்கியம். பிரயாண இலக்கியத்துக்கும் இது பொருந்தும். ஏனெனில் பிரயாண இலக்கியங்களும் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையன. பிரயாணம் செய்ய வேண்டும்; நாடுகளைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவலுள்ளவர்கள் பிரயாண நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் விரும்பிப் படிப்பார்கள். நாடுகளைப் பார்க்கும் பாக்கியம் பெறாதவர்கள் ஆசிரியரின் கண்களுக்கூடாக அவர் கண்டவற்றைக் காண விரும்புவார்கள். தாம் பெற்ற இன்பம் பெறாக இவ்வையகம் என்ற நோக்கில் ஆசிரியரும் பயண இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும். பிரயாணத்தால் ஏற்படும் நன்மைகள் அநேகம். இந்த அனுபவமில்லாதவர்கள் பிரயாண நூல்களைப் படிப்பதன் மூலம் அந்த நன்மைகளைப் பெறலாம். வெளியுலகைப் பற்றிய பரந்த அறிவு வளர்வதற்குப் பிரயாண நூல்கள் உதவ வேண்டும். வெளிநாடுகளுக்குச் செல்வோருக்கு வழிகாட்டியாகவும் துணையாகவும் பிரயாண நூல்களும் கட்டுரைகளும் அமைய வேண்டும். இவ்விலக்கணங்கள் அனைத்தும் அஸீஸின் பிரயாண இலக்கியங்களில்

புரையோடுகின்றன. பிரயாண நூல்களும் கட்டுரைகளும் பெரிதாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக வளவள வென்று உப்புச்சப்பில்லாமல் எழுதிக்குவித்தவரல்லர் அஸ்ஸு. 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு' என்ற எல்லைக்குள் நின்று இலக்கியம் படைத்தவர் அவர். அதனாற்றான் சாய் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டு சிலரின் நாவல்களை வாசித்துத் தள்ளிவிடுவதைப் போன்று சிந்தனைக்கு வேலை கொடுக்காமல் அவரின் பிரயாண நூல்களை வாசித்துக் கழித்து விட முடிவதில்லை. ஆற அமர இருந்து படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய இலக்கிய முதுசொற்கள் அவை.

காலத்துக்கேற்ற நடையில், எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய எளிய நடையில், இலக்கிய ரசனையும் வரலாற்றுத் தகவல்களும் பண்பாட்டுக் கோலங்களும் விரவிக்கிடப்பனவாக அவரது பிரயாண நூல்கள் அமைந்துள்ளன. தேவையான விளக்கப் படங்களும் பொருத் தமான பக்கங்களில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

குமரி மலரில் பிரசுரிப்பதற்காக ஏ.கே. செட்டியாரும், சக்தி ஆசிரியர் வை. கோவிந்தனும் சிரமப்படுத்தி பிரயாணக் கட்டுரைகளை எழுதத் தூண்டி சோமலெ ஐப் பிரபல பிரயாண இலக்கிய கர்த்தா வாக்கியதைப் போல, தினகரன் ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன் தனது அதிபர் அஸ்ஸை ஈழத்தின் பிரபல பிரயாண இலக்கிய கர்த்தாவாக்கிய பெருமைக்குரியவர். அவரின் தூண்டுதலினால் பல பிரயாணக் கட்டுரைகளை தினகரனில் எழுத ஆரம்பித்த அஸ்ஸு பிற்காலத்தில் இத்துறையின் முன்னணிப் பங்களிப்பாளராகத் திகழ்ந்தார்.

ஆனந்த விகடனில் தேவன் எழுதிய 'ஐந்து நாடுகளில் அறுபது நாட்கள்' கட்டுரைகள், தினகரன் வார மஞ்சரியில் கைலாசபதி எழுதிய 'நான்கு நாடுகளில் 44 நாட்கள்' கட்டுரைகள், முன்னர் நாரதர் பத்திரிகையிலும் பின்னர் ஆனந்தவிகடனிலும் பிரசுரமான 'அமெரிக்கா அழைக்கிறது' என்ற சிதம்பரம் காந்திமதியின் கட்டுரைகள், கலைக்கதிர் இதழில் ஜி.ஆர். தாமோதரன் எழுதிய கட்டுரைகள், கல்கியில் பிஜித் தீவுகள் பற்றி வெளிவந்த கட்டுரைகள், பகீரதன் எழுதிய வட இந்தியப் பிரயாணக் கட்டுரைகள், காவேரியில் பிரிட்டலனைப் பற்றியும் ஜெர்மனியைப் பற்றியும் வெளியான கட்டுரைகள்,

அமுதசுரபியிலும், கலைமகளிலும் நீ.ரா. சீனிவாசன் எழுதிய ஆஸ்திரேலியாவைப் பற்றிய கட்டுரைகள், தமிழ்நாடு இதழில் வெளியான தி. மாணிக்கவாசகரின் ஐப்பாணைப் பற்றிய கட்டுரைகள், எஸ்.வி.ஏ. அண்ணாமலையின் மலேயாவைப் பற்றிய கட்டுரைகள் போல அஸீஸின் பிரயாணக் கட்டுரைகளும் தினகரனில் பிரசுர மாயின. அதிகமான மக்கள் அக்கட்டுரைகளை விரும்பிப் படித்தார்கள். அக்கட்டுரைகளுக்கிருந்த கிராக்கி அவற்றை நூலுருப் பெறச் செய்தது.

திரு. ஏ.கே. செட்டியார், சு. இராமசுவாமி நாயுடு, திருலோக சீதாராம், சோ. சிவபாதசுந்தரம், குல. சபாரத்தினம், சி.எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார், டாக்டர் மு. வரதராசன், பேராசிரியர் அ.மு. பரமசிவானந்தம், திரு. வி. க., தனிநாயக அடிகள், கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தி போன்றோருக்கு எந்தவகையிலும் குறைந்து போகாத பங்களிப்பை அஸீஸ் தமிழ்ப் பிரயாண இலக்கியத்துறைக்குச் செய்துள்ளார்.

புவியியல் சார்பான தகவல்களுக்கு சில பிரயாண இலக்கிய கர்த் தாக்கள் முக்கியத்துவம் கொடுப்பர். சிலர் தாம்பெற்ற பிரயாண அனுபவத்துக்கும், வேறு சிலர் தாம் பார்த்தவற்றையும் கேட்டவற்றையும் கற்றவற்றையும் அனுபவத்துடன் இணைத்து அறிவுபூர்வமாக ஆராய்ந்து எழுத முயல்கின்றனர். அஸீஸ் இந்த மூன்றாம் பிரிவில் அடங்குகிறார். அவரது பிரயாணக் கட்டுரைகளும், நூல்களும் பெறுமதி மிக்கனவாய் அமைந்திருப்பதற்கு இத்தன்மையே முக்கிய காரணம்.

அஸீஸ் எழுதியுள்ள பிரயாண இலக்கிய நூல்களைப் படிக்கும் பொழுது அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்வதோடு, ஒரு தலைமுறையினரின் வாழ்க்கைமுறை, மதிப்பீடுகள், உலக நோக்கு, மனச்சாய்வுகள் என்பனவற்றையும் ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. முக்காலங்களையும் இணைத்து எழுதும் பண்பினை அவரிடத்தில் கண்டு இன்புறலாம். தனது அனுபவங்களை விவரித்து விட்டு அவற்றுக்கு குறிப்புரை கூறுமிடங்களில் ஆசிரியரது முதிர்ச்சியும் ஆழ்ந்த ஆய்வும், தொலைநோக்கும், நிதானமும் எழுத்துக்குச் சோபையூட்டுகின்றன. வெறுமனே விருப்பார்வமோ, தகவல்களின் பழுவோ, தன்னை மறந்த பரவசமோ, நிகழ்வுகளின்

தகவுப்பொருத்தத்தைப் புறக்கணிக்கும் தன் முனைப்போ இன்றித் தன்னுடைய தனிப்பட்ட அனுபவத்தைப் பிறர்க்கும் தொடர்புடைய தாக்கும் பொதுமை நோக்கும் பரந்த மனிதாபிமான உணர்வும் நூலாசிரியரிடத்தில் காணப்படுகின்றன. கல்விப் பயிற்சி, நாட்டின் உயர் நிருவாக சேவை அனுபவம், நீண்டகாலக் கல்வித் தொடர்புகள், பொதுநல ஈடுபாடு, சமய கலாசார அக்கறை ஆகிய தகைமைகள் ஆசிரியருக்குத் தனிச் சிறப்பியல்புகளாய் அமைந்திருப்பதால் அவை உலகைப் பார்க்கும் ஆசிரியரை மட்டுமன்றி அவர் பார்க்கும் உலகையும் பாதிக்கின்றன.

அஸ்ஸின் பிரயாணக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் விமரிசனம் செய்த உலகறிந்த விமரிசகர் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி பின்வருமாறு எழுதி வைத்திருக்கிறார்:

“பயணநூல்கள் படைப்போரைத் தொழிலின் அடிப்படையிலும் ஒருவாறு பாகுபடுத்தலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

1. பத்திரிகையாளர் - எழுத்தாளர்
2. கல்வியாளர் - தொழில் துறையாளர்
3. அரசியல்வாதிகள் - பிரமுகர்கள்

மேலே விவரித்த பிரிவுகள் மூன்றையும் இணைப்பவர் அஸ்ஸ் அவர்கள். இவ்வாறு சொல்வது மிகைக் கூற்றாகாது என்பது எனது நம்பிக்கை. இம் மதிப்பீடு ஆசிரியரைப் பற்றியது மட்டுமன்று; அவரின் எழுத்தின் தன்மையைப் பற்றியதுமாகும். மூவகைப்பட்ட நோக்குகள் நூலிலே இழையோடுவதை அடிக்கடி காணலாம். இத்தகைய கூட்டுக் கலப்பு எல்லோர்க்கும் எளிதில் வாய்ப்பது ஒன்று அன்று. அபூர்வமாகத்தான் காணமுடியும், அஸ்ஸ் அவர்களின் பிரயாண நூல்கள் தமக்கென அமைந்த சிறப்பியல்புகளுடன் திகழ்வதற்கும் இந்தத் தனித்தன்மையே காரணமாகும்.” (கைலாசபதி க. தினகரன் வார மஞ்சரி - 02.12.1973)

என எழுதி பிரயாண இலக்கியத்துறையில் அஸ்ஸின் தனித்துவத்தையும் முதன்மையையும் உறுதிப்படுத்தினார். அஸ்ஸின் பிரயாண நூல்களின் சிறப்பியல்புகளை கைலாசபதி இவ்வாறு எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணத்தவரான அஸீஸின் எழுத்துக்களில் அப் பிரதேச மண்வாசனை வீசுகிறது. அவரது பிரயாண நூல்களை வாசிக்கும் ஒருவன் அந்த வாசத்தின் சுகந்தத்தை நுகர்ந்து மகிழ்முடியும்.

“கட்டுநாயக்காவிலிருந்து வீடு வந்து சேர்ந்ததும் முற்றத்தில் நிற்கும் ஒற்றைப் பனை புதுப் பொலிவுடனும் வனப்புடனும் என் கண் களுக்குக் காட்சியளித்தது.”

என எழுதித் தனது ‘தமிழ் யாத்திரை’ நூலை அஸீஸ் முடிக்கின்ற போதும், அதே நூலின் அட்டைப் படத்தில் ஒற்றைப்பனை கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கின்றபோதும், அஸீஸின் பிரதேசப்பற்றைக் காண முடிகிறது. வீடு திரும்பிய மனநிறைவை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் அஸீஸ், தனது கொழும்பு பாண்ஸ் பிளேஸ் இல்லமான ‘மெடோஸ்வீற்றின் முற்றத்தில் நிற்கும் ஒற்றைப் பனை மரத்தையே இங்கு குறிப்பிட்டாலும்கூட அதன் நிழலில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை அதன் இலட்சணமான பனை மரச்சோலைகளை அப்பிரதேசத்தின் பௌதிக பண்பாட்டுச் சூழலை, சமூகத்தையெல்லாம் காண்கிறோம். ‘கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்’ நூலின் அட்டைப்படம் கூட பனை மரச்சோலையொன்றைச் சித்திரித்துக் காட்டுவதாகவே அமைகிறது.

அஸீஸ் கல்முனை உதவி அரசாங்க அதிபராகவிருந்த காலத்தில் பெற்றுக்கொண்ட அநுபவம், தெரிந்து கொண்ட அப்பிரதேச மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள், சிறப்பியல்புகளெல்லாம் அவரின் பிரயாண நூல்களில் இழையோடுகின்றன. தான் பிரயாணம் செய்த நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பண்பாடுகளுடன் இவற்றை அஸீஸ் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார்.

மலாய் மக்களின் வாழ்வில் இராம காதையின் செல்வாக்கை எடை போட முனைந்த அஸீஸ் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் அக்கதை பெற்றிருந்த செல்வாக்கை எண்ணிப் பார்த்தார். கேப்குடாவில் நடைபெற்ற மலாய் இசை நடன நிகழ்ச்சிகளின் போது துருக்கித் தொப்பி இடம்பெற்றமை பற்றிச் சிந்தித்த அஸீஸ் இலங்கை முஸ்லிம் களின் துருக்கித் தொப்பி அணியும் பழக்கத்தின் வரலாற்றைத் தேடிப் பார்த்தார்.

“துருக்கித் தொப்பி அணியும் வழக்கம் இலங்கைச் சோனக மக்கள் எல்லோரிடமும் இருந்ததென்றும் சொல்வதற்கில்லை. இங்கிலிஷ்

கற்றவர்களும் செல்வந்தர்களுமே அந்தஸ்தின் சின்னமாக, இத் தொப்பியை அணிந்து வந்தார்கள். கிராமவாசிகளைப் பொறுத்த வரையில் துருக்கித் தொப்பி அணியும் வழக்கம் பிரபலமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையோர் வாழும் மட்டக்களப்புக் கிராமவாசிகளினால் இவ்வுண்மை உணரப்படுகிறது. மிஸ்ர் நாட்டிலே கூட, ஃபாருக் மன்னரின் ஆட்சிக் காலத்தில், ஃபலாஹீன்கள் - கிராம மக்கள் - துருக்கித் தொப்பி அணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. அங்கும் அந்தஸ்தின் சின்னமாக அது விளங்கி யிருக்கலாம். அறபி பாஷா அவர்கள் மிஸ்றிலிருந்து நாடு கடத்தப் பெற்று இலங்கை வந்ததின் பின்னரே துருக்கித் தொப்பி பிரபல மடைந்தது எனலாம். துருக்கித் தொப்பி பிரபல மடையுமுன்னர் வண்ணத் தொப்பியெனப்பட்ட சூறாத் தொப்பியை இலங்கை முஸ்லிம்கள் அணிந்தார்கள்... சூறாத் தொப்பிக்கு முன்னர் அதனிடத்தில் வெள்ளைத் தொப்பி வீற்றிருந்தது.' (அஸீஸ் எ. எம்.எ.: 1969: 147-148)

என அஸீஸ் எழுதியபோது அவரது வரலாற்றுப் பார்வையையும் விடயங்களையும் சம்பவங்களையும் தொடர்புறுத்தி விளக்கும் அவரின் ஆற்றலையும் காண முடிந்தது.

ஆபிரிக்கப் பயணத்தின்போது அஸீஸ் யானைகளைக் காண நேர்ந்தபோதெல்லாம் கிழக்கிலங்கை இறக்காமத்து யானைகளையும், அக்கிராமத்துப் பணிக்கர்களினதும் பெண்களினதும் துணியையும், மந்திரத்தின் மூலம் யானைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அவர்களின் ஆற்றலையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார். அக்கரைப்பற்று - சாகமம் - பொத்துவில் பிரதான வீதிகளில் காணப்படும் யானைகளின் நடமாட்டம் அஸீஸின் ஞாபகத்துக்கு அடிக்கடி வந்து சென்றது.

அஸீஸின் எழுத்துக்களில் வீசும் மண்வாசனை, ஒப்பிட்டாயும் பண்பு, பார்த்தவற்றையும் கேட்டவற்றையும் படித்தவற்றுடனும் அனுபவத்துடனும் இணைத்துப் பார்க்கும் பண்பு என்பன அவரின் எழுத்துக்களுக்குச் சோபையூட்டுகின்றன. அவரின் வரலாற்றுப் பார்வையும் விடயஞானமும் அவரது பிரயாண நூல்களை வெறும் நிகழ்ச்சித் தொகுப்புகளாக அல்லது அனுபவத் திரட்டுகளாக அமைத்துவிடாது அவற்றுக்கு அறிவியல் சார்ந்த பெறுமதியை அளிக்கின்றன.

பொதுவாக, இலக்கிய ஆக்கத்தில் மூன்று கூறுகள் உள்ளன. படைப்போர், கூறப்படும் பொருள், படிப்போர் என்பனவே அவை. இவற்றிடை சமநிலை ஏற்படும் போதுதான் உயரிய இலக்கியங்கள் பிறக்கின்றன. அஸீஸின் பிரயான நூல்களில் இச்சமநிலை காணப்படுகிறது. தமிழறிஞர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள்,

“இன்று தமிழில் எழுதப்படும் பிரயாண நூல்களில் அஸீஸ் அவர்களின் ஆக்கங்களுக்குத் தனியிடம் உண்டு. இத்துறையில் அவருக்கு இணை அவரே தான். அவர் ஈழத்தவர் என்பதில் நாம் பெருமையடைகிறோம்.” (கைலாசபதி க. தினகரன் வார மஞ்சரி - 02.12.1973)

எனப் புகழ்ந்தோதும் அஸீஸின் பெருமையிலும்,

“தமிழ் எழுத்துத்துறையில் சிறந்ததொரு பயணக்கட்டுரை எழுத்தாளராக அஸீஸ் புகழ்பெற்றார். அவரது மலேசியப் பயணம் (முதலாவது சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - 1966) மற்றும் எகிப்துக்கான பயணம் தொடர்பில் அவர் எழுதிய பயணக்கட்டுரைகள் இலங்கையின் தமிழ்ப் பயணக்கட்டுரைகளில் மிகவும் பிரபல்யமானவை. அவரினுள்ளிருந்த சரித்திரவியல் ஆர்வம் அவரது ஆக்கங்களைப் பரந்து பட்ட நோக்கமுடையதாகவும், சிறப்பான விடயங்களுடையனவாகவும் ஆக்கின (சிவத்தம்பி கா. 2009: 52)

என்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எடுத்தியம்பும் அஸீஸின் சிறப்பிலும் நாமும் மகிழ்வடைவோம்.

அஸீஸ் ஒரு தமிழறிஞன்; முஸ்லிம் தமிழறிஞன் - இது முற்று முடிவான உண்மை. சென்ற இடமெல்லாம் தமிழுக்காக, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக, அறபுத் தமிழ் மேம்பாட்டுக்காகக் குரல் கொடுத்தவர் அவர், கலாசாரப் பின்னணியில் இலக்கியம் படைக்க வேண்டுமென்பதில் அவர் விடாப்பிடியாக இருந்தார். முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை, கல்விமான்களை, கவிஞர்களையெல்லாம் அதன் பால் ஊக்கியும் வழிநடத்தியும் வந்தார்.

“இதுகாறும் நாம் நமது சரித்திர சம்பந்தமான உண்மைகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளோமா? முஸ்லிம்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ள நூல்களைத் தகுந்த முறையில் விரிவுரைகளுடன் பிரசுரித்துள்ளோமா? எமது பெரியார்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களை சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ச்சியுடனும், ஆதாரத்துடனும் வழங்கியுள்ளோமா? ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் அமைத்துள்ளோமா? எமது கலைஞர்களின், இலக்கிய மேதைகளின் பிறந்த தினங்களை ஞாபகப்படுத்தித் தக்க வாறு கொண்டாடியிருக்கிறோமா? இவற்றுள் எதையும் செவ்வனே செய்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.”
(அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963: 156-157)

என பெரு விழாக்களிலும் ஆய்வு மகாநாடுகளிலும் அஸீஸ் தனது சமூகத்தினரை வினவியபோது பலர் அதன் தாற்பரியத்தை உணரத் தலைப்பட்டனர்.

“அறிஞர் அஸீஸுக்கு ஆங்கிலத்தில் தேவைக்கு அதிகமாகவே பாண்டித்தியம் இருந்தும் கூட, அதிகாரம், ஆள் பதவியும் இருந்தும் கூட இன்பத் தமிழ் மொழியிலேயே அழகாகப் பேசுவார். அதன் மூலம் நாடெங்குமுள்ள மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டார். இந்தத் தமிழ் தான் அவரை ஜனரஞ்சகப்படுத்தியது. இலவசக்கல்வி முழு முஸ்லிம் சமூகத்தையும் பற்றிக் கொண்டதும், முழு சமூகத்தினதும் உள்ளார்ந்த அறிவு நிலையை முற்றாகவே மாற்றியமைத்தது... ஆங்கிலத்தில் பேசினால் தான் அவன் தலைவன் என்ற பழைய புத்தியில் மாற்றம் காணப்பட்டது. தலைவன் தமிழிலும் பேசலாம் என்று ஆரம்பித்த புதிய சிந்தனை ஓட்டம் தமிழில் தான் பேச வேண்டும் என்ற எல்லையை எட்டிப் பிடித்துள்ளது... ஈழத்து முஸ்லிம் தலைவர்கள் அனைவரிலும் இன்று ஜனரஞ்சகமானவர்களாக அறிஞர்கள் சித்திலெவ்வை, எ.எம்.எ. அஸீஸ் ஆகிய இருவரினதும் நாமங்கள் பட்டொளி வீசிப் பறப்பதற்கு, நாடெங்கும் ஏற்பட்ட இம்மொழி சம்பந்தமான மாற்றங்களே முக்கியமான காரணங்களாகும்.” (முஹிதீன் எச்.எம்.பி. 1975: 68 - 71)

என்று நாடறிந்த எழுத்தாளர் எச்.எம்.பி. முஹிதீன் தன்னுடைய அறிஞர் அஸீஸ் - சில நினைவுகள் நூலில் எழுதி வைத்திருப்பது கவனத்திற்குரியது. சித்திலெவ்வையும், எ.எம்.எ. அஸீஸும் முஸ்லிம்கள் அநேகரின் செல்வாக்கைப் பெற்ற தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தமைக்கான காரணங்களுள் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியான தமிழ் மொழியுடன் இவர்கள் இணைந்திருந்தமை ஒரு முக்கிய காரணம் என்பது எச்.எம்.பி.யின் கருத்து. அது ஏற்கத்தக்கதும் கூட.

தன்னுடைய தலைமகன் அலிஅஸீஸை ரோயல் கல்லூரியில் தமிழ் மொழி வகுப்பில் சேர்த்து தாய்மொழியில் கற்பித்தவர் அஸீஸ். “என் தந்தை என்னுடன் தமிழில்தான் பேசுவார். ஆனால் என்னுடைய தாயின் உறவினர்கள் என்னுடன் தமிழில் பேசுவதை அவர் விரும்புவதில்லை. அவர்களை என்னுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதையே விரும்புவார். அவர்கள் பேசும் கொச்சைத் தமிழ் என்னுடைய தமிழை கொச்சையாக்கிவிடக்கூடாது என்பதில் அவருக்கு அவ்வளவு அக்கறை. அதனால் தான் இந்த உத்தியை அவர் கையாண்டார்” என்று ஒருமுறை அலிஅஸீஸ் என்னிடம் கூறியதையும் இரேமீட்டுப்பார்க்கிறேன்.

ஆங்கில மோசத்தில் ஆழ்ந்து திளைத்து தமிழில் பேசுவதையே உயர் மட்டத்தினர் வெட்கமாகக் கருதிய காலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் அஸீஸ். ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்ற வரலாற்றுத்துறைப் பட்டதாரி அவர். முதல் முஸ்லிம் சிவில் சேவை அதிகாரி. மேலவையில் புகழ் பூத்த அங்கத்தவராக இருந்தவர். அப் பெருமைமிக்க தலைமகன் தமிழில் பேசினார்; தமிழில் எழுதினார். அம்மொழி மீதிருந்த ஆராத ஆசையினால் அம்மொழி அபிமானிகளுடன் ஊடாடி உறவாடினார். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடை இலக்கியப் பாலமாக அமைந்து நின்றார். தமிழருக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடை இணைப்புப் பாலமாகத் திகழ்ந்தார். இஸ்லாமியக் கலைக்கூடமான ஸாஹிறாக் கல்லூரியைத் தனது பணிகளின் நிலைக்களனாக்கி, பல சாதனைகள் புரிந்து, அநேக வாரிசுகளையும் தமிழ்பிமானிகளையும் உருவாக்கி விட்டு மறைந்துவிட்ட அம் மேதையின் வாரிசுகள் இன்று பரப்பி நிற்கும் தமிழ் மணம் அவருக்குப் பெருமை தருகிறது. அக்காலச் சூழலில் நின்று அஸீஸின் தமிழ்ப் பற்றையும் பணியையும் எடைபோட முயலும் எவரும் அவருக்கு இணை அவரேதான் என்று கூறத் தயங்கமாட்டார். அவ்வாறு கூறுவதும் நியாயமானது. அதனாற்றான் அவர் பிறந்த மண்ணில் எழுந்த கலைக்கூடமான யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் அப்பெருமகனின் கல்வி, சமூக, மொழி, இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்கு முகமாக இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டமளித்துக் கௌரவித்தது. 1980 செப்ரம்பர் 13ஆம் திகதி தேகாந்த நிலையில் அஸீஸுக்கு இக் கௌரவப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

தமிழ்ப் பெருமை பேசுவதற்குப் பதிலாக தமிழின் பயன்பாட்டு எல்லைகளை விரிவாக்குவதும் தமிழில் புதியன முயல்வதுமே தமிழ்பிமானத்தின் அடிப்படை என்ற பொருள்பட 'தெலுங்கு மகா சபை' என்ற கட்டுரையில் பாரதியார்,

“தமிழிலிருந்து பூ மண்டலத்திலுள்ள பாஷைகளெல்லாம் பிறந்து நிற்பதாகக் கூவின் மாத்திரத்தாலே ஒருவன் தமிழ்பிமானியாக மாட்டான். பள்ளிக்கூடத்து சாஸ்திரங்களெல்லாம் தமிழ்ப் பாஷையில் கற்றுக் கொடுக்கும்படி முயற்சி செய்கிறவன் தமிழ்பிமானி. தமிழராகப் பிறந்தோர் ஒருவருக்கொருவர் பேசும்போது இதர பாஷைகள் பேசாமல் தமிழே பேசும்படி முயற்சி செய்கிறவன்

தமிழ்பிமானி. தமிழில் புதிய கலைகள் புதிய காவியங்கள், புதிய உயிர் தோன்றும் படிசெய்வோன் தமிழ்பிமானி.”

என எழுதினார். தமிழ்பிமானி யார்? என்பதற்குப் பாரதி கூறும் வரைவிலக்கணம் இது. இதன்படி தமிழ்ப் பெருமை பேசுவதற்குப் பதிலாக தமிழின் பயன்பாட்டு எல்லையை விரிவாக்குவதும் தமிழில் புதியன முயல்வதுமே தமிழ்பிமானத்தின் அடிப்படை. இந்த அளவு கோலின் படி பார்த்தால் அஸீஸ் ஒரு தமிழ்பிமானி.

மொழிச் சிந்தனை மிக்கோனாக, தமிழ் முஸ்லிம் ஐக்கியத்துக்குக் குரல் கொடுப்போனாக, ஸாஹிதாவைத் தமிழ்க் களமாக்கியோனாக, எழுத்தாளனாக, இலக்கியவாதியாக, சொற்பொழி வாளனாக, அறபுத் தமிழ் அபிமானியாக, முஸ்லிம் தமிழறிஞனாக இவ்வாறெல்லாம் பல வகைகளில் தமிழின் மேன்மைக்காகப் பணியாற்றினார் அஸீஸ். முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி, கல்வி மொழி பற்றியெல்லாம் சர்ச்சைகள் எழுந்தபோது தம்மினத்தைச் சரியான பாதையில் வழி நடாத்திய தீரர் அவர். தமிழ் மொழியின் எதிர்காலம் பற்றிக் கேள்விகள் எழுந்த போதும் சோதனைகள் நேர்ந்த போதும் அம்மொழி தளர்ந்து நின்ற போதும் ‘சிங்களம் மட்டும்’ விசுவரூபம் எடுத்த போதும், பல தியாகங்களைச் செய்தவர் அவர். அதனாற்றான் போலும் அஸீஸ் இவ்வுலகை நீத்த போது அவரைக் கல்விமானாக, அரசியல் வாதியாக, சமூக சேவையாளனாக வெல்லாம் போற்றிப் புகழ்ந்தவர்கள் முஸ்லிம் தமிழறிஞனாகவும் தமிழ்பிமானியாகவும் புகழ்ந்தவறவில்லை. கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அறிஞர் அஸீஸ் மீது இருபதிகங்கள் பாடியிருக்கிறார். அதில் ஒன்று அவர் பாடிய நீதிப் பதிகம். அந்நீதிப்பதிகத்தில், “எத்திசையிலும் மக்கள் விரும்பிடும அஸீஸ்”, “எந்த நேரமும் சேவைக்கு முந்துறும் அஸீஸ்” என்றெல்லாம் போற்றி,

“முசுலிம் கல்விக் காய் நிதி
ஈதி லங்கையிற் தோன்றிடச் செய்தவன்”

“பீடு பெற்ற நம் ஸாகிறாக் கல்லூரி
பேரெடுக்க உழைத்த பெருமகன்”

“கற்றவர் கண்டு மெச்சு மரங்குகள்
கடல் கடந்துசென்றங்கு புகழினை

இற்றை நாள்வரை ஈட்டி வருமெங்கள்
எ.எம்.எ. அஸீஸ்”

என்றெல்லாம் புகழ்ந்தோதி,

“நல்லவ னெங்கள் அஸீஸு தயாளனின்
நாம மென்றும் விளங்கிட வேயருள்
எல்லையின்றியே தா இறைவா”

என்றும் இறைஞ்சினார் காத்தன்குடிக்க கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை.

“கொல்லும் புலிகரடி கோபமதயானை
செல்லும் வழிகளெல்லாம் - கிளியே
செந்நெல் விளையுதடி

காயும் விஷநுளம்புக் காடுகள் நாடாகிக்
காயும் கனிகிழங்கும் - கிளியே
கற்பகச் சோலையடி

வாழ்க விளைவுவிழா வாழ்க பொருட்காட்சி
வாழ்க அஸீஸ் துரையும் - கிளியே
மங்களம் பொங்குகவே”

(தமிழ் தந்த புலவர்மணி 1998: 124)

என்று கல்முனையில் நடைபெற்ற அறுவடை விழாவை ஓட்டி
வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு மலரில் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்
பிள்ளை அஸீஸின் புகழைப் பதிவுசெய்திருந்தார்.

“புலத்துயர்ந்து வண்மைப் புகழ்க்கதிர்கள் வீசி
நிலத்ததிகாரஞ் செய்து நின்று - பலத்தினிறை
நல்ல களம் பொலிந்து நாடு புரத்தலால்
நெல்லும் அஸீஸ் துரைக்கு நேர்”

(தமிழ் தந்த புலவர்மணி 1998: 124)

என்றும் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் நெல் விளைச்சலைப் பெருக்கப்
பெருமுயற்சிகள் செய்த அஸீஸை நெல்லுக்கு உவமையாக்கிப்
புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை எழுதிய பாடல்வரிகள் இவை.

“அழகுடையோய் அன்புடையோய் ஆயகலைக்கன்ப
பழகினாய் தண்டமிழாற் பாரில் - அழலோம்பும்

**அந்தணரை ஒப்பாய் அறமறிந்தாய் - அசீஸ்
உந்தனுயர் தொண்டு வந்தேன்''**

(அறிவோர் பார்வையில் கலாநிதி ஏ.எம்.எ. அசீஸ், 2014: 98)

என்று இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதியைத் தாபித்தமையைப் பாராட்டி மட்டக்களப்பு மன்முனை கிழக்கு 'இந்து - முஸ்லிம் மாநாடு' சார்பாக பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளை 5.10.1946 இல் அஸீஸுக்கு எழுதி அனுப்பிய கவிதையின் சில வரிகள் இவை. இவையெல்லாமே அஸீஸ் தனது சகல செயற்பாடுகளிலும் தமிழுடனும் தமிழறிஞர் களுடனும் இணைந்திருந்த மாற்றைப் புலப்படுத்துவன. அந்த வகையிலும் அஸீஸ் ஒரு தமிழ்பிமானியே.

உசாத்துணை

அஸீஸ் எ.எம்.எ., இ.மு.க.ச.நி. தலைவரின் அறிக்கை - 1947, The Ceylon Muslim Scholarship Fund - 3.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., ஈழமணி - தை-மாசி, 1948, யான் அறிந்த விபுலானந்த அடிகள், - விபுலானந்தர் நினைவு மலர், மலர் I, இதழ் - 2, தென்புலோலியூர், க.க.முருகேசுபிள்ளை, கொழும்பு / பருத்தித்துறை.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. The Ceylon Muslim Scholarship Fund 1949, இ.மு.க.ச.நி. நிருவாக சபைத் தலைவரின் ஆண்ட அறிக்கை - 1948.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., தினகரன் - 02.12.1951.

அஸீஸ், எ.எம்.எ. The Ceylon Muslim Scholarship Fund Year Book -1952, நிருவாக சபைத் தலைவரின் அறிக்கை, Eighth Volume.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1963, இலங்கையில் இஸ்லாம், கலைவாணி புத்தக நிலையம் யாழ்ப்பாணம்.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1965, மொழி பெயர்ப்புக் கலை, கொழும்பு.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., இளம்பிறை கல்வி மலர் - 1965, அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ், கொழும்பு.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., தினகரன் - 22.07.1965

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967, மிஸ்றின் வசியம், கலைவாணி புத்தக நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1967A, கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள், சென்னை.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., 1968 தமிழ் யாத்திரை, கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் அன்ட் ப்ளிஷிங் ஹவுஸ், சென்னை.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1968B, அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ், இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள், செய்யிது ஹஸன் மௌலானா எஸ்.ஏ. (தொகுப்பு), அரசு வெளியீடு, கொழும்பு.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1969, ஆபிரிக்க அனுபவங்கள், சென்னை.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., ஜூன் 1969, Pionrring Hero, நாவலர் மாநாடு விழா மலர், ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் சபை, கொழும்பு.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1973, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரைவிலக்கணம் - சில குறிப்புகள், நிகழ்ச்சிக்கோவை, இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - 1, திருச்சிராப்பள்ளி.

அப்துல் காதர் லெப்பை, தினகரன் - 13.12.1973, தோழர் அஸீஸ் இரங்கற்பா. அஸீஸ் எ.எம்.எ. 1997, என் நினைவில் ஒரு கவிஞர், சாரணா கையூம், ஐயூப் இல்லம், பதுளை.

அஸீஸ் எ.எம்.எ. 2009, பன்முகப்பார்வை, தந்தையைப் பற்றி ஒருமகளின் இளமைகால நினைவுகள், மரீனா இஸ்மாயில், கலாநிதி எ.எம்.எ., அஸீஸ் மன்றம், கொழும்பு.

அஸீஸ் எ.எம்.எ., இலங்கை முஸ்லிம் தலைவர்கள் - இல: 1 எ.எம்.எ. அஸீஸ், நூர் அமீன் ஏ.ஆர்.ஏ.,

அஸீஸ் எ.எம்.எ., அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ், அறபுத் தமிழ் ஆலிம் புலவர்.

அறிவோர் பார்வையின் கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ், 2014, கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸீஸ் மன்றம், கொழும்பு.

ஆப்தீன் ஐ., தினகரன் - 11.10.1986, இன்று நான் வெளியீட்டு விழா.

இக்பால் ஏ. 1971, மறுமலர்ச்சித் தந்தை, விண்மதி வெளியீடு, நாவலப்பிட்டி.

உவைஸ் பேராசிரியர் எம்.எம். 1974, இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் திருச்சித் திருப்பம், இரண்டாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கருத்தரங்கு மகாநாடு, இலங்கைக் கிளை, கொழும்பு.

உவைஸ், டாக்டர் ம.மு. 1976, இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும், சென்னை,.

எச்.எம்.பி.யின் அறிஞர் அஸீஸ் - சில நினைவுகள் நூல் விமர்சனம், 1975, புரீலங்கா முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மஜ்லிஸ் (தொகுப்பு), தர்காநகர்.

முகம்மது காசிம் மரைக்கார் சித்திலெவ்வை மரைக்கார், 1928, அஸ்றாறுல் ஆலம், கொழும்பு.

சிவத்தம்பி கார்த்திகேசு, தினகரன் வார மஞ்சரி-13.09.1981, எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் எழுதிய - எ.எம்.எ. அஸீஸ் கல்விச் சிந்தனைகளும் பங்களிப்பும் - நூல் அறிமுகம்.

கைலாசபதி கலாநிதி க., தினகரன் வார மஞ்சரி - 02.12.1973, பிரயாண இலக்கியத்துறையில் அஸீஸுக்கு இணை அவரே தான்.

சந்திரசேகரம், ப. 1975, கல்வியும் மரபும் மாற்றமும், கல்வித்தத்துவம்.

சந்திரசேகரம், ப. 1980, எ.எம்.எ. அஸ்ஸூ அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகளும் பங்களிப்பும், கல்முனை ஸாஹிதாக்கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம்.

சித்திலெவ்வை எம்.ஸி., முஸ்லிம் நேசன் - 01.10.1892.

சிவராஜா, வண்ணை சே., கலைஞானம் (இரண்டாவது இதழ்) 1981 - 82 கல்விக் கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

சிவத்தம்பி பேராசிரியர் கார்த்திகேசு, வளர்பிறை, 1977-78, ஸாஹிதாவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம், ஸாஹிதாக்கல்லூரி 85 ஆவது ஆண்டு நிறைவு மலர்) ஆ. முகம்மது நகியா.

சிவத்தம்பி பேராசிரியர் கா., 2009, எ.எம்.எ. அஸ்ஸூ அவர்களை நினைவு கூருதல் எ.எம்.எ. அஸ்ஸூ பன்முகப் பார்வை, கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸ்ஸூ மன்றம், கொழும்பு.

சுக்ரி எம்.ஏ.எம். தினகரன் - 26.12.1982 அறிஞர் அஸ்ஸூம் அவரது ஆய்வு முயற்சிகளும்.

சுக்ரி, கலாநிதி எம்.ஏ.எம்., தினகரன், 28.12.1982, அறிஞர் அஸ்ஸூம் அவரது ஆய்வு முயற்சிகளும்.

சுந்தா, கல்கி-04.08.1974, பொன்னியின் புதல்வன், சி. ராஜேந்திரன் (ஆசிரியர்) பி.எஸ். மணி (உதவி ஆசிரியர்), சென்னை.

தமிழ் தந்த புலவர் மணி 1998, தொகுப்பாசிரியர் - பெரியதம்பிப்பிள்ளை விஜயரத்தினம், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு.

தினகரன் வாரமஞ்சரி 15.02.1953

தினகரன் வார மஞ்சரி - 29.11.1953.

தினகரன் வாரமஞ்சரி, 25.04.1954.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 28.06.1958.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 29.06.1958.

தினகரன் வார மஞ்சரி - 10.06.1968.

நயினார் முகமது சி., 1973, பதிப்புரை, நிகழ்ச்சிக் கோவை, இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - 1, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியக் கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி.

நுஃமான் எம்.ஏ. 1984, பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் - ஒரு மொழியியல் நோக்கு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீட வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

நுஃமான் எம்.ஏ., இன்கிலாப் - 1981 / 82, அறபுத் தமிழ் - ஒரு விபரண ஆய்வு, முஸ்லிம் மஜ்லிஸ், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

நூர் அமீன் ஏ.ஆர்.ஏ. 1980, அகில இலங்கை வை.எம்.எம்.ஏ. பேரவை, கொழும்பு.

பெரியதம்பிப்பிள்ளை புலவர்மணி ஏ., சிந்தாமணி - 25.03.1979, தமிழர் - இஸ்லாமியர் இணைப்பு மொழியின் பலத்தால் ஆனது - இந்த ஐக்கியத்தை என்றும் பேணிக் காக்க வேண்டும்.

பெரியதம்பிப்பிள்ளை புலவர்மணி ஏ., 1982, உள்ளதும் நல்லதும், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணிமன்றம், மட்டக்களப்பு.

முஹிதீன், எச்.எம்.பி. 1975, அறிஞர் அஸீஸ் - சில நினைவுகள், கலசம் பப்ளிக் கேஷன்ஸ், கொழும்பு.

ரஷித் நூருல் அயின், சிந்தாமணி - 27.10.1985, வானொலி முஸ்லிம் சேவையின் முதல் சமூக நாடகம் புயல்.

Az-Zahira - 1951, Zahira College, Colombo, Kamaldeen S M. (Chief Editor) Haniffa S. M. (Editor).

Az-Zahira - 1953, Prize day Report, 1952, Zahira college, colombo.

Az-Zahira - 1954, Prize day Report, 1954, Zahira college, colombo.

Azeez A.M.A. Az- Zahira 1949, Muslim Education, Zahira college, Colombo.

Azeez A.M.A., Ceylon Daily News -10.12.1941, The Ceylon Muslims and the Mother Tongue Claims of the Tamil Language.

Azeez A. M. A. 15.05.1949, Muslim Education, Presidential address, Muslim Educational Conference, Educational Branch of the All Ceylon Muslim League, Kalmunai.

Azeez A.M.A., Ceylon Daily News - 12.03.1953, Muslims and the Medium of Instruction.

Azeez A.M.A., Senate Hansard 08.05.1956, The Status of the Tamil Language.

Azeez A.M.A., R.K.M. Souvenir-1958, Vidyalaya and Vipulananda.

Azeez A.M.A., Senate Hansard, May 1956, The Status of Tamil Language.

Azeez A.M.A., Senate Hansard of 03.07.1956, Official Language Bill.

Az-Zahira-1956, Prize day Report, 1956, Zahira college, colombo.

Azeez A.M.A. Meelad day Broadcast - 01.05.1939, Islam and our Holy Prophet.

Azeez A. M.A. 1964, Vaidyeshwara Vidyalaya, The West Re-appraised, Maharagama
1964.

Jayah T.B., Ceylon Muslim Review - Feb. 1919.

The west Re- Appraised 1964, Vaidyshwara Vidyalaya, A.M.A. Azeez, Saman
Published, Maharagama.

The Ceylon Muslim Scholarship Fund Year Book - 1953, Ninth Volume.

24 பின்னிணைப்புகள்

24.1 'அஸ்ஸும் தமிழம்' (முதற்பதிப்பு) நூல் வெளியீட்டு விழாத் தலைமைப்பேருரை

பி.பி.தேவராஜ்

முன்னாள் இந்துசமய கலாசார
அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர்

தலைசிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும் திறன்மிக்க அரச நிர்வாகியாகவும் ஆழமிக்க சிந்தனையாளராகவும் கல்விமானாகவும் விளங்கி, முஸ்லிம் சமூகத்திற்குப் பெருந்தொண்டாற்றிய எ.எம்.எ.அஸ்ஸுப் பற்றிய நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு இந்து சமய பண்பாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பாக உள்ள என்னை தலைமை தாங்க அழைத்துக் கௌரவித்தற்காக நன்றி கூறுகின்றேன்.

அதே நேரத்தில் எந்தத் தகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனக்கு இந்தப் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதனை சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். ஒருவேளை திரு. நஹியா இந்த நூலை எழுதியிருக்கின்றார். அவர் எங்கள் அமைச்சில் தமிழ் அலுவல்களுக்கு பொறுப்பாக இருப்பதுதான் காரணமாக இருக்குமோ என நினைக்கின்றேன். வேறு காரணங்கள் ஏதாவது இருக்க முடியுமா என்றும் கேள்வி எனது மனதில் எழுகின்றது.

சென்ற ஆண்டு இதே மண்டபத்தில் நடைபெற்ற 'அஸ்ஸுப் பவுண்டேசன்' ஆரம்ப விழாவிலே நான் கலந்துகொண்டு சில வார்த்தைகள் கூறினேன். அதற்கு முன்னர் இங்கு கலாநிதி ரி.பி.ஜாயாவின் நினைவு

விழாவில் கலந்து கொண்டும் பேசினேன். இதற்குப் பின்னர் பல முஸ்லிம் நண்பர்கள் என்னைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினர். நான் அன்று எடுத்துரைத்த கருத்துக்களையொட்டி என்னோடு கலந்துரையாடல்கள் நடத்தினார்கள்.

ஒருவேளை இவையெல்லாம் கூட என்னை இவ்விழாவிற்குத் தலைமை தாங்க அழைத்ததற்குக் காரணமாக இருக்கலாமோ என நினைக்கிறேன். எப்படி இருந்தபோதிலும் நான் இதை ஒரு கௌரவமாகக் கருதி மிக மகிழ்ச்சியோடு இவ்விழாவில் பங்குபற்றுகிறேன்.

இலங்கையில் பல இன மக்களும் வாழ்கிறோம். பல சமயங்களைப் பின்பற்றுகிறோம். ஆனாலும் அவரவர் மொழி, இனம், மதம் என்ற தனித்துவத்தைப் பேணுவது அவரவர் உரிமையும் சுதந்திரமுமாகும். அதேவேளை ஏனைய மதத்தவர் மொழியினர் கருத்துக்களையும் எண்ணப் போக்குகளையும் பரஸ்பரம் புரிந்துகொண்டு இணைந்து அனுசரித்து வாழ்வதிலேதான் நமது பெருந்தன்மை தங்கியுள்ளது.

இன்று 'தேசிய சிந்தனை' என்ற ஒரு கருத்து பலராலும் பேசப் படுகிறது 'நான் இலங்கையன்' என்ற தேசிய சிந்தனையுடையவர்கள் மிகவும் பரந்த மனப்பாங்கும் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவமும் நிறைந்தவராக வேண்டும். ஓர் இலங்கையன் எந்த இன மதத்திற்குச் சொந்தமானவராக இருப்பினும் ஏனைய மத இன மக்களின் அபிலாஷைகளையும் பற்றுதல்களையும் புரிந்து அவர்களுடன் இணைந்து வாழப் பழக வேண்டும். தனக்குரிய மொழி இன மத பற்றுதல் போலவே ஏனையோரும் மத கலாசாரங்களைப் பேணுவதில் உரித்துடையவர்கள் என்ற சகிப்புத் தன்மை எல்லா மட்டத்திலும் நிலவினால் பல்வேறுபட்ட முரண்பாடுகளையும் நாம் தவிர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். 'இலங்கையர்' என்ற தேசிய சிந்தனைக்கு நாம் முன்னுரிமை தந்திருந்தோமேயானால் பிளவுகளும் பேதங்களும் கூட வளர்ந்திருக்க நியாயமில்லை.

எவ்வாறேனும் இன்றைய விழாவிலே தலைமை வகிக்க எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமைக்காக நான் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன்.

இலங்கை வாழ் இஸ்லாமியப் பெருமக்களைப் பற்றி நாம் இவ்விடத்தில் எண்ணிப் பார்ப்பது பொருத்தமானது. ஒரு இனத்தின்

தனித்துவத்தை நிர்ணயம் செய்வதில் மொழி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. மொழியுடன் சரித்திரப் பின்னணி, சமயம், கலாசாரம் போன்றவைகளும் தாக்கம் செலுத்துகின்றன.

உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் இஸ்லாம் என்ற மார்க்கம் எப்படிப் பரவியதென்றோ தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் இஸ்லாத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு தனித்துவ இனம் எவ்வாறு தோன்றியதென்றோ வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலதரப்பட்ட விளக்கங்களை அளித்துள்ளனர்.

தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் உருவாகிய முஸ்லிம் சமூகம், தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட சமூகமாக மலர்ந்தது. மொழி தமிழ் எனவும், வழி இஸ்லாம் எனவும் முஸ்லிம் தமிழ் அறிஞர்கள் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். இஸ்லாம் அரபிய நாட்டில் தோன்றியதினால் இஸ்லாமிய மத நூல்கள் அரபு மொழியில் அமைந்துள்ளன. எனவே முஸ்லிம்களினுடைய உணர்வுகளில் அரேபிய மொழி மூலமாக அவர்கள் கற்றுக்கொண்ட சமயச் சிந்தனைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் அவர்களின் மூலத்தைத் தேடும் போது மதம் அரேபியத் தொடர்புடையது என்பதும், தமது மார்க்கக் கடமைகளுக்காக அரபு தேசங்களுக்குத் தாம் செல்லவேண்டுமென்பதும் அவர்கள் சிந்தனையிற் பிரிக்க முடியாதவாறு ஊறியுள்ள விடயங்கள்.

அதேவேளை வாழும் சூழல், அவர்கள் வாழும் நாடு என்ற காரணிகளையும் நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இஸ்லாமியர்கள் தமிழ்ப் பின்னணி, தமிழர் மரபு என்பவற்றை அடியொற்றி வருபவர்கள்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அங்கு வாழும் முஸ்லிம்களுக்கு தாம் தாய்மொழியாகத் தமிழையே கொண்டவர்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமிருப்பதில்லை. சில மாதங்களுக்கு முன் இலங்கைக்கு வந்திருந்த தமிழக அறிஞர், திருச்சி ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரி முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர் நயினார் முகமது. “நான் ஒரு தமிழ் முஸ்லிம். குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்களிலும், சித்தர் பாடல்களிலும் நான் தமிழையே காண்கின்றேன். தெய்வீகத்தை அனுபவிக்கின்றேன்” என்று அறுதியிட்டுரைத்தமையை நான் இங்கு நினைவுகூர விரும்புகின்றேன்.

தமிழகத்திலே பல இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் தமிழுக்குப் பெருந் தொண்டு புரிந்துள்ளனர். நீதியரசர் மு.மு இஸ்மாயில் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் போன்றோர் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆற்றிவரும் பங்கினை நாம் நன்கறிவோம்.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகளைத் தொடர்ந்து இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகளும் மதுரை முதல் வகுதை வரை நிறைவேறியுள்ளன. எனவே அரபுடன் கலந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் என்ற எண்ணக்கருவும் வளர்ந்து வருவதை நாம் அவதானிக்க முடிகிறது.

இந்தப் பின்னணியிலே தான் இலங்கையின் தமிழ் அறிஞரான எ.எம்.எ.அஸ்ஸ் அவர்களை நாம் காண்கின்றோம். யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தாலும் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் கடமைபுரிந்துள்ள திரு. அஸ்ஸ் சிறந்த ஒரு அரசாங்க நிர்வாகியாகவும் முஸ்லிம் மக்களின் கல்வி முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தவராகவும் காணப்படுகின்றார்.

பல்வேறு இடங்களில் கடமை புரிந்ததால் ஏற்பட்ட அனுபவ அறிவும் சமகால அறிஞர்களுடன் இவர் கொண்டிருந்த பிணைப்பும் தமிழ் மீது அவருக்கு அளவில்லாத பற்றினை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

தனது சமுதாய மக்களின் தாய்மொழி தமிழே என்பதில் அவர் தெளிவும் தீர்க்கமும் நிறைந்த கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார். இஸ்லாமிய மக்களின் இனத்துவக் கூறுகளைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்த அஸ்ஸ், தந்தையும் தாயும் பேசும் மொழியே குழந்தையின் தாய்மொழி, அது தமிழ் எனத் தெளிவுபடுத்தினார்.

இந்த நூலை நான் முழுமையாக வாசித்துப் பார்த்தேன். தனது சமூகத்தின் மேம்பாடு கருதி அஸ்ஸ் கொண்டிருந்த கொள்கைகளை நன்கு இனங்காண முடிந்தது. இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரை தாம் வாழும் சூழலைப் புரிந்து வாழ்தல், உலக விடயங்களை அறிய ஆங்கிலம் கற்றல், தாய்மொழி என்பது ஆக்கப்படுவதல்ல. இயற்கையானது என்பவற்றை அவர்கள் நன்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என அஸ்ஸ் கருதினார். இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களுடன் தொடர்புபடுத்தியே சிந்தித்தார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை

அவர்கள் கற்று உணர வேண்டுமென அவாக் கொண்டிருந்தார். இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழியும் தமிழாகவே இருக்க வேண்டும் என விளைந்தார்.

இலங்கை வாழ் பௌத்த மக்களின் சமய நூல்கள் பாளியில் இருப்பது போல, இந்துக்களின் சமய நூல்கள் சமஸ்கிருதத்தில் இருப்பது போல இஸ்லாமியர்களின் நூல்களும் அரபு மொழியில் உள்ளன. இது முஸ்லிம்களுக்கு மட்டுமே உரிய பிரச்சினையன்று. உலகின் பல சமூகங்களுக்கும் உரிய பிரச்சினை எனக் கருதினார். எனவே அரபுத் தமிழ் இஸ்லாமியருக்கே சொந்தமானது. அதனை முஸ்லிம்கள் உணர வேண்டும். அரபுப் பதங்களுக்குச் சரியான கருத்தினை உணர்த்தும் அரபுத் தமிழ் அகராதி ஒன்று உருவாக வேண்டும் எனவும் அஸீஸ் விரும்பினார்.

தமிழ்மொழி மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டிருந்த அஸீஸ் கம்பன் தமிழ் மீதும், பாரதி தமிழ் மீதும் ஆழ்ந்த ஆவல் கொண்டு இலக்கிய ரசனையோடும் அவற்றை ரசித்து மகிழ்ந்தமையை அவரது எழுத்துக்களும் சொற்பொழிவுகளும் நன்குணர்த்துகின்றன.

முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தருடன் நெருங்கிப் பழகியிருந்த திரு.அஸீஸ் கொழும்பு சாஹிராவின் அதிபரான பின் தமிழ் அறிஞர்களான கல்கி, ம.பொ.சி., நாடோடி, சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் ஆகியோரை ஸாஹிறாவிலே சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தச் செய்தார். வண.தனிநாயகம் அடிகள், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை போன்ற இலங்கை அறிஞர்களும் ஸாஹிறாவில் தமிழ் உரைகளை நிகழ்த்தினர். இவ்வாறு அஸீஸ் அவர்களின் பணிகள் நூல் முழுதும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் அன்னாரின் பணியை மறக்க முடியாதவாறு தமிழ்ப் பணி ஆற்றியவர் அஸீஸ். இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் 'அஸீஸ்' என்ற பெயர் பொன் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்படும் என்பதில் எனக்கு ஐயமேதுமில்லை.

இறுதியாக இந்த நூலை எழுதிய ஆசிரியரைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் அவர்கள் இந்நூலின் முன்னுரையில் கூறுவது போல கூர்மையான அவதானிப்பு, தேர்ந்த சொற் பிரயோகம்,

நீரோட்டமான நடை, அழகாக எடுத்துச் சொல்லும் திறன் ஆகியன திரு.நவ்றியா அவர்களின் எழுத்துக்கு சான்றுகளாகின்றன.

இந்த நூலில் நான் அவதானித்த ஒரு முக்கியமான விடயம் இது ஒரு ஆய்வு நூலாக இருப்பினும் எளிமையான தமிழ்நடையில் அமைந்திருப்பது தான். இந்த முயற்சியில் சாதாரண வாசகனையும் வாசிக்கத் தூண்டும் வகையில் எழுதி ஒரு ஆய்வு நூல் இப்படித்தான் அமைய வேண்டும் என வழிகாட்டியுள்ள திரு.நவ்றியா அவர்களை நான் மனமாரப் பாராட்டுகின்றேன்.

தான் எழுத முனைந்த விடயத்தை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளதோடு பல்வேறு நூல்களையும், குறிப்புகளையும் கையேடுகளையும் கற்றுத் தெளிந்து இந்நூலை முன்வைத்துள்ளமை நவ்றியா அவர்களின் வெற்றியாகும்.

இந்நூல் அறிஞர் அஸீஸுக்கு அஞ்சலி செலுத்துகின்றது என்பதை விடவும் தமிழுக்கு அணி சேர்க்கிறது என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

(தினகரன் - 22.7.1991)

அஸீஸை அறிந்து கொள்ளல்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுக் கூற்றில் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே தொழிற்பட்ட பிரபலஸ்தர்களில் ஒருவரும் முக்கியமான புத்தி ஜீவிகளில் ஒருவரும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி வரலாற்றில் மறந்து விட முடியாத ஒருவருமான காலஞ்சென்ற எ.எம்.எ.அஸீஸ் அவர்களின் ஆளுமையின் முக்கிய அம்சம் ஒன்றினை (அவரது தமிழ் ஈடுபாட்டினை) வெளிக்கொணரும் இந்நூல் பிரசுரமாவது வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாத தர்க்கத்தின் பாற்பட்டது எனலாம்.

அஸீஸ் காலத்து முஸ்லிம் முக்கியஸ்தர்களான றாசிக் பரீத், பதியுத்தீன் மஹ்மூத் ஆகியோரது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய நூல்கள் வெளிவந்த பின், அஸீஸ் பற்றிய நூல் வெளி வராமலிருப்பது முடியாது.

இந்த நூலுக்கு இரு தனிப்பட்ட முக்கியத்துவம் உண்டு. ஒன்று, அஸீஸினுடைய தமிழார்வத்தையும் அவரது தமிழ் பணியின் சமூக அரசியல் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக்காட்டுவது; விளக்குவது. இரண்டாவது முஸ்லிம் ஈடுபாடு காரணமாகத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஏற்பட்ட பரிமாண விஸ்தரிப்புச் சட்டப்படுவதாகும்.

இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ள முறையில் இரண்டாவதிலும் பார்க்க முதலாவது அமிசமே மேலோங்கி நிற்கிறது. ஆசிரியரின் ஆளுமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

ஜனாப் நகியா, சாகிராவின் உப அதிபராக இருந்தவர். சாகிராவின் வரலாற்றில் மிக்க நெடிக்கடிகள் நிறைந்த ஒரு காலகட்டத்தில் (1972-1987) குறிப்பாக அதன் கல்வி மொழிப் பாரம்பரியம் ஆபத்து நிலைப்பட நின்ற காலத்தில் சாகிராவில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ்மொழிக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை நிலைநாட்டப் போராடியவர் நகியா அவர்கள். அந்தப் பாரம்பரியம் இன்று பேணப்படுவதற்கான அடித்தளத்தைக் கோலியவர் நகியா.

நகியா சாகிராவில் நிலை நிறுத்த விரும்பிய, நிலை நிறுத்த முனைந்த கல்விப் பாரம்பரியத்தின் சின்னமாக அமைந்தவர் காலஞ்சென்ற எ.எம்.எ. அஸ்ஸு அவர்கள். அஸ்ஸு யுகத்து சாகிராக் கல்லூரியின் மேன்மையும் புகழும் மீளப்பெறப்படல் வேண்டும் என்று நின்ற நகியா, சாகிராவில் சிதைந்து கொண்டிருந்த தமிழ்மொழி மூலக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்துவதற்கு அஸ்ஸின் தமிழ் ஈடுபாட்டையும் அஸ்ஸால் தமிழும் தமிழால் அஸ்ஸும் வளர்ந்த முறையையும் வற்புறுத்துவது இயல்பேயாகும்.

நகியாவின் இந்தக் கருத்து நிலையே “அஸ்ஸும் தமிழும்” என்ற இந்நூலின் பெயர் முதல் பொருள் வரை முழு அமைப்பையும் நிர்ணயிப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

அஸ்ஸின் பன்முகத் தொழிற்பாட்டையும் ஈடுபாட்டையும் (அரசியல் சமூக மார்க்க விடயங்கள்) தமிழ் ஈடுபாடு, பயில்வு என்ற வட்டத்தினுள் வைத்துக் காட்ட விரும்புவதற்கான காரணம் இதுவே யாகும்.

அத்துடன் நூலின் தொனியும் அஸ்ஸினுடைய தமிழ்ப் பணியைப் பெரும்பான்மையும் புகழ்ச்சி நோக்கிலே பார்த்தல் - இந்தக் கருத்து நிலை கொண்டே தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

சற்று ஆழமாக நோக்கும் பொழுது, மேலே கூறப்பட்ட இந்தக் கருத்து நிலை வற்புறுத்தப்படுவதற்கான காரண காரியத் தொடர்பு, தொழிற்பாடுகளுள், இலங்கை முஸ்லிம்களின் இன்றைய அரசியல் இருதலைக் கொள்ளியெறும்பு நிலையினை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தள நிலையை எவ்வித சந்தேகத்துக்குமிடமின்றி ஏற்றுக் கொண்டுள்ள ஒருவர், அஸ்ஸை

நோக்கும் முறைமையை இந்நூல் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வெளிக்கொணருகின்றது.

அந்தஅளவில், இந்நூல், அதன் நூற் பொருளுக்கு அப்பாலான ஒரு புலமை முக்கியத்துவத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றது என்பதை எடுத்துக்கூற வேண்டுவது அவசியமாகின்றது.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் இப்பிரச்சினைகளை முஸ்லிம் தலைமை மாத்திரமல்லாது, தமிழ்த் தலைமையும் எவ்வாறு நோக்கல் வேண்டும் என்பதற்கான பிரகடனப்படுத்தப்படாத, ஒரு வழிகாட்டல் இந்த நூலுக்குள் தொக்கு நிற்கின்றது. வழிகாட்டலின் மெளனச் சமிக்கைகளை அரசியல் வழிநிற்போர் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுவது அத்தியாவசியமாகின்றது.

நகியாவின் இந்த நூல் இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒரு முக்கியமான நூலாகும். இந்த நூலின் ஜீவ சுருதி இந்த நூலின் பொருளுக்கும் அப்பாலான ஒரு முக்கியத்துவத்தை இந்நூலின் மீது திணித்துள்ளது. அந்த முக்கியத்துவம் காரணமாக இந்நூலின் அமைப்பையும் பொருளையும் சற்று ஆழமாக நோக்குவது அத்தியாவசியமாகின்றது.

இருபத்தொரு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்த 10 சக 213 பக்க நூலில் நான்கு விடயங்கள் பிரதானமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

1. அஸீஸின் தமிழ்ப் பின்னணி
2. மொழிப் போராட்டத்தில் அவரது நிலைப்பாடு
3. முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழி பற்றிய அவரது நிலைப்பாடு
4. அவரது எழுத்துக்கள்.

அஸீஸின் முக்கியத்துவத்தையும் அவரது நோக்குச் சிறப்பையும் விளங்காதவர்களுக்கும் விளங்கிக் கொள்ள விரும்பாதவர்களுக்கும் அழுத்தத்தினை எடுத்துக் கூறும் முறையிலேயே இந்த நூலின் போக்கு அமைந்துள்ளது. இப்போக்குக் காரணமாக இந்நூலினுள் 'வாதிடுதொனி'யொன்று ஒலிக்கின்றது. அஸீஸை விளக்கும் முயற்சி காரணமாக ஒரு விவரண நடை மேலோங்கி நிற்கிறது.

அஸீஸ் அவர்களின் பங்களிப்புக்களை ஒவ்வொன்றாக விவரித்துச் செல்லும் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு அம்சங்களையும் 'தம்முள்

தாம் முடிந்த முடிபுடையவனாக' நிற்கின்ற ஒரு முறையிலேயே தந்துள்ளனர். இந்த அளிக்கை முறை ஆசிரியர் விரும்பும் பகுப்பாய்வு நோக்குத் தொழிற்படுவதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. இந்தக் குறைபாட்டினை மொழிக்கொள்கை, கல்வி மொழிக்கொள்கை பற்றிய அத்தியாயங்களில் கண்டு கொள்ளலாம். உதாரணமாக, அஸீஸ் அவர்களது மொழிக் கொள்கையின் பிரதான வெளிப்பாடுகளாக 1941, 1953ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தனவற்றை மாத்திரமாகச் சான்றாகக் கொண்டுள்ளமையாகும் (அத்.3). 1956 இற்கு பின் அவரது நிலைப்பாட்டில் அரசியல் அதிர்வுகள் காரணமாகக் கிளம்பிய சில கருத்துக்களை (தமிழை முஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியென அஸீஸ் கொண்டமை) நகியாவே கண்டிக்கும் ஒரு நிலையும் (பக். 23-4) ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

இச்சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கு நகியா கையாண்டிருக்க வேண்டிய அணுகுமுறை வரலாற்று நோக்குமுறையாகும். அதாவது அஸீஸ் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விவரித்து (வேண்டுமானால், கட்டங்களாக வகுத்து) அந்த வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே இந்த எழுத்துக்களின் அமைப்பியல்புகளையும் முக்கியத்துவத்தையும் விளக்கியிருத்தல் வேண்டும்.

அஸீஸ் அவர்களது வாழ்க்கையைப் பின்வரும் கட்டங்களாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்:

1. சி.சி.எஸ். பரீட்சையில் சித்தி எய்துவதற்கு முந்திய சேவைக் காலம். அக்காலத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்திய சக்திகள்
2. உயர் நிருவாக உத்தியோகத்தராகக் கடமையாற்றிய காலம்.
3. சாகிராவின் அதிபர் ஆனமை. சாகிராவின் அதிபராக இருந்த பொழுதே அவர் செனட்டாகவும் இருந்தார். (ஒரே நேரத்தில் கல்விமானாகவும் அரசியல்வாதியாகவும் இருந்ததால் ஏற்பட்ட இடர்பாடுகளே அஸீஸினது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகமூட்டும் முரண் நிலைகளுக்குக் காரணமாயின)
4. சாகிராவிலிருந்து ஓய்வு. அரசாங்க சேவைக் கமிஷன் பதவிக் காலம்(அஸீஸின் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில் இதுவே முக்கியமான கட்டமாகும்).

5. இறுதி நாட்கள். (அவரது மனைவியார் உம்முக்குல்தும் அம்மை யாரின் மறைவின் பின்னர் அஸீஸ் கொலுவிழந்த மன்றானார். அஸீஸ் அவர்களது வாழ்க்கையின் பிரதான சக்தியாக விளங்கியவர் அவரது மனைவியாரே)

அஸீஸ் அவர்களது நூல்கள் யாவும் அவர் சாகிராக் கல்லூரியிலிருந்தும், செனேட்டர் பதவியிலிருந்தும் விடுபட்டதன் பின்னரே வெளிவந்தன.

1963 முதல் 1973 வரையுள்ள காலப்பகுதி எழுத்துத் துறையில் அவரது பூரண ஈடுபாட்டைக் கண்டது. இந்த வேளையிலே தான் அஸீஸ் அவர்கள் நீண்ட காலமாகத் தான் அதிகம் நோக்காதிருந்த தனது பாரம்பரிய வேர்களை மீள்கண்டு பிடிப்புச் செய்தார் எனலாம். அவரது நேயமிக்க மாணவர்கள் அவரது பற்றுறுதி மிக்க நண்பர்களாக விளங்கிய இக் காலத்திலேயே அதிபராக அவர் இருந்த காலத்து அவரிடத்து நேயம் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் பலர் இத்தகைய நண்பர்களாயினர். சிவகுருநாதன் முதல் ஜமீல் வரை இரண்டு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த சாகிராவின் பழைய மாணவர்கள் பலர் அவருடன் அந்நியோன்னியத்துடனும் வாத்தல்யத்துடனும் பழகினர்.

இந்நூலை அவ்வாறு அமைப்பதற்கு நகியாவின் எடுகோள்கள் இடம்கொடா. ஆனால் அந்த வரலாற்று நோக்கு முறைமை கையாளப் பட்டிருப்பின் இந்நூலின் கீழ்க்காணும் விடயங்கள் பற்றிய முழுமையான தெளிவு நூலின் வாசகர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்.

1. அஸீஸ் அவர்களது மொழிக்கொள்கை

(1941 இல் அவர் மேற்கொண்டிருந்த கொள்கைக்கும் 1956க்குப் பின் மேற்கொண்டிருந்த கொள்கைகளுக்கும் உள்ள தொடர்ச்சியின்மை. முஸ்லிம்களின் கல்வி மொழி பற்றிய நிலைப்பாட்டிலும் இந்தப் பதற்றத்தைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

2. அறபுத் தமிழ்

அறபுத் தமிழ் பற்றிய அஸீஸ் அவர்களது மனப்பதிவுகளை முஸ்லிம் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் (உவைஸ் போன்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இவ்விடயம் பற்றி கலாநிதி நுஃமானின் கட்டுரை (பக்

54) மிக முக்கியமானதாகும். அஸீஸிற்கு 'அறபுத் தமிழ்' என்பது 'இஸ்லாமியப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் நிற்கும் தனம்' என்ற கருத்திலேயே இருந்து வந்துள்ளது. (அறபுத் தமிழின் தோற்றத்துக்கான காரணம் பற்றிய குறிப்பு எனது தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் என்ற நூலில் உள்ளது)

3. அறிஞர் அறிமுகம் (அத்தி - 13)

தமிழ் தெரிந்த முஸ்லிம் புலமையாளர் என்ற வகையில் அஸீஸ் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்தவர்களுள் முக்கியமானவர் இக்பால் ஆவார். நஸ்ரூல் இஸ்லாம் பற்றி அஸீஸ் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டவில்லையென்றே கூறல் வேண்டும். இக்பால் அறிமுகத்திலும், அஸீஸ் அவர்கள் காட்டிய இக்பால் உண்மையான இக்பாலின் திரிவுபட்ட ஒரு வடிவமே என ஏ.ஏ. லத்தீயும் எச்.எம்.பி. முகிதீனும் வாதிட்டு வந்தனர்.

1956 இற்குப் பின் வந்த அரசியலில் அஸீஸால் நிலையான ஒரு தளத்தைக் கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் அவர் பல வேளைகளில் இணங்கிப் போகும் ஒரு நிலையையே கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

அஸீஸ் இறந்து 18 வருடங்களின் பின்னர் இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது அவர் புலமை நிலப்படக் கூறியனவற்றை அரசியல் சமூக நிலையில் வற்புறுத்தத் தவறியமையே அவர் இன்று இலைமறை காயாக்கப்பட்டதற்கான காரணம் என்பது புலனாகின்றது. அவ்வாறு அவர் வற்புறுத்தாது விட்டதனாலேயே அவரை, அடுத்து வந்த சந்ததியினர் மீள நினைவுகூர முடியாது போய்விட்டது.

அவர் தமது புலமைத் துணிபுகளை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டு வதற்கான சமூக நிர்ப்பந்தங்கள் பல இருந்தன. அவற்றை ஆராய்வது பயன் தரும் ஒரு முயற்சியாகும்.

ஆனால் இந்தக் கருத்துநிலை ஈடாட்டங்களுக்கிடையேயும் அவர் விட்டுச் சென்றுள்ள எழுத்துக்களுக்கு ஒரு வரலாற்றுப் பெறுமதி உண்டு. அஸீஸினுடைய ஆளுமையையும் மீறிய அந்த வரலாற்றுப் பெறுமதி காரணமாகவே இன்று அஸீஸ் வாழ்கின்றார். எது அவரது பிற்காலத்து முயற்சியாக அமைந்ததோ, எது அவரது பொது

வாழ்க்கையின் தோல்விகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு வேண்டிய மன நிறைவையும் ஆர்வ வேறுபாட்டையும் தந்ததுவோ, அந்தத் தமிழ் எழுத்துத் துறை கொண்டே இன்று அஸீஸ் போற்றப்படுவது மேலோட்டமாகப் பார்க்கப்படும் பொழுது ஒரு வரலாற்று முரணாகவே காணப்படலாம். ஆனால், அந்த இறுதிக் கால எழுத்தார்வத்தினுள்ளேயே அந்த உயிர் தன்னைத் தானே கண்டு கொண்டிருந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட சகல துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுச் சிறகு விரித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த அளவில் நோக்கும் பொழுது நகியா அஸீஸின் உயிர்ச்சுழியை இனங்கண்டுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

நகியா விடுக்கும் செய்தி எங்கள் காதுகளில் விழுகின்றது. மனங்களில் படிகின்றது. நகியா நன்றிக்குரியவர் ஆகின்றார்.

(தினகரன் - 20.7.1991)

நஹியாவின் அஸீஸும் தமிழும் - ஒரு பார்வை

கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சக்ரி

இலங்கை முஸ்லிம்களின் அண்மைக்கால வரலாற்றில் தோன்றிய தலைவர்கள், கல்விமான்கள், சீர்திருத்தப் பணி புரிந்தவர்கள் வரிசையில் அறிஞர் அஸீஸ் அவர்கள் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெறுகின்றார்கள். தனது வழிகாட்டுதல், நெறிப்படுத்தலின் கீழ் 'புத்திஜீவிகள் பரம்பரை' ஒன்றை உருவாக்கிய பெருமை அவருக்குண்டு. அஸீஸின் ஆளுமையினால் வசீகரிக்கப்பட்ட, அவரது அணுகுமுறையினால் ஆகர்சிக்கப்பட்ட, அவரது கல்விக் கொள்கை, சிந்தனைப் பாங்கு, கருத்தோட்டங்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட கணிசமான ஒரு பிரிவினர் எம் மத்தியில் இன்று உள்ளனர். இவர்களுள் நண்பர் ஏ.எம்.நஹியா மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவருடன் உரையாடும் போது, அறிஞர் அஸீஸ் பற்றிய உணர்வுகள் எனது உள்ளத்தில் தோன்றும் நிலையினை நஹியா உருவாக்கியதை நான் அவதானித்துள்ளேன். ஏனெனில் 'அஸீஸ்' என்னும் பெயர் உச்சரிக்கப்படாமல் எமது உரையாடல்கள் என்றும் முற்றுப் பெற்றதில்லை. நண்பர் நஹியா அந்த அளவுக்கு அஸீஸின் ஆளுமையினாலும், கருத்துக்களாலும் கவரப்பட்டவர். தினகரன், வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகளில் அறிஞர் அஸீஸின் அறிவுப் பணிகள் பற்றி பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளதுடன், அஸீஸ் பற்றிய சொற்பொழிவுகளையும், நினைவு தின உரைகளையும்

நிகழ்த்தியுள்ளார். தற்போது ஏ.எம்.எ. அஸீஸ் பவுண்டேஷனின் செயலாளராகவும் பணிபுரிகின்றார். எனவே எல்லா வகையிலும் அறிஞர் அஸீஸ் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபடுவதற்குத் தகைமை படைத்தவராக நஹியா விளங்குகின்றார்.

ஏ.எம்.நஹியாவின் 'அஸீஸும் தமிழும்' என்ற நூல் இருபத் தொரு பல்வேறு தலைப்புக்களில் அஸீஸின் தமிழ்ப் பணியை ஆராய்ந்து விளக்குகின்றது.

அறிஞர் அஸீஸ் ஒரு கல்விமானாகவே பொதுவாக கணிக்கப் படுகின்றார். அவர் பற்றிய கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் அவரது கல்விப் பணி பற்றிய விடயங்களையே உள்ளடக்கியுள்ளன. ஆனால் நஹியாவின் 'அஸீஸும் தமிழும்' என்ற நூல் அஸீஸின் ஆளுமையை ஒரு புதுநோக்கில் அணுகி ஆராய்கின்றது. அஸீஸுக்கும் தமிழுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு, அவரது தமிழ்ப் பற்றும் புலமையும், தமிழ்ப் பணி, அரபுத் தமிழில் அவரது ஈடுபாடு ஆகிய தமிழோடு தொடர்புடைய அவரது பணிகள் இந்நூலில் மிகச் சிறப்பாக விளக்கப் பட்டுள்ளன.

அஸீஸின் பணிகளை தமிழுலகிற்கு முழுமையாக அறிமுகப் படுத்துவதும், ஒப்பீட்டடிப்படையில் அவரது பணிகளை மதிப்பீடு செய்தலுமே இந்நூலின் முக்கிய நோக்கம் என்பதனை நூலாசிரியர் அவரது முன்னுரையில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அறிஞர் அஸீஸின் நூல்கள், கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள், அவர் பற்றிய பிறரது அவதானங்கள், கருத்துக்கள், நூலாசிரியரின் தனிப்பட்ட அவதானங்கள் குறிப்புகள் என்பன இந்த ஆய்வின் மூலாதாரங்களாக அமைந்ததாகவும் நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடக்கும் தகவல்களை ஒன்று திரட்டி, தர்க்க ரீதியாக அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி பகுப்பாய்வு செய்து ஆராய்ந்து அழகிய நடையில் இந்நூலை நஹியா ஆக்கியுள்ளார். மிகக் கஷ்டமும், சிரமமான இப்பணியில் அவர் வெற்றியடைந்துள்ளார் என்பதனை இந்நூலை அமைதியாக ஆழமாகப் படிக்கும் எவரும் உணர்வர். சூழல் ஆக்கிய தமிழறிஞன் என்ற முதலாம் அத்தியாயம் முதல் பிரயாண இலக்கிய கர்த்தா என்ற இறுதி அத்தியாயம் வரை இந்நூலைப் படிக்கும்போது இந்நாட்டின் தமிழ்ப் பணியின் வரலாறு பற்றிய ஒரு சுவையான

அத்தியாயத்தைப் படிப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது. அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸீஸ் சூழலினால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தமிழறிஞர் எனக் குறிப்பிடும் நூலாசிரியர் அவரது இந்தக் கருத்தை மிகச் சிறப்பாக நிறுவுகின்றார். அஸீஸ் கற்ற பாடசாலைச் சூழல் குடும்பப் பாரம்பரியம் கிழக்கில் விபுலாநந்தரின் உறவு என்பன அஸீஸைத் தமிழுடன் இணைத்ததாகவும் அதனைத் தொடர்ந்து அவரது தமிழ்ப் பணிக்கு ஸாஹிராக் கல்லூரியும் சமூகத்தில் அவர் பெற்ற அந்தஸ்தும் களம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும், நூலாசிரியர் கருதுகின்றார்.

இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பத்தொன்பது அத்தியாயங்களில் அவருக்கும் தமிழுக்குமிடையிலான தொடர்பு பல்வேறு நோக்கில் அணுகி விளக்கப்பட்டுள்ளது. அஸீஸின் மொழிக் கொள்கை தேசிய ஒற்றுமை, இன ஐக்கியம், பரந்த மனப்பான்மை என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன என்ற கருத்து மிகச் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. (பக்கம் 13)

முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி என்ற தலைப்பிலான மூன்றாம் அத்தியாயம், ஒரு காலப் பிரிவில் மிக சர்ச்சையைத் தோற்றுவித்த முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றிய விடயத்தில் அறிஞர் அஸீஸின் நிலைப்பாட்டை விளக்குகின்றது. முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தைக் கட்டிக்காக்கும் வகையில் அரபு மொழியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைத்த அஸீஸ், தமிழை இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய் மொழியாகவும் வீட்டு மொழியாகவும் கருதினார் என்ற கருத்து ஆசிரியரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. (பக்கம் 25)

அறிஞர் அஸீஸ் அரபுத் தமிழில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அரபுத் தமிழ் பற்றி மிகத் தெளிவான உறுதியான நிலைப்பாடு அஸீஸிடம் காணப்படுகின்றது. 'அரபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற அத்தியாயத்தில் ஆசிரியர் அஸீஸுக்கும் அரபுத் தமிழுக்கு மிடையிலான தொடர்பை ஆராய்ந்துள்ளார்.

அரபுத் தமிழின் தோற்றத்திற்கான வரலாற்றுக் காரணங்கள் பற்றிய அஸீஸின் கருத்துக்கள், அரபுத் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள், அரபுத் தமிழ் புறக்கணிப்பு பற்றிய அவரது மனக்கவலை, அரபுத் தமிழ் பாரம்பரியம் அழிந்துபடாமல் பாதுகாப்

பதற்காக அவர் முன்வைத்த கருத்துக்கள் என்பன இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மரபு காக்காத மனித குலம் தனது பண்பையும் மாண்பையும் மேம்பாட்டையும் இழந்துவிடும் என்பது வரலாறு காட்டும் படிப்பினை. இதை நமது மூதாதையர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். ஆகவே தான் தமது தனித்தன்மையைப் பேணும் வகையில் தமக்கென ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கினர். அதுவே அரபுத் தமிழ் இலக்கியம் (பக். 44)

இவ்வாறு அஸீஸின் அரபுத் தமிழ் பாரம்பரியம் பற்றிய கருத்தை ஆசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அரபுத் தமிழ் மரபைப் பேணாத முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தனித்துவம் வாய்ந்த இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்தல் சாத்தியமன்று எனக் குறிப்பிடும் அஸீஸின் கருத்தை எடுத்தாளும் ஆசிரியர் தனித்துவமான இலக்கியத்தை அவாவி நின்ற அவரின் முயற்சி இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது எனக் கருதுகின்றார். (பக். 46)

'தமிழ்மொழி ஞானம்' என்ற தலைப்பிலான ஆறாம் அத்தியாயம் அறிஞர் அஸீஸின் தமிழ்மொழிப் புலமையை விவரிக்கின்றது. ஆபிரிக்க மண்ணில் அஸீஸ் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் பணிபுரிந்த ஊழியன் ஒருவன் தமிழில் பேசிய போது அஸீஸ் ஆச்சரியமடைகின்றார். பாரதியாரின் 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' என்ற கவிதை அப்போது அவரது நினைவுக்கு வருகின்றது. அஸீஸின் தமிழ்ப் பற்றை விளக்க இதனைக் குறிப்பிடும் நூலாசிரியர் நஹியா இந்த அத்தியாயத்தில் அஸீஸின் தமிழ்ப் புலமையைக் குறித்து நிற்கும் பல விடயங்களை எடுத்தாளுகிறார். அஸீஸின் தமிழ்ப் புலமை, ஞானம் என்பனவற்றை அவரது ஆபிரிக்க அனுபவங்களில் காண முடிகிறது எனக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், அஸீஸ் விளக்க எடுத்துக் கொண்ட விடயங்களை விளக்குவதற்குப் பொருத்தமான தமிழ்ப் பாக்களைத் துணைக்கு அழைக்கும் பண்பு அவரின் தமிழ் ஞானத்தின் பிரதிபலிப்பு எனக் கருதுகின்றார். நூலின் ஏழாம் அத்தியாயம் அஸீஸ் இராம காதையில் காட்டிய ஈடுபாட்டை விளக்குகின்றது.

நூலின் எட்டாம் அத்தியாயம் இலக்கிய உலகிலிருந்து விடுபட்டு, அரசியல் உலகில் பிரவேசம் செய்கின்றது. அஸ்ஸில் கல்விப் பணி, இலக்கியப் பணி, அரசியல் பணி என்பன பின்னிப்பிணைந்திருந்தன. எட்டாம் அத்தியாயத்தில் பாராளுமன்றத்தில் 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதா சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது அஸ்ஸு தமிழ் மொழிக்கும் உரிய இடம் வழங்கப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்து விவாதித்ததையும், அரசுகரும மொழிச் சட்டம் பற்றிய தனது கொள்கை கட்சிக் கொள்கையடன் முரண்பட்டதால் 1956ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் செயற்குழு உறுப்பினர் பதவியிலிருந்து விலகியதையும் விளக்குகின்றது. நூலின் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் 'தமிழர் - முஸ்லிம் ஐக்கியம்' என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. நூலின் பத்தாம் அத்தியாயம் 'ஸாஹிராவில் தமிழ்ப்பணி' என்ற தலைப்பில் அறிஞர் அஸ்ஸு அதிபராகப் பணியாற்றிய காலப்பிரிவில் ஸாஹிராவின் தமிழ்ப்பணி பற்றி ஆராய்கின்றது. "இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஸாஹிராவின் இடம் மதிப்பீடு செய்யப்படும் வகையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்" என ஸாஹிராவில் கல்வி கற்ற அஸ்ஸு கால மாணவரான, பிற்காலத்தில் ஸாஹிராவில் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்த பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி 'ஸாஹிராவின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம்' என்ற தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தையும் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவது போன்று 1940 - 50களில் முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பாக விளங்கிய அஸ்ஸு கால ஸாஹிராவின் தமிழ்ப் பணி இவ்வத்தியாயத்தில் மிக விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. ஸாஹிராவில் பணிபுரிந்த தமிழறிஞர்கள், அது உருவாக்கிய மாணவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு, ஸாஹிராவைத் தரிசித்து உரை நிகழ்த்திய தமிழறிஞர்கள், அங்கு நடைபெற்ற இலக்கிய விழாக்கள் பற்றிய மிக அரிதான குறிப்புக்களை இவ்வத்தியாயம் உள்ளடக்கியுள்ளது. ஸாஹிராவில் அஸ்ஸு காலப் பிரிவில் தமிழ்மொழி, இலக்கியத் துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் அஸ்ஸின் தமிழ்ப் பணியுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியன என நஹ்யா கருதுகின்றார்.

நூலின் பதினோராம் அத்தியாயம் அறிஞர் அஸீஸ் பல்வேறு தேசிய, சர்வதேசிய மகாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு ஆற்றிய பங்களிப்பினை விதந்துரைக்கின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் குறிப்பாக 5ஆம் 6ஆம் 7ஆம் தசாப்தங்களில் பல துறைகளிலும் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கிய ஒரேயொரு ஈழத்து முஸ்லிம் தமிழறிஞர் அஸீஸ் அவர்களே எனக் குறிப்பிடும் நூலாசிரியர் இக்காலப் பிரிவில் அஸீஸ் கலந்துகொண்ட மகாநாடுகள், அவர் ஆற்றிய உரைகள், அவர் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பற்றிய குறிப்புக்களை உள்ளடக்கியுள்ளார். அஸீஸின் உரைகளில் காணப்பட்ட கருத்தாழம், எடுத்துக் கொண்ட பொருளைத் தெளிவாகக் கூறும் ஆற்றல் பற்றி நூலாசிரியர் சிலாகித்துப் பேசுகிறார்.

அறிஞர் அஸீஸின் பங்களிப்பில் மிகச் சிறப்பிடம் பெறுவது அவர் ஆரவாரமின்றி அமைதியாகவும் அடக்கமாகவும் புரிந்த ஒரு பணியாகும். அதுவே பல ஆய்வுத்துறைகளை இனங்கண்டு, அத்தகைய துறைகளில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளும் படி அவரது மாணவர்களைத் தூண்டி அதன்பால் நெறிப்படுத்தியமையாகும். அஸீஸின் இந்தப் பங்களிப்பை நூலாசிரியர் நஹ்யா, நூலின் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 'ஆய்வியல் வழிகாட்டி' என்ற தலைப்பில் விளக்கியுள்ளார்.

பல அறிஞர்களையும் கவிஞர்களையும் தலைவர்களையும் தமிழலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பெருமை அறிஞர் அஸீஸைச் சாருகின்றது. சித்திலெவ்வை, அசனா லெப்பைப் புலவர், ஆறுமுக நாவலர், விபுலாநந்த அடிகள் பற்றி அறிஞர் அஸீஸ் எழுதிய கட்டுரைகள் பற்றிய முக்கிய தகவல்களை நூலாசிரியர் 'அறிஞர் அறிமுகம்' என்ற தலைப்பில் ஆராய்ந்தார். கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள், கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அறிஞர் அஸீஸ், ஸாஹிராவில் 'இக்பால் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்து இக்பால் பற்றிய பன்னிரு படைப்புகளை வெளியிட்டு இக்பாலின் கருத்துக்களைப் பரவச் செய்ததை நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்பால் தொடர்பாக அஸீஸின் மேலும் பல பணிகளும், பங்களிப்புக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அஸீஸ் அறிமுகப்படுத்திய அறிஞர்கள், தலைவர்களுள் வங்கக் கவி காஸி நஸ்ரூல் இஸ்லாம், அஹ்மது

ஓறாபி அல்மிஸ்ரி ஆகியோர் பற்றிய அஸீஸின் உணர்வுகளையும் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

முஸ்லிம் பத்திரிகைத் துறையில் அஸீஸ் மிகக் கரிசனை கொண்டிருந்தமையும், 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகை பற்றிய அவரது ஆய்வுகளையும் பதிநான்காம் அத்தியாயம் விளக்குகின்றது. பதினைந்தாம், பதினாறாம் அத்தியாயங்களை அறிஞர் அஸீஸ் அறபு - தமிழ் அகராதித் தொகுப்பின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியதையும், இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்குப் பாடநூல் அந்தஸ்து வழங்குதல் தொடர்பாக அவரது கருத்துக்கள், மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பற்றியும் விரிவாக விளக்குகின்றன.

'மொழிபெயர்ப்பும் வெளியீடும்' என்ற தலைப்பிலான பதினேழாம் அத்தியாயம் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் அஸீஸ் காட்டிய ஈடுபாட்டை ஆராய்கின்றது. சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும், அஸீஸுக்குமிடையில் நடைபெற்ற சந்திப்புக்களின் போது மொழிபெயர்ப்புத் துறையின் அவசியம் பற்றி பரிமாறப்பட்ட கருத்துக்கள், இத்துறையில் அஸீஸ் ஆர்வம் செலுத்த ஓர் உந்துதல் சக்தியாக அமைந்திருக்கலாம் என நூலாசிரியர் நஹ்யா கருதுகின்றார். மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த சித்திலெவ்வையின் முயற்சிகளும் இத்துறையில் அஸீஸுக்கு வழிகாட்டுதலாக அமைந்தன எனக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், இத்துறையில் அஸீஸ் காட்டிய ஆர்வம் மொழிபெயர்ப்புக் கலையைப் பாடசாலைகளினதும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளினதும் கல்வித்திட்டத்தில் இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைக்கச் செய்தது எனக் கூறுகின்றார்.

நூலின் இறுதியான மூன்று அத்தியாயங்களும் அஸீஸின் தமிழ்ப் பங்களிப்பைக் கட்டுரையாளர், பன்னூலாசிரியர், பிரயாண இலக்கிய கர்த்தா என்ற வகையில் ஆராய்கின்றது. அவரது கட்டுரைகளின் சிறப்பம்சங்களாக எளிய நடை, கதை சொல்லும் பாங்கில் அமைந்த கட்டுரை ஓட்டம் என்பனவற்றை நூலாசிரியர் கருதுகின்றார். ஆசிரியரின் சொந்த நடையில் சிறந்த உணர்ச்சி வெளியீடாக அமைவதே சிறந்த கட்டுரை என நல்ல கட்டுரையின் பண்புகளைக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், புகழ் பெற்ற ஆங்கில, தமிழ் கட்டுரையாசிரியர்களின்

கட்டுரைகள் காலம் கடந்ததும் நிலைப்பதற்கு அவர்களது கட்டுரைகளில் காணப்படும் இப்பண்புகளே காரணம் எனக் கருதுகின்றார். அஸீஸின் கட்டுரைகளை இந்நோக்கில் அணுகும்போது அவற்றில் காணப்படும் பலவீனத்தை ஆசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டத் தவறவில்லை. “அஸீஸைப் பொறுத்தளவில் காலத்துக்கேற்ற இலகு நடையில் அவரது கட்டுரைகள் அமைந்திருந்தாலும், தனக்கென வகுத்துக்கொண்ட தனி நடையில் எழுதியவரல்லர் அவர்” என நஹியா அஸீஸின் கட்டுரைகளில் காணப்படும் குறைபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அஸீஸின் கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை அவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பட்டவையென்றும், அவை பிறரால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டன வென்றும், எனவே, ‘அஸீஸின் நடை’ என நாம் இனங் காணக்கூடிய ஒரு நடை அவரின் கட்டுரைகளில் காணப்பட வில்லையென்றும் நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். மேலும் அஸீஸின் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் பலரால் அவர்களது சொந்த நடையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதால் அவற்றில் உரைநடை ஒருமைப் பாட்டைக் காணமுடியவில்லை எனவும் ஆசிரியர் கருதுகின்றார்.

“பிரயாண இலக்கியத் துறையில் அஸீஸுக்கு இணை அவரே தான்” என பேராசிரியர் க.கைலாசபதி குறிப்பிடுமளவிற்கு தமிழில் பிரயாண இலக்கியத்துறைக்கு அவரது பங்களிப்பு அமைந்திருந்தது. அஸீஸின் பிரயாண நூல்களில் காணப்படும் வரலாற்றுப் பார்வையும், விடய ஞானமும் அவரது பிரயாண நூல்களை வெறும் நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாகவோ, அனுபவத்தின் திரட்டுகளாகவோ ஆக்கிவிடாது அவற்றுக்கு ஓர் அறிவியல் சார்ந்த பெறுமதியை அளிக்கின்றன என நஹியா கருதுகின்றார். ‘அஸீஸும் தமிழும்’ என்ற பொருள் பற்றிய இந்த நூல் மிகப் பொருத்தமான வகையில் அஸீஸின் தமிழ்பிமானத்தை விளக்கும் ‘தமிழ் அபிமானி’ என்ற அத்தியாயத்தை இறுதி அத்தியாயமான இருபத்தோராம் அத்தியாயமாகக் கொண்டுள்ளது.

அறிஞர் அஸீஸின் மாணவர்கள், அபிமானிகள் அவரது ஆளுமையையும் அறிவுப் பங்களிப்பையும் பல்வேறு கோணங்களில் அணுகி அவ்வப்போது பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர். ஆனால் அஸீஸ் பற்றி வெளிவரும் முதலாவது விரிவான நூல் என இந்நூலைக் குறிப்பிடுவது எல்லா வகையிலும் பொருத்தமாகும். அதிலும் இந்

நூல் அனைவருக்கும் நாடுதெரிந்த அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறாது அவரது ஆளுமையையும் பங்களிப்பையும் ஒரு புதுநோக்கில் அணுகுகின்றது. அஸ்ஸின் பரந்து விரிந்த அறிவுப் பங்களிப்பின் ஓர் அடிப்படை அம்சத்தை எடுத்து, அதனை விரிவாகவும், ஆழமாகவும் நோக்கி 'அஸ்ஸும் தமிழும்' என்ற இந்நூலை நண்பர் நஹியா தமிழுலகிற்கு அளித்துள்ளார். நண்பர் எஸ்.எச்.எம். ஜெலீல் ஏற்கெனவே 'எ.எம்.எ. அஸ்ஸ் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகளும் பங்களிப்பும்' என ஒரு நூலை எழுதினார். இந்நூலில் நண்பர் நஹியா அஸ்ஸை ஒரு தமிழ்பிமானியாக நோக்கி அவரது தமிழிலக்கியப் பங்களிப்பினை அணுகி ஆராபந்துள்ளார். அஸ்ஸின் இப்பங்களிப்பு, மிக தத்ரூபமாகவும், தர்க்க ரீதியாகவும், வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு வகைப்பட்ட மூலாதாரங்களிலிருந்து நூலிற்கான தகவல்களைத் திரட்டி, அவற்றை மிகத் தர்க்க ரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தி, ஓர் ஒழுங்கான கட்டுக்கோப்பில் அமைத்து அழகிய, உயிரூட்டமுள்ள தமிழில் நூலாசிரியர் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். அஸ்ஸ் பற்றி இதுவரை அறிந்திராத பல புதிய தகவல்கள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. அஸ்ஸுக்கும் சுவாமி விபுலாநந்தருக்குமிடையிலான தொடர்பு, அது அவரது சிந்தனைப் போக்கில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கு மிகச் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலைப் படிக்கும் போது அதனூடே அஸ்ஸின் பல்வேறு துறை சார்ந்த விழுமிய ஆளுமையை நாம் மானசீகமாகத் தரிசிக்கும் வகையில் நஹியா இதன் அத்தியாயங்களை அமைத்துள்ளார். அஸ்ஸ் பற்றிய உணர்வுகள் தனது இளமைப் பருவத்தில் உள்ளத்தில் பதிந்து, கால ஓட்டத்தில் அந்த நினைவுகள் உறவாக வளர்ந்து இறுக்கமடைந்ததை ஆசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். அஸ்ஸின் ஆளுமையினால் ஆசிரியர் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டாலும், அவரது பணியை திறனாய்வு ரீதியாக எடைபோட ஆசிரியர் தவறவில்லை. உரைநடையில் காணப்படும் பலவீனத்தை அவர் தொட்டுக் காட்டியமை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

பல்வேறுபட்ட மூலாதாரங்களிலிருந்து விடயங்களையும் தகவல்களையும் திரட்டி அஸ்ஸின் அறிவுப் பங்களிப்பின் ஒரு முக்கிய அம்சத்தைப் பற்றி முழுமையான அளவில் எழுதப்பட்ட இந்நூலை

ஆக்கிய நண்பர் நஹ்யா பாராட்டுக்குரியவர். அஸீஸ் பற்றிய பிற்கால ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் களமமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென இந்நூலில் நஹ்யா ஆசிக்கின்றார். ஏற்கனவே பல பயனுள்ள கட்டுரைகளை ஆக்கியுள்ள நஹ்யாவின் மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பங்களிப்பாக இந்நூலைத் தயக்கமின்றி நாம் கருதலாம்.

(தினகரன் - 20.7.1991)

Dr. A. M. A. Azeez and Tamil studies

M.M.M. Mahroof

Dr. A. M. A. Azeez's tenure as principal of Zahira College Colombo lasted a period less than fifteen years but within that time, he made it into one of the finest public schools in Sri Lanka. When he relinquished his office, Zahira College had a well-stocked library, an excellent laboratory and achievements in the academic and sports fields.

Dr. Azeez gave encouragement to the development of Tamil studies. The theme of the book by A. M. Nahiya, once vice-principal of Zahira College and presently Assistant Director, Department of Hindu Affairs.

Dr. Azeez's attachment to the Tamil language and literature was logical and axiomatic. He was born in Jaffna on October 4, 1911 to an elite Muslim family in Jaffna. Though his parents and relatives were Islamic scholars and men of piety, educational necessity made him to receive his education at Vaidyeshwara Vidyalaya and Hindu College, Jaffna.

He studied in those two institutions which gave him a strong foundation in Tamil that was to last throughout his life. His entry to the University College, Colombo, his securing Honors in History; his winning the University Scholarship to study at Cambridge; his entry into the Ceylon Civil Service; his later career as civil servant, educationist,

educational reformer, Islamic thinker are some of his intellectual achievements.

Nahiya's book of 213, closely-printed pages is divided into twenty one chapters. The first chapter outlines, the background in which Azeez grew and the Tamil scholars with whom he cultivated friendship in later years.

His uncle, A. M. Assena Lebbe was the earliest influence in his life. Assena Lebbe, a highly qualified Tamil scholar and well known Tamil poet, was an expert in Arabic-Tamil literature (the special script by which Tamil was written in Arabic served an Islamic literature with themes and a direction of its own).

Having been in the government service, Assena Lebbe was not without worldly experience. Though he died quite early during Azeez's life time, he seems to have influenced Azeez deeply.

In the course of time, Azeez, came into contact with literary men such as Swami Vipulananda who later became Professor of Tamil at the University of Ceylon.

The second and third chapters deal with Azeez's views on the status of Tamil language and the place it had among the Muslims in Sri Lanka.

Nahiya shows how Azeez's views were shaped over the years and cites his article, The Ceylon Muslims and the Mother Tongue Claims of the Tamil Language, which he wrote to the press on 10th December 1941.

The succeeding chapter is a continuation of the related theme of the educational situation of the Muslims, the role of Tamil as the medium of instruction and its influence on the educational structure of primary, secondary and tertiary and training colleges. Azeez's views are shown differing from the views of other educationists.

Chapter 5, deals with Arabic Tamil, is a fairly long one. As was his way of doing things, Azeez researched into the extent of Arabic - Tamil works- there are over hundred of these in both creative and information literature and made a study of them. He urged the making of an Arabic-Tamil dictionary. He took in the views of early students of Dravidian languages, such as Bishop Caldwell and Dr. Gundert.

However, the mechanics of Arabic- Tamil, militated against its revival, as Dr. Azeez realised to his great sorrow, as time passed. Nonetheless, his attachment to it continued to the very end of his days. The next two chapters emphasize Dr. Azeez's deep knowledge and interest in classical Tamil literature and his naturally idiomatic use of Tamil.

An important segment of this book is the chapter, some 23 pages long, dealing with Zahira College and Tamil. Throughout the years of its existence, Zahira College Colombo had the benefit of having as members of its staff, leading Tamil scholars including, Pandit Nallathamby and Sho. Nadarajah.

Dr. Azeez encouraged the blossoming, the flourishing of Tamil at Zahira College, in at least, three ways. He developed the College Tamil Manram (Tamil Literary Union) to widen and deepen its activities. He stimulated the art of Tamil oratory at the College, almost forcing the boys to take part and win all inter-school debates at all levels.

Next, he welcomed Tamil scholars so that every month, a distinguished man of letters in Tamil addressed the Tamil Manram. In all these activities, Dr. Azeez was helped by the members of the staff responsible for Tamil studies - among them Dr. M. M. Uwise (later, Professor of Islamic Tamil Literature, Kamarajar University, Madurai), Al-haj S. M. Kamaldeen and Mr. N. Shanmugaratnam.

In the 1950s Al-haj Kamaldeen was responsible for innovative developments in Muslim radio programmes which received much acceptance from listeners.

One result of this flowering of Zahira College was the fine crop of Zahirians, who in the 1960s and later were to dominate the fields of Tamil literature, including journalism, drama, oratory, classical literature, fiction and literary criticism - achievements, which seem impressive, even viewed in the backdrop of the Tamil world outside.

Nahiya gives a detailed, extensive list of these men of letters.

(Daily News - 20.7.1981)

A.M.A.Azeez as a Scholar in Tamil

K.S. Sivakumaran

The late A.M.A Azeez (1911 – 1973) was a multi – faceted personality. He was born a Muslim in Jaffna but served in other parts of the country as a Civil Servant of the earlier vantage and later as the Principal of Zahira College, Colombo. When there was a bicameral legislature in the then Ceylon, he also served as a Senator.

This book in Tamil assesses Azeez as a lover of Tamil language. The author considers his subject as a Tamil scholar shaped by an environment. As such Azeez felt that the mother tongue of the Moors in this country is Tamil and their medium of education too was Tamil. He also wanted to give importance to the use of Arabic Tamil. The knowledge Azeez had in Tamil was impressive. He always stood for the unity between the Tamils and the Muslims. He was also a guide for further research in literary studies. He was an essayist and a travelogue writer and author of many books. Nahiya's book explores all these aspects in a meticulous fashion. It is a valuable source book in Tamil covering almost all aspects of the late A.M.A.Azeez's contribution as a scholar in Tamil Studies.

The author of this book, A.M.Nahiya is presently assistant director of the Department of Hindu Culture and Tamil Affairs. He had served as the vice – principal of Zahira College, Colombo. A product of the

University of Colombo, he had been the first Muslim to hold the position of the President of the Tamil Sangam. A researcher and literary critic. A.M.Nahiya hails from Nintavur in the Ampara district.

The importance of the book lies in the fact that it is exhaustive and critically annotated. The writer's clear thinking and method of placing facts and statements in their proper perspective earn the respect of the reader.

Prof.M.M.Uwise, another Muslim who is a scholar in islamic and Tamil Studies has paid a high tribute to Nahiya in the foreword to the book.

This book therefore is an essential reference material not only for readers who would like to know something about Azeez, but also the whole gamut of literary, social and cultural history of the late 19th and more than half of the present century.

One wishes that this book is translated into Sinhala and English so that a greater number of people may come to know in detail the scholarly Contribution of both Azeez and Nahiya.

(The Island -12.3.1992)

24.6 நூழற்படங்கள்



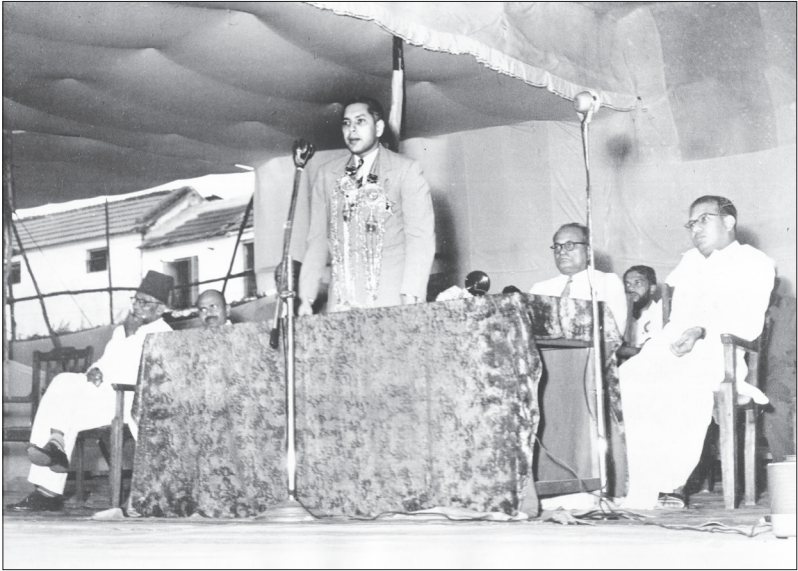
கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையின் பிறந்ததின வைபவம் காத்தாங்குடி உஸ்மானியாக் கல்லூரியில் நிகழ்ந்த போது 'கவிஞர் திலகம்' பட்டமளித்து பதக்கத்தையும் அணிந்து விடுகிறார் அஸீஸ். கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் மேடையில் அமர்ந்திருக்கிறார். (7.10.1970)



மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த அருட் தந்தை சேவியர் தனிநாயம் அடிகளார் லாஹிறாக் கல்லூரியில் உரையாற்றுகிறார். அருகில் அஸீஸ் அமர்ந்திருக்கிறார்.



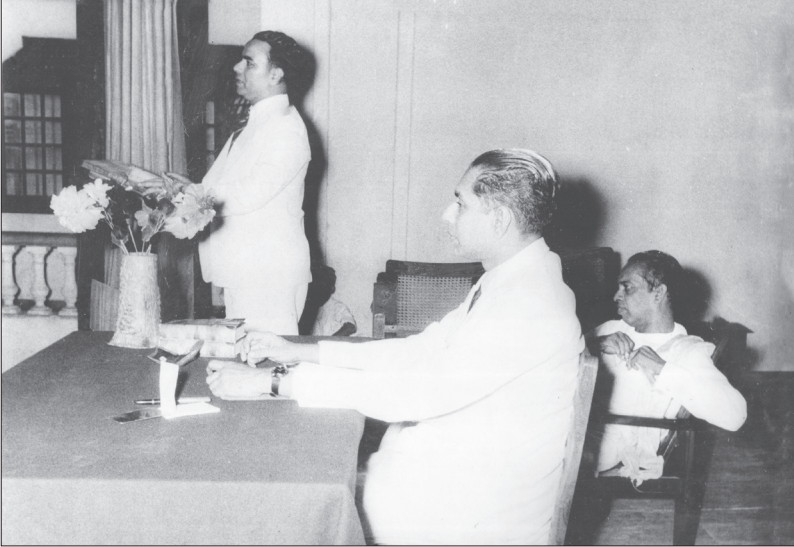
மாத்தளையில் இந்து இளைஞர் இயக்கத்தினருடன் அஸ்ஸாம் (பின் வரிசையில் இ.-வ.மாக 7ஆவதாக நிற்பவர் - 1931)



ஸாஹிதாக்கல்லூரி ஆரம்பப் பிரிவு முன்றலில் நிகழ்ந்த 2ஆவது திருக்குறள் மாநாட்டில் அஸ்ஸாம் உரையாற்றுகிறார்



ஸாஹிநாவில் 1957களில் மேடையேறிய 'நிழல்கள்' நாடகத்தில் நடித்தவர்கள் அதிபர் அஸீஸுடன் எடுத்துக் கொண்ட படம். கா. சிவத்தம்பி முன்வரிசையில் அமர்ந்திருக்கிறார்.



ஸாஹிநாக் கல்லூரிக் கபூர் மண்டபத்தில் 1956 செப்ரம்பரில் நிகழ்ந்த பாரதி விழாவில் இலட்சுமண ஐயர் உரை நிகழ்ந்துகிறார். அதிபர் அஸீஸும் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையும் மேடையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.



கலைப்புலவர் நவரத்தினத்துக்கு தமிழ்க் கலாசார சங்கத்தின் உபதலைவர் அஸ்ஸத் தன்னுடைய இல்லத்தில் (மெடோ ஸ்வீர்) விருந்துபசாரமளித்தபோது



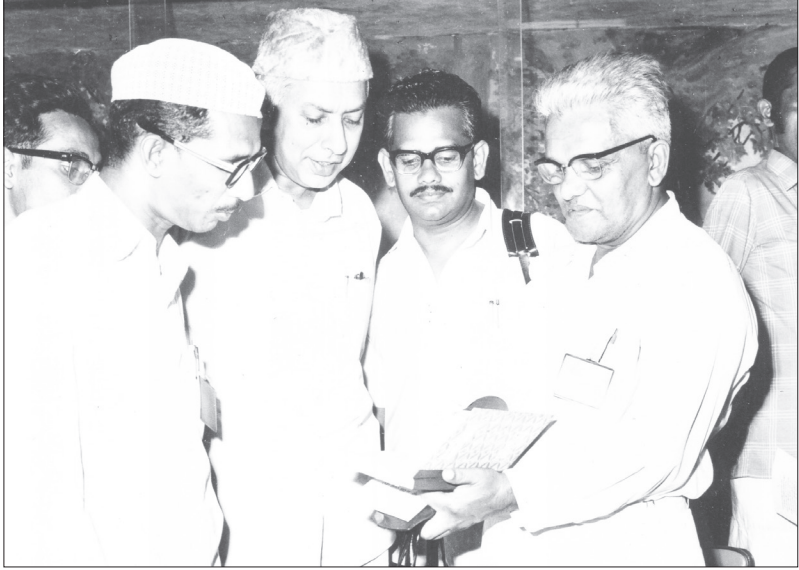
வண்ணர்பண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் 50ஆவது வருட நிறைவு விழாவுக்கு பிரதம அதிதியாக வருகை தந்த அஸ்ஸத் அவர்கள் பிரமுகர்களுடன் (1963)



திருச்சி ஜமால் முகமதுக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வு மாநாட்டின் ஆலோசனை அமைப்புக்குழுக் கூட்டத்துக்குத் தலைமைதாங்கி பிச்சை இபுறாஹீம் புலவர் அரங்கில் அஸீஸ் உரையாற்றுகின்றார். (12.05.1973)



'இலங்கையின் இஸ்லாம்' நூலுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசை கலாசார அமைச்சர் டி.எஸ். குணசேகரவிடமிருந்து அஸீஸ் பெற்றுக் கொள்கிறார். (1963)



திருச்சி ஜமால் முகம்மதுக் கல்லூரியில் நிகழ்ந்த முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட எம்.எம். உவைஸ், வீ.ஏ. கபூர் ஆகியோர் அஸீஸுடன் காணப்படுகின்றனர். (12.03.1973)



கண்டி புஷ்பதானக் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற விபுலாநந்தர் நினைவுக் கூட்டத்தில் அஸீஸ் உரையாற்றுகிறார். பாரளுமன்ற உறுப்பினர் செ. இராசதுரை, கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தன் மேடையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். (19.07.1965)



முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்டவர்கள் மத்தியில் நிற்பவர் எ.எம்.எ. அஸீஸ்

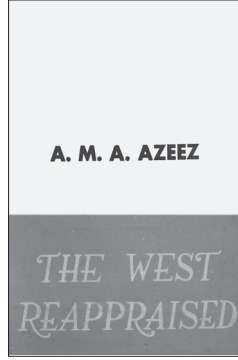


திருச்சியில் நடைபெற்ற முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழாராச்சி மாநாட்டில் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்களுக்கு காயல் நகர் எல்.கே.எஸ். லெப்பைத்தம்பி அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கிறார். (13.05.1973)

24.7 அஸ்ஸ் வெளியிட்ட நூல்கள்



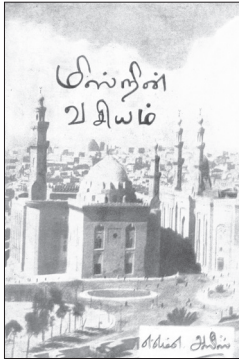
இலங்கையில் இஸ்லாம்



The West Re-appraised



தமிழ் யாத்திரை



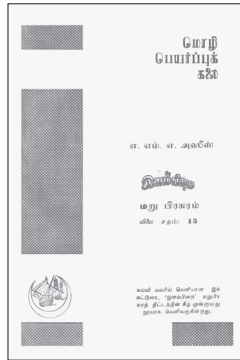
மிஸ்றின் வசியம்



கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள்



ஆபிரிக்க அனுபவங்கள்



மொழி பெயர்ப்புக்
கலை



அறபுத் தமிழ் எங்கள்
அன்புத் தமிழ்

24.8 'அஸீஸும் தமிழும்' (முதற்பதிப்பு)

வெளியீட்டுவிழா நிகழ்வுகள்



'அஸீஸும் தமிழும்' வெளியீட்டு விழாவில் தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்துகிறார் இந்து சமய கலாசார இராஜங்க அமைச்சர் பி.பி. தேவராஜ்



நிகழ்வில் ஆளுநர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்கார் உரை நிகழ்த்துகிறார்



அமைச்சர் மன்கூர் உரையாற்றுகிறார். மேடையில் இராஜங்க அமைச்சர் எம்.ஈ.எச் மஹ்ராப், பேராசிரியர் புர்கான், கலாநிதி சுக்ரி ஆகியோர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்



'அஸீஸும் தமிழும்' நூலை அமைச்சர் மன்கூர் தென் மாகாண ஆளுநர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்காருக்குக் கையளித்து வெளியிட்டு வைக்கிறார்



தென் மாகாண ஆளுநர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்கார், இராஜங்க அமைச்சர் ஜாபிர் ஏ. காதருக்கு 'அஸ்ஸும் தமிழும்' நூலை வழங்குகிறார்.



நிகழ்வில் பங்கு கொண்ட தினகரன் ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன், இலங்கை மன்றக் கல்லூரிப் பணிப்பாளர் கலாநிதி வெசும்பெரும, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜே. திவ்வியநாதன், ஸாஹிதாக்கல் கல்லூரி அதிபர் எம். சமீம், ஆளுநர் எம்.ஏ. பாக்கீர் மாக்கார் ஆகியோர் மேடையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்

24.9 கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸ்ஸுப் பவுண்டேசன் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் வெளியீடுகளும்

உறுப்பினர்கள்

- ★ காலித் எம். பாறாக் ஜே.பி. (தலைவர்)
- ★ எம்.எஸ். றஹீம் ஜே.பி. (செயலாளர்)
- ★ எம். அலிஅஸ்ஸுப் (பொருளாளர்)
- ★ தேசமான்ய, பேராசிரியர் எம்.ரி.ஏ. புர்கான்
- ★ பி.பாலசிங்கம்
- ★ ஏ.எம். நஹியா
- ★ எம்.எப்.எஸ். முஹீத்
- ★ மருதூர் ஏ. மஜீத்
- ★ எம்.என்.எம். நபீல் ஜே.பி. (தேசியத் தலைவர், அகில இலங்கை வை.எம்.ஏ. பேரவை)

வெளியீடுகள்

A.M.A. Azeez - A Profile - 2007

A.M.A. Azeez - Senate Speeches - 2008

A.M.A. Azeez - Muslim Education In Sri Lanka - 2009

அறிஞர் எ.எம்.எ. அஸ்ஸுப் - பன்முகப்பார்வை - 2009

பி.பி.பி. பி.பி.பி. - லைஃவ் டைம்ஸ் - 2010

The West reappraised (Re-Published) 2011

அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ் (விரிவாக்கிய பதிப்பு - 2012

அறபுத் தமிழ் - ஒரு மீள் பார்வை - 2012

A.M.A. Azeez - Early Life and Tributes 2013

One Distinguished family of Moor Street Jaffna - 2014

அறிவோர் பார்வையில் கலாநிதி எ.எம்.எ. அஸ்ஸுப் - 2014

A.M.A. AZEEZ - Milestones to remember - 2015

Islamic Banking - An Alternate Approach to Finance - 2015

அஸ்ஸும் தமிழும் - 2017